

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

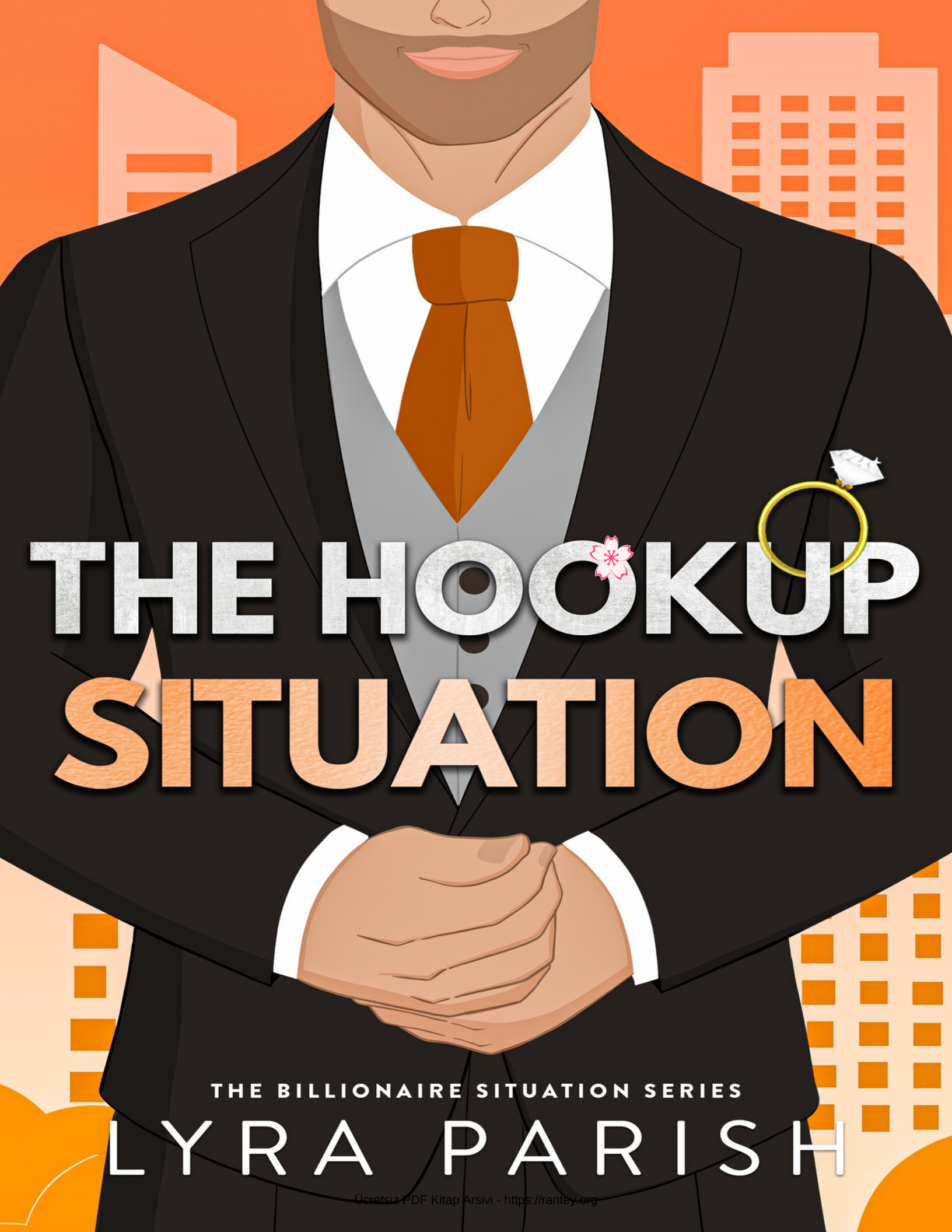
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HOOKUP SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

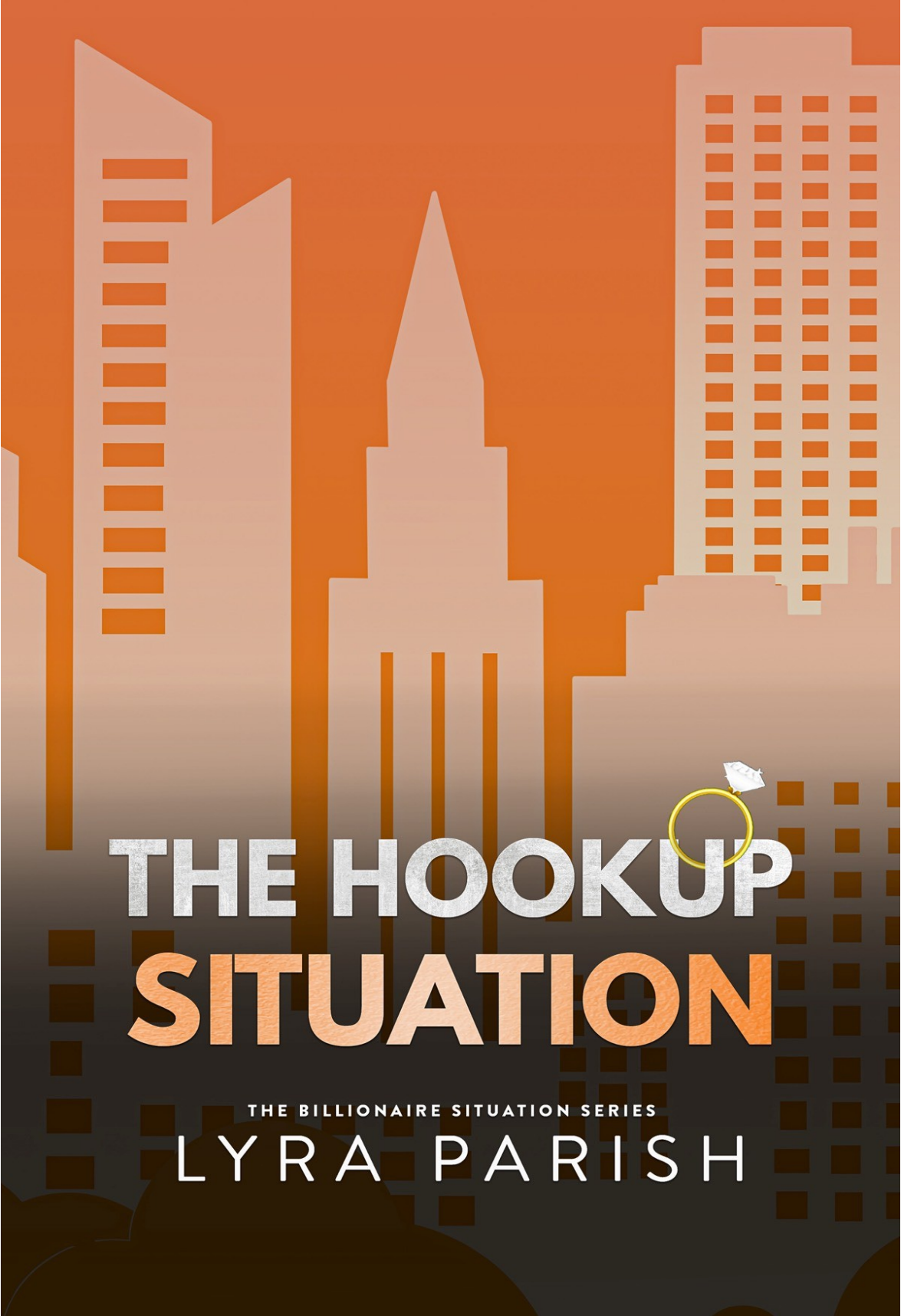
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The background of the book cover features a stylized city skyline in shades of orange and brown. The skyline includes several skyscrapers of varying heights and shapes. A large, yellow diamond ring with a white diamond is positioned over the word 'HOOKUP' in the title. The title itself is in a bold, sans-serif font, with 'THE HOOKUP' in white and 'SITUATION' in orange. Below the title, the text 'THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES' is written in a smaller, white, sans-serif font. At the bottom, the author's name 'LYRA PARISH' is written in a large, white, sans-serif font.

THE HOOKUP SITUATION

THE BILLIONAIRE SITUATION SERIES

LYRA PARISH

Telif hakkı© 2025 Lyra Parish

www.lyraparish.com

The Hookup Situation Milyarder
Durumu Serisi, #5

Editör: Jovana Shirley

Unforeseen Editing

unforeseenediting.com

Düzeltilen: Nikki Hendren

Düzeltilen: Marla Esposito

proofingstyle.com

Kapak Tasarımı: Bookinit! Designs

bookinitdesigns.com

Tüm hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadan kitabın hiçbir bölümü, inceleme amaçlı kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Bu kitap, yapay zeka modellerini eğitmek için kullanılamaz. İsimler, karakterler, kuruluşlar, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, reşit olmayanlar için uygun olmayan yetişkinlere yönelik içerik ve dil içeren baharatlı bir romantik komedidir. Ayrıca, sevilen birinin kaybından sonra yaşanan kederi de kısaca ele almaktadır (sayfada gösterilmemiştir).

RESMİ ÇALMA LİSTESİ

Slim Pickins - Sabrina Carpenter
Somebody To Love - Queen
Eternity - Alex Warren
Bad As The Rest - Jessie Murph
The Chain - Fleetwood Mac Mr.
Brightside - The Killers
All Of The Girls You Loved Before - Taylor Swift
Someone New - Hozier
Dive - Olivia Dean
Don't Smile - Sabrina Carpenter
Delicate - Taylor Swift
Coming Home - Leon Bridges
Picture You - Chappell Roan
Movement - Hozier
End Game - Taylor Swift, Ed Sheeran, Future

BU ÇALMA LİSTESİNİ DİNLEYİN:

<https://bit.ly/ hookup-playlist>

Bu şarkı, kabak mevsimini heyecanla bekleyenlere adanmıştır...

Nick Banks seni bekliyor, Sonbahar Kraliçesi.

Her çıkmaz sokak Seni
doğrudan bana getirdi
Şimdi tek ihtiyacım
sensin

-Taylor Swift, Lover
Daha Önce Sevdiğin Tüm Kızlar

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Epilog](#)

[Lyra hakkında daha fazla](#)

[bilgi mi istiyorsunuz?](#)

[İletişimde kalın Teşekkür](#)

[Lyra Parish hakkında](#)

1

NICK

Park Towers'daki penthouse dairemde, Central Park'a bakan tavandan tabana pencereye alnımı dayıyorum. Dokunulduğunda soğuk. Sabahın erken saatlerinde trafik aşağıdaki caddeleri dolduruyor ve kaldırımlarda küçük karıncalar gibi sıra halinde yürüyen insanları görebiliyorum. Güneş yeni doğmaya başlıyor, ama bu şehir asla uyumuyor. Kahretsin, ben de bu günlerde neredeyse hiç uyumuyorum.

Eylül ortası ve yapraklar yeşilden turuncuya ve sarıya dönmeye hazırlanıyor; bu, sonbaharın geldiğinin işareti. Kardeşlerimin aksine, ben banliyöde büyüdüm; hasat festivalleri, saman balyaları ve kabak tarlaları hafta sonlarımızın vazgeçilmez parçalarıydı. Şehrin merkezinde ise sadece çelik, cam ve milyar dolarlık bir manzara var, ki bu manzara bir hapisane de olabilir. Bazı günler, hayatın rutinini yerine getiren lanet bir robot gibi hissediyorum.

Bu manzaraya sahip lüks bir gökdelende yaşamak beni mutlu edeceğini düşünüyordum. Kardeşlerim Asher ve Dyson'ın yanı sıra birçok arkadaşım ve tanıdığımın da burada penthouse daireleri var. Ancak bu yer beni sadece yalnız hissettirdi.

Artık hiçbir şeyin beni mutlu edemeyeceğine inanıyorum. Bir zamanlar hokey beni mutlu ediyordu, ta ki üçüncü kez ön çapraz bağımı yırtıp zorlu bir iyileşme süreci yaşamaya başlayana kadar. O zaman bir daha asla oynayamayacağımı anladım. Hokey benim her şeyimdi.

Para beni kesinlikle mutlu etmiyor ve muhtemelen asla da etmeyecek. Kuşkusuz, hayatımın bazı kısımlarını kolaylaştırabilir, ama beraberinde getirdiği ilgi her zaman buna değmez. Bir denge olmalı, ama çoğu şeyde olduğu gibi, bende de yok ve ne yazık ki artık umursamıyorum.

Ağabeyim Dyson'ın ısrarla almamı istediği 30 bin dolarlık İtalyan espresso makinesi arkamda tıslıyor. Bu sabah hazırladığım üçüncü kahve ve şu ana kadar hiçbirine dokunmadım. Mermer tezgahın üzerinde küçük anıtlar gibi sıralanmışlar, her şeye olan ilgisizliği sergiliyorlar.

Her sonbahar böyle olurum. Kız kardeşim Eden vefat ettiğinden beri bundan kaçınmıyorum. Bu yılın farklı olmasını umuyordum. Şu ana kadar öyle olmadı.

Derin bir nefes alıyorum ve pencerede yansımamı görüyorum.

Bana mükemmel şekilde uyan bir tasarımcı takım elbise giyiyorum, ama beş gündür tıraş olmamış sakallarım seksi olmaktan çıkıp, umursamaz bir havaya büründü. Boynumda sakal bile var, tanrı aşkına. Bu düşünce beni iniltiye boğuyor. Bana bakan adam, bu on yılın en başarılı takımlarından biri olan New York Angels'ın hokey liginde defans oyuncusuydu. Beş yıl önce, gözlerimde ateş, damarlarımda buz vardı. Şimdi ise kazanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş, boş gözlü bir milyarderim.

Eden benim için bundan nefret ederdi.

Kız kardeşimin anıları aklımı dolduruyor; onu kaybetmek, asla atlabileceğim bir şey değil. Yıllar geçmesine rağmen, bir şekilde onun görüşleri hala hayatımdaki seçimleri etkiliyor. En iyi arkadaşlarımdan birini kaybettim.

Eden'in sesini neredeyse duyabiliyorum. *"Nicky, sen zavallısın. Şu haline bak, gençken hep dalga geçtiğimiz zengin, sıkıcı pisliklerden birine dönüşüyorsun."*

Öyleyim lan. *Siktir.*

O gittikten kısa bir süre sonra, ben de çöküşe geçtim. Kötü kararlar aldım, bencil davrandım ve çocukluk arkadaşım Zane ile olan dostluğumu neredeyse mahvettim. Kendime saygı duymuyordum ve dönüştüğüm adamdan hoşlanmıyordum. Hala dostluğumuzu onarmaya çalışıyoruz ve umarım bir gün, her şeyi mahvetmeden önceki halinin bir kısmına bile olsa kavuşabiliriz. Hayatımın en büyük hatasıydı. Kötü bir durumdaydım ve yaptığım şey affedilemezdi; ancak, en zayıf olduğum anda benden faydalanıldı. İki şey aynı anda doğru olabilir.

Telefonum titriyor ve aylık hatırlatma ekranımda yanıp sönüyor.

Eden'in en sevdiği okuma yazma programına bağış yapın.

Düşünmeden bildirim dokunuyorum ve bu ayki bağışı elli binden yüz bine çıkarıyorum. Vakıf bu yıl on iki şehir içi okulun yakınına kütüphaneler açtı. Eden her birini ziyaret edip dinleyen her çocuğa kitap okurdu.

Onay ekranına bulanıklaşana kadar bakıyorum. Artık yaptığım şey bu. Kız kardeşimin bıraktığı boşluğu doldurmak için çek yazmak. Sorunlarımla yüzleşmek, çok fazla şey itiraf etmek anlamına geleceği için, onlara para harcıyorum.

Espresso makinesi son bir kez gürültü çıkarır ve buradaki her şey gibi sessizliğe bürünür.

Tekila gibi sıraladığım üç shot'ı birden içiyorum. Telefonum çalıyor, şoförün aşağıda beni ofise götürmek için beklediğini bildiriyor. Çantamı alıp çıkıyorum.

Banks Reklam ve Pazarlama Şirketi'ne vardığımda, burası morg kadar sessizdir. Bugünkü ilk toplantımız için konferans odasına girer ve Asher'in yanına otururum.

"Herkese günaydın," diyor Bay McDaniels.

O, devrim niteliğinde bir uygulamanın yeni kurulan şirketinin genç CEO'su ve şirketimizin onu stratosfere çıkarmak için yardımına ihtiyacı var, çünkü bizim işimiz bu. Her sektörden, her büyüklükteki şirketi başarıya ulaştırabilir veya batırabiliriz. Bu tür bir güç, büyük bir sorumluluk getirir ve ne Asher ne de ben bunu hafife almıyoruz.

Tavan lambaları cilalı siyah masadan yansıyor ve Bay Big Mac'in bu uygulamanın insan ilişkilerini bozacağını bir kez daha söylediğini duyarsam, sabrımı kaybedebilirim. Yirmi altı yaşında, çoğu insanın kirasından daha pahalı spor ayakkabılar giyiyor ve *sinerji* ve *vibe* kelimelerini modası geçmiş gibi kullanmaya devam ediyor.

"Platformumuzun güzelliği," diyor, gözlerimi yoran slaytları tıklayarak, "geleneksel insan etkileşiminin verimsizliklerini ortadan kaldırmamızdır."

İçimde bir şey kırılıyor.

Belki çok fazla espresso içtim ve sonunda kan dolaşımına girdi, ya da bu saçmalıktan bıktım. Ya da belki insan ilişkilerini bir algoritmaya indirgemesi beni kızdırdı.

"Dur." Bu kelime, istediğimden daha sert çıkıyor.

Oda donar ve herkes sessizleşir.

Asher boğazını temizler ve bana sert bir bakış atar. Belki de sonunda aklımı kaçırmışımdır. Ekibin geri kalanı, benim patlamama nasıl tepki vereceklerini bilemedikleri için birbirlerine bakışırlar.

"Tahminlerle ilgili bir sorunuz mu var?" diye sorar Bay McDaniels, benden etkilenmeden. Temel sosyal ipuçlarını okuyamadığından emin değilim.

"Senin dürüstlüğüne ilgili bir sorum var." Ayağa kalkıyorum ve sandalyem geri kayarak gürültülü bir sesle arkaya düşüyor. "Yirmi altı yaşındasın ve insan ilişkilerinin daha *verimli* olması gerektiğini mi düşünüyorsun? En son ne zaman pazar penetrasyonu hakkında olmayan bir konuşma yaptın?"

"Nicola..." Asher başlar.

"Hayır." Ben çoktan kapıya doğru yürüyorum. "Bunu pazarlamayacağız. İnsanları şu anda olduklarından daha yalnız hissettirecek hiçbir şeyi tanıtmayacağız."

Arkamdaki sessizlik kulakları sağır ediyor. Ne düşündüklerini biliyorum. Soğukkanlı satış uzmanı Nick Banks'ın duyguları var. Beni çökmüş biriymişim gibi davranıyorlar. Belki de öyleyim.

Asansöre yarı yolda Asher beni yakaladı. Bu yüksek binada benden korkmayan tek kişi o.

"Bu, senin yaptığın en dramatik çıkıştı." Yanıma gelerek adımlarını benimkine uydurur. "Hokey oynadığın ve testosteronun kontrolden çıktığı zamanları hatırlattı bana."

"Şimdi olmaz, Ash."

"Oh, kesinlikle şimdi." Dişlerini sıkıyor. "Aniden insan ilişkilerini önemsemeye başladığın için on milyar dolarlık bir anlaşmayı mahvettin. Konuşmamız lazım."

Asansör kapısı açılır. Ben içeri girerim, Asher de peşimden gelir ve ofislerimizin bulunduğu en üst katın düğmesine basar.

Yalnız kaldığımızda bana döner. "Senin neyin var böyle?"

"O kendini beğenmiş pislikle çalışmayacağım," diye açıklıyorum, asansör en üst kata çıkarken.

Kapılar açıldığında, dışarı çıkıp ofisime doğru yürüdüm. Her şey dün bıraktığım yerde duruyordu. Kağıtlar ve dosya klasörleri

masamın üzerinde dağınık. Oturup bilgisayarına giriş yapıyorum. Onu görmezden gelirse, umarım ortadan kaybolur.

Asher'a bakıyorum ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, kızgın olduğunu anlıyorum.

"Seni izne çıkarıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu yapamazsın."

Asher bu şirketin CEO'su olabilir, ama ben Eden'la birlikte bu şirketi kurmaya yardım ettim. Eden vefat ettiğinde, şirketin yönetimini Asher ve bana bıraktı. Küçük kardeşim akıllı başında ve benim gibi irrasyonel değil, ki bu çok şey ifade ediyor, çünkü tanıdığım herkesten daha fazla risk alıyor. Ancak, her zaman hesaplı davranıyor ve duygularına göre hareket etmiyor. Asher, en çok istediği sonucun olasılığını çabucak hesaplar ve kendini adadığı her projeye tüm enerjisini verir. Eden, beni ayaklarımın üzerinde tutması için onu seçti. Asher zeki, doğuştan bir güvenlik mekanizması.

"Bu karar hemen yürürlüğe girer," diye devam ediyor. "Bu çok aşırı, sence de öyle değil mi?"

"Aslında, öyle düşünmüyorum. Neyin nesi olduğunu anlamam gerekiyor. Orada yaptıkların kabul edilemez..."

"Asher, ben..."

"Bak." Elini kaldırır. "Aylardır omuzlarında bir yük taşıyorsun. Ne zaman bunun hakkında konuşmaya çalışsam, sen konuyu geçiştiriyorsun. Ya seks yapman ya da tatile çıkmam lazım. Belki de ikisi de. Sen karar ver. Bunu, birkaç ay önce beni aynı şeyi yapmaya zorladığın için bir intikam olarak gör."

Ona gözlerimi devirdim. "O farklıydı. Calloway ailesiyle sorun çıkarmaya başlamıştın. Onların..."

O konuşmaya devam ediyor. "Ne zaman dönebileceğine ben karar vereceğim." "şu anda bana bunu yapma. Önemli projelerim var."

Asher bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor.

Asher bunların hiçbirini umursamıyor gibi görünüyor.

"Bu noktada, 1 Kasım'a kadar burada yüzünü görmek istemiyorum. 2 Kasım'da yatırımcı toplantımız var. O zamana kadar geri dönme."

"Kasım mı? O zaman altı buçuk hafta var."

O başını sallar. "Çok iyi. Sayabildiğine sevindim. Eden öldüğünden beri gerçek bir tatil yapmadın. Beş yıl oldu, Nick. İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu ve bu pazarlama şirketinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama en son ne zaman keyif aldın ve eğlendin? Senin için endişeleniyorum."

Cevap veremiyorum çünkü veremem. Ben bir işkolikim, bunu biliyorum. Ama hayatta başka ne var ki?

Bir ilişkiyi bir aydan fazla sürdüremezsin. İnsanlar bana çok yaklaşıncı onları uzaklaştırırım. İnternetin her hareketimi izlediğini söylememe gerek bile yok.

"En son ne zaman öfke veya hissizliğin dışında bir şey hissettin?" diye devam ediyor. "Ve bana o şakacı, mutlu mesut, sahte benlik saçmalığını yutturmaya çalışma. Ben senin oyununu görüyorum."

Kıpırdamıyorum.

"Kederin zaman sınırı olmadığını biliyorum. Ben de Eden'i çok özlüyorum," diyor Asher. "Ama sen yavaş yavaş kendini kaybediyorsun. O bundan nefret ederdi, Nick. Senin haline nefret ederdi. İş ve özel hayatın arasında denge kurmayı reddediyorsun, aceleyle girdiğin her ilişki başarısız oluyor ve hayatını yaşamıyorsun. Ellerimi bağladın ve şimdi Eden'in isteyeceği şeyi yapmak zorunda kalıyorum."

"Yapma." Sesim bu kelimede çatlıyor.

"Gerçeklerle yüzleşmen lazım, Nick." Başını sallar. "Bir ara ver. Gerçek bir ara. Bir yere git ve kaybol, böylece kendini bulabilirsin. Çıktığında, kimlik bilgilerin devre dışı bırakılacak."

Asher kapıya doğru yürür. "Bu adil değil," derim ona.

O gülüyor. "Ah, boo-hoo. Hayat adil değil. Bir köprü kur ve bunu aş."

Kapı çarparak kapanır ve ben sessizliğin içinde oturur, onun beni tamamen yutmasına izin veririm.

Sandalyeme çöküyorum ve bilgisayarıma bakıyorum, programımın hemen griye döndüğünü görüyorum. Asher her şeyden önce titizdir.

On beş dakika geçer ve ben hala aynı yerdeyim çünkü ayrılırsam dışarıda kalacağım.

"Nick?" Lauren, yönetici asistanımız, kapıdan seslenir. Elinde iki fincan tutmaktadır. "Asher'ın öfkeyle çıkıp, kendi kendine mırıldandığını gördüm. Bunların işine yarayabileceğini düşündüm."

Kupayı önüme koydu ve yan tarafında asılı duran çay etiketini fark ettim. Ailemizin finans şirketinde babam için çalıştığından beri bana Earl Grey çayı getiriyordu.

Asher aile işinden ayrılıp pazarlama şirketini devraldığında, babamın yönetici asistanını da yanında götürdü. Lauren tereddüt etmeden ayrıldı. Çocukluğumuzdan beri bizi izliyordu. Artık yetişkin olduk ve çoğu zaman tek mantıklı ses o oluyor.

"Ne olduğunu anlat." Karşımdaki sandalyeye oturdu.

"O saçma toplantıdan çıktım." Bir yudum alıp sıcaklığın göğsüme yayılmasına izin verdim.

"Duydum. Birkaç yönetici, senin yarattığın o küçük olay yüzünden şu anda kalp çarpıntısı yaşıyor."

"Bay Big Mac anlamıyor. Eğer daha iyi bilmesem, onun bir terminatör olduğunu söyledim."

Lauren hafifçe güldü. "Senin sorunun ne biliyor musun"

"Lütfen, beni aydınlat."

"Otuz sekiz yaşındasın ve şimdiden bir hayaletsin,"

"Bu koridorlarda, toplantılarda ve hayatta süzülüyorsun, ama artık gerçekten burada değilsin."

"Her gün geliyorum..."

"Vücudun geliyor. Ama Nick? Gerçek Nicolas Banks? Koridorlarda beyzbol topu atan ve bana parktan yabancı çiçekler getiren adam?" Kafasını sallar. "Onu uzun zamandır görmedim."

Çayın tadı birden kül gibi gelir. "O Nick'in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu."

"O Nick'in neşesi vardı ve sen onu yeniden bulmalısın." Öne eğilir, denetlediğim fatura yığınının yanındaki şeker kavanozundan bir çikolata alır. "Dünyanın herhangi bir yerine gidebilseydin, nereye giderdin?"

Cevap, durduramadan ağızından çıkıyor. "Cozy Creek."

Kaşları kalkıyor. "Zane'in olduğu yer mi?"

"Önemli değil. Söylediğimi

unut..." "En son ne zaman

oradaydın?"

Cevabı bilmeme rağmen hesap yapıyorum. "Ocak ayında birkaç günlüğüne gittim ama daha erken ayrıldım."

"Neden?"

"Büyük bir iş geldi, ben de şehre geri döndüm. Ani bir karardı." Çay fincanını tabağında döndürdüm.

"Gerçekte ne oldu?" diye sordu.

Bir iç çekiyorum. "İşler çok ciddileşti."

Çayından bir yudum alır. "Seni oraya götürmek için özel bir uçak ayarlayacağım. Bir saat içinde her şeyi ayarlayacağım."

"Lauren, lütfen."

Elini kaldırır. "Hayır. Sana nereye gideceğini sordum ve bu senin cevabın oldu. Öyleyse, oraya gideceksin. Zane'i ara. Ona haber ver."

"Lauren!"

Yüzünde anne gibi bir ifadeyle bana sertçe bakar. "Kendini çok uzun zamandır cezalandırıyorsun. İnsanlarla olan ilişkilerle ilgili toplantılardan çıkıyorsun çünkü kendin hiçbirini hak etmediğine kendini inandırmışsın."

Ağızımı açarım, ama konuşmama izin vermez.

"Henüz bitirmedim." Masama geri döner ve avuçlarını soğuk ahşaba düz bir şekilde koyar. "Bu bir tatil değil. Bu bir can simidi. Kalbinin seni götürdüğü yere gitmezsen, korkmaktan korktuğun şey olursun: insan olmayı unutmuş baban gibi içi boş bir pislik."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Ya Cozy Creek'e gidip Kasım'da geri döndüğümde hiçbir şey değişmemişse? O zaman ne olacak?"

"Bu bir olasılık. Ama ya gidip kim olduğunu hatırlarsan?" O dikleşir. "Sen *Nicolas Banks'sın*. Bu bir şey ifade ediyor. Sen buz pateni, kayak, beyzbol ve şenlik ateşlerini seven neşeli bir adamsın. Şaka yapma fırsatını asla kaçırmazsın. Sen kardeşlerin gibi değilsin, Nick. Diğer Banks çocuklarından farklı bir şekilde büyüdün

diğer Banks çocuklarından farklı büyüdün ve bir yerlerde gerçek kendini kaybettin. Şimdi kendini yeniden bulmanın zamanı geldi. Peki ya ilişkilerin, tatlım? Onlara hiç girmeyelim."

"Son olarak bu güzel sözler için teşekkürler," diyorum alaycı bir şekilde. Kapıya doğru yönelir, kapı kolunda durur. "Cozy Creek'e git, Nick. Kendin için değilse bile, Eden için git." Bana, ofise, her şeye işaret ediyor. "O, senin hayatının böyle olmasını istemezdi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Lauren daha da geniş bir gülümsemeyle, "Çünkü bana, ne olursa olsun, *senin* Banks ailesinin geri kalanı gibi iğrenç bir klişeye dönüşmeni asla istemediğini söyledi. Asher'a gelince, onun için hiçbir zaman umut yoktu," der.

Kapı yumuşak bir tıklama sesiyle kapanırken kahkahayı bastım. Orada otururken, çayım soğurken, gülümsediğimi fark ettim.

Sanırım Cozy Creek'e geri döneceğim. Ve yıllardır ilk kez heyecanlıyım.

2

JULIE

Salı sabahı yoğunluğu, Cozy Coffee'ye kafeinli bir kasırga gibi vurur. Tezgahın arkasında bir barmen gibi hareket ederken kendimi çok rahat hissediyorum. Espresso makinesinden buhar çıkarken, ben aynı anda iki fincan kahve hazırlıyorum. Tarçın ve taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu, çocukken büyükannemin bana yaptığı yorgan gibi beni sarıyor.

"Bayan Henderson için bir maple latte, ekstra sıcak." Kupayı geri dönüştürülmüş ahşap tezgahın üzerinde kaydırırken, bir sonraki siparişe geçmeye başlıyorum. "Tom, her zamanki siyah kahven hazır. Evet, ikimiz de saat 11'e kadar burada kalacağını bilmemize rağmen, onu bir paket kupasına koydum."

Tom, parlak mavi gözleri, mükemmel gülümsemesi ve beyaz bıyığı olan yaşlı bir beyefendi. Ona göz kırpiyorum. Tom gülümsüyor ve pencerenin yanındaki en sevdiği koltuğa oturuyor. Bacak bacak üstüne attığında, en sevdiği, epey yıpranmış botlarını giydiğini görüyorum.

"Biliyor musun," diyor kalın Güney aksanıyla, "senin yaşında birkaç oğlum var."

"Biliyorum. Onlara beni ziyarete gelip kendileri selam vermelerini söyle. Kimse çöpçatanlık yapan bir ebeveyn istemez," diye yüzüncü kez hatırlatıyorum.

Tom Valley, Teksas'ta Devil's River Çiftliği'nin sahibidir. Ayrıca, dağlarda, otuz dakika uzaklıkta bir tatil köyü de vardır. Son derece seksi oğulları Colorado'yu ziyaret ettiklerinde, komşu kasaba Silver Sky'da parti yaparlar. Herkes Valley kardeşleri bilir: Kendine güvenen, evde eğitim gören Teksaslı kovboylar, çoğunlukla kendi hallerinde takılırlar ama kabak mevsiminde mutlaka ortaya çıkarlar.

Dükkânın etrafına bakıyorum ve herkes mutlu, burada olmaktan heyecan duyuyor gibi görünüyor. Burası Cozy Creek'in en popüler buluşma yerlerinden biri, çoğu kişi güneş doğduktan sonra en son dedikoduları öğrenmek için buraya geliyor.

Cozy Coffee benim ikinci evim, kendime güvendiğim, her şeyin yolunda gittiği yer. Burası, benim yönettiğimde saat gibi çalışan, ailemin seksen bir yıllık işi. Burada, kim olduğumu ve benden ne beklendiğini tam olarak biliyorum. Burada patron benim. Geleceği hiç sorgulamam ve kariyerim konusunda hiçbir şüphem yok. Peki ya ilişkilerim? Bu konu çok uzun bir sohbet gerektirir.

"Jules, tatlım, bu sabah Maple Inn'de gazete almak için uğradığımda kimi gördüğüme inanmayacaksın." Bayan Patrick tezgahın üzerine eğilir, gözleri dedikodu yapma heyecanıyla parlar.

O, on yıl önce benim "Peri Anne"ler olarak adlandırdığım kadın grubunun bir üyesi. Onlar çöpçatanlık yapıyorlar ve romantik kitap kulübü kisvesi altında Cozy Creek'teki ilişkilerle sürekli uğraşıyorlar.

"Öyle mi?" Şu anda bunun için vaktim olmasa da, onu yatıştırmak için gülümseyerek ona doğru eğildim.

Siparişler aralıksız yazdırıldığı için kahvenin azaldığını bilerek makineye daha fazla kavrulmuş kahve çekirdeği koyuyorum.

"Dur tahmin edeyim. Sezon boyunca burada kalacak ve benim kesinlikle takılmam gereken seksi bir kabak gözcü mü?"

Kabak gözcüleri, kendilerini hiç tanımayan, sadece festivallere katılmak için gelen turistlere verdiğimiz isimdir.

"Craig Downing." Eski sevgilimin adını atom bombası gibi atıyor. Neredeyse bir yıldır kimse bana ondan bahsetmemişti. "Ne?" Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor.

Blaire kasadan boğazını temizler ve ben hızla espresso makinesine dönerim, sessizliği bozan öğütme sesine minnettarım.

"O hala sana aşık," diye devam eder Bayan Patrick, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Ön bürodaki Jeanette'e pişman olduğunu söylediğini duydum. Evini özlediğini söyledi. Anlaşılan, geri taşınmış ve senin yerine gelen kızdan ayrılmış."

Sesimi düz tutuyorum. "Bu imkansız. Onlar nişanlıydılar."

"İnsanlar fikirlerini değiştirir," diyor. "Ama unutma, kaplan asla çizgilerini değiştirmmez."

İkimiz arasında zehirli bir döngü var. O Cozy Creek'e geri dönüyor, tatlı sözler söylüyor, sözler veriyor ve sonra seks yapıyoruz.

Ama bu sefer öyle olmayacak. Bir daha asla yapmayacağıma kendime söz verdim.

Bayan Patrick, kırk yıldır hormonları coşan yedinci sınıf öğrencilerine ders veren bir öğretmenin yoğunluğuyla beni izliyor — çünkü öyle. "Sana bir uyarıda bulunayım dedim. Buraya gelirse şaşıırma."

"Bayan P, önemi yok. İnanın bana, Craig ve ben artık geçmişte kaldık." Ellerimi sabit tutmaya çalışırken, "*Ben iyiyim*" diyen milyon dolarlık gülümsememi gösteririm. "Gerçek bir erkek istiyorum."

Kasiyerdeki üniversiteli çocuk, büyük boy latte için buruşuk banknotları ve bozuk paraları sayıyor. Blaire onu beklerken, ben ona el sallayarak ekstra çikolatalı kruvasanı çantasına koyuyorum.

"Öğrenci indirimi," diye yalan söylüyorum.

Sadece yaşlı indirimi var, ama o ramen ve endişeyle yaşıyor gibi görünüyor. Mümkün olduğunda iyi enerjiler yaymaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor nazikçe. On dokuz yaşından büyük olamaz.

"Kendi iyiliğın için fazla iyisin," diyor Bayan Patrick, adam uzaklaşırken, ama gülümsüyor. "Bana büyükanneni çok hatırlatıyorsun."

"Teşekkür ederim. Ama unutma, büyükannem tezgahın altında metal bir beyzbol sopası saklardı ve onu kullanmaktan çekinmezdi." Zaten temiz olan makineyi siliyorum, Blaire bir sonraki siparişi alırken ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. "Ben nezaket, kafein ve kruvasanlarla öldürürüm."

Kapının üzerindeki zil çalar ve Mike Ashford içeri girer, bakarken neredeyse masaya ve sandalyeye çarpıyor. Bana. Yine.

"Merhaba Jules." Yüzü kızarır ve banka kartını elinde karıştıırır.

"Merhaba Michael," derim.

O çok sevimli, ama ben on bir yaş büyüğüm. Otuz beş yaşında, barda içki sipariş edebilecek yaşta biriyle çıkmak istemiyorum.

"Hâlâ beni reddediyor musun?" Gözlerini bana dikip bakıyor.

"Evet, reddediyorum," diyorum gülerek.

Onun tepkisini genetik yapıma bağlıyorum. Bazen kızıl saçlı bir tanrıça olmak bir lütuf, bazen de bir lanettir.

Bu düşünceyle, espresso makinesindeki yansımama bakıyorum. Kızıl saçlarım düzgün durmak bilmiyor ve annemin yeşil yerine "zümrüt" diye ısrarla adlandırdığı gözlerim, neredeyse boş boş bana bakıyor. Güneşi düşündüğümde bile burnumda çiller çoğalıyor. Çoğu erkek, sadece küstah ağzım ve saçlarıma uyan tavırlarım yüzünden beni korkutucu buluyor. Bazen erkeklerin ilgisinden yoruluyorum.

"Saçına bir değişiklik mi yaptın?" Mike, daha fazla yaklaşmaya çekinircesine kasada durarak sorar. "Işıl ışıl parlıyorsun."

"Saat dokuzdan önce iki duble espresso içmek sayesinde. Kafein dünyayı döndürüyor. Ama teşekkürler. İltifatın için minnettarım."

İki şeker ve bir damla krema ile sade bir kahve sipariş ediyor ve hemen ardından binadan koşar adımlarla çıkıyor.

Bayan Patrick gülümser. "O çocuk liseden beri sana aşık."

"Biliyorum, ama yapamıyorum. Geçen hafta ona flört tavsiyeleri verdim ve kendine güvenmenin ne kadar çekici olduğunu anlattım." Kafamı sallıyorum. "Sadece uygulamaya geçmemiz gerekiyor."

"Mm-hmm," diye başını sallayarak cevap veriyor, ama nazikçe ısrar etmiyor. "Peki, ben gitsem iyi olacak. Bahçe kulübü bugün sonbahar aranjmanlarını değerlendirip, önümüzdeki hafta sonbahar resmen başladığında kasabanın dört bir yanındaki büyük saksılarda sergilenecek olanları seçecek. O unvanı kazanmak istiyorum. Patty'nin her yıl kazanmasından bıktım usandım. Bu hile, sana söylüyorum! Hile!"

"İyi şanslar," diye gülerek söylüyorum, o ayrılırken, ve konuşmanın burada bitmesine minnettarım.

Beş dakika sonra, arkama baktığımda, Blaire bana sırtıyor. Ve o anda, her kelimeyi duyduğunu anlıyorum.

"Craig geri mi döndü?" diye kulağıma fısıldıyor.

Gözlerine bakıyorum. "O buradayken onunla yatamam. Cidden. Onunla işim bitti. Neredeyse bir yıldır görüşmüyoruz." "Sana dikkatini başka yere yöneltecek bir şey bulmalıyız."

K ıkırdadım. "Beni aşk büyüü listene ekle."

"Bu gece sana bir tane yapacağım," diyor göz kırparak ve ikinci dalga geldiğinde

ikinci yoğunluk başlarken ayrı yollara gidiyoruz.

Durmaksızın meşgul olduğumuzda, her şeyi unutuyorum.

Dört saat sonra, dükkan neredeyse boşalır ve çok fazla sessizlik ve yeterince dikkat dağıtıcı şey olmaz. Blaire ve ben temizlik yaparız, böylece öğleden sonra vardiyası geldiğinde saat tam üçte çıkabiliriz.

Kapının yanındaki baharatlıkta çöp torbalarını boşaltıp yenilerini takarken, pencerelerin önünden geçen siyah bir Range Rover görürüm. Hain kalbim aptalca bir sıçrama yapar. Birçok insanın lüks arabası vardır ve Eylül ayında yüz binlerce insan, kasaba meydanının ortasında kurulan büyük kabak tarlasını görmek için Cozy Creek'ten geçer.

Blaire her şeyi stoklarken ben dükkanı parlatmak için çalışıyorum. Cozy Coffee benim sığınağım, mirasım, mükemmel bir şekilde kontrol ettiğim evrenim; burada kimse veda etmeden ayrılmaz ve herkes tam olarak sipariş ettiği şeyi alır.

"Jules!" Finn Morrison, itfaiye şefi kıyafetiyle kafasını içeri soktu. "Sadece seni uyarmak istedim, Autumn yolda ve o bakışı var."

"Ne bakışı?"

"Bilirsin işte."

Autumn benim en iyi arkadaşım, Blaire ve benimle sabah vardiyasında çalışan, ölümüne dostumdur. Ta ki hayatının aşkı Zane Alexander ile tanışıp onunla evlenene kadar. Şimdi, Cozy Creek'e bakan tepenin üzerinde, perili bir evde yaşıyor: Hollow Manor. Bazen bunu düşündüğümde, gülmeden edemiyorum. O ev, çocukluğumuzdaki hayalet hikayelerinin konusu idi, şimdi ise Autumn'un evi.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, kendimi hazırlayarak, Bayan Patrick'in ona rastlayıp Craig'in geri döndüğünü ispiyonlayıp ispiyonlamadığını merak ederek kendimi hazırlıyorum.

"Uh-oh," diyor Blaire, ben tezgahın arkasına geçerken kristal küpeleri sallanıyor.

"Evet. Desteğin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Autumn, Craig'in burada olduğunu öğrenirse, onu bulup kasaba meydanında testislerinden tutup sürükleyecektir."

Blaire kahkahaya boğulur. "Ona olacaklar hak ettiği şey."

Önlüğümü düzeltir, at kuyruğumu sıkılaştırır ve Autumn Kasırgası'na hazırlanırım. En azından onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Zil çaldığında, bakmadan onun geldiğini anlarım. Autumn'un bir odaya girişinde, güneş ışığı ve fırtına bulutları gibi, bir anda her şeyi değiştiren bir şey vardır. En iyi arkadaşımı çok özliyorum, ama aşık olmaktan mutlu olduğu için seviniyorum. Bunu hak ediyor.

"Julie Loveland." Tam adımlı kullanıyor, bu da başımın belada olduğu anlamına geliyor. "Konuşmamız lazım."

"Sana da günaydın, Autumn Alexander. Kahve? Çikolatalı kruvasan? Bana kabak ekmeği getirdin mi, yoksa neden benim resmi adımlı kullandığını açıklayabilir misin?"

Karanlık saçlarını dağınık bir topuzla geriye çekmiş, yoga kıyafetlerinin üzerine Zane'in flanel gömleklerinden birini giymiş, tezgaha doğru yürür. "Az önce markette Craig'e rastladım. *Craig Downing*. Organik brüksel lahanası alırken onu görünce neredeyse paniğe kapıldım. Seni sordu."

"Brüksel lahanası mı?" Önemli kısma odaklanıyorum. "O sebzelerden *nefret eder* Sebzelerden nefret eder. Sahtekar olmalı." "Jules."

"Ne? O ketçabı sebze olarak sayardı. Buna inanmam zor."

Autumn başını salladı. "Geri taşındı. Onu bir daha göremezsin."

"Biliyorum." Midem düğümlenir, ama sesimi sabit tutarım. "Sen ve Cozy Creek'teki herkes bunu biliyorsunuz. Bir daha bu tuzağa düşmeyeceğim. Reddediyorum."

"İyi, çünkü ona senin başarılı olduğunu, ışık saçtığını ve deli gibi aşık olduğun biriyle çıktığını söylemiş olabilirdim." Bir süre durur. "Üzgünüm. Kendimi tutamadım."

"Autumn!"

"O kadar kıskançtı ki. Ona hiçbir umut veremezdim. Ondan bıktım! Gitmesi lazım, sonsuza kadar!"

Blaire başını sallar. "Ona katılıyorum."

Autumn'a sormadan lavanta latte'sini uzattım. O buna bağımlı.

"Herkes benim kimseyle birlikte olmadığımı biliyor. O buna inanmayacak." "Umurumda değil. Sen müsait değilsin." Yüzünü buruşturur.

"Bu berbat," diye fısıldarım. "Craig'in geri dönmesi sonbahar bingo kartımda yoktu."

"Biliyorum. Gerçekten üzgünüm. Ama aslında seni görmek için gelmedim." Latte'sinden bir yudum alır ve aniden rahatsız görünür. "Seni başka bir konuda uyarmam gerekiyordu. Aslında başka biri..."

Zil çalar ve sözünü keser.

"Kahretsin," diye mırıldanır ve ben nedenini görmek için dönüp bakarım.

"Aman Tanrım." Blaire onu görünce donakaldı.

Nick Banks, sanki benim rüyalarımından çıkmış gibi kapının eşiğinde duruyor. Koyu renkli pantolon, dirseklerine kadar kıvrılmış düğmeli gömlek ve dağınık, koyu renkli saçlar. Bal rengi kahverengi gözleri yorgun, ama bakışlarımız buluştuğunda, midemi altüst eden o tanıdık çekim gücünü hissediyorum.

"Nick!" Autumn neredeyse çığlık atıyor, ki bu garip çünkü Autumn kimseye böyle tepki vermez. Koşarak yanına gidip ona yandan sarılır. "Zane, şehre gelebileceğini söyledi."

O da ona sarılır, ama gözleri benimkilerde kalır. "Merhaba Autumn. Evlilik hayatı nasıl?"

"Harika. Yorucu. Ama buna değer." Geri çekilir ve aramızda bakışlarını gezdirir, paniğini zar zor gizler. "Sadece Jules'tan kahve almaya gelmiştim ve, şey..."

"Eski sevgilim hakkında dedikodu yapıyorum," diye cevap veriyorum, sakın kalmaya çalışıyorum ama kendimi hiç iyi hissetmiyorum. O, bugün görmeyi beklediğim son kişi. "Sadece her zamanki Salı sabahı eğlencesi."

"Tabii. Öyle." Autumn kapıya doğru geri çekilirken bana özür diler gibi bir bakış atar. "Gitmeliyim. Bugün kabak ekmeği yapacağım."

"Autumn," diyorum, o yemek odasından geçerken.

Nick'in arkasından kaçarken "*Üzgünüm*" diye dudaklarını oynatıyor. "Hoşça kal! Sohbetin güzeldi Jules! Markete geri dönüyorum! Sepetimi sebze reyonunda unuttum."

O kaçarken zil çalar ve beni geçen yıldan beri aklımdan çıkmayan adamla baş başa bırakır.

Blaire gülmekten kendini alamıyor ve bizi rahatsız etmemek için arkaya geçiyor.

Sonra Nick ve ben yalnız kalırız.

Aynı odada olduğumuzda her zaman sürekli akan elektrik, canlı ve güçlü.

"Merhaba," diyor, dolgun dudakları tehlikeli bir yarı gülümsemeye kalkıyor. "Buraya sık gelir misin?"

Ağzım seğirir. Onun kahvesini, tam olarak nasıl içtiğini hatırlayan ellerimle doldururum. Sade. Ekstra bir şey yok. "Ara sıra. Ama müdürün çok sert biri olduğunu duydum."

"Gerçekten mi? Ben onun çok güzel olduğunu duydum. Çok cesurmuş."

"Sassy?" Kaşlarımı kaldırarak, ona fincanını uzatırken her zamanki ritmimize geri dönüyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve bu beni neredeyse mahvediyor. "Bir hokey oyuncusu için büyük bir kelime."

"Eski hokey oyuncusu, bebeğim. Şu anda takım elbise giyen, *üç aylık tahminler* ve *sinerji* gibi kelimeleri bilen kurumsal bir pislik." Bir yudum alır ve gözlerini kapatır. "Bu mükemmel."

"Biliyorum. Ben yaptım."

"Her zamanki gibi kendinden emin."

"Hayır, sen çoğu kadını korkuttuğun gibi beni korkutmuyorsun." Tezgaha yaslanıp, ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Nasılsın?" diye sordu, küçük bir sohbet başlatmaya çalışarak - ki bu konuda çok iyidir.

"Harika. Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum. Okundu bilgilerin ve cevap vermemenle geliyorum."

Nick Banks ile geçen yıl annesi evlenirken tanıştım. Bookers adlı yerel bir barda oturup saatlerce sohbet ettik. Ona daha önce hiç kimseye söylemediğim şeyleri anlattım, o da bana sırlarını anlattı. Ocak ayında Zane ve Autumn'un yanına kalmak için gelene kadar onu bir daha görmeyeceğimi düşünüyordum. Telefon numaralarımızı değiştik, ama üç gün sonra gitti. O zamandan beri onu görmedim.

Birkaç ay önce ona mesaj attım ama cevap alamadım. Umudumu kestim.

"Bunu hak ettim," diyor.

"Oh, sen *çok* daha kötüsünü hak ediyorsun. Ben dostça davranmaya çalışıyordum ve seni kontrol etmek istedim."

"Biliyorum. Berbatım." Hareket etmiyor.

"Seni buraya ne getirdi? Başka bir aile düğünü mü? Üç günlük bir ziyaret, gelip kalacakmış gibi davranıp sonra gideceğin bir ziyaret mi?" diye soruyorum, o da cüzdanından kredi kartını çıkarıp ödeme yapmaya çalışıyor. Ona başımı sallıyorum.

"Yukarıdakilerin hiçbiri." Bardağını masaya koyar ve gözlerime bakar. "Ama kalacağım."

Kalbim kıpır kıpır ediyor. "Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil. Sezon boyunca altı hafta burada kalacağım. Kasım başında New York'a dönmem planlanıyor. Daha erken değil." Bunu bir söz gibi söylüyor.

"Planladın mı?"

"Uzun lafın kısası, bir toplantıda sinir krizi geçirdim ve yaramaz küçük kardeşim tarafından tatile çıkmaya zorlandım." Koyu kahverengi saçlarını eliyle tarayarak daha da dağınık hale getirir.

Başımı eğip ona göz kırptım. "Ve *burayı* mı seçtin? Neden?" "Neden olmasın?" Bana bakışları midemi bulandırdı.

Ona verecek bir cevabım yok.

"Sonbaharda başka bir yer yok. Kasım ayına kadar bir kulübe kiraladım. Sanırım adı Riverside?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İronik bir şekilde kulübe olarak adlandırılan lüks bir malikane. Orada kalmak günde on bin dolar tutuyor. "Riverside mi? Geçici bir kaçış için çok lüks."

"Bu sefer geçici bir şey yapmak istiyorum." Bir süre durdu. "Gelip görmelisin. Bu akşam. Saat yedide."

"Nick." Kafamı sallıyorum.

"Benimle akşam yemeği ye. Seninle vakit geçirmek benim için bir onur olur." Sesi rahat, ama gözleri çok daha fazlasını anlatıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ciddi misin?"

"Bu yıl beni kontrol etmeye çalışan tek kişi sensin. Ve bol bol şarap içeceğim." Hafifçe öne eğilir. "Hadi ama,

Küçük Kırmızı. En son ne zaman sırf eğlenmek için bir şey yaptın?"

Küçük Kırmızı. Bu lakabı bana Bookers'da tanıştığımız ilk gece takmıştı. Orası bir spor barıydı ve Cowboys, Eagles ile maç yapıyordu. Hiçbir şeyin olmadığı, ama asla unutmayacağım bir sohbetle dolu rastgele bir geceydi.

"Pfft. Ben her gün eğleniyorum," diyorum ona.

"İş dışında." Dudaklarını yalar. "İşini sevebilirsin, ama hayatta bundan daha önemli şeyler var."

Kalbim, daha iyisini bilmediği için çarpıyor. En son ne zaman iyi vakit geçirdiğimi hatırlamaya çalışıyorum ve o, onunla birlikteydim, bütün gece hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuğumuz zaman. Onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum, ta ki Autumn'un evine gelene kadar. O zaman onun Zane'in üvey kardeşi ve eski en iyi arkadaşı olduğunu öğrendim.

Onunla en derin sırlarımı paylaştığım anıları yeniden yaşarken, o sorunlu bir şekilde sırtıyor. Nick Banks'ı bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm.

"Beni tamamen ortadan kaybolduktan dokuz ay sonra öylece ortaya çıkıp, davetlerine olumlu yanıt vermemi bekleyemezsin."

Bana, sanki sinirine dokunmuşum gibi bir bakış attı. "Sana sormanın riskli olduğunu biliyordum, ama yine de sordum. Gerçek şu ki, yeni arkadaşlar edinmeye hazır değildim."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı.

"Peki şimdi hazır mısın?"

Gülümsüyor. "Artık kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Neden benim planlarım olmadığını düşünüyorsun?" "Var mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Kahve dükkanı birdenbire çok küçük, çok sıcak, karşılayamayacağım kadar çok olasılıkla dolu geliyor.

"Olabilir," diyorum. "İptal et."

"Son derece kendini beğenmiş," diye fısıldıyorum, onu çok çekici buluyorum.

"Seni görmek istiyorum Jules. Konuşmamızı bitirelim." Kapıya doğru yürürken, durup geriye bakıyor. "Üzerine şarap dökülse sorun olmayacak bir şey giy. Dikkatim dağıldığında profesyonelce sakarlaşırim."

"Dikkatini ne dağıtacak?"

Gözleri yüzümden aşağıya doğru yavaşça kayıyor ve tekrar yukarıya dönüyor. "Mmm."

Nick kapıyı açar ve Range Rover'a doğru yürür.
Başım ve kalbim dönüyor.

Birkaç dakika sonra, Blaire ön tarafa geri gelir ve bana sert bir bakış atar. "Vay canına."

"Ne?" diye sorarım.

"Sen onunla çıkmazsan, ben çıkarım."

Kahkahayı patlatırım. "Kapa çeneni. O çıkılacak biri değil." "Sikişilecek biri mi? Çünkü ben onun şişme bebeği olurum." Nefes nefeseyim. "Dur."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerim ve o durur, bana bakar. "Aman Tanrım."

"Söyle bana. Dişlerimde bir şey varsa, çok utanırım."

Kafasını sallar. "O adama aşık olacaksın."

"Hayır, aşık olmayacağım," diye homurdanıyorum. "Onun hakkında çok şey biliyorum."

Blaire ikna olmuş gibi görünmüyor. "Doğru mu duydum? Kasım ayına kadar kalacağını mı söyledi?"

"Evet," diye fısıldarım ve gülümsediğimi fark ederim. "Ama göreceğiz. Bu hiçbir şey ifade etmez. Geçen sefer iki hafta kalacaktı, ama yetmiş iki saat içinde veda etmeden gitti."

"Bence o senin için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacak. Zavallı Craig." Gözlerini devirdi ve sonra kalçasıyla bana çarptı. "Bu sezon senin için farklı olacak. Bunu havada hissedebiliyorum."

"Bana uğursuzluk getirme," diyorum öğleden sonra ekibi içeri girerken. "Bu iyi bir şey," diye onaylıyor.

Vardiyamın son saatinde, kafamda Nick ve onun burada olmasının ne anlama geldiğini düşünüyorum. Gizlice, onunla tekrar sohbet etme fırsatı bulmayı umuyordum. Konuşmaları güzel ve görünüşü de fena değil. Davet, yeni bir başlangıç, yeniden başlamak için bir fırsat.

Saate bakıyorum, saat yediye doğru geri sayıyor. Gitmek ya da gitmemek için karar vermek için dört saatim var.

"Bir gezegen geriye doğru hareket mi ediyor?" diye Blaire'e omzumun üzerinden soruyorum. "Neden şu anda üzerime erkekler yağıyor?"

Omuzlarını silkiyor. "Merkür gerilemede, ama Venüs yükseliyor. Ne derler bilirsin, üçüncü sefer..."

"Eğer 'büyü' dersen, tüm adaçayını yakarım."

Dudaklarını kapatır gibi yapar, ama gözleri umutla parıldıyor.

Nedense, bazı kalıpların tekrarlanmak yerine kırılması gerektiğini hatırlayan tek kişi benim. Nick yine veda etmeden giderse, onun varlığını unutacağım.

Onunla ilk karşılaşmam tesadüftü. İkincisi de tesadüftü. Ama üçüncüsü? Bu bir seçim olurdu. Şu anda, vermem gereken büyük bir karar var.

3

NICK

Hollow Manor'ın dışındaki Range Rover'da, Cozy Creek'e bakan siyah malikanede, motoru kapatmış halde tam bir dakika boyunca oturuyorum. Başka gidecek yerim olmasa da, burada olmanın iyi bir fikir olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ev, Zane'in annesi vefat etmeden önce, biz gençken hatırladığım haliyle duruyor. Ancak bazı yenilikler de var. Pencereilerin altında artık koyu renkli ahşap çiçeklikler var, turuncu ve koyu mor çiçeklerle dolu. Büyük kapıda altın rengi sonbahar yapraklarından yapılmış ışıltılı bir çelenk asılı ve merdivenlerde kabaklar dizilmiş. Ben Manhattan'daki ofisimde saklanırken Zane'in kurduğu hayatın izlerini gösteren küçük detaylar bunlar. Burayı bir yuva haline getirmiş ve gerçek aşkı bulduğu için mutluyum. Bunu hak ediyor.

Derin bir nefes alıp, dışarı çıkmadan önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. İyileşiyoruz, ama hala çok zor çünkü çok fazla suçluluk duyuyorum.

Ocak ayında, Zane ile barışmak için buraya uçtum. O şehri ziyaret ettiğinde birkaç kez buluştuk ve ara sıra mesajlaştık. Babası annemle evlendiği için şimdi deniyoruz. Tatillerde birbirimizden kaçınmak imkansız.

En son buraya geldiğimde Julie ile tekrar karşılaştım ve onun Autumn'un en iyi arkadaşı olduğunu öğrendim.

Telefonum bir mesajla çaldı. Kilidini açtım.

ASHER

Oraya sorunsuz vardın mı?

NİCK

Şu anda Zane'in dükkanının önünde oturuyorum.

ASHER

İyi. Korkaklık yapmayı bırak da içeri gir.

Kafamı sallayarak, kardeşim bunu nasıl bildiğini merak ediyorum. İçeri girmeden önce, beni önemseyen insanlara çaba göstermem gerektiğini bilerek, eski hokey arkadaşlarımdan biri olan Patterson Cross'a mesaj atıyorum.

NİCK

Cuma günü içki içmeyi ertelemek zorundayız. Kasım ayına kadar Cozy Creek'teyim.

PATTERSON

Ne oluyor? Neden?

NİCK

Asher tatile ihtiyacım olduğunu söyledi. Sıkılırsan hasat festivaline gelmelisin. Kalacak bir yerim var.

PATTERSON

Bu teklifi kabul edebilirim. Zane'e selam söyle.

NİCK

Tamam.

Kendimi Range Rover'dan zorla çıkararak kapıya doğru merdivenleri tırmanırım. Üç kez kapıyı çalarım. Birkaç saniye sonra Zane kapıyı açar ve bir an birbirimize bakarız. Kot pantolon ve flanel gömlek giymiş, altın rengi alyansı ışığı yansıtıyor. Mutluluk ona yakışıyor

beni gururlandırıyor. Her zaman aradığı şeyi bulmuş: aşk ve mutluluk.

"Nick." Sesi nötr.

Şaşırmamış. Ona mesaj atıp sezon için Colorado'ya gideceğini bildirmiştim.

"Zane." Sıradan davranmaya çalışıyorum. "Beni gördüğünde hep *bu kadar* heyecanlanır mısın?"

Yüzünde bir değişiklik oluyor. Bir gülümseme. "Dürüst olmak gerekirse, havaalanına giderken yolda vazgeçmeni bekliyordum. Her zaman bu kadar güvenilmez biri değildin."

"Evet, haklısın." İtiraf etmek sandığımdan daha kolay oldu.

"Ne kadar da kabayım. Hoş geldin." Kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi. "Bira ister misin?"

"Evet. Bir tane alayım. Teşekkürler."

Karanlık duvarda, Zane ve Autumn'un güldükleri, dans ettikleri, sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi birbirlerine baktıkları düğün fotoğrafları asılı. Annem ve Zane'in babası, yani bizim ebeveynlerimiz de var ve kameraya gülümsüyorlar. Onun hayatının en mutlu anlarından birini kaçırdım ve bu canımı yakıyor.

Gözlerim buzdolabına kaydı.

Zane iki bira açar ve birini bana uzatır. "Mutlu görünüyorsun," derim.

"Öyleyim," diyor bana. "Hayat harika."

Koyu renkli şişenin etrafına sarılmış etikete bakıyorum ve bunun muhtemelen ilginç bir hikayesi olan yerel bir butik bira olduğunu görüyorum. Bir süre sessizce içiyoruz, mutfak çok normal geliyor.

"Evlilik sana yakışıyor," diyorum, onun bilinçsizce alyansını çevirmesini izlerken. "Seni hiç bu kadar evcimen hayal etmemiştim."

"Senin özür dileyeceğini hiç düşünmemiştim." Tezgaha yaslanıp sırtıyor. "Sanırım ikimiz de değiştik."

"Haklısın..." diye devam ettim. "Hayatımda pişman olduğum çok şey var. Asla yeterince özür dileyemeyeceğim."

O sırttı. "Boş ver. Seni affettim. Eskisi gibi olmaya hazırım. Ama bu, hala garip olmadığı anlamına gelmez."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi. Sen benim eski sevgilimle yatıyorsun. Ailelerimiz evleniyor. Sen buradasın. Biz yetişkinler gibi konuşuyoruz. Ben sana yumruk atmak istemiyorum."

Birayı kaldırıyorum. "İlerleme. Buna kadeh kaldırayım."

"Seni özledim," diye itiraf ediyor. "Bazen eski günleri düşünüyorum, gelecek sezon nerede kayak yapacağımızı düşünmekten başka hiçbir şey için endişelenmediğimiz günleri. Buradaki pistler geçen sezon harikaydı."

Gülümsüyorum. "Siyah elmasın mümkün olduğunca hızlı gitmek anlamına geldiğini düşündüğün zamanları hatırlıyor musun?"

O sırtıyor. "Teleferikten geriye salto atmaya çalıştığını hatırlıyor musun?" "Hey, o hareketi başarıyla yaptım."

"Evet. Bütün o üniversiteli kızların önünde yüzüstü düştün." O gülümser.

"Bu onların odama gelmelerini engellemedi," diyorum, kaşlarımı oynatarak. "Korkusuz aptallardık. Bazen, bunların yarısından nasıl kurtulduğumuzu merak ediyorum."

"Sen bir aptaldın. Ben her seferinde senin peşinden gidiyordum."

Eski günlerdeki gibi sohbet etmek ve gülmek iyi geliyor. Bu, enkazdan bir şeyler kurtarabileceğimize inanmamı sağlıyor.

"Peki," Zane çok rahat bir şekilde sorar, "ne kadar kalacaksın?"

"1 Kasım'a kadar. Asher geri dönmeme izin verene kadar sürekli tatildeyim."

"Uh-oh. Ne yaptığını bilmek istiyor muyum acaba?" Kaşları yükselir.

"İnsan deneyimi hakkında bir toplantıda uyuyakaldım," , pişmanlık duymadan itiraf ettim. "CEO bir serseriydi. Asher, ara vermem gerektiğini söyledi. İşte buradayım."

Kardeşimin beni hayalet sandığını itiraf etmeye hazır değilim.

Zane sırıtarak, "İyi seçim. Geçen sezon geldiğimde, seninle aynı ifadeyi takınıyordum. Şimdi halime bak," der.

Bira etiketini kurcalıyorum. "Evet, bu sefer sorunlardan kaçmak yerine onlarla başa çıkmayı umuyorum."

"Jules'u görmeyi planlıyor musun?"

Elim durur. "Onu akşam yemeğine davet ettim."

Beni uzun bir süre düşündü, sonra iki bira daha aldı. "Onun Autumn'un en yakın arkadaşı olduğunu biliyorsun..."

"Onu kullanmak için burada değilim. Aramızda öyle bir şey yok. Biz sadece...

konusuyoruz."

"İyi." Birayı tezgahın üzerinden kaydırды. "Çünkü Autumn, hayatındaki seçimlerinden pişman olmanı sağlayacak ve ben onu durduramayacağım."

Sanki adı çağrılmış gibi, ön kapı açılır.

Çantalar hışırdar ve Autumn hemen konuşur. "Zane, aşkım! Az önce kahve dükkanındaydım ve inanmayacaksın ama..." Autumn köşeyi döner ve aniden durur. "Oh. Buradasın."

"Uzun zaman oldu," diyorum.

Autumn kararlı bir şekilde mutfığa girer ve her şeyi tezgahın üzerine bırakır. Zane'e merhaba öpücüğü verir, ama gözleri beni değerlendirir.

"Geri dönmüşsün," der.

"Buradayım."

Buzdolabından bir bira alır, açar ve bir yudum alır. "Bu sefer ne kadar kalacaksın? Lütfen üç günden fazla de, çünkü o çok sinir bozucuydu."

"Altı hafta. 1 Kasım'dan önce şehre dönemem.

O pislik küçük kardeşim yüzünden."

"Hmm." Tezgahın üzerine atladı. "Yorgun görünüyorsun."

Bunu beklemiyordum. "Her şeyden yoruldum."

Autumn beni inceler, sonra bir karar vermiş gibi görünüyor. "Bak, sana dürüst olacağım."

Kaşlarımı kaldırdım ve birasını yudumlayan Zane'e baktım. "Tamam ..."

"Jules benim en yakın arkadaşım. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşım. Her açıdan

kız kardeşimdir." Yutkunur. "Ve sen, Nick Banks, çok kötü bir ünün var. Seni Google'da aradım."

"Araştırma yaptığını bilmek beni mutlu etti," diyorum, sırtarak.

Birayı masaya koyar ve gözlerime bakar. "Evren ikinize yatırım yapıyor çünkü doğru zamanda ortaya çıkıp duruyorsunuz."

Zane inler. "Autumn, evren muhabbetine başlama."

"Sadece söylüyorum." Bana dönüyor. "Belki sen ve Julie birbirinize yardım edebilirsiniz."

"Gerçekten mi? Nasıl?" Birasını iki yudumda içer.

"Şey, öncelikle, boktan eski sevgilisi onu geri kazanmaya çalıştığında, ona yalancı bir erkek arkadaş lazım."

Zane ona sert bir bakış atar. "Craig geri mi döndü?" "Craig eski sevgilisi mi?" diye sorarım.

"Evet," diyorlar ikisi de aynı anda, sinir bozucu bir şekilde. "Bana ondan bahsedin," diyorum.

Autumn inler. "O, Julie'nin gerçekten berbat, üzücü bir eski sevgilisi. Julie ona direnmekte zorlanıyor ve o da onu kullanıyor. Ona dünyaları vaat ediyor, istediğini alıyor, sonra tekrar terk ediyor. Bu, durdurulması gereken zehirli bir döngü. Bu sonbaharda onun kollarında olmasını istemiyorum."

Birayı birkaç yudum alıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Dikkatli ol." Tezgâhtan atlar. "Craig onu geri kazanmaya çalışacak. Julie'nin onu o orospu çocuğundan uzak tutacak birine ihtiyacı var." Autumn sinirli görünüyor. "Ona hep fazla ve yetersizmiş gibi davrandı. Craig Downer işte böyle biridir. Adı gibi bir adam." Çenesi gerilir. "Onun varlığını unutmamasını istiyorum."

"Autumn, hiçbir şeye söz veremem," diyorum.

"En iyi arkadaşımın taahhüde ihtiyacı yok." Diye iç çeker. "Onun dikkatini başka yere çekecek bir şeye ihtiyacı var."

Zane ayağa kalkar ve buzdolabından doğranmış karpuz çıkarır. "Bu akşam onu yemeğe davet etti."

Autumn'ın gözleri büyüdü. "Evet!"

"Bu dostça bir akşam yemeği. Hepsi bu. Ona pislik gibi davrandığım ve mesajlarına cevap vermediğim için özür borçluyum."

"Bu bir başlangıç." Meyve alıyor. "Bir tavsiye ister misin?" "Zaten bana vereceğine eminim."

Gülümser ve merdivenlere doğru yönelir. "Haklısın. Altı hafta var, Nick. Onları iyi değerlendir. Evren dördüncü bir şans vermez."

Birkaç saniye sonra ortadan kaybolur ve beni Zane ile baş başa bırakır.

"Beni en iyi arkadaşıyla tanıştırmaya mı çalışıyor?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Hiçbir fikrim yok," der. "Ama ikiniz birbirinize çok yakışırsınız."
Saate bakarım. "Kahretsin. Artık gitmeliyim. Penne alla vodka yapacağım."

"Gerçekten mi?" O sırtıyor. "Ne?"

Kafasını sallıyor. "Hiçbir şey."

Zane beni kapıya kadar geçiriyor.

"Ben buradayken birbirimize yabancı gibi davranmayalım, tamam mı?"

"Ocak ayında erken ayrılan sensin," diyor. "Ama geri döndüğüne sevindim. Dağ havası insanı iyileştirir. Geçen yıl buraya geldim ve kendimi buldum."

Gülümsüyorum. "Umarım ben de o kadar şanslı olurum."

Omzuma vuruyor. "Olacaksın. Akışına bırak kendini. Spontane olmayı öğren. Kalbinin sesini dinle. Cozy Creek'in büyüğü budur. Ayrıca, akşam yemeği felakete dönerse panik yapma. Cozy Pizza'yı ara, eve teslim ederler. Julie'nin siparişi kalın hamurlu, pepperoni, mantar ve ekstra siyah zeytinli pizza."

"Teşekkürler," diyorum.

Gülümser. "Altı hafta, dostum. Umarım hayatının en güzel sonbaharını geçirirsin

hay

atını "Ben de öyle umuyorum."

n en Zane öne eğilir ve beni kardeşçe kucaklar. Beni tutar.

güz

el

son

bah

arını

geçi

rirsi

n."

beni sıkıca sarar ve ancak o zaman onu ne kadar özlediğimi fark ederim.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor.

Range Rover'a biniyorum ve dağdan aşağı virajlı yollardan Riverside kulübesinin bulunduğu yola iniyorum. Evine yaklaşıp kadar çakıl yolu sonuna kadar takip ediyorum. Buraya kulübe demek saçma. Sanırım on yatak odası ve sekiz banyosu var, mermer zeminleri ve tezgahlarıyla tam bir lüks.

İçeri girdiğimde, tonozlu tavanları, açık kirişleri, büyük şömineyi ve benim son teknoloji penthouse'umu gölgede bırakan mutfağı hayranlıkla seyrediyorum. Market alışverişlerini boşaltıyorum çünkü bu akşam, kız kardeşimin en sevdiği tariflerden birini yapacağım, yıllardır yapmadığım bir tarif.

Çantaları tezgahın üzerine koyup, işe başlamadan önce ellerimi yıkıyorum.

Hazırlıklar sorunsuz ilerliyor, ta ki içki şişesini almaya uzandığımda onun kaybolduğunu fark edene kadar. Range Rover'a gidip düşüp düşmediğini kontrol ediyorum, ama orada da yok. Paniklemeden önce, dolapları kontrol edip birinin votka bırakıp bırakmadığını bakıyorum, ama açılmamış bir tekila şişesinden başka bir şey yok.

"Kahretsin," diye tıslıyorum ve saate bakıyorum.

Saat zaten altı olmuş ve mağaza yirmi dakika uzaklıkta.

Yeterli zaman yok.

Sotelenmiş sarımsak, soğan ve domates salçasına bakarak, şimdi votkaya ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Uzun bir nefes verdikten sonra, telefonumu alıp Cozy Pizza'yı arayarak sipariş veriyorum.

Kıyafetlerimi değiştirip güzel bir akşam yemeği hazırlama girişiminin tüm izlerini sakladığımda saat yedi olmuştu. Pizza zamanında geldi ve teslimatçıya bahşiş verdikten sonra garaj yolunu gözden geçirdim.

Saat 19:10'da bir kadeh şarap doldurup telefonumu kontrol ettim.

Belki geç kalmıştır.

Bana gönderdiği son mesajı okuduktan sonra, hayaletlenmeyi hak ettiğimi anlıyorum.

BİLİNMEYEN

Seni düşünüyorum.

Asher ve nişanlısı Billie Calloway ile şık bir partide olduğumu hatırlıyorum. Cevap verebilirdim, ama ne diyecektim ki?

Tanıştığımızdan beri aklımdan çıkmadın?

İkimiz de bir ilişki için uygun durumda olmadığımızı açıkça belirtmiştik. Sadece arkadaşız. Ama sonra bana böyle mesajlar göndermeye başladı.

On dakika daha geçer ve onun gelmeyeceğine ikna olurum.

Ona aylarca sessiz kaldım, sonra arkadaş olarak devam etmeyi mi bekledim? Ne kadar da hayalperest ve küstahım ben?

Saat yedi buçuk olduğunda, şarabımın kalanını içip bardağımı yeniden dolduruyorum. Pizza kutusunun kapağını açtığımda, pencereden far ışıkları geçiyor.

Donup kalıyorum ve Jules'un park etmesini izlemek için mutfak penceresine doğru ilerliyorum. Bir süre arabasında oturuyor. Resmi olarak otuz beş dakika geç kaldı.

Arabadan in ve bana katıl. Lütfen.

Sonunda, o da gelir. Kahverengi bir kazak ve dar kot pantolon giymiş, elinde bir şişe şarap tutmaktadır. Kapıya doğru yavaşça yürür, sanki hala geri dönüp dönmeyi düşünüyormuş gibi.

O kapıyı çalınmadan önce kapıyı açıyorum. "Geç kaldın," diyorum.

"Fark ettin." Beni inceliyor, sonra gülümsüyor. "Bunun kötü bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum."

"Kararın ne?"

"Jüri hala karar vermedi." Beni geçip eve girer. "Ama bizim için daha fazla şarap getirdim, bu yüzden en az bir saat eğlenmeye kararlıyım."

"Haklısın." Onu içeri alıp kapıyı arkasından kapattım. Kır çiçekleri ve bir tutam vanilya kokuyordu. "Pizza sipariş ettim. Yemek yapma planlarım suya düştü."

Zümrüt rengi gözleri parıltıyor ve bana döndüğünde kızıl saçları bu ışıktaki parlıyor. "Ne oldu?"

Sesinde endişe duyuyorum.

"Votka sosu için votka gerekiyormuş. Kim bilebilirdi ki?"

Gülüyor ve sesi tonozlu tavandan yankılanıyor. "Ana malzemeyi mi unuttun?"

"Bugün seyahat günüydü ve kafamda bir sürü şey vardı," diye itiraf ediyorum.

"Belli oluyor." Şarabını tezgahın üzerine koyar ve çöpteki ambalajı fark eder. "Marcello'dan taze penne mi aldın?"

"Biliyor musun?"

"Kim bilmez ki? Ne hoş." Ambalaja dokunur. "Aslında benim için yemek pişirecektin."

"Tabii ki. Ama bu kadar şaşırma. Yemek yapmayı biliyorum," diye açıklıyorum. "Gerektiğinde ev işlerini de yapabilirim."

"Gerçekten mi? Her birlikte olduğumuzda senin hakkında yeni bir şey öğreniyorum."

"Senin ateşini özledim," diyorum ona.

O gülüyor. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

Dolaptan bir tabak çıkarıp ona peçeteyle birlikte uzattım. "Geldiğine sevindim. Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Aslında gelmeyecektim, ama yazı tura attım." Pizza kutusunu açar ve gülümser. "En sevdiğim. Şanslı bir tahmin mi?"

"Zane söyledi," diyorum. "Dur, dur. Yazı tura attın mı?"

O başını sallar. "Hatta üçte ikisini yaptım. Sonra beşte üçünü yaptım. Cevap belliydi, bu yüzden buradayım."

Kutudan bir parça pizza alıp ısıtırım. Julie de aynısını yapar.

"Soğuk olduğu için üzgünüm," diyorum.

"Benim hatam," diyor, konuşurken eliyle ağzını kapatarak. "Biliyorsun, tanıştığımız gece, seni bir daha asla görmeyeceğimi düşünmüştüm."

Onun için bir şarap kadehi alıp doldururken, sözleri aramızda asılı kalır.

"Senin sadece kasabadan geçen bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Bunu yapmadığın için mutluyum," diyorum.

"Bunu yapmadığına sevindim."

Diliminin üstünden siyah zeytin koparıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen."

Sesi yumuşar. "Neden mesajıma cevap yazmadın?"

Bir nefes veriyorum. "Ne diyeceğimi bilemedim."

"Bunu kabul edebilirim," diyor. "Ama kendilerini arkadaşım olarak gören insanlar tarafından görmezden gelinmeyi kabul edemem."

Başımı sallıyorum. "Kesinlikle haklısın. Daha iyi davranmalıydım, özür dilerim. Bir daha benden cevap alamayacağın konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Görünüşe göre, insan ilişkilerim üzerinde çalışmam gerekiyordu ve şehirden ayrıldığımdan beri bu benim yeni önceliğim oldu."

"Vay canına. Teşekkür ederim," diyor.

Mutfakta durup pizza yiyip şarap içiyoruz ve bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Garip durum yavaş yavaş ortadan kalkıyor.

"Tanrım, çok yalnızdım," diye itiraf ediyor, biz kanepeye geçerken. "Bunu söylemek tuhaf mı?"

"Gerçekse değil." Uzaktan kumandayı alıp, duvarı kaplayan devasa televizyonu açtım. "Son zamanlarda ben de aynı şeyi hissediyorum. Sanki aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuşum gibi; uyanamadığım bir kabus gibiydi. Sonra bir toplantıda kendimi kaybettim ve işte buradayız."

Pizzadan bir ısırık daha alırken gözleri nazikçe parlıyor. "Burada olduğun için mutluyum."

"Ben de."

Kadehini kaldırır. "Dostluğa. Cevaplanan mesajlara. Ve bir dahaki sefere votkayı hatırlamaya."

"Hayatımızın en güzel sonbaharına," diye karşılık verdim, kabak tarlaları ve elma şarabı için heyecanlanarak.

"Amin."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve onun gülümsemesi, gelmeyeceğinden endişelenerek geçirdiğim her dakikaya değer.

"Peki," diyor, yerleşirken, "bana sözde hayatından bahset. Pizza yerken eğlencem olsun."

"Sen de paylaşırsan."

"Anlaştık. Ama utanç verici kısımları atlamaya kalkışma."

Yastıklara yaslanıyorum, aramızda mesafe bırakmaya dikkat ediyorum. "Tamam, ama unutma, bunu sen istedin..."

Ve böylece, sanki bizi ayıran sekiz ay hiç olmamış gibi, bir ritim yakalarız. Biz sadece doğru anda birbirimizi yeniden bulan iki insanız. Dürüst ve samimiyiz. Ben ona işimden bahsederim, o da kahve dükkanından bahseder. Bu, özlediğim dostluktur.

Pizza kutusu boşalana ve ikinci şarap şişesi bitene kadar konuşuyoruz. O, başını geriye atıp benim aptal şakalarımın gülüyor. Gece boyunca, dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Sıra sende," diyorum, utanç verici bir ilişki anımı anlattıktan sonra.

Sessizleşir, şarap kadehini döndürür. "Eski nişanlım *Craig*, nişanımız bittikten üç ay sonra yeni kız arkadaşıyla birlikte ailemin yıldönümü partisine geldi." Bana bakar. "En acıklı kısmı bilmek ister misin?"

İstemedi ona yaklaşıyorum. "Anlat."

"Yaklaşık otuz saniye boyunca, beni geri kazanmak için geldiğini düşündüm. Her şeyden sonra, aptalca bir şekilde..." Başını salladı. "Her neyse, sadece herkesin önünde büyükannemin yüzüğünü geri vermek istemişti."

"Jules..."

"Yeni nişanlısı, ikinci yıldönümümüzü kutlamak için ona aldığım kolyeyi takıyordu." Gülüyor, ama sesinde acı duyuyorum. "Evet, bu benim en utanç verici anım. Herkesin önünde, senin yerinin doldurulabileceğini hatırlatılmaktan daha kötü bir şey olamaz."

"Sen değilsin."

"Herkesin yeri doldurulabilir."

"Buna inanmıyorum." Bardağıma masaya koyup ona dönerek yüz yüze gelene kadar yaklaşıyorum. Bacaklarımız kısa bir süre birbirine değiyor ve yeşil gözlerindeki altın rengi parıltıları görebiliyorum. "Bazı insanlar sende iz bırakır ve onları tanımadan önceki haline dönmeni imkansız hale getirir."

Bana bakıyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Evet."

Sen unutulmazsın, Küçük Kırmızı."

Aramızdaki hava değişir. Dudakları hafifçe açılır. "Biz arkadaşız," diye fısıldar.

"Biz arkadaşız."

"Arkadaşlar birbirlerine böyle bakmaz." "Nasıl?" diye soruyorum.

"Şöyle..." Şarabını masaya bırakıp bana doğru yaklaşır. Artık çok yakınız.

İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Nefesini içine çekiyor. "Nick, ben..."

Kapı zili çalarak o anı bozar.

Ebeveynleri tarafından yakalanan gençler gibi birbirimizden uzaklaşırız. Jules süveterini düzeltir, bana bakmadan etrafına bakınır.

Kapıyı açtığımda, elinde şeffaf bir tabak tutan altmışlı yaşlarında bir kadın görürüm.

"Merhaba! Ben Sheila Galloway. Buranın sahibiyim ve size kiraladım. Sadece gelip sizi sıcak bir şekilde karşılamak ve taze kabak turtası getirmek istedim."

Tipik meraklı, küçük kasaba komşusu gibi etrafıma bakınıyor ve kanepede oturan Julie'yi görüyor.

"Oh! Julie? İkinizin tanıştığını bilmiyordum," diyor omzumun üzerinden.

"Merhaba, Bayan Galloway." Julie yanımda belirir, yanakları kızarmıştır. "Aslında ben tam çıkmak üzereydim."

"Benim yüzümden gitmeyin canım. İkiniz randevunuza devam edin, sizi rahatsız etmeyeyim."

"Bu bir randevu değil," diyor Jules.

"Biz sadece arkadaşız," diye ekliyorum, küçük kasabalarda dedikoduların nasıl başladığını bildiğimden.

Bayan Galloway, anlamlı bakışlarla ikimizi sırayla süzer. "Neyse, ne olursa olsun, pastanın tadını çıkarın. Bu tarifile pasta pişirme yarışmasını kazanmayı planlıyorum. Oyuna güvenebilirim umarım." Göz kırparak ayrılır.

Kapı kapanır ve Julie, cebinden anahtarlarını çıkararak inler. "Harika! Bayan Galloway tüm kasabaya burada olduğumu söyleyecek."

"Ne olmuş? Seni bırakamam," diyorum ve onu nazikçe kendime çekiyorum. "Çok fazla içtin."

Yanakları kızarmış, nefesini vererek, "Autumn'u arayıp beni almasını isteyeceğim," diyor.

"Kal," diyorum. "Isırmam."

Gözlerini kıсар. "Yutarım."

"Sana bir şey olmasına izin vermem."

Yüzü yumuşar ve yanağının içini ısırır. "Sen kötü bir etkisin."

"İnkâr edilemez," diyorum gülümseyerek. "Ama kötü etkiler en çok eğlenceyi sağlar ve en iyi arkadaşlıkları kurar."

O şakacı bir şekilde gözlerini devirir ama sonunda anahtarlarını masaya bırakır. "Beyefendi gibi davranacağına söz verir misin?"

"Her zaman öyleyim." Sesim rahat, ama kalbim hızla atıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu ev çok büyük. İstedğin yatak senin. En kötü ne olabilir ki?"

Gözleri eğlence ve şüpheyile dönüyor. "Bu, birinin ünlü son sözleri gibi geliyor."

4

JULIE

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey rahat bir sıcaklık. Bu, dairemdeki şömineden gelen türden bir sıcaklık değil. Beni sıkıca sarıyor. Uyku ile gerçeklik arasındaki o bulanık alanda sürükleniyorum, aylardır, belki de yıllardır hissetmediğim kadar güvende hissediyorum. Her şey pahalı bir kolonya ile temiz pamuk karışımı gibi kokuyor.

Gözlerim birden açılır ve gri gömleği görürüm, sert kasları hissedirim.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Nick'in kanepesindeyim, ama daha doğrusu, onun üstünde yatıyorum, sanki bana aitmiş gibi onu sarıyorum.

Başım göğsünde, güçlü kolu belimi sıkıca sarıyor ve bacaklarımız saatlerdir bu şekilde olduğumuzu gösteren bir şekilde birbirine dolanmış. Çünkü öyleydi.

Dün gecenin anıları bir anda geri geliyor ve başımı kaldırmaya çalıştığımda başım zonkluyor. Pizza ve şarap paylaştık, sonra seslerimiz kısılana kadar konuştuk. Çok şey paylaştık. Bir ara o kadar çok güldüm ki neredeyse ağlayacaktım.

Sonunda *When Harry Met Sally* filmini izlemeye başladık çünkü ikimiz de filmi sonuna kadar izlememiştik. Filmin yarısını, erkekler ve kadınlar seks yapıp sadece arkadaş olabilirlerse tartışarak geçirdik, Billy Crystal ise bunun imkansız olduğunu kanıtladı.

Doğrusu, o filmi sevmiyorum. Romantik komedi klasiği olduğunu biliyorum, ama içinde dayanamadığım bir şey var. Her yıl filmi sonuna kadar izlemeye çalışıyorum, ama her zaman vazgeçiyorum. Nick bunu başarabileceğimizi düşünmüştü. Başaramadık.

Harry'nin konuşmalarından birinde uyuyakaldım. Tamamen sıkıcıydı.

Nick hareket etti, kolunu bana daha sıkı sardı. Ne yapacağımı bilemedim, donakaldım.

Arkadaşlar, sevgililer gibi birbirlerine sarılmış olarak uyanmazlar. Yakınlaştığımızda kalbim çarpmamalı ve birbirimize o kadar uyumlu olmamalıyız ki, biri uzaklaştığında bu yanlış hissettirmemelidir. Ama işte buradayız.

Sadece arkadaşız çünkü başka herhangi bir şey, ikimizin de şu anda hayatımızda ihtiyaç duymadığı ve başa çıkamayacağı karmaşıklıklara yol açar.

Uyanmadan önce gitmem gerekiyor çünkü garip bir durum istemiyorum.

Bir sonraki hamlemi hesaplarken tamamen hareketsiz kalıyorum. Kolları benim en büyük engelim çünkü ağır ve sıcaklar ve uzaklaşmak yerine kalmak istememe neden oluyorlar. Bir mucize eseri, kolları altından kayarak çıkıyorum ve o kıpırdadığında nefesimi tutuyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor, hala uykuda. Benim az önce bulunduğum yere uzanıyor ve yan dönüyor.

Hain kalbim yine çarpıyor.

Ayakkabılarımı çabucak buluyorum. Biri kanepenin altında saklanmış, diğeri ise iki kişinin oturabileceği büyüklükteki deri koltuğun yanında. Ses çıkarmamaya çalışarak ayakkabılarımı giyiyorum.

Gitmeden önce, dağınık, koyu renk saçları ve rahat yüz ifadesiyle ona son bir kez bakıyorum. Nedense, hiç çaba sarf etmeden haksız bir şekilde çok yakışıklı görünüyor.

Dün geceki pizzanın fişini alıp arkasına bir not yazıyorum.

Pizza ve arkadaşlığın için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı. Bir ara tekrar yapmalıyız.

Küçük Kırmızı

Kapı arkamda bir tıklama sesiyle kapanır ve ben neredeyse arabama koşar adımlarla giderim. Keskin sonbahar havası ciğerlerimi keser ve kafamı boşaltmak için onu ciğerlerime çekmeye çalışırım. Ama işe yaramaz, onun

kolonyası hala bir sır gibi süveterime yapışmışken işe yaramıyor. Ne kadar mükemmel anlaştığımızın hatırası tekrar tekrar aklımda canlanırken işe yaramıyor.

"Arkadaşlar," diye mırıldanıyorum arabayı çalıştırırken, sonra kendime gülüyorum.

Arabayı sürerken bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Ben bir ilişki aramıyorum, Nick de öyle. Birbirimize bu kadar kolay çekilmemizin nedeni, ikimizin de kırık olması. Bu yüzden birbirimize karşı dürüstüz. Hiçbir beklentimiz yok ve gördüğün neyse onu alıyorsun. Onun gibi bir adamla daha önce hiç tanışmadım.

Her birlikte olduğumuzda, onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığımı ve sohbetlerimizin ne kadar akıcı olduğunu fark ediyorum. Sanki onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi, ama gerçekte bu üçüncü buluşmamız.

Geçen Ekim ayında, Bookers'da barın ucunda Craig için ağlarken, Nick beni sakinleştirdi. Ona zayıflıklarımın bahsettim ve o da bana eski sevgilimin bir aptal olduğunu söyledi. Ayrıca, ilişkiler konusunda ondan tavsiye almamamı çünkü bu konuda berbat olduğunu da açıkladı.

O gece benim için oradaydı ve içimi dökmemi dinledi. Onun bu nezaketi, asla unutmayacağım bir şey.

Şehrin ortasındaki daireme giderken, yerden yükselerek dönen yoğun sisi izliyorum. Böyle sabahlar en sevdiğim sabahlar; cumartesi günü sonbaharın *resmen* başladığını ve o gün şehirde kutlamaların başlayacağını hatırlatıyor. Arabamı park edip kapıyı açmadan önce etrafıma bakıyorum.

Güneş henüz doğmadı, ama önümüzdeki otuz dakika içinde doğacak, bu da duş alıp işe hazırlanmam gerektiği anlamına geliyor.

Eski evime kıyasla burası çok boş ve soğuk geliyor.

Anahtarlarımı mutfak tezgahına bırakıp başım için iki aspirin alıyorum. Onları yuttuktan sonra, Nick'in beni tuttuğu hissini umutsuzca silmek için doğruca banyoya gidiyorum. Suyu açıyorum, soyunuyorum ve duşa giriyorum.

Sıcak su cildime vuruyor, ama üzerimde kalan kolonyayı zar zor temizliyor.

"Sadece arkadaşız," diye yüksek sesle söylüyorum, sanki bunu tekrarlamak bu düşünceyi kafama kazımama yardımcı olacakmış gibi.

Ama gözlerimi kapattığımda, zihnim zahmetsiz kahkahalarına, flörtöz bakışlarına ve ona yakın olmanın ne kadar tehlikeli derecede iyi hissettirdiğine geri dönüyor. Şok terapisinin işe yarayacağını umarak, termostatu soğuğa çeviriyorum. İşe yaramıyor.

Duş aldıktan sonra yatak odamda durup dün gece giydiğim süveteri izliyorum. Onun kokusu var ve hemen yıkamalıyım.

Bunun yerine, yüzüme tutuyorum ve o kokuyu hatırlamak için derin nefes alıyorum.

"Topla kendini Jules," diye mırıldanıyorum, sonra süveteri çamaşır sepetine atıyorum.

İş için kıyafetlerimi giyerken, mutfaktan telefonumun sesi geliyor.

SONBAHAR

Bay "Geri Döndüm, Bebeğim" ile akşam yemeği nasıldı?

Mesajı izliyorum, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyor.

Ona ne söylemeliyim? Sabaha kadar üç saat konuştuğumuzu mu? Onun kanepesinde üstüne yatıp uyuyakaldığımı ve kollarında uyandığımı mı? İkimiz de *When Harry Met Sally filmi*ni sonuna kadar izleyemedik mi?

Cevap veremeden başka bir mesaj geliyor.

AUTUMN

Zane, sabah dörtte bana donut almak için şehre giderken senin arabanın hala kulübede

olduğunu söyledi!

Harika. Sanırım orada kaldığımı inkar edemeyeceğim.

Saat daha altı bile olmamış, ama bahse girerim Cozy Creek'in yarısı Nick'le uyumak dışında her şeyi yaptığımızı düşünüyor. İç geçiriyorum. Öğle yemeğine kadar, Cozy Creek'in iyilik perileri düğünümüz için masa süslerini seçiyor olacaklar.

Telefonumu yüzüstü çevirip cevap vermiyorum. Şu anda bununla uğraşamam, on beş dakika sonra işte olmam gerekirken.

Telefonum tekrar titriyor ve baktığımda, kahve tedarikçimden bugün teslimatı onaylayan bir hatırlatma mesajı geldiğini görüyorum ve hayal kırıklığına uğruyorum.

"Topla kendini," diyorum aynadaki yansımama, önü aşağıya doğru uzanan sevimli siyah bir kazak ve popomu mükemmel gösteren bir kot pantolon giyerken.

Geçen yıl Blaire bana sallanan bacakları ve kolları olan çok sevimli siyah kedi küpeleri yapmıştı, onları takıyorum. Biraz ruj ve maskara sürdükten sonra çıkmaya hazırım. Ceketimi alıp kapıdan çıkıyorum.

Kaldırımları süsleyen sokak lambaları hâlâ yanıyor ve kalan karanlığa yumuşak altın rengi ışıklar saçıyor, ama güneş her an doğabilir. Birkaç kişi kasaba meydanındaki parkta koşuyor, diğerleri köpekleriyle yürüyüş yapıyor ve uzakta, koşucular Lookout Mountain'ın patikasında koşarken küçük farlar ritmik bir şekilde sallanıyor.

Autumn eskiden koşuya takıntılıydı ve ben onun için hep endişelenirdim. Şimdi o ve Zane birlikte koşuyorlar. İkisi, bir mevsimde ne kadar çok şeyin değişebileceğini hatırlatıyor.

Cozy Coffee'ye vardığımda, hızla içeri girip arkamdan kapıyı kilitliyorum. Blaire'in anahtarları var ve yaklaşık on beş dakika sonra gelecek, bu da bana kendimi toparlamak ve açılış hazırlıklarına başlamak için yeterli zamanı veriyor.

Ofiste başlayıp, kasa çekmecelerini saydıktan sonra fırınları önceden ısıtmaya geçiyorum. Blaire gelir gelmez, hemen hamur işleri ve kahve yapmaya başlayacak. Kapılar açıldığında, saatlerce sabah telaşıyla boğuşacağız. Son zamanlarda, hafta sonları hariç, gündüz vardiyasını sadece ikimiz yapıyoruz, ama sonbahar başladığında, bize yardım edecek başka birini işe almam gerekecek.

Açılış kontrol listemi hızlıca bitirdikten sonra, kasa çekmecelerini öne taşıyıp kasaya yerleştiriyorum. Kafamı kaldırdığımda, kaldırımları çevreleyen büyük ön camların önünden geçen Blaire'i görüyorum, bana şimdiden meraklı bir bakış atıyor. Birkaç erkenci müşteri, kapının önünde sıraya girmiş, kafein dozlarını almak için sabırsızlanıyor.

Blaire içeri girer, kapıyı arkasında kilitler ve hemen başını eğerek, şüpheyle parıldayan gözlerle bana bakar.

"Günaydın," diyor, bakışları bana kilitlenmiş halde. "Birisi çok suçlu görünüyor."

"Kim? Ben mi?" diye soruyorum.

"Kim? Ben mi?" diye yüksek sesle tekrarlar ve arkaya doğru yürür. Hızla kruvasan yaparken fırın raflarının çınladığını duyarım. "Başka kime konuşabilirim ki? Noel Geçmişinin Hayaleti mi? Dur tahmin edeyim. Sonunda Nick'le akşam yemeği yedin."

Blaire konuşmaya devam ederken ben kıkırdamaya başlıyorum.

Kahve makinesi için kahve çekirdeklerini öğütüyorum. Öne döndüğünde, kuvars kristal kolyesini düzeltiyor. Bu, kötü hisleri olan çılgın eski erkek arkadaşlarını uzaklaştırmak için her zaman taktığı kolye.

"Ee," diyor, sessizliği doldurmam için yeterince uzun süre bekliyor, ama ben tek kelime bile etmiyorum.

İnler. "Neden insan lav lambası gibi parıldadığını bana söyleyecek misin, yoksa kapıyı açmadan önce çay yapraklarını okumam mı gerekiyor?"

Düzenlemeye gerek olmayan pastaları istiflemekle meşgul oluyorum. "Söyleyecek bir şey yok."

"Çok garip, ama nedense sana inanmıyorum." Tezgaha yaslanarak, sanki tarot kartlarından biriymişim gibi beni inceliyor. "Auran canlı renklerle çığlık atıyor. Parlak turuncu."

"Sen söylemeden önce, kimse seks yapmadı." Birdenbire, paket servis bardaklarının yeniden düzenlenmesi gerekiyor.

"Belki yatmadılar, ama *bir şey* oldu." Peçete tutucuları ve fiş kağıtlarını kontrol ediyor. "Ve tabii ki, iç yanağını çiğnemeye devam ediyorsun."

Bunu yaptığımı fark etmemiştim.

"Hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Bir film izledik. Onun kanepesinde uyuyakaldım. Hikayenin sonu."

O gülümsüyor. "Oh. Ne filmi?"

"*Harry Sally ile Tanıştığında*"

diyorum.

Çenesi yere düşer. "Ona ilişki testini yaptın." Ona surat yaparım.

"Ne? Hayır."

"Evet, verdin. Hoşlandığın her erkeğe o berbat filmi izletiyorsun. Filmi bitirmedin mi?"

Kafamı sallarım. "Hayır."

Blaire yaklaşıp. "Ona aşık olmanın bir sakıncası yok. Kimse umursamıyor."

"O eğlenceli biri, ama uzun süreli bir ilişki için uygun değil." Önlüğümün köşesindeki gevşek ipliği parmaklarımla oynuyorum.

Bana dirsek atıyor. "Her şey uzun vadeli olmak zorunda değil. Biraz hayatın tadını çıkar. Sonbaharda bir ilişki yaşayabilirsin."

"Bu kesinlikle saçma." Kafamı sallıyorum.

"Neden?" diye soruyor. "Andromeda Galaksisini yutmuşsun gibi resmen parlıyorsun. İkiniz de bağlanacak durumda değilsiniz. Neden altı hafta sonra ayrılana kadar eğlenmiyorsun?"

Nefes veriyorum. "Bana ilgi duyduğunu sanmıyorum ve bu işleri karmaşıktırır. Arkadaş olmaya çalışıyoruz."

Blaire tezgahın ucundaki kahverengi şekeri doldurur. "Seks yapan arkadaşlar lehine oy veriyorum. Sadece seks. Önemli olan da bu. Duygularını yatağın ayak ucuna bırak, orgazm ol, sonra gününe devam et. Yeni en iyi arkadaşlar."

"Sen bunu kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Öyle," diyor, başka bir cevap yokmuş gibi.

Sabah telaşesi için kapıları açmadan önce, Blaire bize ekstra espresso ekleyerek latte hazırlamak için biraz zaman harcar.

"Belki birbirinize ilişki sorunlarınızda yardımcı olabilirsiniz," diyor Blaire, ilkinin bana uzatırken. "Her ne olursa olsun, senin adına mutluyum çünkü bu sezon birimizin hayatında biraz heyecan olması gerekiyor."

Telefonum titrer. İkimiz de donup kalırız, sanki patlayacakmış gibi ona bakarız. Yine bir teslimat onayıdır.

"Sana hiç mesaj atmamış olmasına rağmen onun olmadığına hayal kırıklığına uğradın," diyor Blaire.

Nick Ocak ayında ayrıldıktan sonra Blaire'e her şeyi anlattım. İçimi dökmem gerekiyordu ve o genellikle mantıklı tavsiyelerde bulunur, bazen tarot kartı çekip cebime kristal soksa da.

"Lütfen, kafamdan çıkın," diyorum ona kapıyı açarken.

"Olmaz canım. Tüm düşüncelerini okuyorum!" diyor ve ben ona bir bez atıyorum, o da kolayca yakalıyor.

Sabah telaşı beni düşüncelerimden kurtarır, ama Blaire'in sözleri bal gibi aklımda kalır. Sonbaharda bir ilişki eğlenceli olurdu ve bir son kullanma tarihi de olurdu. Ama Nick'in ne tür kadınlarla ilişki yaşadığını biliyorum. Listesi modeller, aktrisler, tenisçiler ve pop yıldızlarını içeriyor. Kahve baristalarının yakın zamanda bu listeye ekleneceğini sanmıyorum, ki bu da hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse.

Kaç tane espresso yaptığımı saymayı bıraktım ve Bayan Galloway'in gelip Nick'le birlikte olduğum için beni azarlamamasına şaşırıyorum.

Öğleden sonra yoğunluğu azalana ve sadece birkaç müşteri kalana kadar, tuvalete bile zar zor gidebilecek kadar aralıksız çalışıyoruz. Saat 2:47'de, işten çıkma vaktine kadar saniyeleri saymaya başlıyorum. Akşam vardiyası gelmiş ve Blaire ile ben temizlik yaparken malzemeleri yeniliyorlar. Gece müdürü Tracy, kasaları değiştirmiş ve depozito kayıtlarını güncellemiş bile.

Yemek odasına geçip masaların altındaki kruvasan kırıntılarını süpürüyorum, ardından şömine rafındaki sonbahar çiçek sepetini ve ışıltılı kabak süslemelerini yeniden düzenliyorum.

Kapının üzerindeki zil çaldığında, hoş geldiniz demek için arkama bakıyorum ve Craig'i görüyorum. İçimden bir inilti çıkmasını engellemek zorunda kalıyorum.

O hemen gülümsüyor.

İyi görüldüğü için rahat bir nefes alıyorum. Ama bu yeni bir şey değil. Kumral saçları ve ela gözleriyle onu her zaman çekici bulmuşumdur.

Bana doğru yaklaşırken, elinde sarı güllerden oluşan bir buket taşıdığını fark ettim ve başımı sallamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Üç yıl boyunca birlikteydik ve o, en sevdiğim güllerin pembe ya da beyaz olduğunu hiç umursamadı. Bu, onun bir daha asla yatağıma girmesine izin veremeyeceğimin kanıtı. Bitti artık.

Avcı yeşili yakalı gömleği vücuduna sıkıca oturuyor ve spor yapıp kendine özen gösterdiğini anlayabiliyorum.

"Jules." Eskiden beni özel hissettiren o özgüvenle bana yaklaşırken, adımları kutsal bir şey gibi söylüyor. Artık bunun ilişkilerinde bir zırh olarak kullandığını anladıktan sonra, bu beni yoruyor.

"Craig," diyorum, sadece meşgul olmak için şömine rafına dönüp Cadılar Bayramı kasabasının binalarını yeniden düzenliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak." Gülleri şömine rafına koyar. "Çok güzelsin." Ona keskin bir bakış atarım ve gülümsemesi genişler.

Bu, aşık olduğum çekici adam, ama bu bir maske, ilişkinin yeniliği geçince çıkardığı bir maske.

Omzumun üzerinden, iki masada oturan bayanların bizim söylediklerimizi dinlemeye çalıştıklarını biliyorum. Sağımda, Bayan Caldwell bir fincan çay ile oturmuş gazetede ki çapraz bulmacayı çözüyor.

Peri anneler her yerde. Bu konuşma, dedikoduların yayılmasını istemediğim sürece güvenli değil.

"Gitmelisin."

"Vay canına," diyor iç çekerek. "Seni çok özledim."

Blaire arka odadan çıkıyor, durumu bir gözle değerlendiriyor ve hemen tekrar ortadan kayboluyor.

Hain.

"Neden buradasın?" Ürkütücü mezarlık sahnesini yerine geri koyup ona bakıyorum.

"Şehre geri döndüm. Bu sefer temelli."

O öne eğilir, aramızdaki mesafeyi neredeyse ortadan kaldırır, ama ben bir adım geri çekilirim.

"Sana bir özür borçluyum. Değiştim, Jules. Terapi gerçekten gözlerimi açtı. Sensiz kaldıktan sonra, bu gezegende benim için tek kadın sensin, bunu anladım."

Kaşlarım yükselir ve ağzım açık kalır. Hemen kapatırım. "Sonunda terapiye başladığına sevindim, ama ilişkimiz bitti. Artık şans yok. Birbirimiz için çok zehirliyiz."

Hiçbir şey duymamış gibi davranan Bayan Caldwell'a bakıyorum, ama onun eğildiğini görüyorum.

"Julie, bebeğim." Craig elimi tutmaya çalışır, ama ben çekilirim. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ve bunun bir daha asla olmaması için elimden geleni yapacağım."

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde, bu kelimeyi tekrarlamak istemiyorum.

Ben insanları memnun etmeye çalışan biriyim ve insanları mutlu etme dürtüsü var bende. Hayır demek zor, tekrarlamak daha da zor. Ve en kötüsü, o da

bunu biliyor olması, ama buna rağmen beni sınamaya devam etmesi.

"Şimdi lütfen git. Beni utandırıyorsun. Çalışıyorum." Etrafıma bakındım ve Harold Jenkins'in bu konuşmayı dinlemiyormuş gibi yaptığını gördüm, ama dolup taşan bahşış kavanozumuzdaki tüm parayı, karısının akşam yemeğinden önce bunu öğreneceğine bahse girerim.

Kahretsin.

"Ben bir aptaldım." Bunu itiraf ediyor, bu yeni bir şey. "Şimdi anlıyorum. Senin parlamana gerekiyordu, ama ben sana izin vermedim. Seni desteklemedim."

"Bana izin mi verdin?" Ona sert bir bakış attım.

Müşterilerim olan diğer erkeklere gülümsediğimde bana çok kızardı. Bana, giydiğim kıyafetlerle insanların bakışlarını üzerine çektiğimi söylerdi. Craig'in en iyi yaptığı şeylerden biri, insanları manipüle etmektir. Sözlerini akıllıca, ama neredeyse fazla dikkatli seçerdi.

"Ben öyle demek istemedim."

"Aynen öyle demek istedin. Beni çok küçük hissettirirdin. Hayır, Craig. Kesinlikle hayır. Kendim olmak için senin ya da başka birinin iznine ihtiyacım yok. Senin ya da başka bir erkek için kendimi asla değiştirmeyeceğim." Gülleri kenara itiyorum, mide bulandırıcı tatlı kokuları midemi bulandırıyor. "Fırsatını kaçırdın."

Çenesi gerildi ve kontrolünü kaybediyordu çünkü onun istediği gibi ona boyun eğip teslim olmuyordum. "Autumn, biriyle görüştüğünü söyledi."

Bu bir soru değil, ama önemi yok çünkü onu görmezden geliyorum. Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmeye hakkı yok.

"O kim?" Craig yaklaşır ve aniden aramızdaki mesafe kaybolur. Sol elimi tutar ve elinde tutar. "Çünkü bu parmağımda bir yüzük olana kadar vazgeçmeyeceğim. Seni hala seviyorum. Şimdi anlıyorum ki, her zaman seveceğim."

Onun ısrarcı tavrından hoşlanmadığım için parmaklarımı onun elinden çektim. Belki de Autumn beni onun tuhaf ısrarından korumak için böyle davranıyordu.

"Benden ayrıldığın gün bana ne dediğini hatırlıyor musun?" Sesimi biraz daha yükseltiyorum, böylece dinleyenlerin geri kalanı da duyup bu gerçeği kasabada yayabilirler.

"Hayır," diye mırıldanır. "Kendimde değildim."

"Bence sen tam olarak olduğun gibiydin." Gölümsüyorum, ama zoraki bir gülümseme. "Daha itaatkar bir kadın istediğini, erkeklerin ilgisini çekmeye çalışmayan ve dinlemeyi bilen bir kadın istediğini söylemiştin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Açık konuşayım. Ben değişmedim. Ne sana ne de başka bir erkeğe itaatkar olmayacağım."

"Ben değiştiiim için senin de değişmeni istemiyorum," diyor bana. "Seni tam olarak olduğun gibi istiyorum."

Neredeyse incinmiş gibi görünüyor ve kendime olan güvenim sarsılıyor. Bunun onun manipölasyonunun bir parçası olduğunu, bizi tekrar bir araya getiren döngünün bir parçası olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

"Hadi ama. Yaşadığımız tüm güzel anları hatırlamıyor musun? Sen benimsin Julie, bebeğim. Sen ve ben. O yaz geceleri, kamyonetimin arkasında yatıp, ateşböceklerinin ortaya çıkmasını beklediğimiz zamanlar. Birlikte mükemmeldik. Herkes öyle diyordu."

O yaz gecelerini ve cırcır böceklerinin cıvıladığı atmosferi düşünüyorum. Sonra yeni nişanlısını şehre getirdiğinde beni arkadaşlarımla ve ailemin önünde nasıl aşağıladığını hatırlıyorum. Bazen, beni sonsuza kadar seveceğine söz veren bir adamın bu kadar acımasız olabileceğine inanmak zor. Bu, benim için güzel anları silip süpürdü.

"Herkes hayal görüyor. Senin ne kadar kontrolcü olduğunu bilmiyorlar."

Bazen, geceleri yatakta uzanırken, Craig bir dahaki sefere bana geri dönmem için yalvarırsa ona ne diyeceğimi düşünürüm. Geçen sonbahardan sonra bir daha onunla yatmayacağıma kendime söz verdim. O gece Nick ile tanıştığım geceydi.

Blaire'in söylediği gibi tanrıçalardan Craig'i bir daha görmemem için bana bir işaret vermelerini istemiştım. Nick bir melek gibi ortaya çıktı.

Craig ve ben oynadıktan sonra, o ayrıldı ve başka bir kadınla buluşmaya gitti. O zaman onun memleketindeki seks arkadaşı, gizli bağlantısı olduğumu ve beni istediğini elde etmek için kullandığını anladım. Blaire'in onu takip etmesi sayesinde, o kadını kardeşinin evine götürdüğünü öğrendim. Bu arada, ben Bookers'a gidip bütün gece içtim.

"Gözlerime baktığında bir şeyler hissettiğini itiraf et," diye fısıldadı. "Bilmem gerek."

"Craig..."

Zil o kadar sert çalıyor ki kapı sallanıyor ve o anda Nick'in eşikte durduğunu görüyorum. Benimle Craig'i sırayla bakarak duruşunu değiştiriyor ve durumu saniyeler içinde anlıyor. Pahalı tasarımcı güneş gözlüklerini kafasının üstüne itiyor ve ben onun delici bal rengi kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum.

Bize yaklaşırken kaşlarını kaldırır ve doğru sonuca varmıştı bile.

Nick yaklaşır yaklaşmaz kolumu uzatıyorum ve o da kolunu bana doluyor.

"Seni özledim," diyorum.

"Kahretsin, ben de." Gülümser ve alnıma bir öpücük kondurur. "Özellikle dün gecedен sonra."

Nick gevşek bir saç telini kulağımın arkasına koyar ve gülümser. O kelebekler içime girer ve çok kafa karıştırıcı olduğu için durmalarını dilerim.

Craig, açıkça korkmuş bir şekilde boğazını temizler. Nick'in çenesi sıkılaşıır ve Craig'i paramparça etmek istediği bellidir.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar Nick sonunda, Craig'i hayatının en büyük sıkıntısıymış gibi davranarak. Kendine güveni, umursamaz tavırları, çok seksi.

"Sanırım tanışmadık." Craig omuzlarını dikleştirir, Nick'in varlığına ayak uydurmaya çalışır. Ama işe yaramaz. "Craig Downing. Jules'un..."

"Sonsuza kadar eski sevgilim," diye kesin bir şekilde sözünü kesiyorum. "Craig, annesi için aldığı bu çiçeklerle tam da ayrılmak üzereydi." Buketi alıp ona doğru uzatıyorum.

Nick'in gözlerinde Craig'i bir adım geri attıran bir şey var.

"Adını duymadım." Craig'in sesinde meydan okuma var. Panik yapıyorum.

"Çünkü sana söylemedim. Ama ben Nicolas Banks'ım. Jules'un erkek arkadaşıyım."

"Erkek arkadaş," diyorum, kalbim göğüs kafesime çarparak.

Kahretsin, az önce erkek arkadaş mı dedi?

Sıcaklık boynuma yükseliyor, utanç tehlikeli bir şekilde heyecanla karışıyor. Bayanlar, tabak kadar geniş gözlerle izliyorlar.

. Bu olayın bu duvarların içinde kalmayacağını bildiğim için başım belada. Yanaklarım daha da kızarıyor.

Nick gözlerime baktığında gülümsemesi kaybolmuyor. "Yakında nişanlım olacak, özellikle de bu kadar güzel görünmeye devam ederse. Onu kendime saklayabilmek için parmağına bir yüzük takmam gerekecek."

Craig donar ve kalp atışlarının hızlandığını görürüm.

"Oh, kes şunu," diyorum Nick'e gergin bir kahkaha atarak, bunu yapmasını diliyorum, çünkü bu Craig'i daha da çılgına çevirecek.

Başparmağı yanağıma dokunur ve ben onun kahverengi gözlerine bakarım. Beni bir şişedeki mesaj gibi dikkatle okur.

"Hadi ama. İkimiz de biliyoruz ki sonunda benim karım olacaksın. Bayan Julie Banks. Kulağa çok seksi geliyor." Nick beni incelerken alt dudağını ısırtıyor, benim kıvranmadığımı fark ediyor.

O çok eğleniyor, ama bunun ters tepebileceğini biliyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum.

Nick sol elimi tutup yüzük parmağımı öpüyor. "Buraya bir yüzük takmak için sabırsızlanıyorum."

Gerçekten de bunu yüzüme vuruyor ve en çok nefret ettiğim şey, bunun ne kadar inandırıcı olması.

"Julie, bebeğim," Craig bana verdiği aptal takma adla fısıldıyor, "Pes etmeyeceğim."

"Neyi?" diye soruyor Nick, aramızda bakınıyor, elimi bırakıyor ve beni kollarına alıyor. "Neyi kaçırıyorum, sevgilim?"

"Craig beni senden çalacağını düşünüyor," diyorum.

Nick parmaklarını saçlarımdan arasında gezdirirken gülümsüyor. "Seni bırakmayacağım *Julie*, *bebeğim*. Özellikle de senin çöp tenekesi eski sevgilin Craig için."

Sonra ne olacağını bilmiyorum, ama Nick eğiliyor ve ben parmak uçlarımda yükseliyorum. Ağzı nazikçe benim ağzımın üzerinde kayıyor ve her şey değişiyor.

Öpücük kısa sürüyor. Anlamını ifade etmeye yetecek kadar kısa, ama beynimin kimyasını tamamen sıfırlıyor. Damarlarımdan sıcaklık yayılırken içimden bir inilti kaçıyor. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek atıyor ki, Nick'in kabak turtası aromalı ChapStick'imi tadarken çıkardığı sessiz, memnun sesini neredeyse kaçırıyorum.

Geri çekildiğimde, ikimiz de biraz fazla hızlı nefes alıyoruz. Ne olduğunu bilmiyorum. Nick'in başparmağı nazikçe yanağımı okşuyor ve ona doğru eğilip dudaklarını tekrar ele geçirmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Böyle hissetmemeliydim.

"Hoşça kal Craig," diyor Nick, dikkatini benden ayırmadan. Craig yerinde dururken, Nick'in gözleri yumuşak ve okunaksız.

"Biz konuşuyorduk," diyor Craig.

"Bitti. Kız arkadaşımı rahat bırak," diyor Nick, ona sert bir bakış atıp bana dönüyor. "Özür dilerim. Daha erken gelecektim."

"Şu anda burada olduğun için çok mutluyum," diyorum, her kelimesinde samimi olarak. Nick gelmemiş olsaydı bu durumun nasıl sonuçlanacağını hayal bile edemiyorum.

Craig'in çenesi o kadar sıkı kapanıyor ki, yan gözümle kaslarının seğirdiğini görebiliyorum. Craig Nick'e öfkeyle bakıyor, sonra öfkeyle dışarı çıkıyor.

Nick beni kollarına aldığı anda gülüyorum. Ne olduğunu tam olarak anlamıyorum, ama birbirimize sarılıp başımız dönüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve o her zamanki sırtışını takınıyor.

"Artık beni bırakabilirsin," diye fısıldıyorum, ama içten içe bırakmamasını umuyorum.

"Haklısın, *yapabilirim*," diyor, bakışları dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Ama belki de istemiyorum."

5

NICK

Kolum hala belinde ve ikimiz de kıpırdamıyoruz. Kahve ve fırınlanmış ürünlerin kokusu, kollarımda uykuya daldığından beri tenimde kalan tatlı parfümünün kokusuyla karışıyor.

"Doğru zamanda geldiğin için teşekkür ederim," diyor titrek bir sesle. "Sana gerçekten borçluyum."

"Yok, onun hemen sikişmesi gerekiyordu," diyorum, onun bu kadar otoriter davranmasından hala memnun olmadan. "Rahatsızdın. Yüzünden okunuyordu."

Julie cevap veremeden, Blaire tezgahın arkasından heyecanla bağırır, "Oh, bu Nick. Beş saniye boyunca Craig'i öptüğünü sandım!"

Ellerini birleştirir, bilezikleri çınlar. "Blaire."

Julie'nin yanakları pembeye döner.

Önlüğünü düzeltip, kahve dükkanına göz gezdirerek, seyirci sayısını not eder. Herkesin gözleri hala üzerimizde ve ben içeri girdiğim andan beri öyle. Ama bu yeni bir şey değil. İnsanların bakışlarına alışkınım. Tanınmış ve çok takipçisi olan bir milyarderin aşk çocuğunun kimliği ortaya çıktığında olan budur.

"Kıvılcımları gördüm," diye fısıldar Blaire.

Julie yanımda gerginleşir. Düşünmeden kolumu ona daha sıkı sarar, onu yanıma daha yakın çekerim. O gevşer, sanki oraya sığmak için yaratılmış gibi bana erir.

"Oh, sus." Julie utancını gizlemeye çalışır ve ben bunu sevimli bulup gülümserim.

Bana döner. "Beni bekle, tamam mı? İniyorum."

"Tabii ki." Başka seçenek yok, çünkü az önce olanları konuşmamız gerekiyor.

Uzun bir duraklamadan sonra Julie derin bir nefes alır ve uzaklaşır. Yemek odasından geçerken herkesle göz teması kurmaktan kaçınır. Onun yakınlığını hemen özlerim, tıpkı bu sabah gizlice kaçmaya çalıştığı zaman olduğu gibi. Uyanıktım, ama onu zor durumda bırakmak istemedim. Bu düşünce beni güldürür.

Kasa önüne gidip bir içecek sipariş ediyorum ve Blaire bana gülümsüyor.

"Bugün ne içeceksin? Geçen sezonki gibi normal siyah seri katil kahvesi mi?"

"Değiştim," diye itiraf ediyorum. "Bir Earl Grey, biraz süt, bir kaşık bal ve bir parça esmer şeker alayım."

Cüzdanımı çıkardığımda, o başını salladı. "Çok havalı. Bu seferki bizden."

Blaire bilgisayardaki birkaç tuşa basar ve siparişin yazdırıldığını duyarım. Arkada Julie'yi diğer müdürle sohbet ederken görürüm. Gözlerim akşam vardiyasındaki ekibe kayar, onlar çayımı hazırlarken Blaire bana bakar.

"Beni asla anlayamayacaksın," diyorum ona.

"Ahh, sandığın kadar kalın kafalı değilsin, Banks." Merakı dalgalar halinde yayılıyor. "Ama açıklamak istersen dinlemek isterim."

"Beşinci maddeyi kullanıyorum."

"Tipik milyarder cevabı," diyor.

"En yakın arkadaşın sana neler olduğunu anlatır." Tezgahın sonuna doğru ilerlerim ve o da beni takip eder.

"Oh, bana her şeyi anlatacağına emin olabilirsin," diye fısıldadı, ama bu hiçbir işe yaramadı. "O öpücükten sonra en az on beş tane soru sormam gerekiyor."

"Gerçekten mi?" gülüyorum. "Benim de var."

Earl Grey çayım gelir ve onu alırken Julie bana yaklaşır ve elini elime sokar.

"Tüm detayları istiyorum," diye bağırır Blaire, beni dışarıya, binanın duvarının etrafına ve Cozy Coffee'nin meraklı müşterilerinden uzağa çekerken.

Yüzü hâlâ kızarmış. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Seni eve bırakabilir miyim?" Ona kolumu uzattım ve o da başını sallayarak koluma girdi.

Yeşil gözleri ve parlak kırmızı saçları öğleden sonra güneşinin altında adeta parlıyor. O bir rüya gibi.

Onun evine doğru yürürken pek konuşmuyoruz. İkimiz de kafamızda başka şeyler var — en azından ben öyle. Julie yakınlarda oturuyor ama ben daha önce hiç evine gitmedim.

"Bu..." Yoğun trafiğin olduğu caddeyi geçerken kolunu kolumdan çekiyor.

"Yoğun muydu?" Turist kalabalığının arkasına girerken ona bir göz atıyorum.

"Beklenmedik diyecektim, ama yoğun da olur." Kıkırdar. "Orada ne oldu bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye cevap veriyorum, yürürken parmaklarımı onun parmaklarına sürtüyorum. "Bir çıkışa ihtiyacın vardı, ben de sana bir çıkış sağladım. Sadece beni öpeceğini beklemiyordum."

Kaldırıma çıkıp onun evine doğru yürüdük.

"Ohhh, hayır, hayır, hayır, *beni* öpen sendin," diyor. "Hayır. Ben bir beyefendiyim. *Her zaman* önce sorarım. Sen parmak uçlarına çıktın ve ben o pisliğin önünde seni reddedemedim."

"Yaklaşıyordun, ben de sandım ki... bekle, yani acıma öpücüğünü müydü?" Sesinden kırılmış olduğu anlaşılıyor.

Ben bilmiyorum bilmiyorum nasıl nasıl nasıl "Hayır hayır. Fırsat fırsat kendini gösterdi ve oldu. Ama sen beni öptün."

"Ben bu hikayeyi öyle anlatmayacağım," diyor, yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sorun değil. Gerçek her zaman ortada bir yerde yaşar," diyo

rum. "Her neyse, iyi bir *arkadaş* olduğun için teşekkür ederim." Bu söz aramızda asılı kalır.

Hiçbir arkadaşımı öpmemiştim ve bu kadar doğru hissetmemiştim.

Sormak istiyorum

Dünya benim için olduğu gibi onun için de dönmeyi bıraksa, ona sorardım, ama sormadım. O öpücük sonsuza kadar dudaklarımda kalacak.

Dudaklarımda onun ChapStick'inin tadını aldıkça aramızdaki elektrik daha da güçleniyor. Julie tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Onun kapısına vardığımızda, ona dokunmak için kendimi zor tutmak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Eğer bir daha kurtarılmaya ihtiyacın olursa, bana mesaj at. Bu sefer cevap vereceğim bile."

Onun kahkahası içimi aydınlatıyor. "Dikkatli ol, Banks. Bu sözünü yerine getirebilirim."

"Buna güveniyorum." O kapısına dönerken, kalbim daha hızlı çarparak gülümsüyorum. Henüz veda etmeye hazır değilim.

Birbirimize sonsuza kadar bakıyoruz. "İçeri girmek ister misin?" diye soruyor.

"Tabii ki," diyorum ve rahatlıyorum.

İçeri girdiğimde, hayal ettiğim gibi bir yerle karşılaşıyorum. Her yer renkli, sıcak ve rahat. Oturma odası ve çalışma odasındaki vurgu duvarları koyu mavi ve mor renkte boyanmış. Birbirine uymayan birkaç yastık, bir şekilde uyumlu bir şekilde kanepede düzenli bir şekilde duruyor. Odanın her köşesinde, pencerelerden gelen doğal ışığa doğru uzanan büyük bitkiler var. Burası ev gibi, hayatın yaşandığı bir yer gibi geliyor.

"Şarap ister misin?" diye soruyor.

Ben cevap veremedim, turkuaz renkli dolaplarından iki bardak çıkarmış bile.

"Tabii."

Mutfakta hareketlerini izlerken, pencerenin üzerinde asılı olan biber ışıkları gibi daha eksantrik dekorasyonları fark ediyorum. Alaycı sözlerin yazılı olduğu bir dizi kahve fincanı rafta sallanıyor.

"Dairen harika," diyorum, kanepesine oturup, onu izlemek için vücudumu çevirerek.

"New York'taki bir çatı katı değil, ama idare eder, sanırım."

Mantar kapağı açıp bize iki bardak dolduruyor. Ben birini alırken, o kanepenin diğer ucuna oturuyor, bacaklarını altına çekiyor.

"Aslında ben Cozy Creek'ten çok da farklı olmayan küçük bir kasabada büyüdüm."

"Öyle mi? Gerçekten mi?" diye soruyor, merakla.

"Çoğu kişi, babamın kim olduğu nedeniyle benim altın kaşıkla doğduğumu varsayar, ama benim hayatım öyle değildi. Üvey babam vefat ettikten sonra, sadece ben, annem ve ablam Miranda kaldık. Annem beni alçakgönüllü bir insan olarak yetiştirdi."

"Vay canına, çok üzıldüm."

“O benim babam gibi biriydi. Çok zorlandım, ama hayatımın bu kadar büyük bir parçası olduğu için minnettarım. Şimdi onu düşündüğümde gülümsüyorum.”

Yüzü yumuşadı. “Zane ile nasıl arkadaş oldunuz?”

“Olimpiyat sporcularını eğiten, ülkedeki en iyi antrenörlerden birinden ders aldık. Arkadaşlığımız babalarımızın kim olduğu nedeniyle oluşmadı. İlgi alanlarımız nedeniyle oluştu. Hokey ile ilgilenmeye başlamadan önce, Zane gibi profesyonel olarak snowboard yapmayı düşünüyordum.”

Julie şarabını içerken beni izliyor. “Vay canına. Normal bir insandan milyarder bir kötü adama mı dönüştün? Nasıl uyum sağladın?”

Bu beni güldürdü. “Kim uyum sağladığımı söyledi?” “Oh. Haklısın.”

“Hokeyi para için oynamadım. Oyunu sevdiğim için oynadım,” diyorum ona.

“Peki neden pazarlama şirketinde çalışıyorsun?” diye soruyorum.

“Hmm. İlginç.” Ona göz kırpyorum. “Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Kimse umursamamıştı.”

Biraz daha yaklaşır. “Hayalindeki iş bu mu?” “Hayır,” diye ilk kez yüksek sesle söylerim.

Kaşlarını çattı.

“Orada çalışıyorum çünkü kardeşim yüzünden. Şimdi, onun mirasını devam ettirmek için çalışıyorum.”

Bunu düşünür. “Senin mirasın nedir?” “Bugün zor sorular soruyorsun.”

Bu, o parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken bana bir gülümseme kazandırır. Göz teması yoğun ve dudaklarını incelemeye, dilini yalarken nasıl dışarı çıkardığını izlemeye kendimi engelleyemiyorum.

“Muhtemelen daha önce olanları konuşmalıyız,” diyorum, konuyu kaçırmadan önce.

Fotoğrafların bulunduğu şöminenin üzerindeki saate bakıyor. “Haklısın. Söylentiler başlamadan önce bu konuyu nasıl halledeceğimizi düşünmeliyiz.”

“Ya da yapmayalım,” diyorum ve mutfak tezgahından şarap şişesini almak için ayağa kalkıyorum.

Julie kadehini bitirir, sonra şişeyi elimden alır ve birkaç yudum alır.

"Pardon, ne?" diye sorar.

"İnsanlar ne isterse inansınlar." Gözlerine bakıyorum. "Bir aşk hikayesi iş için harikadır. Bugün yemek odasında oturan kadınlar çok ilgilendi."

O inledi. "Öyleydi. Bu çok çabuk kontrolden çıkabilir."

"Eğer yardımı olacaksa, ayrılana kadar sahte erkek arkadaşın olabilirim," diyorum bir ara vererek.

Gözleri büyüdü.

"Bir şartla," diye ekledim. "Evet?"

"Bana ilişki tavsiyeleri vermen."

Julie kahkahaya boğulur, ama benim gülümsemem değişmez.

"Dur, sen ciddisin. Sen ilişki tavsiyesine ihtiyacın yok ki. Sen bir playboy'sun."

"Öyleydim. Sen gerçek geri bildirim verebilecek kadar akli başında birisin. Bir sonraki partnerim için iyi bir partner olmak istiyorum."

Elini uzatır. "Anlaştık, ama sen de bana yardım etmelisin. Yalnız ölmek istemiyorum ve flört konusunda paslanmış durumdayım."

"Tamam." Sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi el sıkışıyoruz. "Kardeşim, şehre değiştiğim bir şekilde dönmemi bekliyor. Bu bir başlangıç. Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün, iyi ya da kötü, duymak istiyorum."

"Oh, bu çok tehlikeli, Nick," diyor. "Bazen, benim görüşlerim yüksek sesle söylenmemesi gereken şeylerdir."

"O zaman fısılda," diye mırıldanıyorum.

O öne eğilir, ağzı kulağıma yaklaşır, göğüsleri vücuduma baskı yapar.

"Bana öyle bakmamalısın."

Yüzümdeki ifade değişmez, ama kalp atışlarım hızlanır. "Bunun işe yaraması için kurallara ihtiyacımız var bence."

"Kurallar çiğnenmek için vardır." Daha fazla içer. "Bu genellikle *benim* sözümdür," diyorum ona.

Şarap, Julie'nin filtresi ile birlikte yok olmaya devam ediyor. "Bu iş çığırından çıkabilir. Sen Nick Banks'sın, ben ise..."

"Muhteşem," diye tereddüt etmeden söylüyorum. "Herkes buna inanacak

çünkü ben Nick Banks'im ve kadınları alt üst ediyorum..."

"Cümleyi bitirmene gerek yok," diye sözümü kesiyor. "İtibarın beni rahatsız etmiyor." Hıçkırarak bana şişeyi uzatıyor.

"Tamam, ama internette okuduklarına inanma. Benim hakkımda yarattıkları karakter gerçeklerden o kadar uzak ki komik bile."

Şarap şişesini bitiriyoruz. Julie başını yastığa yaslayıp beni izliyor.

"Bunu yapacaksak, kurallar koymamız gerektiği konusunda haklısın." Sehпасından bir defter ve pembe bir kalem çıkarır ve boş bir sayfayı açar.

"Gerçekten yazıyor musun?"

"Belgeleme önemlidir." Kalemi birkaç kez tıklatıp dudaklarına dokundurur. "Kural bir: Arkadaşlık önce gelir. Aramızdaki şeyi mahvetmek istemiyorum."

Ben başımı sallıyorum. "Bu çok önemli ve muhtemelen en önemli kural. İkincisi: Neyin işe yarayıp neyin yaramadığı konusunda tamamen dürüst olmak. Eğer yaptığım bir şey seni rahatsız ediyorsa, bana söyle. Ve tersi de geçerli."

"Acımasız dürüstlük," diyor ve bunu yazıyor.

"Üçüncü kural: İkimiz de bunun sahte olduğunu biliyoruz," diyor. "Evet, bunu kesinlikle yapabiliriz," diye ekliyorum.

Bunu yazıyor, sonra duraklıyor. "PDA ve tüm bunlar ne olacak?"

Onun dudaklarını tekrar öpmek istediğimi düşünürken ortam değişir.

"Bu muhtemelen sadece gerekli olduğunda olmalı," diyorum. "El tutmak, sıradan dokunuşlar. Sınırı aşan hiçbir şey."

"Bu sınırları tanımlamalı mıyız?" Şu anda bana bakmıyor, defterine çok odaklanmış durumda. "Bunu inandırıcı kılmak istiyorsak, bazen..."

"Öpüşmek mi?"

"Evet." Bu kelime nefes nefese çıkıyor. "Ama sadece kesinlikle gerekli olduğunda. Örneğin Craig ortaya çıkarsa ya da biri bize soru sorarsa. Ya da gözler üzerimizdeyse."

"Bu adil. Sadece performans öpücükleri." Boğazımı temizliyorum.

"Peki ya güvenli kelime? İkimizden biri rahatsız olursa ve

geri çekilmemiz veya uzaklaşmamız gerekirse?"

"Akıllıca." Bir an düşünür. "*Pumpkin spice* nasıl?" Ona bakarım.

"Gerçekten mi? Güvenli kelimen bu *mu*?"

"Mevsimsel ve konuşmaya dahil etmesi kolay, ama çok da bariz değil." Bunu yazıyor. "Oh, ve son tarihimiz 1 Kasım. O zaman ayrılmayı planlıyorsun?"

"Doğru."

"Tamam. Ve..." Kalemi sayfanın üzerinde dururken tereddüt eder. "İkimizden biri gerçek duygular beslemeye başlarsa ne olacak?"

Soru, pimi çekilmiş bir el bombası gibi aramıza düşer. İkimiz de, kurmaya çalıştığımız bu arkadaşlığın yüzeyinin altında, kimyanın çoktan oluştuğunu biliyoruz.

"Olmayacak," diyorum sonunda. "Birinci kural devreye girer. Aşkta kötüyüm, Jules."

"Doğru. Tabii ki. Oh, kıskançlık yapmama kuralını da eklemeliyiz. İkimizden biri başka biriyle konuşmak isterse..."

Ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Sahte ilişkimiz sırasında mı?"

"Sonrasında. Ya da... Bilmiyorum. Böyle bir durum ortaya çıkarsa hazırlıklı olmalıyız, değil mi?"

Onun başka biriyle olduğunu düşününce göğsümde sıcak bir şey parladı.

"Bunun işe yaraması için, muhtemelen sadece sahte bir ilişki yaşamalıyız," diyorum ona. "En son ihtiyacımız olan şey bir skandal."

Sesimin sertliğini fark ettiğini gösteren bir bakış attı bana. "Haklısın. Craig'in beni rahat bırakması için inandırıcı olmalıyız, en azından kasıma kadar."

Geriye yaslanıp onu inceledim. "Peki ya randevular? Ne sıklıkla birlikte görünmemiz gerekiyor?"

"Haftada iki ya da üç kez. Kahve dükkanlarında görünelim, belki Bookers'da akşam yemeği yiyelim, yerel halkın bizi görebileceği yerlerde. Tüm sonbahar etkinliklerinde." Kalemi birkaç kez daha tıklatıyor. "Muhtemelen arka plan hikayemizi de oluşturmamız, çünkü kasaba bunu duyduğunda bize çok soru soracaklar. Ne zaman bir araya geldik, ne kadar süredir sakladık, bilirsin, bu tür şeyler."

"Bunun en iyi cevabı her zaman gerçektir," diyorum. "Bu yeni bir gelişme. Yaklaşık bir yıldır birbirimizle konuşuyoruz ve sonunda karar verdik, neden olmasın?"

"Aslında bu mükemmel." Kalemı bırakıp listemize bakıyor. "Sanırım her şeyi hallettik. Net kurallar, net sınırlar, net bitiş tarihi."

"Çok profesyonelce."

Gülümsüyor, gerginliği biraz azalıyor. "Bu çılgınca, değil mi?"

Gerçekten bunu mu yapıyoruz?" "Görünüşe göre, yapıyoruz."

Kurallarla dolu defter aramızda duruyor, ama nedense, bir güvenlik ağidan çok bir meydan okuma gibi geliyor.

Bu bu bu başlangıcı bir tehlikeli tehlikeli, güvenli güvenli bir şey gibi.

Zaten başımın belada olduğunu biliyorum ve ona öpücük vermek gibi aptalca bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyim.

"Çift olarak tarzımızı belirlemeliyiz. Bugün biraz kaotik geçti." "Kaotik demek bile az." Artık hiç utanç duymadan gülüyor. "Bir dahaki sefere daha az çaresiz, daha rahat olmaya çalışmalıyız."

Ama haklısın. Bizim havamız ne? Dokunaklı mıyız? Çekingen ama samimi mi? Sevgi sözcükleri kullanıyor muyuz?"

"Sevgi sözcükleri kullanmıyoruz. İnanılır olmak istiyoruz, mide bulandırıcı değil," diyorum ona. "Katılıyorum. Peki, rahat öpüşme meselesi. Belki de

bunu pratik etmeliyiz," diyor, bana göz kırparak.

Bu teklifin cazip bir yanı var, ama beklenti daha tatmin edici.

"Hayır," diyorum, ayağa kalkarak, bunun gitme zamanımın geldiğini bilerek. "Bunun neresi eğlenceli? Bence doğaçlama yapalım. *Tehlikeli* yaşayalım."

Gerçekten şaşırmış görünüyor. "Kurumsal Strateji Beyefendi doğaçlama mı yapmak istiyor?"

"Hey, daha spontan olmaya çalışıyorum. Öpüştüğümüzde, sadece bir öpücük olacak. Başa çıkabiliriz." Esneyip kapıya doğru ilerliyorum. "Ayrıca, eğlencenin yarısı da tüm bunların öngörülemmezliğinde yatıyor."

"Haklısın." Beni kapıya kadar geçirir. "Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

"Yarın akşam Bookers'da akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyorum.

"Çok isterim," diyor. "İyi geceler, Küçük Kırmızı."
"İyi geceler, erkek arkadaşım."
Uzaklaşırken, aylardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.
Onun kaldırımının sonuna bile varmadan telefonum titrer.

JULIE

Sormayı unuttum... Sen el ele tutuşan mı yoksa kolunu omzuna atan türden bir erkek arkadaş mısın?

Gülümserim ve cevap yazarım.

NICK

Duruma göre değişir. Sen yanıma sokulup yatmayı seven mi yoksa bağımsızlığını koruyan bir kız arkadaş mısın? Ben senin kararını bekliyorum.

JULIE

Hmm. Sanırım yarın ikimiz de öğreneceğiz.

6

JULIE

Bu sabah kahve çekirdekleri rafını üç kez yeniden düzenledim. Etiyopya karışımı kahve çekirdekleri kavurma tarihine göre alfabetik olarak sıralanmasına gerek yok, ama ben yine de etiketleri öne bakacak şekilde yerleştirdim.

"Jules, kendinden geçiyorsun," diyor Blaire, temizlediği espresso makinesinden başını kaldırmadan. "Ve inkar etmeden önce, son yirmi dakikadır mırıldanıyorsun."

"Ben..." Kendimi durduruyorum. Kafam karışık.

"Dünkü olayla mı ilgili? Nick'le öpüşmenle mi?" Temizlik bezini bırakıp tüm dikkatini bana verdi. "Çünkü ben de bunu düşünmeden duramadım ve sadece izliyordum."

"Hissettim ki..." Doğru kelimeyi bulamayınca sözümü yarım bıraktım.

O hiçbir şey söylemez, düşüncelerimi toparlamama izin verir.

"İnanılmaz," diye onaylıyorum. "Her sinirimden elektrik akımı geçiyordu." Blaire yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Jules, o bir Yunan tanrısı gibi görünüyor. Elbette bir şeyler hissettin. Nick Banks'ı öpen her kadın bir şeyler hisseder."

"Haklısın. Muhtemelen sadece fiziksel bir çekimdir."

"Gerçekten, gerçekten yoğun fiziksel çekim," diye onayladı. "O adam bir rahibeyi bile yeniden düşünmeye sevk edebilir."

Kahkahayı bastım. "Bu konuda çok haklısın."

"Sadece insani bir tepki. Ve şehvetli bir tepki. En son ne zaman gerçekten iyi seks yaptın?"

"Blaire!"

"Ne? Bu geçerli bir soru. Craig yatakta sıradan yulaf ezmesi kadar heyecan vericiydi. Vücudun muhtemelen *"Sonunda, ne yaptığını bilen bir erkek!"* diye bağıırıyor.

Zil çalar ve midem düğümlenir. Nick, deri bir postacı çantası taşıyarak içeri girer, saçları sabah rüzgârından biraz dağınıktır. Kararsız, neredeyse gergin görünür, ki bu gariptir çünkü Nick genellikle Bay Güven'dir.

"Şeytandan bahsetmişken," diye fısıldar Blaire. "Cehennem kadar ateşli şeytan." "Kapa çeneni," diye tıslarım.

"Günaydın," diyor, sesinde de iyi uyuyamadığını gösteren o sertlik var. "Merhaba."

Birbirimize bakıyoruz. Kahve dükkanındaki herkes bekliyor gibi görünüyor. Dudaklarımda dünkü öpücüğün izini hissedebiliyorum.

Bayan Henderson sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Konuşabilir miyiz?" Nick köşedeki masayı işaret eder. "Bir... teklifim var."

"Teklif mi?" Bayan Henderson, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle nefesini tuttu.

"Bir iş teklifi," diye açıklıyor Nick.

Tezgaha yaslanıyorum. "Tabii. *Kabak baharatlı* latte?" "İki tane olsun," diyor göz kırparak.

Şu anda ikimiz de rahatsızız.

Espressoymu hazırlamaya başladığımda Blaire yanıma yaklaşır. "O adam sana en sevdiği tatlıymışsın gibi bakıyor."

"Sadece çekicilik," diye kendime ve ona hatırlatırım. "Onu bir ağaç gibi tırmanmayı mı hayal ediyorsun?"

"Blaire!"

"Ne? Sanırım sadece ben öyleyim."

Haksız değil, sorun da bu. Latte'lerimizi hazırlamayı bitiriyorum.

"Ofisimde buluşmak ister misin?" O sırtlıyor. "İyi fikir."

Onu arka taraftan, fırınların ve depo alanının önünden geçerek, eskiden büyükannemin kullandığı küçük ofise götürdüm. Ofis oldukça rahat —sadece masa görevi gören uzun bir masa, envanter için bir bilgisayar, iki sandalye ve duvarları on yıllar boyunca kahve dükkanının fotoğraflarıyla kaplı.

Nick beni takip ediyor ve aniden, mekan daha da küçük hissettiriyor. Ben kapıyı kapatırken, o da postacı çantasını yere koyuyor ve yemek odasından gelen sesleri kesiyor.

"Böyle daha iyi," diyor.

Ona kahvesini verip masadan bir sandalye çekip diğerine doğru çeviriyorum. O da aynısını yapıyor ve oturduğumuzda dizlerimiz birbirine değiyor. İkimiz de çekilmiyoruz.

"Ee," diyorum, ellerimi sıcaklık için fincanımın etrafına sarıyorum, "iş teklifi mi?"

"Evet." Dizüstü bilgisayarını çıkarır ve bacaklarının üzerine dengeler. "Gülme."

"Söz veremem."

Ekranı bana doğru çevirdiğinde, kahvemi neredeyse tükürecektim. İlk slaytta "*Stratejik İlişki Geliştirme: Kapsamlı Yaklaşım*" yazıyordu.

Kapsamlı Yaklaşım yazıyordu.

"Bizim hakkımızda bir PowerPoint hazırladın mı?" "Nasıl görüldüğünü biliyorum..."

"Aman Tanrım. Sen bir ineksin!" Kıkırdayarak gülüyorum. "Bizim öpüşmemiz hakkında bir iş sunumu hazırlamışsın."

O gülüyor. "Tamam, belki öyleyim, ama benim beynim böyle çalışıyor!" Bir sonraki slaytta tıklıyor. Bir grafik var. "Bak, yaklaşık üç saniyede sıfırdan altmışa çıktık. Bu sürdürülebilir değil."

Bir eksen *Yakınlık Seviyesi*, diğer eksen *Zaman* olan grafiği inceliyorum. *Kahve Dükkanı Olayı* olarak adlandırılan keskin bir artış var.

"Grafik mi çizdin?"

Dizi benim dizime daha sıkı bastırıyor. "Görsel olarak daha iyi işliyorum." Şimdi tamamen kızarmış durumda ve bunu çok sevimli buluyorum. "Mesele şu ki, pratik yapmamız gerekiyor. Küçük etkileşimler. Yavaş yavaş rahatlık oluşturmak."

"Yani, maruz kalma terapisi, ama sahte flört için mi?" "Aynen öyle." Yine tıklıyor.

Bir sonraki slaytta "*Birinci Aşama: Gevşek Kamu Etkileşimleri*" yazıyor.

Gülümsememeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Bu aşırı yapılandırılmış, analitik yaklaşım, dün beni öpüşme şekline tamamen zıt.

Ama arkadaşlığımızı korumak için bu kadar kafa yorması da çok tatlı.

"Peki, Birinci Aşama neleri içeriyor?"

"Birlikte kahve içmek. Şu anda bunu yapıyoruz. Şehirde yürüyüş yapmak.

Market alışverişi yapıyoruz. Normal çiftlerin yaptığı şeyler, ama riskli değil." "Benimle market alışverişi yapmayı denemek ister misin?"

"Yürürken elimi sırtına koyayım mı? Arabayı sen mi tutacaksın, ben mi? Bunlar gerçek çiftlerin düşünmeden bildiği şeyler."

Dizlerimiz hala birbirine değiyor ve kot pantolonumun içinden onun sıcaklığını hissedebiliyorum. "Bunu iyice düşünmüşsün."

"Uyuyamadım." Elini saçlarına geçirip daha da dağınık hale getiriyor. "O öpücük... Jules, bunu mahvetmek istemiyorum. Yani arkadaşlığımızı. Bu durumu. Her neyse."

Kalbim göğsümde hızla atıyor. "Ben de." "O zaman... prova yapalım mı?"

"Bütün kasabanın önünde mi?"

"Ama amaç da bu, değil mi? Birlikte görülmek? Craig'in vazgeçmesi için inandırıcı olmak."

Haklı.

"Nereden başlayalım?"

"Tam burada, profesyonel sunumumda hazırladığım adımlarla."

Gülüyorum ve gerginlik bozuluyor. "Sen tam bir aptalsın."

"Bunu takdir ediyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Dizüstü bilgisayarı kapatır, sonra uzanıp elimi tutar. Başparmağı avucumu okşar ve nefesim kesilir.

"Fazla mı?"

"Mükemmel." Sözlerim istediğimden daha yumuşak çıkıyor.

Küçük ofisimde oturuyoruz, el ele tutuşuyoruz, dizlerimiz birbirine değiyor ve bu, dünkü öpücükten daha samimi geliyor. Belki de bunu bilinçli olarak seçtiğimiz ve kendi çizdiğimiz sınırları özel olarak aştığımız içindir.

"Bu tuhaf," diyor. "Çok tuhaf."

"Daha da garip olsun mu?" "Her zaman."

Gülümsüyor. "Vardiyan bittikten sonra benimle market alışverişine gel. Riverside kulübesinde şarap ve peynirden başka bir şey yok." "Tam bir bekarlık hayatı."

"Hey, çok lezzetli peynirler."

Elini sıkıyorum. "Bugün saat üçte işim bitiyor."

"Bekliyor olacağım," diyor.

"Takipçi."

"Stratejik planlayıcı," der gülerek.

Kapının çalınması, sanki yapmamamız gereken bir şey yapıyormuşuz gibi bizi birbirimizden uzaklaştırır.

"Jules?" Blaire'in sesi duyulur. "Öğleden sonra yoğunluğu başlıyor ve Tracy teslim edilmesi gereken vanilya şurubunu bulamıyor."

"Geliyorum!" Ayağa kalkarım, Nick de kalkar.

Küçük alanda, birdenbire birbirimize çok yakınlaşırız. "Bu çok eğlenceli olacak," diyor.

"Aslında bu sonbaharda biraz heyecan yaşamayı dört gözle bekliyorum," diye itiraf ediyorum.

Kapıyı açabilmem için geri çekildi ve Blaire orada bilmiş bir gülümsemeyle duruyordu.

"İş teklifi iyi gitti mi?" diye soruyor, kaşlarını oynatarak.

"Beklediğim gibi," diyor Nick.

Blaire açıkça bayılır. "Lütfen kardeşlerinin müsait olduğunu söyle."

O gülüyor. "Dyson, ama bana güven, o senin tipin değil." Onu sanki bir ünlüymüş gibi arka çıkıştan geçiriyorum. O da öyle biridir.

"Üçte görüşürüz, Kırmızı Başlıklı Kız."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum, sonra Blaire'in bana baktığını görüyorum,

kapıyı kilitlerken bana baktığını fark ettim.

"Birinci Aşama," diye tekrarlar. "O yakışıklı adam seninle sahte bir ilişki kurmak için bütün bir sunum yaptı, değil mi?"

"Belki. Kulak misafiri mi oldun? Ne oluyor be?!" "Ve birlikte market alışverişine mi gidiyorsunuz?"

"Evet, evinde yiyecek yok. İnsan olmak için bu çok önemli."

"Uh-huh." Beni ön kapıya kadar takip ediyor. "Bu tam olarak neyi çözecek?"

"İnanılır ol, böylece Craig ipucunu anlayacaktır."

"Bebeğim, ikinizin arasındaki cinsel gerilim uzaydan bile inandırıcı."

"Bu sadece..."

"Fiziksel çekim, biliyorum." Her zamanki yerinden vanilya şurubunu alır ve ben ona gözlerimi kısıyorum. Sadece meraklı en iyi arkadaşım gibi davranıyordu. "Oh, bak, işte burada."

"Sen çok kötüsün," diyorum ona.

"Hayır, sadece destekleyiciyim. Ayrıca, Birinci Aşama bana ön sevişme gibi geliyor."

beni

m Nefesimi tuttum. "Her şeyi duydun mu?"

için "Asla söylemem," dedi.

ön Onu ön tarafa, sıraya girmiş olanların olduğu yere kadar takip ettim.

seviş Ben

me

gibi

geliy

or."

espresso, Nick'in dizinin benimkine değdiği anı, elinin sıcaklığını, "Daha da tuhaflaşmak ister misin?" dediği anı, sanki bir maceraya davet ediliyormuşum gibi, aklımdan çıkaramıyorum.

Bu sadece sahte bir randevu, diye kendime hatırlatıyorum.

Gerçekten ayrıntılı, PowerPoint sunumlu, çok aşamalı sahte bir randevu.

Sonraki iki saat, müşteriler ve Blaire'in anlamlı bakışları arasında bulanık bir şekilde geçiyor. Vardiyam bittiğinde Nick, ellerini ceplerine sokmuş, gündelik kıyafetleriyle haksız bir şekilde yakışıklı görünüyor. Pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra güneşi, gözlerindeki altını yakalıyor ve bunun gerçek olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor. Bu, bir arkadaşın bir iyilik yapması.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, elini uzatarak.

Parmaklarımızın birbirine ne kadar mükemmel uyduğunu görmezden gelerek elini tutuyorum. "Yolu göster."

Harvest Market'e yürüyüş kısa, ama yaklaşık otuz yerel halk el ele tutuştuğumuzu görüyor. Herkes el salladığında veya selam verdiğinde, Nick'in eli hafifçe sıkışıyor — birlikte olduğumuzu hatırlatmak için.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyorum ona mağazaya girerken.

"Nereden anladın?"

"Burada küçük bir kırıklık var." Düşünmeden elimi uzatıp kaşlarının arasındaki yeri düzeltiyorum.

Elimi yakaladı ve bir anlığına yanağına tuttu. "Haklısın."

"Bu kötü bir şey değil. Aşırı Düşünenler Kulübü'ne hoş geldin. Çarşamba günleri toplanıyoruz. Kurabiye de var."

O gülüyor ve ben de bunun tekrar olmasını şimdiden iple çektiğimi fark ediyorum. Fiziksel çekim her şeyi daha yoğun hissettiriyor.

"Tamam," diyor ve bir alışveriş arabası alıyor. "Bana yöntemlerini öğret."

"Oh, bu çok kolay. Arabayı itersin. Seksi erkek arkadaşlar

bun

u "Anlaşıldı," diyor. "Sonra?"

yap "Sonra da kız arkadaşlarına istediklerini almalarını söylerler." Bana ar." yaklaşarak sırtarak, "İstedğini al, tatlım."

Sesi alçaldıkça ve sevgilim diye hitap ettikçe, omurgamdan bir titreme geçer.

"Tamam, bu iyiydi."

Arabayı döndürür ve köşeyi elma tezgahına çarpar, üç elma yere yuvarlanır.

"Çok ustaca," derim, onları yakalamasına yardım ederek. "Rahat ol. Baskı yok."

"Tamam. Baskı yok."

Nefes alır ve ben de yanına kayarım. Yan yana yürürken kolunu bana dolamış, ikimiz de bir elimizle arabayı tutuyoruz. Ayrılmaz bir çift gibi görünüyoruz.

"Biliyor musun, Craig eskiden tüm yemek seçimlerimi eleştirir ve fiyatlardan şikayet ederken her şeyin organik olmasında ısrar ederdi."

"Ne pislik."

Sebze-meyve reyonundan geçerken, arabaya sevdiğim çeşitli meyve ve sebzeleri koyuyorum. Nick, sanki sırrımı paylaşıyormuşum gibi dinliyor ve neden bir elma çeşidini diğerine tercih ettiğimi soruyor. Garip bir şekilde samimi bir ortam oluşuyor.

Tahıl ürünleri reyonunda Cinnamon Toast Crunch'ı uzanırken, o nefesini tuttu.

"O saf şeker."

"Yani, saf mutluluk demek istiyorsun." Onu gürültüyle sepete atıyorum. "Genelde kahvaltıda ne yersin?"

"Protein shake veyā yumurta."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

"Etkili bir yöntem. Yıllarca çok sıkı bir antrenman programına uydum. Bazı alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor."

"Kulağa depresif geliyor," diyorum diyorum. "Bіз"

"Biz mi?"

Bu kelime aramızda asılı kalır.

"Evet," diye açıklıyorum. "Erkek arkadaşımın her sabah üzücü bir kahvaltı yapmasına izin veremem. Ya gece geç saatlerde acıkırsan? Mısır gevreği her zaman çözümdür."

O gülümser.

Kütüphane görevlilerinden biri olan Bayan Lutcher, telefonuyla fotoğrafımızı çekerken, koridorda birbirimize çok yakın duruyoruz.

"Sonunda PDA'yı pratik etmeliyiz," diyorum. "Küçük şeyler. Zorlama görünmemeli."

Yaklaşıyor, eli belimin altına geliyor. Hafif bir dokunuş ama her yerimde hissediyorum. Gömleğimin üzerinden avucunun sıcaklığını ve vücudumun otomatik olarak ona doğru eğilmesini seviyorum.

"Böyle mi?"

"Evet." Sesim nefes nefese çıkıyor.

"Peki ya bu?" Diğer eliyle saçımı kulağımın arkasına koyar, parmakları yanağımda kalır ve bana gülümser.

"Bu... bu gerçekten çok iyi."

"Julie?"

"Hmm?"

"En az beş kişi bizi izliyor." "Biliyorum,"
diyorum gülümseyerek.

İzleyicilerimiz var, makarna sosu ve konserve sebzelerden etkilenmiş gibi davranıyorlar.

"Onlara konuşacak bir şey verelim mi?" diye soruyorum.

"Aklında ne var?"

Cevap vermek yerine, parmak uçlarımda yükselip yanağına öpücük konduruyorum, dudaklarımı gereğinden biraz daha uzun süre üzerinde tutuyorum. Pahalı kolonya ve kahve kokuyor, dudaklarını tekrar öpmek için kendimi zor tutuyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, ama bunun benim performansıyla mı yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu bilemiyorum.

Alışverişi bitiriyoruz, sepetimiz sağlıklı gıdalardan sağlıksız gıdalara kadar çeşitli yiyeceklerle dolu. Kasada, kasiyer Linda bana gülümsüyor.

"İkiniz birlikte çok tatlısınız," diyor. "Sonunda "Teşekkürler." Nick poşetleri arabaya yüklerken ben kızarmamaya çalışıyorum.

"Teşekkürler." Nick poşetleri arabaya yüklerken kızarmamaya çalışıyorum.

"O, saklanacak bir adam," diye fısıldadı. "Sana mısır gevreğini seçmene izin veren her erkek evlilik malzemesidir."

Nick gülerek kolunu belime doladı. "Asıl evlenecek kişi o."

Onun kulübesine dönüş yolculuğu rahat geçer, önemli olmayan konular hakkında rahat bir sohbetle geçer. Çantaları boşaltmasına ve her şeyi yerleştirmesine yardım ederim.

"Bu yerin biraz canlanmaya ihtiyacı var," diyorum, meyveleri bir kaseye yerleştirirken. "Burası kiralık."

"Yine de, bir aydan fazla burada kalacaksın. En azından ev gibi hissettirmeye çalışabilirsin."

Gülümsemesi hafifçe kaybolur. "On sekiz yaşında annemin evinden ayrıldığımdan beri kendimi evimde hissettiğim bir yer olmadı."

Bu sözler kalbimi acıtıyor. "Neden?"

Omuzlarını silkiyor. "Emin değilim. Belki de uzun zamandır mutlu olmadığım içindir. Hiçbir şey kalıcı hissettirmedi."

"Şu anda mutlu musun?"

"Bunun için çalışıyorum," diye itiraf eder.

"Eğer burada kalsaydım, çoktan ışık zincirleri asmış ve bir sürü eğlenceli yastık satın almış olurdum."

Bana her şeyi unutturacak şekilde gülümsüyor. "Yarın, meydanda gün doğumu yogası için rezervasyon yaptırdım."

"Şaka yapıyorsun. Yoga yapmayı çok severim."

"Autumn söyledi." Nick dudaklarını yaladı. "Sahte erkek arkadaşlar kız arkadaşlarıyla yoga yapmayı severler. Bu çok çiftlere özgü bir şey."

Gülüyorum. "Tamam. Ama zor olacak. Sürekli şikayet etmeyeceğine söz vermelisin."

"Dalga mı geçiyorsun? Benim dayanıklılığım... eşi benzeri yok. *Saatlerce* plank yapabilirim," diyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum ona, Range Rover'a binerken ve o beni eve götürürken.

Sokağa park ettikten sonra Nick beni daireme kadar eşlik ediyor ve ikimiz de bir an durup kalıyoruz. Gerçek bir ilişkide, bu an onun bana veda öpücüğü vereceği an olurdu. Aramızdaki hava bu bilinciyle gerginleşiyor.

"Bugün için teşekkürler," diyor onun yerine.

Kapıyı açıyorum ama tereddüt ediyorum. "Şafakta görüşürüz." "Eğlenceli olacak."

"Şu anda öyle diyorsun. Öğitmen Jessie çok sert biridir."

Öne eğilir ve bana sıkıca sarılır. İçeri girerim ve gözetleme deliğinden onun uzaklaşmasını izlerim. O gülümsüyor, ben de öyle.

Mutfağa geçiyorum, susadığım için su içmem gerekiyor.

SONBAHAR

Marketin fotoğraflarını gördüm. İkiniz çok sevimlisiniz. BLAİRE

Linda, onun sana "tutunulacak birisi" dediğini

söylüyor!!! AUTUMN

NE?! Detayları anlat. Hemen.

JULİE

Vay canına. Eve yeni geldim. Bunların olduğunu nereden bildin?

Kanepeme geçip televizyonu açtım.

BLAİRE

Peri anneler Cozy Creek'in her yerine kamp kurmuş, ikinizi görmeye çalışıyorlar.

Nick'in elini sırtıma koyduğu ve benim ona kalp gözleriyle baktığım bir fotoğraf gönderdi.

JULİE

Lütfen bu fotoğrafın kitap kulübü sohbetine gönderilmediğini söyle.

AUTUMN

Gerçekten tekrar kitap kulübüne katılmam

lazım. BLAİRE

Gönderildi. Sanki ikinizin arasında olanları canlı yayın gibi. .

JULİE

Biz SADECE arkadaşız!

SONBAHAR

Birbirlerine açlıktan ölmüş gibi ve açık bfeye bakıyormuş gibi bakan arkadaşlar.

JULİE

Tamam, ama o çok yakışıklı! Ne bekliyordun ki?

BLAİRE

Sonbahar için seksi bir erkek istiyorum. WTF?! Çok kıskandım! Kedimle yalnız başıma leceğim!

AUTUMN

Hayır, lmeyeceksin. Bu sadece zaman meselesi.

JULIE

BU GERÇEK DEĞİL!

Telefonum başka bir mesajla titriyor.

CRAIG

Gerçekten mi? Onu şimdiden şehirde gezdirmeye mi başladın? Kendine daha fazla saygı duyduğunu sanıyordum.

Craig olduğunu görünce kalbim hemen hızla çarpmaya başladı. Hoş bir duygu değildi. Ekran görüntüsü alıp en yakın arkadaşşıma gönderdim ama ona cevap vermeyi reddettim. Bunun... her neyse, bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

SONBAHAR

Vay canına, kıskanıyor!

BLAİRE

Öyle olmalı.

Başka bir mesaj geliyor.

NİCK

Bugün için teşekkürler.

Bana büyük boy bir kase Cinnamon Toast Crunch'ın fotoğrafını gönderdi.

NİCK

Kızlar yemeği.

JULIE

Senin adına sevindim.

NİCK

Bizim için mutluyum.

Telefonumu bırakıp yatak odama gidiyorum, sabahki yoga seansımız için ne giyeceğimi şimdiden planlıyorum.

Spor sütyenimi ve uyluk kısmında kesikler olan seksi bir taytımı çıkardım.

Gecenin geri kalanında, sırtımda hissettiğim elini, "O benim hayatımın aşkı" dediği anı ve elma ve mısır gevreği hakkında konuştuğumda beni önemsiyormuş gibi dinlemesini düşünerek karnımdaki kelebekleri hissetmeye devam edeceğim.

Onunla bu kadar eğlenmemem gerekir, ama eğleniyorum. Ve bu umurunda bile değil. Onun da umurunda değil.

7

NICK

Sabah beş on beşte uyanık, Riverside kulübesinin tavanına bakarak, güneşin doğuşunda yoga yapmayı öneren şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Gerçek şu ki, yıllardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Dün Julie ile birlikte markette dolaşırken, ona mutluluk veren yiyecekleri öğretmesine izin vermek, on yıllardır yaptığım en normal ve en olağanüstü şeydi. Manhattan'da dönüştüğüm boş bir şirket hayaleti yerine, gerçek bir insan gibi hissettim.

Telefonum komodinin üzerinde çaldı.

ASHER

Erken kalktın. Senin için bile.

NICK

Uyanık olduğumu nereden bildin?

ASHER

Instagram'da aktif bir kullanıcıysanız, kabak tarifleri ile ilgili gönderileri ne zaman beğenmeye başladınız?

Aktivite durumumu kontrol ediyorum.

Kahretsin. Son yirmi dakikadır Cozy Coffee hesabındaki her gönderiyi bilinçsizce beğenmişim.

NICK

Araştırma.

ASHER

Tabii. Kız arkadaşın nasıl?

NICK

Sahte kız arkadaş.

ASHER

Beni düzeltme ihtiyacı hissetmen her şeyi açıklıyor.

Cevap vermiyorum çünkü o haklı. Dün olanların hiçbir yanı sahte değildi.

Spor kıyafetlerimi giyip anahtarlarımı alıp şehre doğru yola çıkıyorum. Sabahın erken saatlerinde koşan birkaç kişi dışında sokaklar boş. Güneş henüz doğmamış ama gökyüzü kenarlarından aydınlanmaya başlamış, dağları mor ve pembe tonlarıyla boyuyor.

Kasaba meydanında yoga matları düzgün sıralar halinde dizilmiş. Uzun gri saçları özenle örülmüş bir kadın, her istasyonda blokları ve kayışları düzenliyor. Bu, eğitmen Jessie olmalı.

"Günaydın Nick," diyor başını kaldırmadan. "Nasıl bildin?"

"Seni burada daha önce görmedim. Yapabilir misin?" Jessie başını kaldırıp beni nazik gözlerle inceliyor.

"Umarım," diyorum gülerek.

"Yapabilecek gibi görünüyorsun," diyor.

"Profesyonel hokey oynadım. Biraz esnemeyi başarabilirim sanırım."

Jessie'nin gülüşü anlamlıdır. "Ah, tatlım. Bu *esneme* değil. Fiziksel işkenceyle dolu ruhani bir yolculuk. Ama merak etme, benim hayatta kalma oranım yüzde yüz. Yarın berbat geçebilir."

Cevap veremedim, Julie'nin meydanı geçerek yürüdüğünü görüyorum. Bacaklarını inanılmaz uzun gösteren stratejik kesimli mor tayt ve hayal gücüne çok az yer bırakan bir spor sütyeni giyiyor. Kızıl saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış ve elinde iki kahve fincanı taşıyor.

"Ağzını kapat, canım," diyor Jessie. "Sinekler girecek."

Julie bana bardaklardan birini uzatır. "Egzersizden önce biraz kafeine ihtiyacın olur diye düşündüm."

"Hayatımı kurtardın." Bir yudum alıyorum ve tam da sevdiğim gibi hazırlamış: sert. "Hazır mısın?"

"Oh, pek çok şeye hazırım."

Onun bu sözleri ve o küçük sırıtışı, düşüncelerimi dağıtır.

Diğer çiftler gelmeye başlar; çoğu otuzlu ve kırklı yaşlardadır.

"Nicolas Banks!" Bayan Henderson sesleniyor. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Seni görmeyi beklemiyordum." Julie gözlerini kısıyor. "Bunun partner yogası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İşte bu yüzden Bayan P'yi de davet ettim," diyor. İkisi de çok neşeli ve sadece keşif için buradalar. Julie gülüyor. "Umarım ikiniz de eğlenirsiniz."

Jessie ellerini çırpıyor. "Tamam, millet! Partner pozlarıyla başlayalım."

"Partner pozları mı?" diye Julie'ye fısıldıyorum.

Gülmemeye çalışıyor. "Merak etme, nazik olacağım."

"Yalancı."

İlk poz, sırt sırta oturup kollarımızı birbirine kenetleyerek birlikte ayağa kalkmaya çalışmak. Bu, tam bir güven ve koordinasyon gerektiriyor. Julie ve ben ilk denemede feci bir şekilde başarısız oluyoruz, ikimiz de yana doğru devrilirken gülüyoruz.

"Sen geri itmelisin," diyor.

"Sen iletişim kurmalısın," diye karşılık veriyorum.

"Ben sırtımla baskı uygulayarak iletişim kuruyorum." "Öyle bir şey yok."

Jessie üstümüzde belirir. "Daha az konuşun, daha çok birlikte nefes alın. Birbirinizi hissedin. Direnmeyi bırakın."

Tekrar deniyoruz. Bu sefer, Julie'nin nefesine uyum sağlamaya odaklanıyorum, sırtının benimkine karşı yükselip alçalmasını hissediyorum. Düzgün, mükemmel bir uyum içinde duruyoruz.

"Daha iyi," diyor Jessie. "Şimdi temasınızı koruyarak ağaç pozunu tutun."

Sonraki bir saat, özel bir işkence gibidir. Pozlar zor olduğu için değil, her hareket için Julie'ye dokunmam gerektiği için.

Julie'ye dokunmam gerekiyor. Dengesi için elleri belimde. Savaşçı pozunda avuç içlerim onun avuç içlerine basıyor. Akıcı hareketler yaparken cildinin sıcaklığı bana bir şeyler yapıyor.

Bir noktada, o aşağı bakan köpek pozisyonunda ve ben gerilmeyi derinleştirmek için ellerimi kalçalarına koymam gerekiyor. Pozisyon masum, hatta terapötik, ama o yeşil gözleriyle bana bakışı, bunu ön sevişme gibi hissettiriyor.

"Nefes al, Nick," diye fısıldıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum.

"Deniyorum," diyorum.

Jerry, kız arkadaşı Margaret yan matta gülüyor. Julie bize su almak için uzaklaşırken, benimle sohbet ediyor.

"Jessie'nin dersleri bu kasabada danışmanlıktan daha fazla ilişkiyi kurtardı."

"Neden öyle?" diye soruyorum.

"Birbirinize dikkat etmenizi sağlıyor," diyor Margaret. "Düşmemeye çalışırken sahte bir bağ kuramazsınız."

Ders bittiğinde terlemişim ve Julie'nin yüzü pembeye dönmüş. Son savaşa pozisyonunda, yan yana matlarımızda uzanıyoruz, küçük parmaklarımız birbirine değiyor. Güneşin doğuşu gökyüzünü parlak turuncu ve altın sarısı renklere boyamış ve en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlayamıyorum.

"Dersimiz sona erdi," diyor Jessie ve bir dizi nefes tekniği öğrettikten sonra bizi uğurluyor.

"O kadar da kötü değildi," diyor Julie, matlarımızı toplarken.

"Ben iyi vakit geçirdim," diyorum.

Kullandığımız aksesuarları toplamaya yardım ederken, Bayan Caldwell elinde telefonuyla bize yaklaşıyor. "İkiniz çok sevimlisiniz. Bir fotoğraf çekebilir miyim? Kitap kulübü bülteni için."

"Kitap kulübünün haber bülteni mi var?" diye soruyorum.

"Ah, tatlım, kitap kulübünün her şeyi var," diyor ve fotoğraf çekmeye başlıyor.

"Peri anneler artık durmalı." Julie elimi tutup beni uzaklaştırır.

"Bu asla olmayacak," diyor Bayan Caldwell gülerek. "Bu yoğun seansın ardından kahvaltı yapalım mı?" diye soruyor Julie.

"Çok isterim," diyorum, günümüzün bu kadar çabuk bitmesini istemediğim için.

"Sanırım planın işe yarıyor," diyor, sonra kendini tutuyor gibi görünüyor.

"Yani, insanlar bizim birlikte olduğumuza kesinlikle inanıyor."

"Amaç da bu zaten."

Cozy Coffee'nin vitrinlerinin önünden geçmememiz için bizi caddenin karşısına yönlendiriyor. "Hadi. Cozy Diner'a gidiyoruz. Kasabadaki en iyi yemekler orada ve o egzersizden sonra gerçek bir yemeğe ihtiyacım var."

"Kahve dükkanından kaçınmanın bir nedeni var mı?" diye soruyorum.

"Blair, çiftler yogasından terli terli gidersek bir saat boyunca beni sorguya çekecek. Ayrıca, bu lokantada Colorado'nun en iyi krepleri var."

Cozy Diner'a girdiğimizde, tam da beklediğim gibi. Kırmızı vinil koltuklar, siyah-beyaz kareli zemin ve vintage tabelalarla kaplı duvarlar var. Bacon ve sert kahve kokuyor. Herkes bize bakmak için başını çeviriyor.

"Julie!" diye sesleniyor tezgahın arkasından, gümüş rengi saçları yüksek topuzlu yaşlı bir kadın. "Pencerenin yanındaki kabinlerden bazıları boş, tatlım. İsteddiğini seç."

"Teşekkürler, Marge!"

Karşılıklı oturduğumuz kabine kayarız, sabah güneşi pencerelerden içeri süzülür. Menüler laminatlanmış ve yapışkandır, Manhattan'daki beslenme uzmanımı dehşete düşürecek kadar büyük porsiyonların resimleri vardır.

"Buradaki her şey harika." Julie menüye bakmıyor bile. "Ama yaban mersinli krepler hayat değiştirici."

"Satıldı."

Marge görünür geliyor bir doldurulmuş doldurarak iki sormadan sormadan doldurmak. "Bu yakışıklı yabancı kim?"

"Bu Nick, *erkek arkadaşım*." Bu kelime artık Julie'nin dilinden çok kolay çıkıyor.

"Siz ikiniz birlikte çok tatlısınız!" Marge bize göz kırpar. "Yeni çiftler için ilk yemek müesseseden. Bu bir gelenektir."

"Marge, hayır..." Julie başlar.

"Benimle tartışma genç bayan. Seni pasta tezgahından şeker çalarken tanıyorum."

"Ben hiçbir şey çalmadım!"

"Tabii canım." Marge bana göz kırpar. "O küçük bir hırsızdı. Neyse ki, çok iyi birine dönüştü. Ne istersiniz?"

Yaban mersinli krep, benim için ekstra pastırma ve Julie için meyve salatası sipariş ediyoruz.

Marge uzaklaşırken Julie başını sallar.

"Herkese çocuklukta suçlu olduğumu söylüyor."

"Öyle miydin?"

Bana bakıyor. "Belki bir kez. Snickers çikolatasıydı ve ben yedi yaşımdaydım."

"Sertleşmiş suçlu."

"*En sertinden.*"

Yemeğimiz o kadar hızlı geliyor ki, kahvemin yarısını bile içmeye fırsat bulamıyorum. Krepler yemek tabağı büyüklüğünde ve onları şurup ve tereyağına batırıyoruz. Julie hemen benim pastırmamdan bir parça alıyor.

"Sınırlar," diyorum ve tabağımı uzaklaştırıyorum. "Senin olan benimdir. Flört kuralları."

"PowerPoint sunumumda bunu hatırlamıyorum." "Dokuzuncu slayt, ikinci bölüm. Bak."

Ben onu durdurmayınca, bir parça daha pastırma alıyor ve sırtıyor. Onunla olmak, özlediğimi bilmediğim her şey.

"Peki, ikinci aşama nedir?" diye sorar Julie, kreplerine daha fazla şurup eklerken.

"Henüz karar vermedim."

"Gerçekten mi?"

"Henüz belli değil." Başımı eğip, onun güzelliğine hayranlıkla bakıyorum. "Doğrusu, sen beni daha spontan olmaya teşvik ediyorsun."

O, çok şey gören yeşil gözleriyle bana bakarak duraksıyor. "Bu, şimdiye kadar bana söylenen en güzel söz olabilir."

"Bu imkansız."

"Hayır, ciddiylim." Çatalını masaya koyar. "Çoğu insan benim çok dürtüsel olduğumu düşünür. Spontane olmayı iyi bir şey gibi gösteren ilk kişi sensin."

Beni canlı hissettiriyor. Hokeyi bırakıp kendimi şirketimdeki kaleme kapattığımdan beri rastgele hiçbir şey yapmadım.

"Günün geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum.

"Pek bir şey yok. Seninle yoga yapabilmek için vardiyamı değiştirdim. Saat ikide işte olmam gerekiyor."

"Bu bize altı saat zaman kazandırır."

Geniş bir gülümsemeyle "Aklında ne var?" diye soruyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Anlaştık."

Çevremizdeki restoran dolarken biz de kreplerimizi yiyoruz. Birkaç dakikada bir, biri masamıza uğrayıp bizi tebrik ediyor ya da sohbet ediyor. Julie her şeyi zarıfçe hallediyor, beni tanıtıyor, herkese kendini önemli hissettiriyor. O buraya, benim hiçbir zaman ait olmadığım bir şekilde ait.

"Bunda çok iyisin," beşinci kesintiden sonra ona söylüyorum.

"Neyde?"

"İnsanlara yük olmadıklarını hissettirmekte."

Omuzlarını silkiyor. "Küçük kasabalarda hayatta kalmak için gerekli bir beceri. Herkes önemli olmak ister."

"Sen önemlisin," diye düşünmeden söylüyorum. Yanakları pembeleşiyor.

"Sen de öyle."

Booth'un karşısından birbirimize bakıyoruz ve onu tekrar öpmek istiyorum. Gösteriş için değil, pencerenin önünden geçip bize bakan kadın için değil. Sırf öyle olduğu için.

"Gitmeliyiz," diyor Julie, o anı bozarak. "Marge bize turta yedirmeye çalışmadan önce."

"Çok geç!" Marge iki dilim elmalı turta ile ortaya çıkar. "Bu sabah taze yaptım."

"Marge, dört kişiye yetecek kadar yedik," diye itiraz ediyor Julie.

"O yüzden paket yapıyorum. Bugün eğlenin çocuklar." Bana tekrar göz kırpmıyor. "Kızımıza iyi bak."

"Öyle yapacağım," diye söz veriyorum, gereğinden fazla ciddiyetle. Dışarı çıktığımızda Julie'ye bakıyorum.

Sonra caddenin karşısında, telefonu elinde, belli ki birini izleyip mesaj yazan bir kadın fark ettim.

"Gözetleniyoruz," diyorum.

"O Craig'in teyzesi. Bayan Mires." Kimden bahsettiğimi anlamak için bakmıyor bile. "Ben bu mahalleye taşındığımdan beri onun casus ağıdır."

ona rapor edecek bir şey vermek ister misin?"

Cevabımı beklemeden Julie bana dönüyor, parmak uçlarına basıyor ve beni öpüyor. Bu sefer yanağımdan değil. Tam ağızımdan, cuma günü sabah saat sekizde, Main Street'te.

Benim alt dudağımyı ısırıp çekilmeden önce, beni kaldırımda şaşkın bir şekilde bırakarak, çok eğlenceli bir hareket yaptı.

"İşte," diyor, memnun bir şekilde. "Bu onu meşgul eder." "Bu çok spontane oldu," diye fısıldıyorum.

"Bu yüzden eğlenceli." Elimi tutar. "Hadi."

Julie, kiraladığım evin kişiliğe ihtiyacı olduğunu ısrar ettiği için yerel antika dükkanına gidiyoruz. Bana ışık zinciri ve üzerinde ayılar olan yastıklar almamı sağlıyor. Sepetimize bir şeyler eklemeye devam ederken itiraz ediyormuş gibi yapıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onun yüzünün ışıldamasını görmek her şeye değer.

"Bu, kulübeyi süslemek için mükemmel," diyor, bazı eski kahve tabelalarını kaldırarak.

"O kadar uzun süre burada kalmayı planlamıyorum."

"O zaman buradayken kendini evindeymiş gibi hissetmelisin."

Alışverişlerimizi Range Rover'a taşıırken, iki saattir telefonumu kontrol etmediğimi fark ettim. Asher'dan birkaç mesaj ve Zane'den üç cevapsız arama vardı. Telefonumu sessize aldım.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Julie.

"Harika," diyorum, içtenlikle. "Sırada neresi var?"

"Bana güvenebilir misin?"

"Her zaman."

"Araba sürmemiz lazım," diyor ve ben de kapıyı açıp onun binmesini sağlıyorum. "Kulübeye doğru git."

İkinci virajı dönerken, beni dağ yolundaki bir park yerine yönlendiriyor ve ardından bir patikadan aşağıya doğru götürüyor. SUV'den inip yirmi dakika yürüyüş yaptıktan sonra, nefesimi kesen bir manzaraya ulaşıyoruz. Aşağıda tüm vadi uzanıyor.

Cozy Creek minyatür bir kasaba gibi görünüyor. Festivalin nerede kurulacağını görmek kolay. Lunapark oyuncakları, yemek kamyonları, kabak tarlası ve mısır labirenti. Bu festivalde her şey var.

"Burası gizli bir yer mi?" diye soruyorum, rüzgar yanaklarımı okşarken.

"Buraya 'Make-Out Lookout' (Öpüşme Seyir Noktası) denir," diyor, büyük, düz bir kayanın üzerine otururken. "Sadece kendimiz olabileceğimiz sakın bir yer."

Onun yanına oturuyorum, omuzlarımız birbirine değiyor. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Buna ihtiyacın var gibi görünüyordu." Yüzümü inceliyor. "Bazen, sanki kuru topraklarda boğuluyormuşsun gibi bir ifade takınıyorsun."

"Aynen öyle hissediyorum." "Ne zaman başladı?"

Konuyu saptırmam, şaka yapmam, ortamı hafifletmem gerektiğini biliyorum. Bu sahte bir şey olmalı, ama burada onunla oturup bu vadiyi seyrederken, ona tüm gerçekleri anlatmak istediğimi fark ediyorum.

"Hokeyi bırakmak zorunda kaldığımda hayatım değişti. Sonra kız kardeşim öldü ve ailemizin tüm güzel yanları onunla birlikte gitti. O bizi bir arada tutan yapıştırıcıydı, doğum günlerini hatırlayan, akşam yemeklerini organize eden ve hepimizin birbirimizle bağlantıda kalmasını sağlayan kişiydi. O öldükten sonra, her şey bitti."

"Ne durdu?"

"Hissetmek. Bağlanmak. Yaşamak. Çalışmak, flört etmek ve sosyalleşmek gibi rutinleri yerine getiriyordum, ama bunların hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyordu. Kariyerimi ve her konuda bana destek olan kız kardeşimi kaybetmiştim. İçim ölmüştü."

Julie elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Peki şimdi?"

"Şimdi, akşam yemeğinde Cinnamon Toast Crunch yemek ve şafak vakti uyanıp güneşin doğuşunda yoga yapmak istememi sağlayan güzel bir kadınla bir dağda oturuyorum."

"Ne şanslısın," diyor gülümseyerek. "Katılıyorum," diyorum.

Sessizce oturup, vadide sürüklenen bulutları izliyoruz. Bu, son kullanma tarihi olan bir şey için fazla samimi geliyor. Ama kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Telefonum yine çalıyor. Bu sefer, hokey oynadığım günlerden en iyi arkadaşlarımdan biri olan Patterson arıyor.

PATTERSON

Selam, Cozy Creek nasıl?

NİCK

Harika. Çok meşgulüm.

PATTERSON

O kızıl saçlı kızla mı meşgul?

Şu anda kayanın üzerinde uzanmış, bir kedi gibi güneşin tadını çıkaran Julie'ye bakıyorum. Saçları taşın üzerinde ateş gibi yayılıyor.

NİCK

Nasıl anladın?

PATTERSON

Asher dün gece bir partide herkese artık bekar olmadığını söyledi.

NİCK

Onu öldüreceğim.

PATTERSON

Yok ya. Artık senin için hayatından vazgeçmeye değer birini bulmanın zamanı gelmişti. PATTERSON

Bunu mahvetme.

NİCK

Bunu yapmamaya çalışıyorum.

"İş mi?" Julie gözlerini açmadan sorar. "Arkadaşım sadece kontrol ediyordu."

"İyi arkadaş mı?"

"En iyisi. Onu seversin. Adı Patterson. O da bağlanma korkusu olan ve duygusal olarak kabız bir adam. Tanıdığım en büyük pislik

teddy bear."

"Zane'den daha mı?" Julie gülüyor.

"Oh, evet. Zane'i uysal gösterir çünkü o dışadönük biridir."

Onunla birlikte kayaya uzanıp bulutları seyrediyoruz. Elimi tutup sıkıca tutuyor.

"Bu çok güzel," diyorum.

"Evet," diye onaylar. "Gerçekten öyle."

Onun vardiyası için geri dönmemiz gerekene kadar burada kalıyoruz. Onu evine götürürken, elini uzatıp bacağıma koyuyor.

"Spontane davrandığın için teşekkürler," diyor.

"Beni de öyle hissettirdiğin için teşekkürler."

Bacağıma sıkıyor. "Bunu tekrar yapmalıyız." "Anlaştık."

Onu kapısına kadar geçiriyorum ve o bir adım öne çıkıp bana sıkıca sarılıyor. O çekilene kadar onu tutuyorum.

"Bu akşam yemeğe çıkmak ister

misin?" "Saat sekizde işim bitiyor."

"Harika," diyorum. "Randevu ayarlandı."

Kaşları kalkar. "Oh, *randevu*. Resmi gibi

duruyor." Gülererek, "Görüşürüz o zaman,"

derim.

Şehirden çıkıp dağdaki kulübeme doğru giderken telefonum çalar.

Arayan Asher'dır.

"Sonunda," diyor cevap verdiğimde. "Küçük bir kasabanın seri katili seni öldürmüş sandım."

"Sadece anı yaşıyorum."

"Kimsin sen ve kardeşimle ne yaptın?" Julie'yi düşünüyorum.

"Şu anda bunu anlamaya çalışıyorum."

"Ne yapıyorsan, yapmaya devam et." "Sanırım

öyle yapacağım."

"İyi. Fazla düşünme."

Telefonu kapattıktan sonra, bir süre Range Rover'da oturup gülümsüyorum. Mutlu muyum? Böylesine karmaşık bir şey için ne kadar basit bir kelime.

his. Arka koltukta ışık zincirleri ve ayı yastıkları var ve Julie'nin dudaklarının tadı nasıldı diye düşünüyorum.

Mutluluğu bulmak istiyorum ve bu beni her şeyden çok korkutuyor. Artık mutluluğun var olmadığını düşünüyordum, en azından benim için.

Ama Asher haklı. Otuz günün sonunda insanlardan kaçıyorum. Ve kırk dört gün sonra ayrılmak zorundayım. Yani, işler karmaşık.

Şimdilik, kiralık bir kulübeye ışık zincirleri asacağım ve bana ait olmayan bir kanepeye yastıklar koyacağım.

Bugün, sanki bu gerçekmiş gibi ve teslim tarihlerim yokmuş gibi yaşamak istiyorum.

Eden bana anı yaşamamı söylediğinde kastettiği şey bu olmalı.

8

JULIE

Cozy Coffee'deki akşam vardiyası çok zorlu. Şafaktan beri ayaktayım, artık sadece enerji ve kafeinle ayakta duruyorum. Colorado'daki her turist, kapanış saatinden on beş dakika önce karmaşık bir kahve içeceği istiyor. Jessie'nin işkence seansından sonra vücudum ağrıyor, espresso ve kabak baharatı kokuyorum ve saçımda kesinlikle krem şanti var.

"Git," diyor Tracy, beni neredeyse arkaya iterek. "Erkek arkadaşın on dakikadır dışarıda o saçma sapan pahalı arabada oturuyor."

"Erken gelmiş."

"O *istekli* ve çaba gösteriyor. Arada fark var." Kaşlarını oynatıyor. "Ben kapanışı hallederim. Bütün gün ışık saçıyordun, o enerjinin randevunda da devam etmesini istiyorum."

Pencereden dışarı bakıyorum ve Nick'in sürücü koltuğunda telefonunda bir şeyler aradığını görüyorum. Buradan bile, uzun bir günün ardından bile, onu görmek midemi kıpır kıpır ediyor.

"Teşekkürler, Tracy."

Arka koltuktan eşyalarımı alıp dışarı çıkıyorum. Nick telefonundan başını kaldırıp gülümsüyor ve kapıyı açmak için dışarı çıkıyor.

"Selam," diyor. "Uzun bir gün müydü?"

"En uzun olanı. Ayrıca, yogadan dolayı vücudum ağrıyor ve şekerli kahveye batmış gibi kokuyorum." Kendimi işaret ediyorum. "Önce benim evime uğrayabilir miyiz? Akşam yemeğinden önce mutlaka duş almam lazım."

"Tabii ki. Saat sekiz buçukta rezervasyonumuz var, yani bolca vaktimiz var."

"Bookers rezervasyon kabul etmiyor..."

"Para konuşur." Ben yolcu koltuğuna otururken gülümser.

"Buna alışabilirim," diyorum göz kırparak.

Evime arabayla en fazla iki dakikada varırız. İçeri girer girmez hemen ayakkabılarımı çıkarırım.

"Rahatına bak," diyorum ve merdivenlere doğru yöneliyorum. "Aslında, benimle birlikte yukarı gel. Ben duş alırken tuvalete oturup benimle konuşabilirsin."

"Pardon, ne dedin?"

Merdivenlerin ortasında durup, onun ifadesine gülümsüyorum. "Blair bunu her zaman yapıyor. Ben duş alırken sohbet ediyoruz. Aksi takdirde, burada tek başına, tuhaf biri gibi otursun."

"Bu, tuhaf biri gibi banyonda oturmaktan ne farkı var?"

"Hadi ama. Konuşmak istiyorum!"

Kulakları pembeye döner, ama beni merdivenlerden yukarıya kadar takip eder. "Kadınların arkadaşlıkları böyle mi?"

"Oh, evet. Öğrenmeye hazır ol."

Beni yatak odama kadar takip etti, düzenli kaosun dikkatini hemen dağıttı.

"Sombrero takmış doldurulmuş bir lama mı o?" O benim yatağımı işaret ediyor.
yatağımı işaret ediyor.

"Adı Fernando. Zor bir dönemi atlatmama yardım etti bir dönemi atlatmama yardım etti, o yüzden yargılama."

"Onu şimdiden sevdim." Nick onu eline aldı, sonra komodinimi fark etti. "Aynı anda üç kitap mı okuyorsun?"

"Farklı ruh halleri farklı kitaplar gerektirir. Romantik, gerilim ve kişisel gelişim." Banyoya girip spor kıyafetlerimi alıp çamaşır sepetine atıyorum. "Hadi, erkek arkadaşım. Duygusal desteğe ihtiyacın varsa Fernando'yu da getir."

Lama'yı hala elinde tutarak peşimden gelir. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Evet! Şimdi uslu bir çocuk ol ve otur." Tuvalet kapağını işaret ediyorum. "Ben girerken gözlerini kapat."

"Beni buraya davet ettiğinde kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum." "Ne bekliyordun? Striptiz mi?" diyorum ve suyu açıyorum.

"Bir erkek ancak hayal edebilir."

"Gözlerini kapat, hayalperest."

"Kapalı. İzci sözü."

Çabucak soyunup duşa giriyorum. "Tamam, açabilirsin. Bana öğleden sonranı anlat. Beni bıraktıktan sonra ne yaptın?"

"Bana aldırдыңın ayı yastıklarını düzenlemekle bir saat geçirdim," diyorum.

"Lütfen fotoğrafını çektiğini söyle," derim, barista hayatımın bir gününün kalıntılarını ovarken.

"Hayır, yastık düzenlememi kesinlikle kaydetmedim."

"Çekmeliydin. Gerçek bir insan olduğunu kanıtlayan bir şeyin olması her zaman güzeldir. Ayrıca PowerPoint sunumun için Phase One slaytlarını güncelleyebilirdin."

"Sert." Tuvalet kapağında hareket ettiğini duyabiliyorum. "Oh, bir kahve makinesi aldım."

"Neden? Kulübede tezgahın üzerinde bir tane görmüştüm."

"Normal insanlar için normal kahve yapan normal bir tane aldım."

"Şu haline bak, içindeki basit kadını kucaklamışsın. Senin için buna bayıldım."

"Buna böyle mi diyoruz?"

"Tabii ki. Zenginlerin elitist yaşam tarzını bırakıp mütevazı, normal kahve makinesi kullanan bir hayat sürüyorsun. Ama sana dürüst olacağım, espresso makinesi şart. Bu konuda tam bir snobum. Ama yine de, damarlarımda kafein dolaşıyor."

Saçımı durulayıp vücudumu yıkadığımda Nick kahkahalarla gülüyor.

"Bana bir havlu getirir misin? Yanındaki dolapta." Onun hareket ettiğini, sonra güldüğünü duyuyorum.

"Jules?"

"Evet?"

"Neden aynı şampuandan yedi şişe var?"

"İndirimdeydi ve kuponum vardı! O şampuan pahalıdır.

Beni yargılamayı bırak da havluyu ver."

Duş perdesi hareket eder ve elinde kabarık bir havluyla ortaya çıkar, gözleri komik bir şekilde sıkıca kapalıdır.

"Komik görünüyorsun." Gülererek havluyu alıp yüzümdeki suyu silerim.

"Sadece saygılı davranıyorum."

"Sanırım." Havluyu kendime sararak dışarı çıkıyorum. "Kapıyı açabilirsin."

Bir gözünü dikkatlice açtı, sonra ikisini de açtı ve bakışları hızlıca odamı taradıktan sonra kasıtlı olarak yüzüme odaklandı. "Merhaba."

"Merhaba. Ne giyeceğime karar verirken bana eşlik et."

"Çok otoriter," diyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

diye soruyorum. "Ne?"

"Emir verici olmam."

"Hayır," diyor. "Bunu takdir ediyorum."

Bu beni gülümsetir.

Nick, Fernando'yu hala kucağında tutarak beni dolabıma kadar takip eder.

"Arkadaşlar birbirlerine kıyafet seçmelerinde yardım ederler," diyorum, elbiseleri karıştırırken. "Ne giymeliyim?"

"Bilmiyorum," diyor.

Durup ona bakıyorum. "Hiç kadın arkadaşın olmadı mı?" "Böyle bir arkadaşım olmadı," diye itiraf ediyor.

"Çok şey kaçırıyorsun. En iyi dedikodular burada yapılır." İki elbise çıkarıyorum. "Hangisi?"

"İkisi de," diyor.

"En sevdiğin renk ne?" diye soruyorum, gözlerim birçok rengi tararken elbiseleri rafa geri koyuyorum.

"Yeşil," diyor tereddüt etmeden. "Gözlerinin rengi gibi."

Gülümserim ve zümrüt yeşili ipek elbiseyi çıkarırım. "Arkanı dön." "Ciddi misin?"

"Gösteri izlemek istemiyorsan

tabii." "Yani..."

"Nick!"

Fernando ile gözlerini kapatarak arkasını döner. "Lama hiçbir şey görmez."

Havluyu bırakıp hızlıca elbiseyi giyerim. "Tamam."

Arkasını döner ve ağı hafifçe açılır. "Bu... sen..."

"Kelimeler bazen zor olabilir."

"Kazalara neden olacaksın." "Beni

övme," diyorum gülerek.

"Ciddiyim." Fernando'yu yere indirir ve yaklaşır. "İnanılmaz görünüyorsun."

"Sadece bir elbise."

"Seninle hiçbir şey sıradan olmaz." Elini uzatır, parmakları belimdeki ipek kumaşı hafifçe okşar. "Bu gece işkence gibi geçecek."

"Neden?" diye soruyorum, havluyu alıp saçımı kurulamak için elimden geleni yapıyorum.

"Çünkü akşam yemeği boyunca, herkes senin kendisinin olduğunu düşünürken, senin benim olduğun gibi davranmak zorunda kalacağım." benimmişsin gibi davranmak zorunda kalacağım."

Gülüyorum. "Öyleyse, sat onu. Onlara benim senin olduğumu göster. Hiç şüphe bırakma." "Bana sahiplenici davranma izni verme," diyor.

"İzin verildi." Onun yanından geçip saçlarımın dalgalarını korumak için biraz ürün sürüyorum. Aceleyle ruj ve maskara sürüyorum.

"Vay canına," diyor merdivenlerden aşağı inerken. "Çok güzel giyinmişsin." "Sen de öyle," diyorum ona.

Kapıyı kilitleyip elini tutarak Bookers'a doğru yola çıkıyoruz. Sadece birkaç blok ötede ve akşam havası mükemmel. Rahat hissetmek için yeterince serin.

Kaldırımın üzerine sarkan ağaçların yaprakları aramızda uçuşuyor. Parlak turuncu ve kahverengi yapraklar kaldırımın üzerine dağılmış. Havada hafif bir odun dumanı ve tarçın kokusu var; Eylül ortasında olduğumuzu hatırlatıyor. Yarın itibarıyla sokaklar turistlerle dolacak ve özellikle kayak sezonu başladıktan sonra yeni yıla kadar bu şekilde kalacak.

Kitapçının önünden geçiyoruz, üç genç kız pencerede belirip bizi izliyor.

"Bu ilgi normal mi?"

"Maalesef evet," diyorum, onların bakışlarından kaçınarak. "Sonunda başkasına yönelecekler. Herkes Craig ile evleneceğimi düşündükten sonra, bir süredir kimseyle çıkmıyorum. Bence bütün kasaba şok oldu. Ve çoğu henüz senin kim olduğunu bilmiyor."

Rüzgar hızlanır ve etrafımızda konfeti gibi daha fazla yaprak uçuşur. Karşıya geçmeden önce, bir arabanın geçmesi için sokak köşesinde dururuz. Nick bana dönüp bakar ve sokak lambasının saçlarındaki kızıl rengi yansıttığını fark ederim.

"Ciddi bir soru," diyorum. "Burada yaşamayı hayal edebiliyor musun?"

Caddeyi geçerken tereddüt eder. "Evet. Zane burada. Gençken, çocuklarımızın birlikte büyümesi için yakınlarda yaşamaktan hep bahsederdik."

"Çocuk istiyor musun?" diye soruyorum.

Nick nefes kesici bir adam.

"Belki bir gün." Başparmağı benim başparmağımı okşadı ve eli parmaklarımı biraz daha sıkı sıkı.

Bookers'a yaklaşıyoruz ve dışarıda bekleyen bir grup insan var. Nick kapıyı açar ve önce benim girmeme izin verir.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Onlara masa ayırtmalarını sağladığınıza inanamıyorum."

"Neden olmasın? Cuma gecesi ve burası tıklım tıklım dolu. Güzel kız arkadaşım ile akşam yemeğini garantilemek istedim," diyor.

"Beni utandıracaksın," diyorum ona, ona yaklaşarak.

Hostes bizi selamlayarak sohbetimizi keser.

"Nicolas Banks için iki kişilik," diyor ve hostes neşeyle bizi odanın diğer tarafına götürüyor.

Masaların ve kabinlerin önünden geçerken, herkes başını

çevirip bize bakıyor. "İnsanlar bakıyor," diye fısıldıyorum.

"Çünkü sen muhteşemsin," diyor ve elini nazikçe omzuma koyarak beni kendine çekiyor.

O beni kraliyet mensubu gibi eşlik ederken ben ona eriyip gidiyorum.

Kabine oturduğumda ve o da hemen yanıma oturduğunda kalbim hızla atmaya başladı. Kolunu bana doladı ve ben onun sıcaklığına yaslandım. Ona yakın olmak çok kolaydı. Bacaklarımız masanın altında birbirine değdi ve ikimiz de uzaklaşmadık.

Menüler önümüze konuyor, ama ben ezberlediğim için ona ihtiyacım yok. Yine de, ona odaklanmamak için kendime başka bir şey bulmak amacıyla menüyü açıyorum.

"İçecek ve meze ile başlamak ister misiniz?" diye soruyor garson, sonra Nick ona dönünce duraksıyor. "Ben, şey... Nick,

uh ... büyük hayranınım. Yatak odamda senin posterin vardı."

Gülümsüyorum, çünkü Nick insanların düşüncelerini karıştırma konusunda ustadır.

"Teşekkürler."

"Emekli olduğunda çok üzölmüştüüm," diyor kız.

"Ben de öyleydim." Sanki bu normal bir tepkiymiş gibi gülümser. "Ben viski alayım, sek. Kız arkadaşım ise ..."

"Buzlu margarita, tuzlu, yanında ekstra tekila," diyorum, sakinleşmem gerekiyor. "Ve bir porsiyon cips ve salsa."

O uzaklaşır ve bizi yalnız bırakır. "Bu sık sık olur mu?" diye sorarım ona.

Kahverengi gözleri benimkilere bakıyor. "Artık eskisi kadar sık değil. Çoğu insan benim oynadığımı unutmuş ve beni başka şeylerden tanıyor."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum.

"Pek değil. Unutulmak, emekli olmakla birlikte gelir ve bu her oyuncu için kaçınılmazdır. Oyunun bir parçası da ne zaman bırakacağını bilmektir. Bu yüzden rekorları kırmak için çok uğraştım, ligin en iyilerinden biri olarak hatırlanmak için," diye cevaplar, sonra duraksar, her kelimesini yutarcasına dinlediğimi fark eder. Gece boyunca onu dinleyebilirim. "Çok güzelsin."

"Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldarım.

Yumuşak bir kahkaha dudaklarından dökölürken, vücudunu bana doğru daha fazla çevirir, neredeyse yüz yüze gelir. "Sana iltifat mı ettim?"

"Evet," diyorum.

"Bil diye söylüyorum" — bana yaklaşarak, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşur — "Ben *asla* sahte iltifatlar yapmam. *Asla*."

Nick cebinden telefonunu çıkarır ve kamerayı açar.

Bir fotoğraf çeker ve bana gösterir.

"Olamaz," diye mırıldanıyorum, fotoğrafa bakarak. "Ne?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Yüzümdeki *ifade*." Nefesim kesilir.

"Ne bakışı?" Fotoğrafa bakarak anlamaya çalışır. "Sana aşık olamam."

Gülerek cevap verir. "O zaman aşık olma."

"Bu çok kolay geliyor," diyorum, sesim alçak, fotoğrafa bakarak.

"Birbirimize çok yakışıyoruz, sanki birbirimize aitmişiz gibi," diye onaylar ve onun bunu itiraf etmesini duymak beni etkiler.

"Sanırım 1 Kasım'da bazılarının kalbini kıracağız," diyorum, umarım benimki de onlardan biri olmaz. Neden ayrıldığımızı açıkladığımda kasabanın tepkisini şimdiden tahmin etmeye çalışıyorum.

O sırtarak, "İhtiyacın olduğu sürece senin uzun mesafeli sahte erkek arkadaşın olacağım, bebeğim. Yakın zamanda bir ilişkiye girmeyi düşünmüyorum. Bu konuda biraz iyiyim."

"Katılıyorum. Seni etkilemek için uğraşmak zorunda olmamak gerçekten çok iyi," diyorum ona. "Bu gidişle sonsuza kadar sen ve ben kalabiliriz."

"Bana uyar," diyor. "Hayatımı çok daha kolaylaştırır."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. "Annem her hafta beni başka biriyle tanıştırmaya çalışmayı bıraksa iyi olur. Sanırım, en güzel yıllarım geçene kadar bekar kalacağımdan korkuyor."

"Eğer istediğin buysa, bunda yanlış bir şey yok."

İçeceklerimiz önümüze konur. Fazladan bir tekila shot'ı kaldırıp, sinirlerimi gevşetmek için bir dikişte içerim. Nick viskisini yudumlarken menüyü okumaya devam eder. Arada sırada bana bir bakış atıp sırtıyor. Çok sevimli.

Cipsler, ağzımı yakacak kadar baharatlı taze salsa ile birlikte gelir. Yemeğimizi sipariş ederiz. Işıklar loş ve birbirimize çok yakın oturuyoruz, birdenbire bunun ne kadar samimi bir ortam olduğunu fark ederim. Onun parfümünün kokusunu alabilir, sıcaklığını hissedebilirim ve ona daha yakın olmak isterim.

"Peki," diyorum, cesaretlenmek için margaritamdan bir yudum alırken, "sana bir geri bildirim vermem gerek."

Nick dönüp parmağıyla saçımın bir tutamını çevirerek beni inceliyor. "Dinliyorum."

"Bu konuda çok iyisin." Tekila beni cesaretlendiriyor. "Gerçekten dinliyorsun. Seninle olmak zorlama ya da aşırı gelmiyor. Rahat hissettiriyorsun."

"Öyle mi?" Sesinden memnun olduğu anlaşılıyor.

"Evet." Bir süre durup, sessizce ekledim, "Yakınlık hoş ve fazla baskıcı değil."

Başparmağı omzumda daireler çiziyor. "Peki ya bu?"

"Çok fazla değil." Kolumda tüylerim diken diken oluyor ve onları yok etmeye çalışıyorum.

Kaşları kalktı ve bir şey söylemeden önce, masamıza bir gölge düştü.

"Jules," Craig'in sesi o anı keser, "konuşabilir miyiz?" "Hayır," derim.

"Hadi ama. Beş dakika."

Nick kolunu bana daha sıkı sarar. "Hayır dedi. Biz aslında randevudayız ve sen bunu kaba bir şekilde bölüyorsun."

Craig, birbirimize yakınlığımızı görünce gözlerini kısar. "Bu çok saçma. Onu ne kadar süredir tanıyorsun, iki gün mü?"

"Aslında bir yıldır tanışıyoruz," diyorum diyorum. "Hayır bu bu önem sizin senin lanet olası işinle

"Bir yıl mı?" Craig acı bir şekilde güldü ve nefesinden bira kokusu geliyordu. "Onu hiç bahsetmemiş olman ne garip."

Yemek salonu sessizleşir ve kalp atışlarım hızlanır.

Restoranın tüm müşterileri, akşam yemeği tiyatrosu izler gibi bizim dramımızı izlerken Craig'in yüzü kızarır.

"Birlikteyken hayatım hakkında hiç soru sormadığın halde, şimdi bu kadar çok ilgilenmen çok komik," diye karşılık veriyorum.

"Onu beni kışkırtmak için kullanıyorsun."

Nick cevap vermek ister, ama ben elini sıkarak onu durdururum. Bu benim savaşım.

"Craig, bir şeyi anlamanı istiyorum." Sesimi sabit tutuyorum. "Her şey seninle ilgili değil. Nick ve ben birlikteyiz. Sen ve ben bittik. Bunlar birbiriyle hiçbir ilgisi olmayan iki ayrı gerçek."

"Jules..."

"Lütfen bizi yalnız bırak," diye ters bir şekilde söylüyorum.

Craig bir an daha orada durur, bana en iyi *"cehenneme git"* bakışını atar, sonra fırtına gibi çıkar, neredeyse garsona çarpacak.

"İyi idare ettin," diyor Nick sessizce.

"Bunun için pratik yaptım. Yönetici tavrımı kullanmam pek sık gerekmiyor." Margaritamdan bir yudum alıp güldüm. "Muhtemelen daha sonra bana özür ya da daha fazla suçlama içeren bir mesaj atacaktır."

"Onu ben haklayayım mı?"

"Evet, ama o buna değmez."

Yemeğimiz sonunda gelir ve ikimiz de biftek ve fırında patates sipariş ederiz. Yemeğin yarısını bitirdiğimizde, Nick'in telefonu masada titrer. Ona bir göz atar ve kaşlarını çatır.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet, sadece başımın belası olan küçük kardeşim." Telefonun çalmasına izin verdi.

"Cevap ver," dedim. "Önemli olabilir."

Şakacı bir şekilde homurdanır, ama telefonu açar, hoparlörü açar ama sesi düşük tutar. "Asher, meşgulüm."

"Sen hep meşgulsün. Ya da benden kaçıyorsun. Bu gece hangisi?" Sesi yumuşak ve alaycıdır.

"Randevum var."

Bir duraklama olur ve ardından alaycı bir kahkaha duyulur. "Tabii. Randevun var. Cozy Creek'te. Gece hayatının tek bir bardan ibaret olduğu yerde."

"Ben çok ciddiylim."

"Onu otuz günden fazla yanında tutacak mısın?" Utanmış görünen Nick'e kaşlarımı kaldırdım.

"Şu anda tam anlamıyla onun yanında oturuyorum ve sen hoparlördesin, teşekkürler," diye mırıldanır Nick.

"Kanıtla."

Bana bakar. Omuz silkerim ve eğilirim.

"Merhaba Asher," diyorum. "Bu Julie ve Nick'in bu sefer otuz günlük süreyi aşacağına dair bir his var içimde. Bahse girmek ister misin?"

Nick hafifçe güler ve gerginliği azalır. Ona çarparım. Hat sessizdir, ama saniyelerin hala geri sayıldığını görüyorum.

Asher alaycı bir şekilde güler. "Vay canına."

"Evet, ve randevumuzun ortasındayız, yemeklerimiz soğuyor. O yüzden seni bırakmalıyız."

"Takvimine işaretle," diyor Asher. "İlk randevudan otuz gün sonra kaçmaya çalışacak. Buna izin verme. Nick her zaman tüm hayatını yeniden düzenleme ya da yalnız kalmasını gerektiren mini bir kendini keşfetme aşaması geçirme dürtüsü hissedecek."

"Neden umurumda olsun ki?" diye soruyorum ona. "Onun geçmişteki bizi. ilişkileri beni etkilemiyor ki"

"Ayrıca, bu tamamen doğru değil ve..." Nick başlıyor.

"Jessica'yı hatırlıyor musun? Birdenbire Avrupa'da kaya tırmanışına . Ya da Sarah'ı? Meditasyonun sorunlarının çözümü olduğunu fark ettin. Sonra Emily, Tiffany ve Hannah vardı..."

"Hoşça kal, Asher."

"Julie! Ondan numaramı al ve beni ara. Sana onun tüm çıkış stratejilerini anlatacağım!"

Nick, çenesini sıkarak telefonu kapatır. "Onun için üzgünüm." "Otuz gün, ha?" diye alay ederim.

"Kasıtlı değil. Huzursuz oluyorum. Çoğu insan benden daha çok bana ilgi duyuyor. Birisi incinmeden ilişkiyi bitirmeye çalışıyorum."

"Ekim ortasında Appalachian Trail'de yürüyüş yapmaya karar vereceğini mi beklemeliyim?"

O gülüyor.

"Biz farklıyız," diyor, sonra kendini tutuyor gibi görünüyor. "Çünkü bu sahte ve biz 1 Kasım'a kadar bağlıyız. Şimdiden benim rekorlarımı kırıyorsun. Bu temiz bir son. Çıkış stratejilerine gerek yok."

"Doğru." Hızlıca hesap yapıyorum. "Bu, senin normalden iki hafta daha uzun."

"Haklısın," diye itiraf ediyor. "Sanırım Asher bundan sonra randevularımı altı hafta önceden söylemek zorunda kalacak."

Yemeğimizi bitiriyoruz ve o, hesabı bölüşme teklifimi tamamen görmezden gelerek hesabı ödüyor. Biraz çakırkeyifim ve Nick, kaldırımda yürürken beni kendine yakın tutuyor.

Dışarıda, Eylül havası cildime serin geliyor ve titrememe neden oluyor. Nick, ben istemeden ceketini omuzlarıma örter. El ele tutuşarak daireme geri dönüyoruz. Gecenin bitmesine hazır değilim, ama sonuna yaklaştığımızı biliyorum.

Sokaklar turistlerle dolu ve köşede açılan bir karaoke barından müzik geliyor. Lokantadan kahkahalar ve tabakların tıkırtıları yankılanıyor. Cozy Creek hayat dolu ve sezon henüz tam olarak başlamadı.

"Kardeşin sana sataşmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor," diyorum.

"Bu onun en sevdiği eğlence. O ve Dyson'ın ikisi de." Nick elimi sıkıyor.

"Otuz günlük olayımı çok komik buluyorlar."

"Gerçekten o kadar tutarlı mı?"

"Maalesef." Bana bir bakış atıyor. "Sen kişisel rekorum olacaksın."

"Rekor kırmak insanı unutulmaz kılar," diyorum ona.

Hokey rekorları hakkında söylediklerini hatırlayarak. Bana bakışları kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Köşeyi dönüp benim binama vardığımızda, Craig'in teyzesi Bayan Mires, yaşlı pudeli Bay Whiskers'la birlikte dışarı çıktığında midem düğümleniyor. Henüz bizi görmedi, ama iki saniye içinde görecektir. Telefonu elinde, muhtemelen Craig'e her gece yaptığı gözetleme hakkında mesaj atıyor, benim henüz eve gelmediğimi söylüyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum.

Düşünmeden Nick'e dönüp, süveterini tutup onu kendime doğru çekerim. Dudaklarımız çarpışır ve bir anlığına şaşırır. Sonra elleriyle yüzümü kavrar ve dizlerimi titretacak kadar yoğun bir şekilde beni öper.

Bu, kahve dükkanındaki öpücüğümüz gibi değil. Bu saf içgüdü, saf arzu. Dili alt dudağımı izliyor ve ben ona açılıyorum, daha sonra utanacağım küçük bir ses çıkıyor.

Bir eli saçlarıma kayarken, diğer eli belimi sararak beni kendine doğru çekiyor. Kalbinin benimkiyle aynı hızda attığını hissedebiliyorum. Dünya sadece buna, bize, ağzımın üstündeki ağzına, vücudunun sağlam sıcaklığına, her sinir ucunun bir anda canlanmaya başladığı hissine daralıyor.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz. Craig'in teyzesi aceleyle içeri girmiş, Bay Whiskers telaştan havlıyor.

"Jules," diyor Nick, alnı alnıma yaslanmış.

"Bizi görecekti," diye fısıldıyorum, ama bu bana bile zayıf bir bahane gibi geliyor.

"Doğru." Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. O kadar yakın duruyoruz ki, dudaklarımda nefesini hissedebiliyorum ve geriye yaslanmak çok kolay olurdu. Gözleri

ağızıma kayıyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Seni öpmek çok güzel," diye mırıldanıyor.

"Bu sadece kimya," diyorum, pratik konuşmaya çalışarak. "Fiziksel çekim."

Ama eli saçlarımdan içinde ve başparmağı hala cildimi okşuyor.

"Bu mu?" diye sorar. Soru sonsuza kadar havada asılı kalır.

Sonunda birbirimizden ayrılırız ve onun sıcaklığını kaybetmem, omuzlarımı saran ceketin olmasına rağmen beni titretir.

"İçeri girmeliyim," diyorum.

"Evet."

Ama ikimiz de orada durup, az önce ne olduğunu anlamaya çalışır gibi birbirimize bakıyoruz, çünkü o öpücük bana başka hiçbir şeyin varlığını unutturdu.

"Nick..."

"Altı hafta," diyor, sanki bana olduğu kadar kendine de hatırlatır gibi.

"Altı haftamız var."

"Altı hafta," diye tekrar ediyorum.

Tek bir yanlış hareket, ikimizi de yakacak bir yangını ateşleyebilir. "İyi geceler, Jules."

"İyi geceler. Çok eğlenceliydi. Umarım bunu tekrar yapabiliriz, erkek arkadaşım." "Oh, bebeğim, yapacağız."

Ben içeri girene kadar bekliyor. Kapıya yaslanıp, parmaklarımı dudaklarıma bastırarak nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Telefonum titriyor.

CRAIG

Başka biriyle olduğunu bilmek dayanılmaz.

Siktir git.

Ardından bir tane daha gelir.

NICK

Fazla geldiyse özür dilerim.

Mesaja bakıyorum.

Fazla mı? Onu öpmek *her şey*di. Bunu kendime saklıyorum.

JULİE

Bu gecenin her anı mükemmeldi. Harika iş çıkardık. İyi bir sporcu olduğun için teşekkürler!

NİCK

Harika bir partnerim olduğu için çok yardımcı oldu.

JULİE

Yarın akşam planın var mı?

NİCK

Yok.

JULİE

Hasat festivali açılış kutlamasına benimle birlikte gelmek ister misin? Bu bir gelenek. Ben hiç kaçırmam. Muhtemelen saat beş civarında oraya gideceğim. beş civarında oraya gideceğim.

NİCK

Sana katılmayı çok isterim.

Kalbim kıpır kıpır.

JULİE

Sabırsızlanıyorum!

NİCK

Ben de.

Onun ceketini giyip kanepeye uzanıyorum, dudaklarım o öpücüğün etkisiyle hala titriyor. Yarın festival var ve içimden bir ses diyor ki...

Her Şey değişmek üzere. Bunun geçici olduğunu ve sadece altı haftamız olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Ve bu düşünce beni her Şeyden daha çok korkutuyor.

9

JULIE

Bir kez daha, biraz daha uyuyabilirdim ama yine de sabah beşte uyandım. Festival günü, Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissettiriyor beni. Telefonumun kilidini açtığımda, Nick'ten saat 4:47'de gönderilmiş bir mesaj gördüm.

NİCK

Neden uyanığım? Bu kasaba, şehirli bir çocuğun uyku düzenini bozdu. Günaydın! Umarım harika bir gün geçirirsin.

JULIE

Günaydın! Küçük kasaba hayatına hoş geldin. Artık iç saatin kahve dükkanının saatine göre çalışıyor.

NİCK

Kahve demişken... Bugün çalışıyor musun?

JULIE

3'e kadar. Sonra... BEN+ SIN SEN+ SIN SONBAHAR FESTİVALİ ZAMANI! AHH!!!

NİCK

Kabaklara olan hevesin sınırda

endişe verici.

JULIE

Bizim ilişkimizi kelimenin tam anlamıyla grafik haline getiren adam diyor.

NICK

PowerPoint'ten bir daha asla bahsetmemeye karar vermiştik.

JULIE

Hiçbir şey üzerinde anlaşılmaya vardığımızı hatırlamıyorum.

Gülümserim ve yataktan kalkarım. Saat yediye kadar işe gitmem gerekmesede, çok heyecanlıyım ve tekrar uyuyamıyorum. Dün geceki olaylar zihnimde tekrar tekrar canlanıyor. Nick çok iyi davrandı ve ben duş alırken benimle sohbet etti. Yeşil elbiseyle bana bakışını unutamıyorum.

Cozy Coffee'ye vardığımda, Blaire çoktan oradaydı ve kabak şeklindeki kurabiyelerle çevriliydi.

"Erken geldin," diyor ve sonra bana yakından bakıyor. "Aman Tanrım, seks yapmışsın."

"Yapmadım!"

"İyi seks yapmış gibi görünüyorsun." *"Festival için heyecanlıyım."*

"Kesinlikle öyle değil." Beni inceliyor. "Ya da belki de *neredeyse seks* yapmış gibi bir ifade. Bookers'tan sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Eve yürüdük ve o mükemmel bir beyefendi gibi davrandı."

"Sıkıcı." diye inler. "Senin aracılığınla dolaylı olarak yaşamam gerekiyordu."

"Akşam yemeğine çıkmadan önce, ben duş alırken tuvaletime oturup benimle konuştu."

Blaire kurabiye tepsisini neredeyse düşürüyor ve masaya koyuyor. "Ne? Benim yaptığım şey bu! Ve senin pantolonuna girmeye çalışmıyorum bile!"

"O da öyle. Biz A-R-K-A-D-A-Ş-I-Z. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Birbirleriyle kesinlikle yatmak isteyen arkadaşlar." Bana telefonunu gösteriyor. Bookers'da, biz farkında olmadan birinin çektiği bir fotoğrafımız var.

"Peri anneleri öldüreceğim. Bunu kim çekti?" diye diyorum.

"Bilmiyorum, ama Instagram'da ilişkinizin güncellemelerini yapmaya devam ediyorlar."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hayır. Bunu kesmeleri lazım. Kiminle konuşmam gerekiyor?"

Blaire gülüyor. "Bu kaçak bir tren. Sadece bin. Ya da Nick'e bin."

Tek yapabileceğim başımı sallamak.

Bunu sindiremeden sabah telaşı başlar.

Meşgul arılar gibi çalışıyoruz ve bu sabah genç çalışanlarımızdan Sierra'nın bize katılmasına minnettarım, çünkü Blaire ve ben tek başımıza bu işi halledemezdik. Önümüzdeki hafta, sabah vardiyasına bir kişi daha ekleyebilirim, çünkü her zamankinden daha yoğun görünüyor.

Her turist özel içecekler istiyor ve yerliler durup durup bu geceyi soruyorlar. Heyecan havada uçuyor ve ben işten çıkabileceğim saati iple çekiyorum.

"Sen ve o yakışıklı erkek arkadaşın festivale gelecek misiniz?" Bayan P üçüncü kez soruyor.

"Tabii ki. Bu bir gelenek," diyorum ona. "Bu başlangıcı hiçbir şey için kaçırmam."

Geniş bir gülümsemeyle, "Sizi iki aşk kuşunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Peri annelere karışmamalarını söyle," diyorum.

"Üzgünüm tatlım, yapamam." Kıkırdarak uzaklaşır. Saat on civarında telefonum çalar.

NICK

Kahve savaşı nasıl gidiyor?

JULIE

Güzel, kabak kokulu bir kaos. Biri az önce on beş adet kabak baharatlı latte sipariş etti.

NICK

Korkunç!

JULIE

Bir sürü kişi seni sordu.

NICK

Burada "kabak baharatı" mı demeliyim?

JULIE

Neden iş başındayken bana güvenli kelimeleri düşündürüyorsun?

NICK

Uslu dur.

JULIE

Asla.

"İş yerinde seks mesajları atıyorsun," diyor Blaire arkamdan, siparişler gelmeye devam ederken.

"Bu tamamen platonik, ve ben yüz yüz yüzde multitasking. Ayrıca, patron benim ve ne istersem yapabilirim."

"Nick'i yapabilirsin."

"Blaire!"

"Ne? Hiç yalan yok," diyor.

Kapı zili çaldı ve Tom Valley mükemmel bıyığıyla içeri girdi. "Jules! Oğullarım festivale geliyor. Caden hala bekar."

"Üzgünüm Tom! Artık bir erkek arkadaşım var."

"Duydum. Ama o şehirli çocuk kalbini kırarsa, Caden bir telefon kadar uzaklıkta."

Kıkırdayarak gülerim.

Blaire bana bakıyor. "Belki de birazını bana da bulaştırmalısın. Yedek erkek arkadaşların sıraya dizilmiş durumda. Bu arada, festival falcısı gelecekte uzun boylu, esmer ve yakışıklı birini öngörür umarım."

"Belki de öyle olur."

"Geçen yıl su kenarında aşkı bulacağımı söylemişti. O yüzücüyle iki hafta çıktım, sonra ortadan kayboldu."

"Halka açık havuzlar su kenarı sayılmaz."

"Şimdi mi söylüyorsun!" der gülererek.

Öğleden sonra yavaşça geçiyor. Kapı her açıldığında Nick'in gelmesini umuyorum, ama o Zane ve Autumn'a festival hazırlıkları için gönüllü olarak yardım ediyor. Kitap kulübünün Instagram güncellemelerine göre, bütün sabah ışıklar asıyor ve saman balyalarını taşıyor. Resmen onların yeni gerçek hayattaki kitap erkek arkadaşı adayı oldu. Yorumlar beni sinirlendiriyor.

"Sahte erkek arkadaşın küçük kasaba deneyimini tam anlamıyla yaşıyor." Blaire, Nick'in itfaiyeye sahneyi kurmasında yardım ederken çekilmiş bir fotoğrafını gösteriyor.

İyi görünüyor. Gerçekten iyi. Ekipmanı kaldırırken tişörtü göğsünde geriliyor ve diğer gönüllülerle konuşurken gülümsemesi samimi.

"O adam hiçbir şey taklit etmiyor," diyor Blaire. "O buraya uyuyor."

"1 Kasım'da ayrılıyor," diyorum ona. "New York'a geri dönüyor."

"Neden?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Cozy Creek'ten uzakta bir hayatı var," diyorum ve telaşlı ortama geri dönerek, düşüncelerimin şekerli içecekler tarafından ele geçirilmesinden mutlu oluyorum.

Sonunda saat üç olur. Tracy beni ve Blaire'i kapıdan dışarı itekler.

"Kickoff'a gidecek misin?" diye Blaire'e soruyorum.

"Muhtemelen. Ama sanırım eve gidip biraz kestireceğim. Çok yorgunum," diyor.

Hızlıca sarılıız, sonra ayrı yollara gideriz. Cebimden telefonumu çıkarır ve Nick'e mesaj atarım.

JULIE

ÖZGÜRLÜK! Eve gidip duş alacağım! Bu gece için planlar hala geçerli mi?

NICK

Tabii ki! Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

JULIE

Ben de öyle!

Mesajını okudum ve neredeyse koşarak eve giderken gülümsedim.

Kapıma vardığımda, verandamda turuncu kurdeleli büyük beyaz bir kutu bekliyordu. Teslimat etiketi yoktu, sadece tanımadığım bir el yazısıyla yazılmış adım vardı.

Julie

Kutuyu içeri taşıırken kalbim hızla atıyor. Kutuyu mutfak tezgahına koyup dikkatlice açıyorum, turuncu kağıt mendili ayırarak şimdiye kadar gördüğüm en güzel yanık turuncu ipek elbiseyi ortaya çıkarıyorum. Altında kadife bir mücevher kutusu var.

Titrek ellerimle kartı açıyorum. Küçük balkabağı şeklindeki elmas küpeler ve ona uyan bir kolye ışığı yansıtıyor. Bunlar, dünyanın en seçkin mücevhercisi Calloway Diamonds'tan. Bunlar bir servete mal olmuş olmalı.

Kartı bulup açtım.

Sonbahar hakkında bu kadar heyecanlanman, hak ettiği takdiri hak ediyor. Tıpkı senin gibi parıldıyorlar.

Mutlu sonbaharlar, Küçük Kırmızı. Umarım bu şimdiye kadarki en güzel sonbaharın olur. Bu gece parıldamanı görmek için sabırsızlanıyorum.

—Nick

HEDİYELERE BAKIYORUM. Bu çok fazla.

Telefonum çalıyor. Arayan

Nick. "Merhaba," diyor.

"Merhaba. Bunu kabul

edemem." "Neden?"

"Çok pahalılar. Bunlar sahte olmalı ve..."

"Jules" — sesi yumuşar — "Sanırım *pahalı* kavramına bakış açımız çok farklı. Seni mutlu gördüğümde hissettiklerim hiç de sahte değil. Bu gerçek bir hediye, sahte flört standartlarının teşvik ettiği bir şey değil."

"Bu muhtemelen benim ev kredimden daha pahalıdır." "Ama gülümsüyorsun. Bunu duyabiliyorum," diyor.
Haklı. Gülümsüyorum.

"Büyük resimde, bu sadece para. Gelir ve gider. İstersem seni şımartmama izin ver."

"Tamam, ama artık pahalı hediyeler yok."

"Pahalıyı tanımla. Bir milyon dolar mı? İki milyon mu? Bebeğim, şu anda sana bir milyar harcayabilirim ve farkına bile varmam."

"Nick!"

"Görüşürüz, Küçük Kırmızı."

Ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor.

Hızlıca duş alıp elbiseyi giyiyorum. İpek, sanki benim için yapılmış gibi her kıvrımı sarıyor. Belki de öyledir. Yanık turuncu rengi saçlarımı ateş gibi gösteriyor ve cildim parlıyor. Elmasları taktığımda aynada kendimi zar zor tanıyorum. Aşık olmuşum gibi görünüyorum.

"Kes şunu," diyorum aynadaki yansımama. "Daha bir hafta bile olmadı." Ama kalbim beni dinlemiyor.

Sadece birkaç blok ötede olduğu için kasaba meydanına yürüyerek gidiyorum. Festival çoktan başlamış. Her yerde aileler var, havada elma şarabı ve patlamış mısır kokusu var, yerel müzik grupları etrafa dağılmış küçük sahnelerde hazırlanıyor.

Ana sahnenin yanında Nick'i görüyorum, Zane ve Autumn ile konuşuyor. Koyu renk kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek giyiyor. Beni görünce, cümlesini yarıda kesiyor.

"Jules!" Autumn aceleyle yanına geliyor. " harika görünüyorsun! Vay canına!"

Bu yıl birisi benim Kabak Kraliçesi tacımı alacak!" "Sus," diyorum, Nick'in gözünü omzunun üzerinden yakalayarak.

O ve Zane geçen yıl Cozy Creek'in Kabak Kraliçesi ve Kralı seçildiler. Onların aşk hikayesi, insanların çocuklarına anlatacağı türden bir hikaye.

Nick, Zane'den izin isteyerek bize doğru yürüdü.

"Çok güzelsin," diyor, sanki bu bir gerçekmiş gibi. Elimi tutuyor ve beni döndürüyor.

Başım dönüyor ve Autumn bunu fark ediyor.

"Kız arkadaşımı sıra çok uzamadan elma şarabı almaya götüreceğim," diyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Aman Tanrım," der Autumn, biz uzaklaşırken. "Bu gerçek."

Çıglık atar.

"Kes şunu!" Nick beni sürüklerken omzumun üzerinden ona sesleniyorum.

Sonraki bir saatimizi festival etkinlikleriyle geçiriyoruz. Yüzlerimizi boyattıktan sonra gençlerin elma yakalamaca oynadıklarını izliyoruz. Küçük çocuklar kostümleriyle mısır labirentine doğru koşarak yanımızdan geçiyorlar. Sonra dişlerimize yapışan karamelli elmalar yiyoruz. Sıcak kakaomdan burnuma krem şanti bulaşınca Nick gülüyor ve başparmağıyla nazikçe siliyor. Krem şantiyi ağzına koyuyor ve ben bakamıyorum çünkü bu benim için çok seksi.

"Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım," diyor Nick, bir adamın halka atma oyununda başarısız olmasını izlerken.

"Bir festival mi?"

"Programı olmayan eğlence. Bir sonraki toplantıyı, bir sonraki anlaşmayı düşünmek yerine, anı yaşamak," diye itiraf ediyor.

"Peki, nasıl hissediyorsun?"

Bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. "Uyanıyormuşum gibi."

Ben cevap veremedim, Belediye Başkanı Hutchinson'ın sesi hoparlörlerden yankılanır. "Bayanlar ve baylar, bu akşamki ana eğlencemizden önce, Nicolas Banks'ı bir dakikalığına buraya davet etmek istiyorum!"

Nick donar. "Ne?"

"Bunu biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Hayır. Sadece hazırlıklara yardım ettim. Ben..."

"Bay Banks, utangaç olmayın!" Belediye başkanı onu öne doğru çağırır.

Kalabalık onun adını haykırmaya başlar ve Nick sahneye çıkmadan önce bana panik bir bakış atar. "Ne yapacağım?"

"Git," derim, onu cesaretlendirerek.

"Arkadaşlar, daha önce biz başlamadan maç başlamadan ben istiyordum birbu bu cömert genç adama teşekkür etmek istedim. Nick, daha önce

okuryazarlık programımıza kütüphaneyi yeniden inşa etmemize ve genişletmemize yardımcı olmak için çok büyük bir bağış yapmaya karar verdi.

"Ne kadar?" diye bağılıyor kalabalıktan biri.

Belediye başkanı gülüyor. "Projenin *tamamını* finanse ediyor."

Kalabalıkta fısıltılar dolaşüyor ve ben ona bakıyorum. Bunların hiçbirinden haberim yoktu.

"Bu milyonlarca dolar," arkamdan birinin söylediğini duyarım.

Midemi bir ağrı kaplar. Nick sadece zengin değil, bambaşka bir boyutta.

"Burada olduğunuz için çok minnettarız, efendim. Birkaç söz söylemek ister misiniz?"

Nick çok gergin görünüyor. Tüm kasaba meydanı sessizleşmiş, yüzlerce yüz sahneye dönmüş.

"Merhaba." Kalabalığın içinde beni bulur ve ben ona cesaret verici bir şekilde başımı sallarım. "Bunu beklemiyordum. Ben pek konuşma yapmam. Genelde konuşmayı kardeşim Asher'a bırakırım. Ve onun bunu bir şekilde göreceğini biliyorum, o yüzden önceden bir uyarıda bulunayım: *Kes sesini, Asher.*"

"Çok seksisin!" diye bağıırır biri ve kalabalığın içindeki tüm kadınların bayıldığını duyarım.

Nick nefes alır. "Kız kardeşim Eden kitapları severdi. Sonbaharı severdi. Bu festivali çok sevecekti." Sesi güçlenir. "Beş yıl önce vefat etti, ama okuryazarlığın hayatları değiştirebileceğine inanıyordu. Bu bağış onun anısına... çünkü her çocuk okumanın büyüsünü keşfetmeyi hak ediyor."

Kalabalık bir an sessiz kalır, sonra alkışlarla patlar. Ağlıyorum ve umurumda bile değil.

"Ve," diye ekliyor belediye başkanı, mikrofonu geri alarak, "onun sevimli kız arkadaşına, bu bölgenin yerlisi olan Julie'ye alkış tutalım. Nick bana daha önce Julie'nin onda en iyi yanlarını ortaya çıkardığını söylemişti!"

Herkes bana dönüyor. Telefonlar çıkıyor. Flaşlar patlıyor.

Nick sahneden kaçır ve bana doğru gelir, çok şaşkın görünüyor.

"Özür dilerim," der hemen. "Bunu yapacaklarını bilmiyordum..."

"Sen dalga mı dalga mı geçiyorsun? Bu harikaydı
harikaydı. Sen yüzlerce yüzlerce çocuğun
hayatını değiştirdin."

"Ama insanlar öğrenecek. İlgili..." "Ben hallederim. Seninle gurur duyuyorum."

Herkese önünde onu öperek susturdum. Gösteriş için değil. Bira çadırının yakınında izlediğini görebildiğim Craig için de değil. Ama bu adam kız kardeşinin anısını en güzel şekilde onurlandırdığı için. Parmakları saçlarımı okşuyor ve etrafımızdaki herkes ve her şey yok oluyor. Dilinde elma şarabının tadını alabiliyorum ve kalbim o kadar dolu ki göğsümden fırlayacak gibi.

Ayrıldığımızda kalabalık alkışlıyor. "Bu..." Nick sersemlemiş görünüyor.

Ben de aynı hissediyorum; başımı döndürüyor.

"Hadi. Bu pusudan sonra bir içkiye ihtiyacın var," diyorum ve onu uzaklaştırıyorum.

Bira çadırına kaçıyoruz, Nick bir kerede yarım bira içiyor.

"Topluluk önünde konuşmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor.

Çadırın kenarında dururken, "Mükemmeldin," diyorum. "Ağladığınızı gördüm."

"Mutluluk gözyaşlarıydı. Eden hakkında söylediklerin... çok güzeldi." Bir an sessiz kaldı. "Seni severdi."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Bazen bana onu hatırlatıyorsun. Herkese kendini önemsendiğini hissettirmen. Küçük şeylerden mutluluk bulman. Sonbahara olan tutkunu."

"Nick..." Boğazımı yuttum.

"Üzgünüm, bu muhtemelen tuhaf..."

"Değil. Bu... her şey için teşekkür ederim. Ben de onu severdim eminim."

"İkiniz de bana karşı birleştiniz," diyor gülerek, ama gözlerinde hüznü görüyorum.

"Sanırım bunu telafi etmek için sana daha sert davranmam gerekecek," diyorum göz kırparak. "Dans etmek ister misin?"

"Evet," diyor.

Çimlerin üzerinden geçerek sahnenin önündeki dans pistine doğru yürüyoruz. The Heartbreakers adlı bir country grubu çalışıyor ve solistleri London çok yetenekli. Sonra

bir funnel cake paylaşıyoruz ve geceyi dağların üzerinde patlayan havai fişekleri izleyerek sonlandırıyoruz. Festival sona ererken, beni daireme kadar geçiriyor.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum, apartmanıma giden kaldırıma girerken.

"Bu bir tavlama cümlesi mi?" Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Belki. Ya da belki de birkaç saat daha bunun gerçekmiş gibi davranmaya devam etmek istiyorum."

Elimi tuttu; sokak lambası yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Ya numara yapmayı bıraksak?"

"Nick..."

"Biliyorum. Kurallarımız olduğunu biliyorum. Ama Jules, bugün..."

"İçeri gel," diyorum yumuşak bir sesle, kimsenin bu konuşmayı duymasını istemiyorum. "Bunu konuşmalıyız. Bizim hakkımızda. Yaptığımız şey hakkında."

"Evet," diyor, beni takip ederek. "Gerçekten konuşmalıyız."

Kapıyı açarken ellerim titriyor, çünkü bundan sonra olacakların aramızdaki her şeyi değiştirebileceğini biliyorum.

10

NICK

Julie'yi dairesine kadar takip ediyorum. Kapı arkamızda sessizliğin içinde bir çarpma sesi gibi yumuşak bir tıklama ile kapanıyor.

"Şarap?" diye soruyor, sanki ellerini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi mutfağa doğru ilerliyor.

"Daha sert bir şey." Sesim istemediğim kadar sert çıkıyor. Gergin hareketlerle bir şişe tekila çıkarmasını izliyorum.

Ona verdiğim elmaslar, iki shot bardağına uzanırken ışığı yakalıyor ve içimdeki ilkel bir şey kükrüyor.

"Peki," diyor, bardakları doldururken, "ne demek istedin? Rol yapmayı bırakmakla?"

Ona uzattığı bardağı alıyorum, parmaklarımız birbirine değiyor. Bu basit dokunuş koluma elektrik akımı gibi yayılıyor.

"Jules..." İçmeden bardağı masaya koyuyorum. "Birbirimize karşı dürüst olabilir miyiz?"

"Her zaman öyle değil miyiz?"

"Hayır, değiliz." Ben yaklaşıncı, o sırtı tezgaha değene kadar geri çekilir. "Aramızdaki ilişkinin sadece arkadaşlık olduğunu, öpüşmelerin sadece gösteriş için olduğunu, seni sürekli düşünmediğimi, dokunduğumuzda benim hissettiklerimi senin hissetmediğini iddia ediyoruz."

Nefesi kesildi. "Nick..."

"Yanıldığımı söyle." Onu köşeye sıkıştırdım, ellerimi tezgahın iki yanına koydum, ona dokunmamaya dikkat ettim. "Bunu hissetmediğini söyle, ben de hemen kapatayım. Gerçek olmadığını varsayayım."

Gözlerime bakar.

"Dürüst ol. Bu bizim kurallarımızdan biri." "İnkâr edemem," diye fısıldar.

"Neden buna karşı koyuyoruz?" Yaklaşıyorum, festivalden gelen patlamış mısır kokusuyla karışan parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakın. "Altı haftamız var. İkimiz de biliyoruz ki ben gidiyorum. Zaten sadece sahte bir ilişki yaşıyoruz. Neden kendimize işkence ediyoruz?"

"Ne öneriyorsun?" Yeşil gözleri benimkileri arıyor.

"Artık kendimizi tutmayı bırakalım." Başparmağım çenesini okşadı ve o da bu dokunuşa kendini bıraktı. "Zaten bir son tarihimiz var. Sahte sözler yok. Kırık kalpler yok. Sadece... bu. Bu her neyse."

"Daha fazlası işleri karmaşıktırır," diyor, ama elleri göğsüme konuyor.

"Zaten karmaşık bir durumdayız." Alnımı alnına yaklaştırıyorum. "Hiç kimseyle bu kadar heyecanlanmamıştım... Hiç. Ve Cozy Creek'ten bunu keşfetmemiş olmanın pişmanlığıyla ayrılmak istemiyorum. Yalan yok, manipülasyon yok. Sadece birbirlerine çekilen, akışına bırakılan iki insan." Geri çekilip ona bakıyorum. "Altı haftalık dostluk, eğlence ve inanılmaz seks. Sonra planlandığı gibi New York'a döneceğim ve arkadaş olarak ayrılacağız."

"Seks mi?" O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hayır diyecek sandım.

O shot'ı bir dikişte içer. "Yeni kurallara ihtiyacımız var." "Mesela?" Ben de tekilamı bir dikişte içerim.

"Hala önce arkadaşlık ve dürüstlük. Bu değişmez," der ve bize bir tur daha shot doldurur.

"Kabul."

"Altı hafta boyunca sadece birbirimize ait olacağız.

Başkalarıyla paylaşmayacağım." "Ben de," diyorum ona.

"Seni *seviyorum deme*," der kararlı bir şekilde. "Bu kesinlikle söz konusu olamaz. Duygularını ayak ucuna bırak. *Seni seviyorum demek* beni biraz korkutuyor."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum, ama başımı sallıyorum. "Adil." "Ve Kasım ayının ilk günü geldiğinde..."

"Arkadaş olarak ayrılırız. Drama yok. Daha fazlasını yapmaya çalışmak yok,"

diyorum.

O arar yüzümü yüzümü arar bir arar arayan
bir işaret arıyor

aldatma. "Bunu gerçekten yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Yapmazsak patlayacağız. Aramızdaki bu çekim kaçınılmaz. Geceleri beni takip ediyor." Yaklaşıyorum. "Jules, ben..."

TOK TOK TOK.

İkimiz de irkiliriz ve birbirimizden uzaklaşırız.

"Julie! Orada olduğunu biliyorum!" Autumn'un sesi kapıdan geliyor.
"Gel cevap ver de bir şeyi kanıtlayayım!"

"Autumn, bu..." Zane diğer tarafta konuşur.

Autumn kapıyı yumruklamaya devam eder ve Julie inleyerek kapıya doğru yürür ve kapıyı açar.

Onlara sert bir bakış atar. "Ne istiyorsunuz?"

"Kazandım! Öde, Alexander! Onların birlikte olduklarını söylemiştim," diyor ve avucunu uzatıyor. "Onlara bak. Barda tekila var. Saçları dağınık. Kazandım."

Kaşlarını çatıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyorum. "Bizim üzerine mi bahis yaptın?"

"Elli dolar," diyor Zane, şakacı bir şekilde gözlerini devirerek. "O ısrar etti."

"Ve yarın her kuruşunu kızarmış cheesecake'e harcayacağım," diyor Autumn, onu uzaklaştırırken. "Teşekkürler! Devam edin, aşk kuşları!"

Uzaklaşırken tartıştıklarını duyuyoruz, sesleri kaldırımda yavaş yavaş kayboluyor.

Julie bana geri döner ve sanki gözlerimde cevaplar varmış gibi bana bakar.

"Buna evet demazsam pişman olurum," diyor bana. İleri doğru adım atıyor, parmaklarını pantolonumun ceplerine sokuyor. "Bir şeyi bilmem lazım."

"Her şeyi."

"Bundan ne kazanacaksın? Sen istediğin herkesle birlikte olabilirsin."

"Evet." Nefes alıyorum. Bu zor kısım. "Ama ben kimseyi istemiyorum. Seni istiyorum. Ve bence sen bana yardım edebilirsin."

"Ne konuda?"

"Kadınlarla olan otuz günlük süre sınıırım, ördüğüm duvarlar, işler ciddileşir ciddileşmez kaçışım. Ben mahvoldum." Kendimi dürüst olmaya zorluyorum. "Neden ilişkilerde bu kadar berbat olduğumu bilmek istiyorum. Ve sen... sen benim saçmalıklarımı görüyorsun. Dürüst olmamı zorluyorsun, oysa dürüst olmamak daha kolay."

Beni inceliyor. "Senin ilişki koçun olmamı mı istiyorsun?
Ve sonra bana orgazmlarla ödeme mi yapacaksın?"

"Öyle söylediğinde..."

"Harika! Yapacağım." Gülüyor, sonra uzaklaşıp kitaplığına gidiyor. "Ama sana yardım edeceksem, sen de bana bir konuda yardım edeceksin."

Gül altın rengi kapaklı küçük bir defter çıkarır. "Ne o?"

"Yaramaz dilek listem." Yanakları pembeleşir. "Denemek istediğim şeyler, ama eski sevgililerim çok sıradandı."

"Yaramaz bir dilek listesi mi var?" Sırıtiyorum. Bu benim için müzik gibi.

"Evet, ve aklın kötüye gitmeden önce, *hepsi* seksle ilgili değil," diyor ve listeyi açıyor. "Bazıları sadece *deneyimler*."

Onun düzgün el yazısını gözden geçiriyorum. Her maddeyi okudukça kaşlarım daha da yükseliyor.

"LİSTE"

Yıldızların altında çıplak yüzmek

Yarı halka açık bir yerde seks

yapmak

Vücut shotları

Mile-High Club

Hakimiyet

Telefon seksi

Birinin bana durması için yalvarana kadar oral seks yapması

Bağlanıp gözlerinin bağlanması

Asansörde oynaşmak Geçit

töreni sırasında balkonda

orgazm olmak Ateşli bir seks

kaseti çekmek

Ofiste seks Oral seksle

uyanmak

Mısır labirentinde orgazm olmak

Duş orgazmı (kendi kendine değil)

"JULES," diye nefes alıyorum,

"bu..." "Çok mu fazla?"

Deftere uzanır ama ben onu uzak tutarım.

"Mükemmel. Sen mükemmelsin." Okumaya devam ediyorum. "Craig bunları yapmaz mıydı?"

"Craig küçük bir kaltaktı," diyor.

"Açıkça," diyorum ona, defteri bırakıp gözlerine bakarak. "Sana yardım edeceğim."

"Gerçekten mi?" Gülüyor, ama havası ciddileşiyor. "Bunu mu yapacağız? Özel arkadaşlık mı?"

"Bu sana kalmış," diyorum. "Ben varım."

"Ben de," diyor, bir shot daha tekila içiyor. "Bu gece benimle kalır mısın?"

"Evet, tabii ki yapacağım."

"Harika." Not defterini tekrar eline alıp listesini gözden geçiriyor. "Bunu yaparsak, küçük adımlarla başlayalım."

Omzunun üzerinden bakarak listeyi tekrar okudum.

"Vücut shotları." Üzerine dokundu. "Buradaki en uysal şey bu ve zaten tekilamız var."

Ağzım kurur. "Vücut shotları mı yapmak istiyorsun? Şimdi mi?"

"Korkmuyorsan tabii."

Bana meydan okuyor ve ben bunu seviyorum. Gözlerindeki o ışıltı beni çıldırtıyor.

"Tuz ve limonun var mı?" diye soruyorum. "Tabii ki var."

Tuzluğu alır ve limonu dilimler. Bana bakışı, sanki ben onun her zaman istediği tek şeyimmişim gibi, kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

"Şey..." diyor, birdenbire kararsız bir ifadeyle. "Aslında hiç vücut shotı yapmadım. Eğlenceli görüldüğü için listeme ekledim. Ayrıca, bu listeyi yirmi bir yaşındayken yaptım."

"Ve hiç yapmadın mı?" Şaşıyorum.

"Parti kızı değildim. Kahve dükkanını işletmekle çok meşguldüm ve hobilerim vardı." Gözlerini devirir. "Bana öğret."

Yaklaşıyorum. "Üç adım. İlk olarak, tuzu sürmek istediğin yeri yalarsın. Genellikle boyun veya bilek gibi hassas bir yer olur. Sonra oraya tuz serpersin, shot'ı içersin ve limonla bitirirsin." Bir süre duruyorum. "Kişi limonu ağzında tutabilir."

Limonu dudaklarının arasına koyduğumda göz bebekleri büyüdü. "Başını eğ, Jules."

O da öyle yapar ve uzun boynunu ortaya çıkarır. Yavaşça eğilirim, fikrini değiştirmesi için ona zaman veririm. Fikrini değiştirmezse, dilimi nabızı boyunca yavaşça gezdiririm ve tüm vücudunun titrediğini hissederim. Cildinin tatlılığını tadarım.

"Nick," diye nefes nefese söylüyor.

Dilimin olduğu yere tuz serpiştirip, shot bardağını alıyorum.

O ellerini omuzlarıma koyarken, ben de boynundaki tuzu yavaşça yalarken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Limonu almak için eğilirken, dudaklarımız hafifçe birbirine değiyor.

"Nasıl oldu?" diye soruyorum.

"Mükemmel," diyor. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Bu sefer Julie arkasına uzanıp elbisesinin fermuarını açar. Koyu turuncu kumaş ayaklarının etrafında bir yığın halinde yere düşer. Julie sütyen ve külotuyla ayakta durmaktadır.

"Devam et," diye fısıldar. "Bakmak istediğini biliyorum."

Beynim kısa devre yapıyor. Siyah dantelli iç çamaşırlarıyla, kendinden emin ve muhteşem bir şekilde duruyor, kendi arzularının kontrolünü elinde tutuyor.

"Jules," diyorum, "beni öldürüyorsun."

"Amaç da bu." Elimi tutar ve beni kanepeye götürür. "Şimdi öğrenme sırası bende. Bana göster."

Gömleğimi başımdan çıkarırım ve gözleri fal taşı gibi açılır.

"Tanrım, Nick."

"Hokeyci vücudu," omuz silkerek söylüyorum.

"Uzan," diyor, kanepeyi işaret ederek.

Onun istediğini yapıyorum ve minderlerin üzerine uzanıyorum. Kalçalarımın üzerine oturuyor ve ağırlığı, sıcaklığı... neredeyse dayanılmaz.

"Tuzu nereye koyayım?" diye sorar. "Nereye istersen," derim.

Ellerimi başımın arkasına koyarım, o da limonu ağızma koyarken tam erişim sağlar.

Sert bir kaya gibiyim ve bunu saklayamıyorum. O da bunu hiss ediyor, bu yüzden bana yaslanıyor. Julie parmağını göğsümden aşağı doğru kaydırıyor, sonra dilini aynı yerlerden karnıma doğru sürüklüyor.

Gözlerim geriye doğru kayıyor ve o ileri geri sürtünürken ellerimi kendime saklıyorum.

"Siktir." Limonun etrafında inliyorum.

Tuz serpiştirip yalıyor, shot'ı içiyor, sonra dişlerimin arasında tuttuğum limonu almak için eğiliyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve aniden öpüşüyoruz. Derin, çaresiz bir öpücük, o hala üzerimde otururken.

"Sıra sende," diyor ağızma.

Bu sefer benden kayıyor ve beni oturmam için çekiyor.

Hala iç çamaşırlarıyla, yüzü kızarmış halde ve ben nefes almayı hatırlamam gerekiyor.

"Nereye?" Sesim bozulur.

Başını geriye eğerek boğazını tekrar ortaya çıkarır. "Burada."

Acele etmeden, önce köprücük kemiğini öpüyorum, dudaklarımın altında nabzının hızlandığını hissediyorum. Tuz ve shot'tan sonra, ağızdan limonu alıyorum, dillerimiz birbirine değiyor.

"Nick," diye nefes nefese geri çekilir, "eğer şimdi durmazsak..."

"Biliyorum." Nefes nefeseyim, ellerim belinde. "Haklısın."

O uzaklaşmıyor. "Beklemek beni mahvedecek."

"En iyi şekilde." Başparmağımla çenesini okşuyorum. "Yarın gece seni gerçek bir randevuya çıkaracağım."

"Sanki şimdiye kadar yaşadıklarımız gerçek değilmiş gibi," diye alay ediyor, ama gülümsüyor.

"Haklısın," diyorum, ayağa kalkıp onu da benimle birlikte kaldırıyorum. "Bunu doğru yapmak istiyorum. Sana dünyayı göstermek istiyorum."

"Aladdin gibi mi?" diye soruyor.

"Sen sarhoşsun," diyorum ona.

O da başını sallar. "Biraz." Julie elimi tutar. Gözlerinde bir şey parlar. "Bu gece kalır mısın? Sadece uyumak için. Ben... Sadece senin burada olmanı istiyorum. Başka bir şey değil."

"Ne istersen," diyorum tereddüt etmeden. "Ama önce giyinmek isteyebilirsin. Benim irademin de sınırları var."

Yerden elbisesini alır. "Hadi. Yukarı çıkalım, pişman olacağımız bir şey yapmadan önce."

"Ben pişman olmazdım," diyorum dürüstçe.

"Ben de öyle. Sorun da bu." Elimi tutup beni yatak odasına götürüyor. "Bu gerçekten iyi bir fikirdi. Keşke benim aklıma gelseydi."

"Bence bu kaçınılmaz bir gelişme." "Yani, bu ikinci aşama mı?" diye sordu.

Dudaklarımı yalarım. "Sanırım PowerPoint sunumumu bitirmeliyim."

"Ne kadar sürerse sürsün *bunu* istiyorum," itiraf ediyor. "Altı hafta," diyorum.

"Altı hafta," diye onayladı. "Peki ikimiz de bunun bitmesini istemiyorsak ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Şöyle yapalım mı? Cadılar Bayramı gecesi karar verelim. Birimiz hayır derse, arkadaş olarak devam ederiz. Ama şu anı yaşayalım. Geleceğimiz belli değil," diyorum, parmak uçlarımla yanağını okşayarak.

"Tamam," diyor. "Cadılar Bayramı'nda saat gece yarısını vurmadan önce nihai kararımızı vereceğiz. Ne olursa olsun, her zaman arkadaş kalacağız."

"Ne olursa olsun," diye tekrarlarım.

O giyinmek için banyoya girerken, ben yatağına oturup hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Büyük beden bir tişört ve şortla çıktığında, iç çamaşırlarıyla olduğundan daha da çekici görünüyor.

Yatağın iki yanından kayarak ortada buluşuyoruz.

Sanki bunu yüzlerce kez yapmışız gibi bana sıkıca sarılır.

"Bilgin olsun," diyor karanlıkta, "vücut atışları kesinlikle listeden silinecek. Bunların nasıl aşılabileceğini bilmiyorum."

Gülerek onu kendime daha da yaklaştırıyorum. "Ve tamamlamamız gereken çok daha fazlası var."

"Söz veriyor musun?"

"Oh, Küçük Kırmızı. Sana daha fazla şey ekleyeceğim..." "Sen olduğun için mutluyum," diyor, esneyerek.

"Kahretsin, ben de," diye onaylayarak saçlarını öpüyorum.

O birkaç dakika içinde uykuya dalar, ama ben uyanık kalır, onu kucaklayarak, altı haftayı nasıl atlatacağım diye düşünürüm. Şu anda bile cevabımın ne olacağını biliyorum. 1 Kasım ya

beni ya da beni mahvedecek, ama buna daha kırk iki gün var. Ve şu anda, göğsüme düzenli nefes alıp veren onu kucaklayarak, kendime bunu yaşatacağım.

Geçici olsa bile. Sona erse bile. Hissetmemem gereken şeyleri hissederek kurallarımızı çiğniyor olsam bile.

İlk fark ettiğim şey, ne kadar sıcak olduğum. İkincisi, telefonumun uzak bir yerden bana bağılıyor olması. Üçüncüsü, Nick'e koala gibi sarılmış olmam ve pencereden içeri giren güneş ışığının sabahın beşi için çok parlak olması.

"Kahretsin!" Birden dikleşirim, neredeyse Nick'in yüzüne dirsek atacağım. "KAHRETSİN, KAHRETSİN, KAHRETSİN!"

"Ne oldu?" Nick, uykudan boğuk bir sesle mırıldanıyor.

Telefonumu alıp saate bakıyorum, saat 7:43. Saat altı da açmam gerekiyordu.

"Neredeyse iki saat geç kaldım!" Dün gece yere bıraktığım elbiseye takılıp yataktan fırlıyorum. "Alarmı kurmamışım! Alarmı kurmayı *asla* unutmam!"

Nick oturur, saçları on iki yöne dağılmıştır. "Jules..." "Vakit yok!"

Sandalyeye atlayarak dünkü kot pantolonumu alırım.

Tek ayak üstünde durarak pantolonumu giydim. Siktir et. Dolabımdan bir kazak alıp başımdan geçirdim. "Gitmem lazım. Sabah telaşı. Tanrım, Blaire beni öldürecek."

"Seni ben götüreyim..."

"Oraya yürüyerek daha çabuk varırım." Yatağa eğilip, yüzünü tutup hızlı ve sert bir şekilde öptüm. "Çıkarken kapıyı kilitle. Yedek anahtar kapıdaki sonbahar çelenkimin arkasına sıkıştırılmış. Gözden kaçmaz."

"Terin..." "Hoşça

kal!"

Dairemden koşarak çıkıyorum, anahtarlarım sallanıyor, saçlarım dağınık. Cozy Coffee'ye kadar olan üç blokluk mesafe beni neredeyse bitkin düşürüyor.

arka kapıdan içeri girdiğimde, sıcak çikolatalı kruvasan tepsi taşıyan Sierra'ya çarpıyordum az kalsın.

"Jules!" Tepsiyi sabitler. "Öldüğünü sandık!"

"Çok üzgünüm!" Görünüşümü kontrol etmeye bile zahmet etmeden belime bir önlük bağlarım. "Alarmımı kurmayı unuttum. Asla unutmam. Ben..."

"Jules." Blaire, kollarını kavuşturmuş, sert görünmeye çalışıyor ama gülümsemekten kendini alamıyor. "Nefes al."

"Sabah telaşı..."

"Halloldu. Tracy erken geldi. Her şey yolunda." Beni baştan aşağı süzdü ve gülümsemesi ortaya çıktı. "Ama, şey... belki de..."

"Ne?"

Beni ofis kapısının yanındaki aynaya doğru çevirdi.

Kazakım ters giyilmiş. Etiket çenemin altında çıkıntı yapıyor. Saçım sanki bir kasırga geçirmiş gibi. Dünkü maskara yüzümde rakun gözleri yaratmış.

"Aman Tanrım." Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Ee," diyor Blaire, beni ofise çekerek, "Nick kalmış mı?" "Sorduğun soru bu mu?" Ona sertçe bakıyorum.

"Sanki saldırıya uğramış gibisin."

"Seks yapmadık. Sadece vücut shotları içip uyuduk."

Tracy başını içeri sokar. "Jules, tatlım, süveterin..." "Biliyorum!"

Sierra onun arkasında belirir. "Ayrıca, kocaman bir öpücük izi var.

Kahretsin."

"Yok benim..." Aynaya tekrar bakarım. Kahretsin. Varmış.

"Eve git," diyor Blaire, kahkahalarla gülerек. "Cidden. Sen bir felaketsin ve biz bu işi hallederiz."

"Ama..."

"Jules." Ellerini omuzlarıma koyar. "Aylardır gerçek anlamda bir gün izin almadın. Utanç yürüyüşü yapıyormuş gibi görünüyorsun. Eve git. Duş al. Gününü oğlunla geçir. Biraz dinlen. Biz hallederiz."

"Emin misin?"

"GİT!" Üçü birden aynı anda konuşur.

"Ayrıca," diye ekliyor Sierra, "duşta seks zaman kazandırır. Sadece söylüyorum." Ayrılırken onlara orta parmak gösterip çıkıyorum, kıkırdamaları peşimden geliyor.

Daireme dönüş yolum daha sakın geçiyor. Sabah havası kafamı berraklaştırıyor ve birden Nick'in hala orada olabileceğini fark ediyorum. Ayrıca, arkadaşlık ve fayda ilişkisi üzerinde anlaştığımızı ve bu akşam beni randevuya çıkaracağını hatırlıyorum.

Kapımın kilidini açtığımda duşun sesini duyarım. Midem biraz bulanır.

Merdivenleri çıkarken onun bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Banyo kapısı aralık ve buhar dışarı çıkıyor. Duş perdesinden onun silüetini görebiliyorum ve ona bir saniye hayranlıkla bakıyorum, sonra yavaşça yaklaşıyorum.

"Boo!"

"SİKTİR!" Nick bağırır ve bir şampuan şişesi perdenin önünden uçar.

Kayar ve duş perdesi çubuğuna tutunur. "Jules!"

O kadar çok gülüyorum ki nefes alamıyorum. "Az önce bana şampuan mı attın?"

Perdeyi geri çeker, saçında sabunla bana öfkeyle bakar. "Kadın, bana kalp krizi geçirtirmeye mi çalışıyorsun?"

"Çılgılsın!" diye nefes nefese söylüyorum. "Çok tiz!"

"Beni çok korkuttun!" Ama o da gülmeye başlıyor. "Neden geri döndün? Erkek arkadaşını öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Blair beni eve gönderdi. Görünüşe göre, dövülmüş gibi görünerek ortaya çıkmak hoş karşılanmıyormuş."

Gözleri beni baştan aşağı süzer, ters giyilmiş süveterimi ve mahvolmuş görünüşümü inceler. "Parçalanmış, ha?"

"Kendin gör." Kafamı çevirip ona hickey'i gösterdim.

"Mmm." Gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Bunu benim yaptığımdan emin misin?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Boynumu emmeye çalışan bir hayalet yoksa, eminim. Vücut atışlarımız biraz fazla coşkulu olmuş galiba."

"Özür dilerim."

Gözlerine bakıyorum. "Özür dileme. Hoşuma gitti."

"Sen bunu olmak işaretlenmek ben benim Bir şey değişiyor değişiyor ifadesinde

"Evet," diyorum. "Oh, bak, süveterim ters giyilmiş."

"Öyle," diye onaylıyor, ben onu üzerimden çıkarırken sesi alçalıyor.

"Ve bu kot pantolon da dünden kalma." Düğmelerini açıp yere düşmesine izin verdim.

"Bunu yapamayız."

"Muhtemelen duş almalıyım." Sütyenimi çıkarıyorum, gözlerinin üzerimde dolaşmasını izliyorum. "Bilirsin, su tasarrufu için falan."

"Çevreyi korumak çok önemli," diyor. Külotumu çıkarıp onunla birlikte duşa giriyorum. "Merhaba."

"Merhaba." Elleri hemen belimi bulur ve beni duşun altına çeker. "Bu uygun mu?"

"İyiden de öte," diye mırıldanıyorum. "Arkanı dön. Saçını yıkamana yardım edeyim."

O dönüyor ve ben şampuanı saçlarına sürüyorum, tırnaklarım kafa derisini çiziyor. O inliyor ve bana yaslanıyor.

"Bu harika bir his."

"Bekle," diye fısıldıyorum, sırtına yaslanarak. "Jules," sesi gergin, "bunu konuşmalıyız." "Konuştuk," diyorum ve o bana dönüyor.

Yüzümü avuçlar, ikimizin üzerine su akıyor. "Fikrini değiştirmedin mi?"

"Hayır." Dürüstüm. "Seni burada istiyorum. Bunu keşfetmek istiyorum. Ve bunu çözmek için kırk bir günümüz olduğunu biliyorum."

"Cadılar Bayramı'na kırk gün kaldı," diye ekliyor. "Gerçek kararımızı vereceğimiz gün."

"Zaman geçiyor." Vücut şampuanımı ve lifimi alıyorum. "Şimdi, temizlenmeme yardım edecek misin yoksa orada durup güzel görünmeye mi devam edeceksin?"

O, keseyi alır ve vücudumu fırçalar. "Kesinlikle yardım ediyorum."

Nick her yerde ve hiçbir şeyi kaçırmıyor. Kalça kemiklerime dokunduğunda titriyorum, sonra onun güçlü elleriyle kaburgalarımı dikkatlice izliyorum. Vücut şampuanımın lavanta kokusu buharla karışıyor ve onun tümünü elde etmek için beklemek hayatımın en uzun, en tatlı işkencesi olacak. Şu anda istediğim her şeyi bana vereceği yok. Bu ikimiz için de bir oyun.

"Bilgin olsun," diyor kulağıma, sesi fayanslara çarpan suyun sesiyle karışıyor, "Seninle kendi listemi oluşturun."

Elleri özellikle hassas bir noktayı bulduğunda gülüyorum. "Gerçekten mi?" "Evet." Sırtımı serin fayanslara bastırıyor.

Suyu sırtına dökülürken ağzı ağzımı kapattı ve ben onun bana dokunuşunu dışında her şeyi unuttum. Diğer parmakları saçlarıma daldı ve başımı geriye doğru eğerek öpücüğü derinleştirdi.

"Nick," diye fısıldarım, o boynuma doğru hareket ederken, özenle iz bırakmamaya çalışarak, ama o izi yalar.

"Durmamı söyle," der, cildime karşı.

"Yapamam."

Elleri her yeri keşfediyor ve beni neyin nefesimi kesip, omuzlarını daha sıkı kavramama neden olduğunu öğreniyor. Parmakları tam da ihtiyacım olan yeri bulduğunda, ikisini içeri kaydırıyor ve dizlerim neredeyse çöküyor. Çok iyi geliyor.

O beni tatmin etmeye devam ederken içimden bir inilti kaçıyor. Beni doruğa ulaştırırken bacaklarım heyecandan titriyor.

"Seni tutuyorum," diye mırıldanıyor, diğer kolu belimi sıkıca sarıyor.

"Böyle hayal etmemiştim," diyorum.

"Durmamı ister misin?" Parmakları mükemmel ritmini yavaşlatıyor.

"Sakin bunu yapmaya cüret etme."

Boynuma gülümser, hızını artırır, ben titremeye başlar, çığlık atmamak için omzunu ısırmak üzereyim. Orgazm içimi kaplar ve parmaklarına sıkıca sarılırım.

"Mmm. Nasıldı?"

"Hayal ettiğimden daha iyiydi," diye fısıldarım.

Sonunda gerçekliğe geri döndüğümde, o beni tutuyor ve kendinden çok memnun görünüyor.

"Listenizden bir tane daha gitti," diyor.

"Ben de seni mutlu etmek istiyorum," diyorum ona.

"Mesele ben değilim," diyor, parmaklarını ağzına sokarak. "Seni memnun etmek beni de memnun ediyor. Ayrıca, sen çok yorgunsun."

"Evet, ama..." diye fısıldadım.

"Sen bazı şeyleri kabul etmekte zorlanıyorsun. Ben veren biriyim, Jules."

"Ben de öyleyim. İnsanların beni ön planda tutmasına alışkın değilim. Bu beni rahatsız ediyor."

"Sana yardım edeceğim," diyor duştan çıkıp ikimize havlu getirirken. Suyu kapatıyorum ve o beni kurulamama yardım ediyor. "Seni şımartmayı planlıyorum."

"Bunu zaten konuştuk." Tek yapabildiğim başımı sallamak, ama gülümsüyorum.

"Evet, ve pahalı bir şey istemediğini söyledin. Benim pahalı kavramım seninkinden çok daha yüksek bir seviyede, bu yüzden kabul ettim."

Ellerim göğsünde yukarı doğru kayıyor ve o da kolunu bana doluyor. Vücudu sıcak duştan dolayı hala sıcaktır.

"Ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey," diyorum, bunun ne kadar doğru olduğunu sorgulayarak. "Söyle bana."

"İlişki tavsiyesi istiyorsun, ama şu ana kadar benim verecek bir tavsiyem yok. Kadınların senden ayrıldığında neden bu kadar yıkıldıklarını anlıyorum. Sana kolayca aşık olunuyor."

"Bana aşık mı oluyorsun?" diye soruyor Nick, eğilip beni öpmek için.

"Şu ana kadar, bu sadece bir ilişki."

Alt dudağımı ısıyor.

"Bir arabayı satın almadan önce her zaman test sürüşü yaparsın," diyorum ona, yatak odama doğru ilerlerken.

Nick arkamdan geliyor, ben havluyu bırakıp temiz kıyafetler giyerken o telefonunu kontrol ediyor.

"Vay canına," diyor, gözleri vücudumu yukarıdan aşağıya kaydırarak. "Sana tapmak istiyorum."

Ona gülümserim, bir çift külot ve bir tişört giyerim. Pencereyi açarım, serin sonbahar esintisinin içeri girmesine izin veririm. Arada sırada, köşedeki yemek kamyonunda yapılan funnel keklerin kokusunu alırım.

"Oh, burası senin balkonun mu?" diyor, kapıları açıp dışarı çıkarken. Bizi belden aşağısı gizleyen tuğla duvarı fark ediyor. "Bu yüzden listende var. Ama söylemeliyim ki, geçit töreni sırasında yapmak cesaret ister."

"Cadılar Bayramı yaklaşıyor," diyorum ona. "Hava karardığında başlıyor." Gözleri bana odaklanmış durumda. "Randevu ayarlandı."

Nick'in telefonu titrer ve bana yaklaşıırken tekrar ona bakar.

"Kahretsin," diye mırıldanır.

"Bir sorun mu var?"

"Asher mesaj attı. Görünüşe göre festivalden fotoğraflar bir dedikodu bloguna düşmüş." Bana telefonunu gösterir.

Başlık şöyle: *"Hokeyin kalp kırıcı Nick Banks, küçük kasabanın baristasıyla samimi."*

Altında üç fotoğraf var. Birinde konuşmasından sonra öpüşüyoruz, birinde burnumdaki krem şantiyi siliyor, birinde ise ona sanki ayı asmış gibi bakıyorum.

"Yorumlar," diyor Nick. "Okuma." Tabii ki, aşağı kaydırıyorum.

O güzel ama onun için çok sıradan.

Para avcısı alarmı.

O çok daha iyisini bulabilir!

Neden küçük bir kasabada yaşıyor?

Onu hamile mi bıraktı? Sebebi bu mu?

Hayat adil değil.

Midem bulanıyor. Düşündüğümden daha kötü.

"Hey." Nick telefonunu geri alıyor. "Yapma. Onlar bizim durumumuzu bilmiyorlar. Bizi tanımıyorlar."

"Kimse bizim birlikte olmamızı istemiyor gibi görünüyor," diyorum, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak.

"Benim birlikte olduğum kimseyi asla sevmeyecekler. Asla. Sen çok güzelsin ve nefret edenler tacını devrmeye çalışacaklar. Buna aldırma, tamam mı? Önemli olan tek şey sen, ben ve bizim ne düşündüğümüz."

"Tamam," derim. "Ne düşünüyorsun?"

"Sonsuza kadar güzel olabilir," der.

Gülümserim ve yoga pantolonumu ve süveterimi giyerim.

Nick yatağıma oturmuş beni izliyor. "En son ne zaman gerçek anlamda bir gün izin alıp dinlendin?"

Düşünmeye çalışıyorum. "Şey..."

"Aynen öyle." Elleri kalçalarını okşuyor. "Bugün uyuyarak dinlen. Ben kahvaltı hazırlayacağım. Kahve ve kruvasan değil, gerçek yemek." Beni öpüyor. "Saat yedide sana araba göndereceğim."

"Araba mı?"

"Güven bana." Ayağa kalkıyor. "Bu gece geç saatlere kadar uyanık kalacaksak, gerçekten uykuya ihtiyacın var."

"Ooh, bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum. "Bu gece bizim sırrımız," diyor.

"Kesinlikle," diyorum.

Onun hazırladığı sürprizin beklentisi neredeyse dayanılmaz. Çünkü bu, biz, ne yapıyorsak yapalım, bizim. Sadece bizim. Dünyanın geri kalanının ayrıntıları bilmesi gerekmiyor.

Kasaba halkı bizim çıktığımızı düşünüyor, ama kapalı kapılar ardında olanları, listeyi, yalnız kaldığımızda gerçekte neler olduğunu bilmelerine gerek yok.

Nick Banks'ın duşta bana orgazm yaşattığını herkese duyurmak istememle zaten kuralları çiğniyor muyum?

"Çok güzelsin." Beni bir kez daha öper.

"Elbise mi giymeliyim? Kot pantolon mu? Parka mı?" diye soruyorum. "Evet," diyor.

"Nick!"

"Seni rahat ettiren ne varsa onu giy. Ama dışarıda olacağız."

"Oh. Hmm." Ne kadar kısa sürede ne planlamış olabileceğini merak ederek düşünürüm.

Sırtışı şeytani. "Yarım saat sonra yemekle döneceğim. Yatakta olsan iyi olur."

"Peki, efendim," diyorum ve o gözlerini deviriyor. "Evet, *baba?*" Merdivenlerden inerken kıkırdamasını duyuyorum.

Gözlerimi kapatıp duşta olanları tekrar canlandırdım, bana dokunduğu düşüncesiyle bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

On beş dakika sonra, kapının gıcırdayarak açılma sesi beni uyandırır. Nick merdivenlerden odama çıkar ve elinde lokantadan aldığı bir çanta ile yatak odamın kapısında belirir.

"Marge akşamdan kalma özel yemeği hazırladı." "Akşamdan kalma değilim."

"Öyle mi?" Yemeği komodinin üzerine koyar.

"Tamam, evet, var."

O sırtıyor. "Siktir, çok güzelsin."

Söyleyiş şekli midemde bir sıcaklık hissi uyandırır. "Bana öyle bakmayı kesmezsen..."

"Ye, sonra uyu." Yatağımın kenarına oturur ve benim kutuyu açmamı izler.

"Çok otoriter davranıyorsun."

"Hoşuna gidiyor." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Birinin sana bakması lazım. En son ne zaman birinin sana bakmasına izin verdin?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Craig asla... benim ona bakmamı beklemiyordu. İsteddiği zaman hazır olmamı, istemediğinde yok olmamı.

"Hey," diyor Nick yumuşak bir sesle. "Nereye gittin?" "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Beklediğimden ne kadar farklı olduğunu." "Daha iyi mi, daha kötü mü?"

"Sadece farklı." Yumurtalardan bir ısırık alıyorum. "İyi anlamda farklı. Ne kadar azla yetindiğimi fark etmemi sağlıyorsun."

"Öyle mi?" Nick'in yüzü yumuşar. "Ye. Uyu. Geçmişi düşünme."

"Kıskanıyor musun?"

"Eski sevgililerin mi?" Sanki şaka gibi gülüyor. "Hayır. Şu anda kim var senin?" Eğilip beni yavaşça öpüyor.

"Sen," diyorum ve o uzaklaşmadan önce biraz daha oyalanıyoruz.

"Saat yedide görüşürüz," diyor, işler çok ileri gitmeden, çok hızlı ilerlemeden önce ayağa kalkıyor. "Araba dışarı çıktığında sana mesaj atacak."

"Nick?"

"Evet?"

"Bu sabah olanlar için pişman mısın?"

"Dalga mı geçiyorsun? Boşaldığında çıkardığın ses, en sevdiğim anlar listesinde." Gözleri kararır. "Daha sonra sana ne yapacağımı hayal et."

Onun gittiğini duyduğumda resmen ayaklarımla yere vuruyorum. Bu nasıl benim hayatım

O gittikten sonra, bol kahvaltı yapıyorum: omlet, pastırma, patates kızartması ve tost. Telefonumda, kitap kulübünün Nick'in paylaştığı tüm fotoğrafları inceliyorum. Onların Instagram hesabı bir hayran kulübüne dönüşmüş.

NICK

Günün en güzel kısmı sen oluyorsun.

JULIE

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Gülümsayarak uykuya dalıyorum, sırrımızı saklıyorum, birkaç saat sonra tekrar bir araya geleceğimizi bilerek.

Kırk bir gün süren gizli dokunuşlar ve tamamlanan listeler.

Cadılar Bayramı kararımıza kırk gün kaldı.

Bu adam benim ölümüm olabilir. Ama ne güzel bir ölüm olurdu.

12

NICK

Saat beş ve ben kafeslenmiş bir hayvan gibi Riverside'da volta atıyorum. Neyse ki bu kabin büyük, yoksa deliye dönebilirdim. Gömleğimi üç kez değiştirdim, ki bu çok saçma çünkü gece dışarıda olacağız. Ama bunun mükemmel, unutulmaz bir deneyim olmasını istiyorum.

Telefonum, Patterson'ın gönderdiği ve benim görmezden geldiğim mesajlarla titriyor. İnternet, Julie ve benim hikayemize takıntılı hale geldikten sonra, onun yorumlarıyla şu anda uğraşamam. Bu hikaye sanki kendi kendine yazılıyor gibi. Bunu görmezden gelmeye ve etkilenmemeye çalışıyorum, ama etkileniyorum. Onu benim dünyamdan korumak, katlanmak zorunda olduğum saçmalıklardan uzak tutmak istiyorum. Ne yazık ki, bu gerçek değil ve benim kim olduğumdan dolayı asla da olmayacak.

Kapının çalınması düşüncelerimi bölüyor. Kapıyı açtığımda, Zane jogging pantolonu ve kapüşonlu sweatshirt giymiş, iki bira tutmuş ve sırrını bilen bir gülümsemeyle duruyor.

"Burada ne işin var?"

"En yakın arkadaşını böyle karşılamazsın," diyor Zane ve kendini içeri davet ediyor. "Panik atak geçirecekmiş gibi görünüyorsun."

"Ben gayet iyiyim," diyorum ona.

"Tabii ki iyisin." Bana birayı uzattı. "Bu yüzden son on dakikadır pencerenin önünde volta atıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Sen nereden bileceksin?"

Büyük pencerelere doğru yürür ve dört tekerlekli motosikletini gösterir. "Orada oturup seni izliyordum."

"Takipçi," diyorum.

"Sadece sana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum," diyor. "Sana ve Jules'a."

Nefes veriyorum. "Konuşacak bir şey yok."

"Hadi ama." Zane kanepeme oturur, ayaklarını sehpaye uzatır. "O bakışı biliyorum. Autumn'la ilk çıktığımda ben de öyle bakıyordum. Ne yaşadığını anlıyorum."

Oturma odasına geçiyorum.

O gülüyor. "Bana hiçbir şey itiraf etmek zorunda değilsin. Sen benim kardeşim gibisin. Her şey yüzünden okunuyor."

Birayı yudumlarken, bunun yerel bir bira fabrikasından üretilmiş kabak birası olduğunu fark ediyorum. "Bu gerçekten çok karmaşık."

"Her zaman öyledir." Beni inceliyor. "Ama eğlenceli kısmı da bu değil mi?"

Anlamak?"

Gülümsüyoruz birbirimize.

"Autumn ile tanışmak hayatımı değiştirdi. Buraya gelmek yaptığım en iyi şeylerden biriydi. Neyin önemli neyin önemsiz olduğunu çok iyi öğrendim. Sen de anlayacaksın. Bir Banks her zaman istediğini alır."

Bu beni güldürdü. "Siktir git."

"Ama doğru. Bu, sende her zaman hayran olduğum bir şey. Bir şeyi istiyorsan, onu elde edene kadar kendini adar ve çalışırsın." İçkisini içer. "Nişanlım bile."

"Bunu bana asla unutturmayacaksın, değil mi?" diye soruyorum, başımı sallayarak.

"Hayatta olmaz," diyor, son derece kendini beğenmiş bir şekilde. "Sen bir pisliksin," diyorum.

"Evet, olabilirim, ama en azından *senin* artığını almadım. Ama," diye devam ediyor, "teşekkür ederim. Beni onunla evlenmekten kurtardığın için çok mutluyum. O korkunç olaylar olmasaydı, buraya gelip Autumn'la tanışmazdım. Senin ve onun yüzünden buradan ayrıldım. İlişkimden çok arkadaşlığımızın yasını tuttum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Takım için fedakarlık yapmışsın gibi," diyor.

"Hiç öyle düşünmemiştim. Ben kurban değilim, ama o benim en zayıf anımda benden faydalandı," diyorum ona.

"Biliyorum. Sana laf atarken, seni affettim. Bunu biliyorsun, değil mi? Kızgın değilim. Sana zor anlar yaşatmayı seviyorum çünkü bu seni küçük bir kaltak gibi kıvrandırıyor. Ama daha önce söylediğim şeyde ciddi dim;

sen benim için bir kardeş gibisin. Burada olduğun için çok mutluyum. Seni özledim."

"Bunu göstermenin harika bir yolunu bulmuşsun," diyorum.

"Defol," diyor ve bira şişesini bir dikişte bitiriyor. "Bu gece ne yapacaksın?"

"Julie için özel bir şey yapmak istiyorum. Yıldızları seyretmek olabilir mi? Su kenarında bir yer olabilir mi?"

Zane'in gözleri parlar. "Mükemmel bir yer biliyorum. Ama oraya gitmek için benim yan yana arabama ihtiyacın olacak. Evimin arkasında, bir kaynak suyuyla beslenen doğal bir gölün bulunduğu başka bir patikaya açılan bir patika var. Onu buldum ve Autumn'u bir kez oraya götürdüm. Görünüşe göre başka insanlar da orayı biliyor, ama oldukça تنها bir yer. Birinin geldiğini duyarsın."

Telefonunu çıkararak bana bir harita gösterir.

"Vay canına. Mükemmel."

"Hollow Manor'a park et, sana benim yan yana arabamı ödünç vereceğim. Eve döndüğümde anahtarları içinde bırakıp park yolunun başına park edeceğim." Ayağa kalkar, sonra duraksar. "Ona ilgi duyman beni şaşırtmıyor. Tamamen karıma benziyor. Aynı kişi olabilirler. Aslında Julie daha küstah, tam da sana göre. Ama ona karşı dikkatli ol, tamam mı? Eğer bir hata yaparsan, senin hatalarını düzeltemem."

"Bunu mahvetmeyi düşünmüyorum."

"Biliyorum, ama o Autumn'un en iyi arkadaşı ve gerçekten iyi bir insan. Sadece her zamanki oyunlarını oynamayın. Ve Jules'un Cozy Creek'ten ayrılmayacağını bilin. O kahve dükkanı ailesinin mirası. Neye bulaştığınızı iyi anlayın. Bu büyük bir taahhüt ve *otuz gün flört edip sonra birdenbire terk* etme saçmalığını aşıp aşmadığınızı bilmiyorum."

Bu beni güldürdü. "Üzerinde çalışıyorum. Bu konuyu konuştuk. İkimiz de aynı fikirdeyiz. 31 Ekim'de ne olacağına karar vereceğiz. Orada bitireceğiz ya da görüşmeye devam edeceğiz. Temiz bir ayrılık. Net bir son. Önümüzdeki birkaç haftayı kendimi keşfetmek ve onun hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi olup olmadığını anlamak için harcayacağım. Oyunlardan bıktım. Hayatımı yaşamak için bir neden istiyorum. Mutsuzum," diye itiraf ediyorum.

"Hey, anlıyorum," diyor. "Geçen yıl geldiğimde, iki gün boyunca sessizce oturdum. Gökyüzüne bakarak, hayatın bundan ibaret olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum."

hayatın tek anlamı bu muydu diye merak ettiğimi hatırlıyorum. Kendimi... kaybolmuş hissediyordum. Sonra Autumn beni buldu. Burada olmak beni değiştirdi ve görünüşe göre seni de değiştiriyor. Annem her zaman dağ havasının her şeyi iyileştirebileceğini söylerdi."

"Annemi özlüyorum," diyorum sessizce.

"Ben de özlüyorum," diyor. "Biliyor musun, evin her yerine sakladığı, bana yazdığı mektupları buldum."

"Vay canına," diyorum. "Keşke Eden'dan mektuplarım olsaydı."

"Kız kardeşin senin için mutlu olurdu," diyor. "Eden, senin burada olup kabakların tadını çıkarmana çok sevinirdi."

Burnumda bir yanma hissediyorum ve çenemi sıkıyorum. Bazen onu düşündüğümde, bu his beni yakalıyor.

"Şehirden uzaklaşmak benim için iyi oldu. Daha mutluyum, kayak pistlerine daha yakıным," diye itiraf ediyor. "Sen her şeyi başarabilirsin, Nick."

"Evet," diyorum ona. "Ya da belki erken emekli olup resim hobisi edinirim."

Zane kıkırdar. "Evet, çünkü hatırladığım kadarıyla, sonsuza kadar arkadaş kalacağımıza ve çocuklarımızı birlikte büyüteceğimize dair bir anlaşma yapmıştık."

Ona bakıyorum. "Autumn'ın hamile olduğunu mu söylüyorsun?"

O gülerek cevap verdi. "Hayır, henüz değil. Umarım yakında olur. Kitabını yayıncılara gönderdi ve kabul edilmesini umuyor. Önce bunun nasıl gideceğini göreceğiz."

"Bekle, deniyor musun?" diye fısıldarım. "Senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Seni ikna etmeye çalışmıyorum, ama mutlu olduğun sürece burada olmanı çok isterim. Snowboard sezonu inanılmaz. Her gün kayak yapıyorum. Cozy Creek'te hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kışın burası küçük bir Noel kasabasına dönüşüyor."

Gülümserim ve derin bir nefes alırım. "Hayalini yaşıyorsun."

"Öyle." Zane elini kaldırıp omzuma koyar. "Bunu mahvetme. Anladın mı?"

"Herkesin bana bunu söylemesi çok komik," diyorum.

"Aşık olmak sana yakışıyor," diye şarkı söylerken kendini dışarı çıkarır. "Hollow Manor'a geldiğinde kapıyı çalmaya bile gerek yok. Anahtarları, dolu depoyu ve hazır olan bir araba seni bekliyor olacak. Hatta ateş çukuruna odun da koyacağım, böylece geldiğinde hemen başlayabilirsin. Yanında daha fazla malzeme getir. Birkaç battaniye,

havlu, bir fener ve ekstra odun getir. Suya yansıyan Samanyolu'nun inanılmaz manzarası var. Çok özel bir yer."

"Öyle görünüyor."

"Sana destek oluyorum."

"Teşekkürler. Ayrıca, bunu sır olarak saklayabilir misin? Sana hiçbir şey söylememem gerekiyordu."

"Hmm, hatırladığım tek şey yıldızları izlemek için bir yerden bahsetmiş olmamız. Hepsi bu." Omuz silkiyorum.

"Teşekkürler."

O ayrıldıktan sonra, bir saatimi göl kenarında bir randevu planlamakla geçiriyorum. Kulübeyi didik didik aradıktan sonra, malzemeleri Range Rover'ın arkasına koyuyorum. Battaniyeler, tonlarca odun, lokantadan aldığım akşam yemeği, şampanya ve çileklerle dolu bir soğutucu. Her ihtimale karşı birkaç prezervatif. Hatta çekmecede bulduğum pille çalışan ışık zincirlerini bile koyuyorum. İhtiyacım olabilecek her şey var. Hollow Manor'a on dakikalık bir yolculuk yapıp, malzemeleri yan yana oturanların arkasına aktarıyorum, sonra sabırla onun gelmesini bekliyorum.

Saat tam yedi çeyrek olduğunda, araba Julie'yi getirir. Julie, kot pantolon, dar bluz, deri ceket ve botlarla arabadan iner. Saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülür. Gözleri bağlıdır.

Onun öpülesi dudaklarıyla ne kadar muhteşem olduğunu görünce hayran kalırım.

Ona doğru ilerlerim ve ellerini tutarım.

"Merhaba," der, birden utangaçlaşır.

"Merhaba." Arabası uzaklaşırken, şu anda ne düşündüğünü merak ederek onu inceliyorum. "Çok güzelsin."

"Teşekkürler. Keşke seni görebilseydim..." Kendini işaret ediyor. "Uygun değilse değiştirebilirim."

"Giydiğin şey mükemmel. Şık." Onu yanıma çekip, yanımda tutuyorum.

"Bana güvenebilir misin?"

"Evet," der ve onu yanıma çekerek ilerlemesine yardım ederim.

"Yalnızız, değil mi? Göz bağımı çıkardığımda bir kalabalığın önünde olmayacağım, değil mi?"

"Tamamen yalnızız," diyorum ona.

"Harika," diye fısıldadı. "Ağaçların arasından esen rüzgarı duyuyorum.

Neredeyiz?"

Gülümsüyorum. "Bu bir sürpriz. Ama bacağını kaldırıp oturacaksın, tamam mı?"

O başını sallar, ben de onu yan yana oturacağı yere oturturum, sonra yanına tırmanırım.

Hemen elini bana uzatır ve ben onu kemerini takmak için ona uzanırken beni sıkıca tutar.

Özel yerimize gitmek yaklaşık on dakika sürecektir. Motorun sesi çok yüksek olduğu için sohbet edemiyoruz, bu yüzden sadece birbirimize sarılmanın tadını çıkarıyoruz. Ben tümsekleri geçtiğimde onun kahkahaları çığlıklarla karışıyor ve rüzgâr saçlarını uçuruyor. Her şey bir rüya gibi. Sonunda durduğumuzda, kıyıya vuran suyun yumuşak şırıltısını duyabiliyorum.

"Burada kal," diyorum ona ve Zane'in hazırladığı ateşi hızla yakıyorum. Arkadan malzemeleri çıkarıp hızla kuruyorum.

Her şey hazır olduğunda, ona yardım edip doğru pozisyona getiriyorum.

"Tamam," diyorum, göz bağını çözerek. "Aç."

Nefesini tutuyor.

Yüksek yapraklı ağaçlarla çevrili bir açıklıkta bulunuyoruz. Yere serdiğim battaniyenin yanında ışıklar parlıyor. Geçici bir ateş çemberinde ateş çıtır çıtır yanıyor, yanında battaniyeler ve yastıklar dizilmiş. Ötesinde, göl kararan akşam gökyüzünü yansıtıyor. Sonunda, tamamen karanlık olacak ve yıldızlar görünecek.

"Nick," diye fısıldadı. "Bu..." "Fazla mı?"

"Bir rüya." Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Bu yeri nasıl buldun?"

"Zane. Burası onun ve Autumn'un gizli mekanı." "Ve seni buraya getirdiğini biliyorlar mı?"

Başımı sallarım. "Yüzümden okudu. Zane beni herkesten daha iyi tanır. Ben gitmeden önce uğradı ve burayı önerdi. Aramızdaki sadece geçici olduğunu biliyor."

"Her zaman öyle değil mi?" Başını bana doğru eğiyor. "Genellikle," diye itiraf ediyorum.

O iç çeker. "Onlardan saklamak istemiyorum, ama dışarıdan baskı görmek de istemiyorum, anlıyor musun? Bu bizim kararımız."

Saçını kulağının arkasına koyarım. "Ne demek istediğini anlıyorum. Aynı kayıkta yüzüyoruz."

Bu onu gülümsetir. "Kürekler olmadan."

"Hayır, küreklerimiz var. Sadece rüzgârla uğraşıyoruz."

Dudaklarını yalar. "Daha iyi bir benzetme."

"Neden?" diye soruyorum, ateş yüzünde yansıyor.

"Çünkü rüzgar sonsuza kadar esmez. Sadece geçici bir engel," diye açıklıyor. "Sorunumuzun çözümü nedir?"

"Önce sorunu tanımlamalıyız," diyorum ona. Piknik sepetinden yiyecekleri çıkarıp ona plastik bir kap uzatıyorum. "Bunun beş yıldızlı bir gurme yemeği olduğunu hayal et. Şehirde olsaydık, seni en güzel manzaraya sahip bu çatı restoranına götürürdüm."

"Bu manzara daha güzel." Gözlerime bakıyor, sonra paket kabını açıyor. "Ve soslu dana eti gurme *bir yemek*. Bundan çok memnunum."

Çantanın dibinden plastik bir çatal çıkarıp bana da bir tane uzatıyor.

"Ama haklısın. Engellerimiz neler? İlişkimizde?" "Sana bir PowerPoint sunumu hazırlayabilirim," diyorum.

Kahkahası patlar ve ağaçlarda yankılanır. Tek cümlelik esprilerimin onu güldürdüğünü bilmek beni mutlu eder.

"PowerPoint'ten bir daha bahsetmeyeceğimizi sanıyordum?"

"Doğru," diyorum. "Bir sorun, birine tam olarak bağlanıp kendimi veremem."

"Yürüyen bir kırmızı bayrak gibisin," diyor. "Kaçsan iyi olur," diyorum ona.

"Aslında kırmızı en sevdiğim renk," diyor.

Onun saçından bir tutam alıp parmağımın etrafında döndürürüm.

"Benim de."

"Yerleşim yerlerimiz sorun teşkil ediyor. Taşınmaya hazır olmalısın çünkü benim için bu kesinlikle mümkün değil," diyor. "Oh, ve tekrar aşık olabileceğimi de bilmiyorum."

"Deniyor musun?" diye soruyorum.

Gözleri dudaklarımla buluşuyor.

"Evet." "Bana haber verir misin?"

"Cadılar Bayramı'nda söylerim," diyor. "Şu anda mutluyum ve harika zaman geçiriyorum. Her günü tek tek yaşıyorum. Ve

sonunda, gelecekteki halimiz ne olacağına karar vermek zorunda kalacak."

"Buna içelim." Gelecekle ilgili kalan stres anında yok oluyor.

"Günleri anlamlı kılalım. Unutulmaz olalım," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sen çok özelsin," diye mırıldanıyorum, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ederek.

Annemin nişan partisine katılmak konusunda Asher ile tartışmamış olsaydım, o barda olmazdım. Onunla asla tanışmazdım. Bizi bir araya getiren, asla tahmin edemeyeceğim bir dizi olaydı. Ve bu üçüncü kez oluyor.

Yemeğimizi bitirirken "Üçüncü seferde şans gelir" diyorum.

"Blair de bana benzer bir şey söylemişti. Olamaz." Julie nefesini tutar. "Aşk büyüsü yapmış."

Şimdi ağaçların arasında yankılanana kadar gülüyorum. İkimizin kadehlerine biraz daha şampanya dolduruyorum. Soğutucuda bir şişe daha var.

"Ee? Arkadaşın mum yaktı diye sana takıntılı olduğumu mu düşünüyorsun?"

O şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Evet! Ya tüm bunlar bir sonraki dolunayda sona ererse?"

Görünmez bir ipi çekiyormuş gibi yapıyorum ve o bana doğru sürünüyor. "Beni çağırdın. Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Oh, ipi sana bağlı mıydı?" diye soruyorum. "Bunu bilseydim, daha sert çekerdim."

Gülümser ve yumuşak bir öpücük verir. "Hayatı eğlenceli hale getiriyorsun."

"Bence bu senin sayende. Sessizliği doldurmak istediğinde söylediğin şeyleri seviyorum."

"Bunu takdir etmeni seviyorum. Bazıları takdir etmiyor."

Bir öpücük çaldım ve Julie tekrar yanıma oturdu.

Rüzgâr yavaşlar ve gökyüzü kararırken ateşe daha fazla odun eklerim. Julie takımyıldızları gösterir ve her biri için saçma sapan hikâyeler uydurur.

"Şu," diyor, işaret ederek, "kahve tanrıçasının takımyıldızı. Hiçbir erkeğin onun çekirdeğini bulamadığı bir hayat yaşamaya lanetlendi."

"Korkunç bir kader," derim, gülmemi tutamayıp onu kendime yaklaştırım.

"En kötüsü." Kollarımda dönüyor. "İlk tanıştığımızda ne düşündün? İlk izlenimin neydi?"

"Oh, bu kolay. Çiçek gibi koktuğunu düşündüm. Sonra başımı çevirip ağladığını gördüğümde, senin de Dallas Cowboys hayranı olduğunu düşündüm."

O kahkahayı patlatır. "O gece kaybettiklerini unutmuşum."

Gökyüzüne bakarak, gözlerimle yıldızları tarıyorum. "Sen bir tanrıça gibiydin ve seni kim ağlatabilir, anlayamıyordum. Kalbim parçalandı."

O dönüp bana bakar. "Sen bir lütuftun. Bana söylediklerini asla unutmayacağım."

"Ne dedim?" diye soruyorum, ağızımdan çıkanları hatırlamıyorum.

"*Sadece boktan erkekler güzel kadınları ağlatır.* Sonra bana OnlyFans hesabım olup olmadığını sordun."

"Evet, şimdi hatırladım. Sorduğum için çok şaşırmıştın. Ama gülümsemeni istedim."

"İşe yaradı."

Birkaç saniye sessizlik olur ve birbirimizin nefesini dinleriz.

"O gece, aramızda bir şey olduğunu biliyordum, adını koyamadığım bir şey. O konuşmayı haftalarca düşündüm. Bana sahte bir soyadı verdiğin için kızgındım, ama şimdi nedenini anlıyorum."

"Evet, Zane ve Autumn'un evinde seni görünce ne kadar şaşırdığımı bir düşün. Yalan söyleyip turist olduğunu söylemiştin."

"Üzgünüm," diyor. "Seni bir daha görmek istemiyordum."

"Bu arada, ben senin yüzünü hayal ediyordum, ama..."

"Ben hazır değildim," diyoruz aynı anda.

"Bu yüzden sana mesajına cevap vermedim," diye itiraf ediyorum.

"Çünkü cevap verirsem, senin için geri döneceğimi biliyordum."

"Ama yine de buradasın," diye fısıldadı.

"Biz kaçınılmazız," diyorum, saçlarını kulağının arkasına koyup dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

O da memnuniyetle içini çeker. "Öyle hissediyorum."

Başımı kaldırıp baktığımda, nihayet hava kararmış ve daha fazla yıldız görünür hale gelmiş. "Hadi," diyorum, ayağa kalkarak. "Hazır mısınız?"

"Ne?" diye soruyor.

Gömleğimi çıkarıyorum. "Çıplak yüzerek yıldızları seyretmek."

"Şimdi mi?" diye soruyor.

"Listedeki bir sonraki şey, bebeğim." Ayakkabılarımı çıkarır ve kot pantolonumun düğmelerini açarım.

"Eylül ayındayız."

"Ne olmuş? Mevsimi belirtmedin. Ayrıca, su sıcak kaynaklardan dolayı ılık. Mazeret yok. O listeyi tamamlamak için sınırlı sayıda günümüz var."

Bu, zamanın akıp gittiğini hatırlatıyor.

Ceketini çıkarır ve gömleğini çıkarır. Sonra kot pantolonunun fermuarını açar ve seksi iç çamaşırlarını çıkarıp çıplak kalır.

O suya doğru koşarken, ben büyülenmiş gibi onu izliyorum. "Geliyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki geliyorum," diyorum, telefonlarımızı ve cüzdanımı her şeyden uzaklaştırıp soyunuyorum ve onu takip ediyorum.

Su mükemmel, ılık ve ipeksi. Julie suya dalar, sonra saçları geriye doğru taranmış olarak çıkar. Bir deniz kızı gibi suda yürür.

"Kahretsin, Ariel ile çıkıyorum."

"Part of Your World" şarkısını mırıldanarak sırt üstü yüzerken, vücudu yıldız ışığı altında parıltıyor.

"Samanyolu yakında doğacak," diyorum, ona doğru yüzerek onu kendime doğru çekiyorum. "Listenizden bir şey daha silindi."

"Evet, teşekkürler." Kollarını boynuma doladı ve aniden alaycı tavırları sona erdi.

Öpüşüyoruz, ellerimiz her yerde, ılık su her şeyi rüya gibi hissettiriyor. O aşağı uzanıp beni tutuyor, ben de boynuna inliyorum.

"Jules, böyle devam edersen..."

"Mmm." Beni tekrar okşuyor. "Hoşuna gitti mi?" "Siktir.

Evet," diye fısıldıyorum ağzına.

Bir elimi bacaklarının arasına kaydırıp klitorisini okşuyorum. O inliyor, bir kolunu bana dolayarak sarılırken ben de ona tutunuyorum, sanki hayatımız buna bağlıymış gibi suda yüzüyoruz.

Birbirimize o kadar kaptırıyoruz ki.

"Sevdiğim ses bu," diye fısıldıyorum onun tenine. "Benim için boşalacak mısın, güzel kız?"

"Çok yaklaştım," diyor.

Heyecanlanmaya başladığını hissediyorum ve sonra sesler duyuyorum.

"Kahretsın!" Julie donar. "Biri geliyor!"

"Senin gelmeni umuyordum, ama..." diyorum sırtarak.

Onun orgazmı geçince, biz de tam alarm durumuna geçtik.

Ağaçların arasından, birkaç el feneri yaklaşırken sallanıyor. Derin sesler geliyor, ama bunlar yetişkinlerin sesi değil; bir grup genç.

"Giysilerimiz," diye fısıldıyor Julie, başlarımız hariç her şeyimizi su altında tutarken.

"Umarım fark etmezler," diyorum. Onun için canım yanıyor. Çok erken konuşmuşum.

"Beyler, yangın var!"

"Şu düzenlemeye bakın. Biri sevişiyormuş!" diyor başka bir adam.

Kıkırdayarak gülüyorum ve Julie bana ters ters bakıyor.

"Şu iç çamaşırlarına bak! Acaba giyilmiş mi?" Çocuk külotunu kokluyor. On altı yaşından büyük olamaz.

Gülmemeye çalışıyorum.

Beni kaburgalarımdan dirsekler. "Küçük

sapıklar." "Gidecekler," diyorum.

Ama gitmezler.

Ateşimizin başına otururlar, diğer şampanya şişesini açarlar ve boxerlarımı gülerek izlerler.

"Aptallar böyle iç çamaşırı giyer." "Aman

Tanrım, bu bir sütyen mi? Benim!"

"Onların canına okuyacağım. Yemin ederim, o çocuk tanıdık geliyor."

"Onlarla çıplak mı kavga edeceksin?" diye soruyorum.

"Evet, dövüşeceğim. Göğüslerim açıkta falan," diyor, onlar onun külotunu cebe attıklarında ve sonra geri kalan kıyafetlerimizi ateşe attıklarında sinirleniyor. "Küçük piçler! O kot pantolonları çok seviyordum!"

Şampanyayı içip bitirirler, şişeyi atarlar, ateşe kum atarlar, sonra gülerek sendeleyerek uzaklaşırlar.

Julie çılgınca kıyıya yüzüyor. "Lütfen telefonlarımızı almadıklarını söyle."

Onları sakladığım kayaları kontrol ediyorum. "Hala burada. Tanrıya şükür." "Küçük mucizeler," diye mırıldanıyor, sonra durumumuza bakıp

gülmeye başlar.

"Ne?"

"Evrenin çarpık bir mizah anlayışı var," diyor. "Zane ve Autumn'un evine çıplak olarak geri dönmek zorundayız."

Gülüştü hafif başlar, sonra ikimiz de ağaçların arasında yankılanana kadar kahkahalara boğuluruz.

"Umarım uyuyordurlar," diyorum.

Esinti eser ve tüylerim diken diken olur.

"Başka salak çocuklar bizi bu halde görmeden gitmeliyiz," derim, çöpümüzü toplarken aletimi tutarak.

Her şeyi piknik sepetine ve soğutucuya doldurduktan sonra, başımı sallayarak yan yana duran arabaya geri dönüyorum.

Julie gülüyor. "Bu gece dolunay olduğunu fark etmemiştim."

"Sus," diyorum, fazladan battaniyeyi alıp ona uzatıyorum, en azından üstünü örtsün diye. Motoru çalıştırıp deri koltuğa oturuyorum. "Hazır mısın?"

O gülerek bana yanaşır. "Sen beni yeniden genç hissettiriyorsun."

"Ben de öyle, bebeğim." Ben gülümserim ve sonra yola çıkarız.

Ben patikada zikzaklar çizerek Zane'in evine doğru giderken o bana sıkıca tutunur.

"Ne deneyim ama," diye bağırıyor sessizliğe, saçları rüzgarda uçuşuyor ve ben sadece gülmekten başka bir şey yapamıyorum. Julie her tümseğe çarptığımızda çığlık atıyor ve bana daha da sıkı sarılıyor.

Sonunda Range Rover'a vardığımızda, battaniye beni zar zor örtüyordu.

"Kıçımı hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Julie yolcu koltuğuna yığılır ve histerik bir şekilde güler. "Sence Zane ve Autumn bizi gördü mü?"

"Umarım değildir. Aksi takdirde bazı açıklamalar yapmamız gerekebilir." Rover'ın diğer tarafına koşarak motoru çalıştırıyorum.

"Sarhoş gençler tarafından engellendiğimiz için biraz sinirliyim," diyorum.

"Ve soyulduk!" Gözlerinden yaşları siliyor. "En sevdiğim iç çamaşırımı çaldılar! Piçler!"

Kulübeye dönerken, ısıtıcıyı açtım. O da uzanıp elimi tuttu. Kareli battaniye onu bir havlu gibi sarmıştı ve ben bu anıyı sonsuza dek hafızama kazıdım.

"Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum gülümseyerek. "Seni aynen böyle hatırlamak istiyorum."

Vardığımızda, şifreyi girip içeri koşuyorum. Banyodan bornozlarımızı alıyorum. "Üzgünüm."

"Dalga mı geçiyorsun?" Kanepeye doğru ilerlerken beni de yanında sürükler. "Bu gece mükemmeldi. Asla unutmayacağım."

Esniyor.

"Seni eve götürmeliyim. Sabah erken kalkman gerekiyor."

"Evet, biliyorum. Yine geç kalmamalıyım." Bir an sessiz kaldı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Nick Banks."

"Ben de seni çok seviyorum, Julie Loveland."

Ben giyinirken o bornozuyla kalır. Sonra onu evine bırakırım. Bu felaket gibi akşamın nasıl planladığımdan daha da iyi bir şeye dönüştüğünü düşünürüm.

Onu kapısına kadar geçirip iyi geceler öpücüğü verdiğimde, belki de Julie ile olan ilişkimiz budur diye düşündüm: mükemmel bir şekilde kusurlu, ama bizim. Ve şu anda önemli olan tek şey bu.

"Nick?" diye seslendi, ben dönüp gitmek üzereyken. "Evet?"

"Blair sabah beni sorguya çekecek." "Ona istediğini söyle."

O gülüyor. "Bana inanmayacak. Sözümü geri alıyorum. Muhtemelen bana inanacak çünkü ikimizin de tuhaf bir şansı var. Sana anlatabileceğim hikayeler var."

"Bir gün onları dinlemeyi umuyorum." Öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına kaydurdum ve onu kapiya bastırdım. "İyi geceler, kızım."

"Beni çılgına çeviriyorsun," diye fısıldadı.

Boynuna gülüyorum, sonra uzaklaşıyorum. "Bu karşılıklı. Tatlı rüyalar."

Arabama doğru geriye doğru yürürken, göğüslerinin inip kalkışını izlerim.

alç

am "Bunun için beni uğraştıracaksın, değil mi?"

ası "Biliyorsun," diyorum ona, sırtarak. "Zayıfları

nı

izle

dim

.

"

"Evet, siliyoruz," diyor.

Arabayla uzaklaşırken, onu düşünmeden edemiyorum. Ve nedense, bu hayatımın en güzel gecelerinden biriydi çünkü gerçektir. Senaryosuzdu. Tıpkı bizim gibi. Ve belki de birlikte olmamızı bu kadar mükemmel kılan şey tam da budur.

13

JULIE

Sabahın telaşına odaklanmaya çalışıyorum, ama aklım sürekli dün geceye gidiyor. Nick'in ellerinin tenimde bıraktığı his ve beni istediği bir şey gibi bakışı, beni hala altüst ediyor. Yıldız ışığı altında suda neredeyse kontrolümüzü kaybediyorduk. İç çekiyorum.

O meraklı çocuklar olmasaydı!

"Jules, dünyaya dön!" Blaire parmaklarını şıklatıyor. "Bu, fincanı üçüncü kez fazla dolduruşun."

"Kahretsin!" Dağınıklığı temizlemek için havluları kapıyorum.

"Ee..." Blaire tezgaha yaslanıp, müşteri akını durduğunda beni izliyor.

"Gecen nasıldı?"

Ona bir bakış attım ve bu yeterliydi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana *her şeyi* anlat!"

Etrafa bir göz attım, sonra fısıldayarak, "Zane ve Autumn'un evinin arkasında bir patika var. Yıldızları izlemek için yan yana oturduğumuz bir araba aldık."

"Ve?" diye fısıldadı, her geçen saniye daha da heyecanlanarak.

Sesimi alçaltıp ona yaklaşıyorum, böylece kimse bu konuşmayı duymaz.

"Büyülüydü. Ta ki sarhoş gençler şampanyamızı içip, iç çamaşırlarımı çalıp, kıyafetlerimizi yakana kadar!"

Nefesini tutar. "Adi herifler! Onları tanıdın mı?"

"Hayır! Ama yemin ederim, onları bir daha görürsem annelerine söyleyeceğim! Külotumu ve sütyenimi aldılar! Üzerimde sadece bir battaniyeyle kulübeye gitmek zorunda kaldım!"

Blaire gülmekten titriyor. "Bekle. Neden kıyafetlerin yoktu?" Kafamı sallıyorum. "Çıplak yüzüyorduk."

"Oh? Oh. *Oh!*"

"Sen bir şey söylemeden önce, biz sadece eğleniyoruz ve birbirimize ilişkiler konusunda yardım ediyoruz," diyorum.

Blaire bana bir bakış attı. "Jules..."

"Şu anda, şartlar ve beklentiler olmadan onunla vakit geçirmenin tadını çıkarıyorum. Çok güzel. Şu anda durum bu ve benim için sorun yok," diye itiraf ettim.

"Sen tamamen mahvoldun."

"Hayır. Bizim durumumuz öyle değil. Bizimki farklı."

"Evet, öyle görünüyor," diyor, arkamdan bakarak. "Gerçekten öyle."

Zil çalar ve kapıya dönüp baktığımda, Nick'in pembe güller ve kurdeleli beyaz bir kutu taşıdığını görürüm. Rüzgârda saçları dağınık hale gelmiştir ve düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştır, çekici ön kollarını ortaya çıkarmıştır. Nefes alıyım, onu gördüğüme gerçekten mutluyum.

"Sanki onu çağırmışsın gibi," diyor Blaire, herkesin, hatta memnun görünen Nick'in bile duyabileceği kadar yüksek sesle.

O odanın diğer ucundan bana doğru yürürken, yemek odasındaki kadınlar başlarını ona doğru çevirir. Sanki onlar da onun gelmesini bekliyorlarmış gibi. Odanın havası buharlaşır ve gözlerimiz buluştuğunda midem kelekler uçar gibi titrer. Sanki beni ateşe atmış gibi tüm vücudum ısınır.

"Vay canına," diye fısıldar Blaire. "Bir erkek bana öyle baksaydı ölürdüm."

"Günaydın güzelim," Nick çok doğal bir şekilde, tezgahın üzerine eğilerek diyor.

Yanağıma öpücük kondurmayı planladığını düşünürken, dudaklarımız birbirine değiyor. Ona sarılmak istiyorum, ama herkesin bizi izlediğini düşünerek, çabuk olmasını istiyorum.

"Merhaba," diyorum. "Az önce seni düşünüyordum."

"Ne tesadüf. Ben de seni düşünüyordum," diyor, sesi alçak ve seksi.

Blaire alaycı bir şekilde gülüyor. "O gerçek değil."

Nick, tezgahın üzerinden bana şık kutuyu uzatır. "Senin için. Daha sonra aç. Yalnız olduğunda," diyor ve göz kırpmıyor.

Blaire şaşkın ve şok olmuş durumda. Nick kasaya gider ve cebinden cüzdanını çıkarır.

"En iyi arkadaşımı incitirsen, sikini keserim," diye Blaire fısıldayarak uyarıyor.

"İyi," diyor. "Bunu hak ettim." Eğilip içkisini sipariş ediyor.

Bir dakika sonra, bakışlarını aşağıya çevirip, kabak baharatlı latte siparişi yazdırıldığında sırtarak gülümserim.

Beni geçip duvarın yanında bekler. "Bu gece bir sürpriz parti olduğunu hatırladım."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve Blaire'e bakarım. "Şimdiden mi? Yemin ederim ki..."

"Çok meşguldün," diye fısıldadı ve Nick'e doğru başını salladı. Ona geri dönüyorum.

"Benimle gelmek ister misin?"

"Bu senin yolunun dışında olmaz mı?" diye soruyorum, kaşlarını kaldırarak. O öpülesi dudaklarını yalıyor. "Senin için asla."

Blaire bizi izleyerek alaycı bir şekilde güler. "Gelecek sonbaharda, eğer bekarsam, Cozy Coffee'den ayrılıp bir manastıra katılacağım."

Kahvesini bitirip kapağını kapatıyorum.

"Bir ekstra baharatlı *kabak baharatlı* latte," derim, ona uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor. "Akşam görüşürüz."

Kelebekler içimi kaplar.

"Sabırsızlanıyorum. Beşte seni alırım."

Kahve dükkanından çıkar ve gözlerim yemek salonunu taradığında, tüm kadınlar baygınlık geçiriyor.

"Ne güzel bir gün," diyorum yüksek sesle ve onlar sohbetlerine geri dönüyorlar.

Blaire hemen beni köşeye sıkıştırır. "O kutunun içindeki La Perla." "Ee? O ne?" diye sorarım, kafam karışmış bir şekilde.

"Pahalı iç çamaşırları. Bin dolarlık gecelikler." Beni arkaya götürür.

"Görmek istiyorum. Aç şunu."

"*Yalnız* olmasını söyledi," diye mırıldanırım.

"Ben sayılmam," der, beni cesaretlendirir. "Ben bir hayaletim. Ooh-ooo-ooh!"

Dikkatlice beyaz kurdeleyi çözüyorum ve kapağı yukarıdan kaydırıyorum.
İçinde siyah dantelli balconette sütyen ve ona uygun külot var.
Notu açtım ve onun el yazısını gördüm.

Yenisi. :)

"Kahretsin," diyor ve ben de ona okuması için veriyorum. "Eve gidip, senin ve Autumn için yaptığım aynı aşk büyüsünü yapacağım. Önce Autie Zane'i buldu, şimdi de sen Nick'i buldun. Ben kimi bulacağım?"

"Herkes için birileri vardır. Ve" —sesimi fısıldayacak kadar alçaltıyorum—"kimse *aşk* hakkında *bir şey* söylemedi. Biz sadece arkadaşız."

"Sana *bunu* söylemek istemezdim *ama...*" Notu bana geri verdi. "Bu, arkadaşlık ilişkisi değil, bebeğim. Az önce düşen bir adamın yüzünü gördüm. Ve sana bir bak. Oh, sen masum değilsin. Kafanda kaybolmuş, hayal kuruyorsun. Bir ay içinde ikiniz de sinir bozucu bir şekilde aşık olacaksınız."

"Bu sadece bir yedek."

"Tabii. Ben de İngiltere Kraliçesi'yim." Kafasını sallar. "Yüz dolara bahse girerim, bir yıl içinde nişanlanacaksınız."

"Sen delisin, Blaire. Cidden, sanırım bu tütsü sonunda beynini çürütmüş."

"Ben kehanetçiyim. Sözlerimi unutma. O adam senin *sonsuz* dek sevgilin olacak." Bunu düşünerek gülümsüyorum. Bu mümkün mü ki?

"Gördün mü, bu tepki kanıtı," diyor. "*Mahvoldun.*"

Seksi iç çamaşırlarını ofise bırakıp ön tarafa geri dönüyorum.

Vardiyanın geri kalanı, müşterilerin akını ve Blaire'in alaycı sözleriyle bulanık bir şekilde geçiyor.

"Bana öyle bakmayı kes," diyorum ona, bir sonraki vardiya için buzdolaplarını doldururken.

"Elimde değil. En iyi arkadaşım, ona sanki ayın sahibiymiş gibi bakan bir milyarder tarafından romantik bir şekilde corte ediliyor."

"Bu bu aşk değil. Bu bir ilişki durum, bir bir *sen* önerdiğin bir durum, doğru hatırlıyorsam."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Arkadan birkaç galon süt getirir ve beni yolundan çeker. "Bu gece ne giyeceksin?"

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Autumn iki hafta önce bana o partiyi hatırlatmış gibi hissediyorum. Sanki gözümü kırpıttım ve şimdi parti geldi.

"Autumn'un elli kişiyi davet ettiğini duydum," diyor bana. "Çoğu Zane'in New York'taki arkadaşları."

"Hazır değilim," diye itiraf ediyorum. "Ne giyeceğimi bilmiyorum."

Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Buradan ayrıldığımızda, sana gelip bir şeyler seçmene yardım ederim. Unutma, sen sevimli birisin ve sadece kendin olman gerekiyor."

"Teşekkür ederim."

"Seni yanlış yönlendirmeyeceğim," diyor. "Hiç yönlendirmedin ki."

Bir saat sonra, Blaire yatak odamda, gardırobumun önünde. Üç farklı elbise seçti ama son anda fikrini değiştirdi.

"Bu olacak," diyor ve bordo kadife elbiseyi askıdan çıkarıyor. "Şık ama seksi. Ayrıca giymesi çok kolay. Ve vintage Dior."

"Ne? Onu annemin dolabından aldım."

"Annen çok şık. Ayrıca, fermuarlı siyah botlarını giy. Bir erkek, bir kadına pahalı iç çamaşırı hediye ederse, onu çıkarmayı planlıyordur. Seni bir hediye gibi açmanın keyfini çıkarmasına izin ver."

"Satıldı," diyorum, onu alıp gülümseyerek vücuduma geçiriyorum. Boy aynasının önüne geçiyorum. "Yirmi bir yaşındayken, sen, Autumn ve ben, partnerlerimizle yapmak istediğimiz tüm yaramaz şeylerin olduğu o aptal dilek listesini yaptığımızı hatırlıyor musun?"

"Ona bundan bahsettin mi?" "Ona verdim."

O nefesini tutar ve çenesi yere düşer. "Ve?" "O da benim o şeyleri yapmama yardım ediyor."

"Eek!" diye bağırır Blaire. "Hangilerini?"

"Hepsini."

Şok oldu. "Klonu falan mı var?"

"Keşke öyle olsaydı çünkü..." diyorum ve Blaire başını sallıyor.

"Sen çok yaramazsın. Ama aynı zamanda, ben de öyleyim."
Telefonum titreyerek dikkatimi dağıtır.

NICK

Yoldayım. Ayrıca, Autumn'dan konuk listesini aldım. Bu gece çok ilginç olacak.

JULIE

Um ... iyi anlamda mı?

NICK

Kardeşlerim şu anda Hollow Manor'da.

JULIE

Oh, yani bir aile buluşması gibi mi?

NICK

Onlara uslu durmalarını söyledim. Birazdan görüşürüz!

Blaire kapıyı işaret ediyor. "Orada görüşürüz, tamam mı?" "Evet. Her şey için teşekkürler!"

"Senin adına sevindim. Klon hakkında bilgi edin, tamam mı?" Kıkırdar ve bir dakika sonra ön kapının kapandığını duyarım.

Biraz makyaj yapıp saçımı hacim kazandırmak için kıvırıyorum. İç çamaşırları cildime gizli bir sır gibi yapışıyor ve bordo elbise, bu botlarla birlikte bana güven veriyor. Blaire haklıydı. Doğru kıyafetleri seçmek konusunda altıncı hissi var.

Nick beni almaya geldiğinde, iki kez bakıyor. "Vay canına.

Muhteşem. Sonbaharın kraliçesi."

"Bu lakabı seve seve kabul ederim."

Ben kilitlerim, o da Range Rover'a doğru yürürken parmaklarını benimkilerle birbirine geçirir. Onun beni tüm dünyanın gözü önünde sahiplenmesinden hoşlanmamam gerekir, ama hoşlanıyorum. Sonra bunun sahte olduğunu hatırlıyorum. Öyle değil mi?

Sanki ruh halimdeki değişikliği hissediyor gibi.

"Ne?" "Sahte mi?" diye soruyorum.

Ellerimize bakıp başını sallar. Sonra beni kollarına alır, yaklaşıp ve kaldırımın tamamını kaplar. "Kimsenin senin benim olduğumu düşünmesini istemiyorum."

Kaldırımlar geçen haftaya göre çok daha kalabalık. "Ve sınırlar giderek bulanıklaşıyor," diye mırıldanıyorum gülümseyerek.

"Bebeğim, benim hiç çizgim olmadı. Bulanık olan senin çizgin," diyor ve kalbim küt küt atıyor.

Festival katılımcılarının kalabalığının arasından geçerek caddenin karşısına park etmiş arabasına doğru ilerliyoruz. Nick, elinden geldiğince bana bakmaya çalışıyor. Bazen onu yakalıyorum, bazen de fark etmemiş gibi davranıyorum.

Kapımı açıyor ve ben arabaya biniyorum. Uzaklaşmadan önce öne eğiliyor ve dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. Ona eriyip gidiyorum, parmaklarımı ensesindeki saçlarının arasında gezdiriyorum.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Sana biraz yaşamayı öğretiyorum," diyorum ve o hemen gülümsüyor, başparmağını yanağıma sürtüyor.

"Sen sonbaharın en sevdiğim parçasısın," der ve beni tekrar öper.

Birkaç saniye sonra, sürücü koltuğuna geçer. Motoru çalıştırır. Geri vitese taktıktan sonra elimi tutar ve yola çıkarız.

"Kardeşlerinle tanışmak için endişelenmeli miyim?" diye soruyorum.

"Hayır, seni seveceklerini biliyorum. Çok utanç verici davranıyorlar ve bazen sessiz kalması gereken şeyleri yüksek sesle söylüyorlar."

"Oh." Kıkırdayarak gülüyorum. "O zaman eğlenceli olacak."

Hollow Manor'a vardığımızda, Autumn'un bize park etmemizi söylediği yere yanaşana kadar ev boş görünüyor. Ev batmakta olan güneşin ışığıyla aydınlatılmış ve her pencereden sıcak bir ışık sızıyor. Ev canlı görünüyor, buradan bile hissedebileceğim bir enerjiyle dolup taşıyor. Midem gerginlikten bir takla atıyor.

"Çok fazla araba var," diyorum.

Nick elimi sıkıyor. "Ne zaman istersen gidebiliriz. Sen söyle yeter."

"Kabak baharatı mı?" diye alay ediyorum, ama sesim titriyor.

Bana dönüyor. "Hey. Seni sevecekler. Sevmezlerse de, siktir et onları."

Söyleyişi çok basit ve kendinden emin.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Nefes alıp, hayatımı en iyi şekilde altüst eden bu adama bakıyorum.

"Evet. Hadi yapalım şunu."

Parmak eklemlerimi öper, sonra arabayı dolaşıp kapımı açar. Eve doğru ilerlerken, pencerelerin önünden geçen gölgeler görür ve dışarıdan gelen kahkahalar duyarım.

İşte bu. Kardeşleriyle tanışmak üzereyim.

Ev, açık ön kapıdan yankılanan seslerle doludur. Hollow Manor'ın verandasına çıkan merdivenleri tırmanırken midem ters dönüyor. Yüksek Gotik pencereleri olan bu siyah konak, ben gençken tüm ürkütücü hikayelerin ve üçlü cesaret oyunlarının merkeziydi.

Parmaklarımız birbirine kenetlenir ve Nick içeri girerken bana cesaret verici bir gülümseme atar. Bir grup insan bize doğru döner ve o elimi sıkar.

"Rahat ol," diye fısıldar.

Sanki benim gergin olduğumu hissediyor gibi. Eminim hissediyordur. Onun aksine, ben bu tür ilgiye alışkın değilim. O rahat, hatta sakin, hiç etkilenmemiş gibi. Ben ise kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum.

Beni oturma odasından geçirirken, Autumn ve Zane'i arıyorum, onların kasabadaki kabak tarlasında olduklarını biliyorum. Zane'e sürpriz yapmak için herkese gelmeleri için zaman tanımak amacıyla bunu bilerek yaptı. Bence o, Autumn'un bunu planladığını biliyor ve onu memnun etmek için ona uyuyor.

Odayı taradım ama Blaire'i de göremedim. Muhtemelen tanıştığı her yeni kişiyle arkadaşlık kuruyordur, çünkü o böyle biridir.

Blaire kimseyle uzun süre yabancı kalmaz, bu da arkadaşlığımız boyunca hem bir lütuf hem de bir lanet olmuştur.

Mutfağa doğru yürürken, bir adam koşarak gelip beni sıkıca kucakladı. Ayaklarım yerden kesildi. Pahalı bir kolonya ve bela kokuyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye soruyorum, onu hayatımda hiç görmediğimi bilerek.

Bu gerçek önemli değil gibi görünüyor.

"Onu indir," diyor Nick sert bir sesle. "Hemen."

Birkaç saniye içinde yere indiriliyorum.

"Ben Asher. Nick'in *en sevdiği* kardeşi," diyor. Gözleri aynı renkte. "Sen de Julie'sin."

Nick kolunu omzuma atıyor ve herkesin önünde bana yakın olup beni sahiplenmesi hoşuma gidiyor.

Asher sırtır. "Vay canına. Şimdiden kıvılcımlar çıkıyor. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Teşekkürler," diye gülerek karşılık veriyorum, onun enerjisine ayak uydurmaya çalışarak. "Ama iltifatlarına ihtiyacım yok."

"Öyle değil," diyor. "Kardeşimin evleneceği kadınla tanıştığıma gerçekten çok mutluyum."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır Nick. "Lütfen onu dinleme. Asher, lütfen yapma."

"Her neyse. Sen değişmiş bir adamsın. Kendine bir bak. Neredeyse parlıyorsun."

Nick'e bakıyorum. "Bu doğru mu? Seni değiştirdim mi?"

"Oh, tatlım, değişim seninle tanıştığım anda oldu," diyor.

Nefesim kesilir ve neredeyse yere yığılacağım. "Öyle mi?" diye sorarım.

"Kesinlikle."

O geceyi çok net hatırlıyorum. O geceki konuşmamız beni de değiştirdi. Craig'in beni içine soktuğu sis perdesinden beni çıkardı, daha iyisini hak ettiğimi fark etmemi sağladı. Nick ile tanıştıktan ve onun gibi erkeklerin gerçekten var olduğunu öğrendikten sonra, bir daha asla yetinmeyeceğime kendime söz verdim. Ve Craig geri dönmeye çalıştığında, Nick bir melek gibi ortaya çıktı.

"Neredeyse bir yıl geçtiğine inanamıyorum," diyorum, düşüncelerimden kendimi kopararak.

Asher kaşlarını çatıyor. "Bir yıl mı?"

"Geçen Ekim'den beri tanışıyoruz," diye açıklıyorum. Nick bana bakıyor. "Ona sırlarımızı söyleme."

Dudaklarında beliren o kendini beğenmiş gülümsemeyi seviyorum.

Asher, zaman çizelgesini bir araya getirmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Nasıl?"

"Endişelenme," diye mırıldanır Nick.

Ağzı açık kalır. "Senin hakkında yayınlanan kör haberler..."

"Gizli haber ne demek?" diye soruyorum.

"Ahh, Julie, Julie, Julie. Sevgili, *gizemli*, sevgi dolu kardeşim Cozy Creek'i ziyaret etmeyi seçmesinin tek nedeni sendin. Bunca zaman, bunun Zane'e yakın olmak istediği için olduğunu sanıyordum. Bu çok daha mantıklı." Asher ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Çok mantıklı!"

"Dramatik davranıyorsun," Nick gözlerini devirerek ona söyler.

"Onları rahat bırak," diyor Billie Calloway, kolunu Asher'ın koluna takarak.

Koyu renkli bob saçları her zamanki gibi mükemmel ve giyimi de çok çekici. Onunla geçen yıl Zane ve Autumn'un düğününde tanıştım. Bu kadın, delici mavi gözleri ve mükemmel bir "resting bitch face" ile muhteşem bir şekilde korkutucu.

"Seni tekrar görmek güzel, Julie. Elbisen çok güzel. Bu 1994 Dior mu?" diye sorar.

"Öyle sanırım," diye gülerek cevap veriyorum. "Birkaç yıl önce annemin dolabından rastgele aldığım bir şey. Açıkçası, bunun özel bir şey olduğunu bilmiyordum. Sadece bel kısmının sevimli olduğunu düşünmüştüm."

"Harika bir bulgu ve sana *çok* yakışmış," diyor. "Teşekkür ederim." Kendime güvenim anında artıyor.

"Billie benim nişanlım," diyor Asher.

"Oh! Vay canına! Tebrikler! Bu harika," diyorum ikisine de. "Sen çok şanslı bir adamsın, Asher."

"En şanslı." Gözlerine bakıyor, sonra hızlıca bir öpücük çalıyor.

Konuşmadan iletişim kuruyorlar. Asher'ın ona bakışını, tavırlarının nasıl değiştiğini fark ediyorum.

"Peki, birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?"

"On yıldan fazla," diye cevaplıyor Billie ve elini onun yanağına koyuyor.

"Çoğu zaman ondan nefret ettim."

"Bana sorarsan, tamamen zaman kaybı," diyor Asher ve tekrar öpüşüyorlar.

Birlikte çok tatlılar, birbirleri için yaratılmışlar.

"Biliyorsun, her zaman ilk evlenen ben olmalıydım," diyor Nick şakacı bir şekilde.

"Hala vaktin var," der Asher ve sırtına hafifçe vurur. "Tarihi ilkbaharın başına ayarladığımızı düşünürsek, sanırım yedi ayın var. İstersen bebek sahibi olmak için neredeyse yeterli bir süre."

Ağzım açık kalır.

Billie sırıtıyor. "Bu çok doğru."

Nick cevap vermek isterken, dağınık sarı saçlı, açık mavi gözlü ve bulaşıcı bir kahkahası olan bir adam Nick'i arkadan kucaklıyor.

Nick dönüp kim olduğunu görünce heyecanla parlar. "Patterson! Burada ne işin var?"

"Autumn beni davet etti ve birkaç gün iznim var. Sorun olmazsa seninle kalabilir miyim?"

"Ne istersen," diyor Nick. "Kiraladığım ev çok büyük. Ben pek orada olmayabilirim ama kalabilirsin."

Patterson'ın açık mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Ooh la la."

"Bu benim *kız arkadaşım* Julie," diyor Nick, kolunu belime dolayarak. "Bu da Patterson. Eskiden Angels'ta birlikte hokey oynardık."

"Eğer aranızdaki işler yolunda gitmezse, beni ara," diyor Patterson, kelimeleri zar zor çıkararak.

Nick onu itekler. "Seni gerçekten tekmelerim."

Ön kapı açılır ve dikkatimizi başka yöne çeker. Bu sefer, Harper ve onun yanında, sanki korumasıymış gibi duran iri yarı, dövme bir adam vardır. Parmağındaki yüzüğü ve birbirlerine bakışlarını fark ederim ve bunun daha fazlası olduğunu anlarım. Harper, Billie'yi görür görmez, birbirlerine koşarak sarılırlar. Ayrıldıklarında, beni ve Nick'i görür ve gülümser.

"Vay canına," diyor Harper, ikimizi sırayla bakarak. Gözleri odaklanamıyor. "*Vay canına.*"

"Ne?" diye soruyor Nick.

"Sonsuzluk tam önündedir," diyor. "Aşk kurallara uymaz. Aşkın son kullanma tarihi yoktur. Üçüncü kez sadece bir şans değildir; kader kendini düzeltir, hatasını telafi eder. İki yol görüyorum

yol görüyorum, ama ikisi de aynı yere, eve çıkıyor. Aradığını çoktan buldun."

"Peki ne arıyoruz?" diye soruyorum. "Son oyun."

"Bana gerçekten bir aşk kehaneti mi verdin?" Nick

"Elimde değil!" Aramızda bakışarak sırtıyor. "Doğru Şimdi, tebrik etmem gerektiğini hissediyorum." Herkes bize bakıyor ve yanaklarım kızarıyor. Enerji artıyor ve başım dönüyor.

Blaire'in ıslığı düşüncelerimi böldü. "Geldiler!

Herkes saklansın!"

"İşte buradasın!" diye ona doğru bağıriyorum ve o kalabalığın içinde kaybolmadan önce gülümsüyor.

İnsanlar her yöne dağılır. Bazıları kanepelerin arkasına dalar, yan odalara saklanır. Nick elimi tutar, beni gardırop dolabına çeker ve dar, karanlık alanda birbirimize sıkıca sarılırız.

"Burası çok rahat," diye kulağıma fısıldadı, nefesi boynumda sıcak.

"Şşş." Sert bir ses çıkarmaya çalışıyorum.

Elleri belimde ve o kadar yakınız ki, kalbinin göğsümde attığını hissedebiliyorum.

Ona uslu durmasını söylemeden önce, ağzı benimkini bulur. Aniden, saklandığımızı ve evin insanlarla dolu olduğunu unuturum. Beni duvara bastırırken, sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi öpüşürken, ellerim saçlarına dolanır.

"Sürpriz!" Oda boğuk tezahüratlarla doldu, ama biz birbirimize o kadar kaptırmışız ki, oradan çıkamıyoruz.

Saniyeler sonra kapı açılır ve Zane'in kahkahasını duyarım. Nick'in dudakları boynumda, ellerim ise hâlâ saçlarında dolanmış durumda.

"Sürpriz," diyor Nick, hiç utanmadan. "Doğum günün kutlu olsun dostum."

"Teşekkürler," diyor Zane.

Autumn arkasında gülerek belirir. Ona paltolarını uzatır ve Nick kapıyı kapatmadan önce onları karşı tarafa asar.

Nick'in göğsüne yaslanıp gülüyorum. "Kalbimi hızlandırıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Bu karşılıklı, bebeğim." Birkaç öpücük daha çalar.

"Harper genelde aşk kehanetleri yapar mı?" diye sorarım, o da alt dudağımı ağzına çekip emmeye başlar.

"Evet, ve o asla yanılmaz."

Onun sözleri içimi elektrik akımıyla dolduruyor ve içimde derinlerde onun haklı olmasını isteyen bir parça var. Bunu inkar edemem.

"Diğerlerine katılmalıyız," diyor.

"Evet," diyorum, bütün gece burada kalamayacağımızı bilerek.

Kontrolü kaybettik ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Kapıya uzanıp açıyor ve ikimiz dışarı çıkıyoruz. Duvardaki altın çerçeveli aynada kendime bir bakıyorum. Süper kalıcı formülü sayesinde rujum bozulmamış, ama dudaklarım şişmiş ve Nick'in saçları parmaklarımla karıştırdığım için dağınık. Herkes bize anlamlı bakışlar atıyor, ama yargılama yok, sadece destek var.

Arka planda ürkütücü bir müzik çalıyor ve ışıklar kısılıyor. Ortam mükemmel ve Halloween'da düzenleyecekleri büyük kostüm partisi için beni heyecanlandırıyor.

Zane ve Autumn bize içki ikram ediyor, biz de kabul ediyoruz. "En azından şaşırdın mı?" diye soruyorum Zane'e.

"Hiç de bile. Geçen yıl ona yüzyılın en iyi sürpriz partisini düzenlediğim için, o da geçen yılın iyiliğini geri ödemek istiyor," diyor ve ona gülümsüyor.

Ne kadar aşık olduklarını görmek çok kolay.

"En azından şaşırmış gibi davran," diyor Autumn, ona nacho yedirirken.

"Bir gün seni çok sert becereceğim."

"Beni çoktan aldın, Pumpkin."

Daha fazla arkadaşı sohbet etmek için yanımıza gelir ve Nick beni uzaklaştırır. Işıklı ve dumanlı dev bir kazanla içeceklerimizi yeniden doldururuz. Mor renkli içecek kötü kararlar gibi kokar, ama şu anda hoşuma gider. İkimiz de içeceklerimizi yudumlarız ve bir an durup evde ne kadar çok sonbahar dekorasyonu olduğunu fark ederim. Autumn bütün sabahını dekorasyonla geçirmiş olmalı. Farklı şekil ve boyutlarda en az elli kabak vardır.

"Sence bunu dün gece o uyurken mi yaptı?"

Nick gülüyor. "Yani, uyandığında, Autumn Noel Baba'nın ziyaret ettiği gibiymiş."

"Aynen öyle. Ama o sonbaharın ilk gününde doğdu, bu yüzden bu çok uygun olurdu."

Nick etrafına bakınıyor, her şeyi içine alıyor. "Bence burada en az yüz kabak var."

"O kadar mı? İmkânı yok." Saymaya başlarım. "Tamam, belki de balkabağı körlüğü var bende. Şöminenin üzerinde on sekiz tane saydım."

Nick yaklaşarak odanın diğer ucundaki pencerenin yanında duran ciddi görünümlü bir adamı işaret eder. "Oh, o benim ağabeyim, Dyson."

Nick onun adını söylediği anda Dyson dönüyor. Mavi gözleri, hiçbir şeyi kaçırmamış gibi bana bakıyor.

"Vay canına, çok
korkutucu." "Biliyorum,"
diye mırıldanır Nick.

Birkaç saniye sonra, Dyson bize doğru geliyor.

"Sen Julie olmalısın." El sıkışması iş adamı gibi, ama kararlı. "Nick, bir kahve dükkanın olduğunu söyledi."

"Aile işi. Üç nesildir." "Kârlı mı?"

"Dyson, hadi ama," Nick uyarır. "Finans saçmalıklarını New York'ta bırak."

"Sorun değil," diyorum, Nick'in elini tutarak. "Kâr etmeden 81 yıl boyunca iş yapmaya devam etmek mümkün değil. Ne dersin?"

Dyson'ın ifadesinde bir değişiklik olur. Belki de saygıdır? Umarım öyledir.

Gülümser. "Sen onun normalde tercih ettiği tipten daha iyisin."

"Nedir o?" diye sormadan edemiyorum. "Eğer bundan bahsedeceksen, neyle karşılaştırıldığımı bilmek isterim."

"O, entelektüel açıdan kendisiyle eşit düzeyde bir kadın bulamadı."

Cevap vermesine şaşırdım. "Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. En azından öyle olmanı umuyorum, yoksa bu ilişki yürümez," diyor Dyson ve bunun bir uyarı olup olmadığını bilemiyorum. "Neyse, iyi sohbetti."

Dyson uzaklaşır ve Nick başını sallar. "Acımasız olsa da dürüstlüğüne engel olamıyor." "Bu gece pek çok gerçeklik kontrolü oldu," diye mırıldanırım.

İçkilerimizi yeniden doldurup dışarıdaki ateş çukuruna kaçtık. Kalabalık evde, bazen fazla gerçekçi gelen sohbetlerin arasında geçirdikten sonra, serin akşam esintisi harika geliyordu. İkimiz de iç çekip gülümsedik.

"Böyle daha iyi," derim, o kütük bankta otururken.

Ateş çıtır çıtır yanarken, Nick'in yüzüne gölgeler düşüyor. Beni kucağına çekiyor ve ben ona yaslanıyorum.

"Çok daha iyi," diyor, kollarını belime dolayarak çenesini omzuma yaslayarak. "Kardeşlerim için özür dilerim. İkisi de filtre kullanmazlar ama niyetleri iyidir."

Onun bal rengi kahverengi gözlerini görebileceğim bir pozisyona geçiyorum. "Dyson'ın söylediği doğru muydu? Senin normalde sevdiğin tip hakkında?"

Nick ateşin ışığında beni inceliyor. "Evet. Bence bu doğru."

"Bu, herkese verdiği bir uyarı mı?" diye soruyorum.

"O değil," diye itiraf ediyor. "O yeni bir keşifti." Sessizlik içinde oturup alevlerin yukarı doğru titremesini izliyoruz.

"Mutluymuşsun gibi yaşıyorsun," diyor Nick. "Bu bana ilham veriyor."

"Ben mutluyum," diye itiraf ediyorum. "Şu an sahip olduğumuz tek şey, garantisi olan tek şey bu. Sen mutlu musun?"

Bana yaklaşır ve öfkeli bir ses o anı kesintiye uğratmadan önce beni öpecek sandım.

"Kendall umurumda değil!" Patterson, telefonu kulağına dayamış, ağaçların yanında volta atarak yanımızdan geçip gider. "Hayır, o şeytanın ta kendisi. O oradaysa, ben orada olmayacağım! Oynamak zorunda kalsam bile umurumda değil. Onu hiçbir maçımda istemiyorum. Onun yakınında olmak istemiyorum. Jameson'a yaptıklarından sonra olmaz."

Bizi görür, özür dilercesine el sallar, ama yürümeye devam eder.

"Addison, sen anlamıyorsun..." Uzaklaşırken sesi giderek azalır.

"Kendall kim?" diye soruyorum, Patterson'ın sinirlendiğini fark ederek.

"Kardeşinin eski nişanlısı," diye açıklıyor Nick, beni kendine doğru çekerek. "Kız kardeşi Addison, şehre geri taşındı ve

her hafta sonu Kendall ile takılıyor. Neredeyse ayrılmazlar."

"Drama gibi geliyor."

"Evet, öyle. Patterson ve Kendall arasında garip bir nefret var. Aynı odada bulunamıyorlar. Bu durum yaklaşık beş yıldır devam ediyor."

"Yani, çözülmemiş bir sürü cinsel gerilim var."

Nick gülüyor, göğsü sırtına çarpıyor. "Bunu ona duyurma, asla. Kafayı yer ve çıldırır."

"Bir adam çok fazla itiraz ettiğinde ne derler bilirsin..." "Neymiş o?"

"Onun külotunun içine girmek istiyor."

Nick, Harper ortaya çıktığında hala gülüyor.

"Pasta zamanı, ruh ikizleri! Herkesi çağırmam söylendi."

Takma adı görmezden geliyoruz, ama ayağa kalkıyoruz.

Patterson, biz içeri girerken gölgelerde tartışmaya devam ediyor.

Bu da beni gerçek hikayenin ne olduğunu merak ettiriyor.

"Oh, Kendall aynı zamanda koçumuzun kızı ve ondan yaklaşık yedi yaş küçük," diye kulağıma fısıldadı.

"Oh, lanet *olsun*. Bu çok ilginç bir

olay." "Yoksa nemli mi?" O gülüyor.

"İğrenç, bir daha asla böyle bir şey söyleme," derim, o da bana kapıyı açarken.

İçeri girdikten sonra, masanın etrafında toplanıp "Happy Birthday" şarkısını söyleriz. Zane ve Autumn, Kabak Kralı ve Kraliçesi taçlarını takmışlardır, ki bunun yüzde yüz *onun* fikri olduğuna eminim. Harper'ın getirdiği çikolatalı pastalar tezgahın üzerinde güzelce dizilmiştir. O kadar güzeller ki, neredeyse yenmemeleri gerekir. Autumn, Zane'in kulağına bir şey fısıldar ve bu onu kötücül bir şekilde sırtmaya iter.

Nick bana bir parça kek yedirir ve sonra öne eğilip dudaklarımdaki kremayı öper. Bu rol yapma değildir. Ona karşı mırıldanırım.

Geri çekildiğinde, önümde sertleşir.

"Anne?" Biraz daha dik durur. "Geleceğini bilmiyordum."

"Sürpriz!" diyor annesi.

Mideme bir ağırlık çöküyor. *Annesi*. Onun annesiyle tanışıyorum ve onun ilk izlenimi, ağzımın oğlunun ağzıyla kilitli olduğu. Üstelik, mor punçtan biraz sarhoşum.

"Ambrose, Zane'i görmek istedi. Asher adında küçük bir kuş, senin şehirde olduğunu söyledi ve ben de seni görmek istedim. Senin için endişeleniyordum Nicky, ama görünüşe göre gayet iyisin."

"Öyleyim anne. Çok iyiyim. Julie ile tanışmanı istiyorum."

Gülümsemesi tıpkı Nick'inki gibi ve beni inceleme şeklinden, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadığını anlayabiliyorum. O kadar zarif ki, kızaran yanaklarım ve dağınık saçlarımın farkına varıyorum.

"O benim kız arkadaşım," diyor Nick o kadar doğal bir şekilde ki, neredeyse ben de inanacağım.

"Biz sadece arkadaşız," diye patlarım, mor renkli içki beni çok dürüst yapmıştır. Bu şartlar altında annesine yalan söylemek istemiyorum.

"Öyle mi?" Nick'in sesinde tanımlayamadığım bir şey var.

Oda bir an durmuş gibi. Asher, sanki tüm konuşmamızı duymuş gibi dramatik bir şekilde boğazını temizliyor.

"Herkesin dikkatine! Hızlı oylama!" Yaramazca sırtıyor. "Burada Julie'nin Nick'in kız arkadaşı olduğunu düşünen var mı?"

Herkesin elini kaldırdığını izliyorum. Autumn, Blaire, Zane, Dyson, Asher, odanın diğer ucundaki Patterson ve hatta resmi olarak tanışmadığım insanlar bile oy kullanıyor.

"Harika! Onların sadece arkadaş olduğunu düşünen var mı?" Gülümsemeler denizinde tek başıma elimi kaldırıyorum. "Katıldığınız için teşekkürler." Asher sırtıyor. Ağzımı açıyorum ama sözcükler çıkmıyor.

"Ne olursan ol, tebrikler." Nick'in annesi gülümser ve ben hemen rahatlarım. "Autumn senin çikolatalı kruvasanlarına bayılıyor. Colorado'daki en iyisi olduğunu söylüyor."

"Çok nazik," diyorum. Sesim hissettiğimden çok daha sakın. "Sırrı, büyük büyükanneimin hamur tarifinde yatıyor."

"Tatil boyunca kulübemizde kalacağız. İkiniz de yakında akşam yemeğine gelmelisiniz."

"New York'a dönmüyor musun?" Nick şok olmuş gibi ses çıkarır.

"Tatlım, ben de senin kadar şehri seviyorum," diyor mükemmel bir alaycılıkla.

Zane'in babası onu çağırır ve o da Nick'e sarılır. "Lütfen uzaklaşma."

"Tamam," diyor Nick gülümseyerek. "Görüşürüz."

Ailesi gittikten sonra parti devam ediyor, ama ben dikkatimi vermediğim bir anda yerin kaymış gibi hissediyorum. Herkes benim inkar ettiğim bir şeyi görüyor. Ya da belki de benim itiraf etmeye korktuğum şeyi biliyorlar.

Ben konuşmadan, Blaire ortaya çıkar, artık kesinlikle sarhoş olmuştur. "İşte buradasın! Jules, shot içiyoruz!"

"Sanırım yeterince mor punç içtim," diyorum ona gülerek, bu gece Wastedville'e gitmek istemediğim için.

"Hafif siklet," diye alay eder, sonra ikimizin arasına bakar. "Oh, bir şeyi mi böldüm?"

"Hayır," diyorum, ama Nick'in eli yavaşça benimkini buluyor ve onun en ufak dokunuşu bile kolumda tüylerimi diken diken ediyor.

"Aslında," diyor, soğukkanlılıkla, "sanırım biz gidiyoruz."

"Şimdiden mi?" Autumn, boş pasta tabaklarını taşıyarak ortaya çıkar. "Sizi neredeyse hiç görmedik."

"Çünkü sen popülersin," diyor Nick.

Ve kaçtığım için mutluyum, özellikle de onunla birlikte.

Nick, Zane, Patterson ve kardeşlerine veda eder.

Autumn'ı lavaboya kadar takip ederim, o da tabakları oraya bırakır.

Bana döner ve sıkıca sarılır. "Senin adına çok mutluyum."

"Dur," diye fısıldarım, ama gülümsemeyi kesemiyorum. "Bu sana çok yakışmış."

"Ne?" diye sorarım.

"Aşkım."

Ben bir şey söyleyemedim Nick yanımıza gelir ve elini elime koyar.

"Hazır mısın?"

"Evet, çok hazırım," diyorum, beni bu kadar kolay anlayabildiği

için mutluyum. "İyi eğlenceler, siz ikiniz!" diyor Autumn.

Evi geçip verandaya çıkıyoruz. "Daha iyi mi?" diye soruyor.

Başımı sallarım.

"Zane ve Autumn, herkesi Cozy Creek'e veya birkaç kişinin kaldığı tatil köyüne götürmek için limuzin kiraladılar," diyor Nick ve beni bir limuzine doğru yönlendiriyor.

"Range Rover'ın ne olacak?" diye soruyorum. "Yarın gelip alırım."

Arabanın arkasına biniyoruz ve Nick, yola çıkarken kolunu omzuma doluyor.

"Bu, alacakaranlık kuşağı gibi, değil mi?" diye soruyorum.

"Biraz, ama in bir iyi bir O bir bana bana yüzü yüzü geçen sokak lambalarının ışığıyla aydınlanıyor.

Gerçek, birbirimize bakarken aramızda duruyor ve sonra dudaklarımız birbirine çarpıyor.

İlk başta öpücüklerimiz yumuşak ve uzun sürüyor, ama çabucak çaresizliğe dönüşüyor.

Bunu çözmek için bir aydan biraz fazla vaktimiz var, ama zaman hızla geçiyor.

Ve şu anda tek düşünebildiğim, onu nasıl bırakacağımın bilememesi. Nick Banks kısa sürede benim yeni bağımlılığım haline geldi.

15

NICK

Limuzin Julie'nin apartmanının önüne geldi, ama ikimiz de inmek için kıpırdamadık. Yol boyunca gençler gibi öpüşüyorduk, sadece nefes almak için ayrılıyorduk. Şoför ikinci kez boğazını temizledi.

"İçeri girmeliyiz," diyor Julie ağzıma fısıldayarak, ama elleri hâlâ gömleğimi sıkıca tutuyor.

"Öyle yapmalıyız," diye onaylayarak onu tekrar öpüyorum.

Sonunda limuzinden inip onun evine girdiğimizde, aramızdaki ateş yanıyor. Harper'ın kehanetinden, herkesin bizim birlikte olmamızı onaylamasından, annemin Julie ile tanışmasından ve kardeşlerimin onay vermesinden sonra her şey farklı geliyor. Daha gerçek. Onunla daha fazla zaman geçirebileceğimi hayal etmek neredeyse korkutucu.

Julie topuklu ayakkabılarını çıkarır ve bana döner. "Ne yapıyoruz?"

"Bilmiyorum," diyorum, ona yaklaşarak. "Sen biliyor musun?" "Hayır," diye fısıldıyor.

"Durup, buradan uzaklaşabiliriz."

"Bu mümkün değil." Bana doğru bir adım attı. "Senden kaçmana izin vermek, şüphelerin yoksa, istediğim en son şey."

"Şüphem yok, tatlım."

Yüzümü inceliyor, sonra kararını veriyor. "Benimle yukarı gel."

Julie elimi tutar, beni merdivenlerin tepesine ve yatak odasına götürür.

Bana dönerek, yeşil gözleri parlıyor. Parmakları Dior elbisesinin fermuarını oynatıyor. Yavaşça fermuarı açıyor, kumaşın ayaklarının dibine düşmesine izin veriyor.

Ona aldığım iç çamaşırı setini görünce nefesim kesildi. Her muhteşem kıvrımı ortaya çıkarıyordu.

"Muhteşemsin." Nefesimi veriyorum. Parmaklarımı kalçasındaki dantelin üzerinde gezdiriyorum. "Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Ve?" O, gömleğimin düğmelerini açmaya başlar. "Sen de en az onun kadar suçlusun." Telefonum çalar ve ikimiz de donakalırız.

"Lütfen kapat," diyor ve dudaklarımı öpüyor.

Ne hakkında konuştuğumuzu bile unutuyorum, ama telefonum titremeye devam ediyor.

Beş cevapsız arama sonra, telefonu çıkarıp ekranda Patterson'ın adını görüyorum.

Cevap veriyorum. "Ne?"

"Kabin'e giremiyorum," diyor.

"Dört-yedi-sekiz-iki," diyorum, sonra telefonu kapatıp kapatıyorum.

Julie omuzlarımdan gömleğimi çıkarıyor ve gömlek, onun elbisesinin yanına yere düşüyor.

Onu yatağa doğru itip yatırıyorum. O sırada telefonu çalmaya başlar.

"Boş ver," diyorum, onu kenara çekip, bacaklarının arasını öpüyorum.

Ama telefon tekrar çalar. Ve tekrar. Ve lanet olsun, tekrar. Julie inler ve oturur.

Yerdeki elbisesinin cebinden telefonunu alır. "Autumn arıyor."

Telefonu açar ve hoparlörü açar. "Bu hayat memat meselesi olsa iyi olur."

"Nick'i ver," diyor Zane. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Patterson herkesi arıyor. Kulübenizin kapısı kilitli ve pencereyi kırmak üzere. Polis çağırılmadan önce bu sorunu halledin. Bu, hiçbirimizin ihtiyacı olan son şey."

"Sen..."

"Hayır. O *senin* hokey arkadaşın. Range Rover'ın burada olduğu için seni almak için bir araba gönderiyorum. Beş dakika içinde hazır ol."

Hat kesiliyor.

Julie, hala o iç çamaşırlarıyla yatağa uzanır ve şimdiye kadar kurduğum tüm fantezilerimdeki gibi görünür.

"Gitmen gerek, değil mi?" diye sorar. Ben de yatağa uzanırım. "Gitmek istemiyorum."

Elimi kalçasına koyarım, nefesinin kesilmesini izlerim. Beni kendine çekip öper, bu beni inlememe neden olur.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?" diye sorar.

"Ona dışarıda uyumasını söylemek istiyorum," diye itiraf ediyorum dudaklarına. "Ama camları kıracaktır. Kiralık evi mahveden milyarder hakkında manşetlere çıkmak istemeyiz."

"Tamam," diyor ve vücudunu çevirerek beni sırt üstü yatırıyor. Bir an sonra Julie kucağıma tırmanıyor ve bacaklarını bacaklarımın üzerine atıyor. Ellerimi sırtının arkasına koyuyorum ve sertleşmiş penisime sürtünmesini izliyorum. "Seni çok istiyorum."

"Jules," diyorum, zar zor konuşabiliyorum.

Bizi ayıran tek şey benim kıyafetlerim ve onun son derece ince külotu. Nefesi hızlanırken içimden bir inilti çıkar. Öpüşmeyi, dokunmayı bırakamıyoruz ve o devam ediyor. Julie böyle devam ederse, sonunu getirebilir.

Kendini kaybedebileceğini düşünmeden hemen önce, dışarıda bir araba iki kez hızlıca kornaya basar.

"Hayır," diye fısıldadı, yenilmiş bir şekilde. Kulağıma ağır ağır nefes alıyordu, dudakları şişmişti.

"Çok üzgünüm. Gitmek istemiyorum."

"Yapmak zorundasın." Benden kalkıyor ve ayağa kalktığımda, sanki pantolonumda lanet bir sirk çadırı varmış gibi hissediyorum. "Lütfen git, kalman için yalvarmadan önce."

"Bana ne yaptığını bir bak." Eğilip onu öptüm. "Bir dahaki sefere, söz veriyorum."

Yirmi dakika sonra, Riverside'dayım ve çok sarhoş olan Patterson'ı içeri alıyorum.

"Hayatımı kurtardın," diye mırıldanıyor. "Kapı benden *nefret ediyor*. Neredeyse yumruğumu kapıya geçiriyordum."

"Kapı gayet iyi. Yanlış şifreyi giriyordun, bu yüzden yirmi dakika boyunca dışarıda kaldın."

"Saçmalık! Dört-sekiz-yedi-iki."

"Hayır, aptal, dört-yedi-sekiz-iki."

"Oh." Yüzüstü kanepeye yığılıyor. "Oops."

Pencereye gidip kiralık arabasının dışarıda olup olmadığını kontrol ediyorum, ama görünüşe göre limuzinle gelmiş.

"Siktir," diye fısıldıyorum.

Arkamı döndüğümde Patterson çoktan horlamaya başlamış.

Yukarıdaki ana yatak odasına çıkıp yatağın kenarına oturuyorum.

NİCK

Bugün eğlendim.

JULİE

Ben de.

NİCK

Patterson çoktan bayıldı. Yarın ona kızacağım.

JULİE

Bunu hak etti.

NİCK

O iç çamaşırını giydiğin halini düşünmeden edemiyorum.

JULİE

Hala giyiyorum.

NİCK

Beni kızdırma.

Yan açıdan çekilmiş bir fotoğrafını gönderir. Yataktadır ve teninde siyah dantelin izleri belli olmaktadır.

NİCK

Ateşle oynuyorsun.

JULIE

Belki de yanmak istiyorum.

NICK

Şu anda ne yaptığını söyle bana.

JULIE

Yatakta yatıyorum. Hala bana aldığın iç çamaşırını giyiyorum. Ellerinin üzerimde olduğunu düşünüyorum. Uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

NICK

Seni düşününce çok sertleşiyorum.

JULIE

Göster bana.

Onun fotoğrafını çekmeye hazırlanırken telefonum çalıyor ve FaceTime araması geliyor.

Cevap verdiğimde "Merhaba" diyor.

Ekran aydınlanıyor, yüzü bir melek gibi parlıyor, ama ben gerçeği biliyorum. O bir azize değil. Bu gece değil. Dudakları açılıyor ve boynuna yayılan kızarıklığı görebiliyorum. Gergin. İyi. Onun çekingen, emin olmayan, ama istekli halini seviyorum. Çok istekli.

Yastıklara yaslanmış, siyah danteli tenine mükemmel uyuyor. Göğüs uçları kumaşın içinden sertleşmiş ve ağzımı bekliyor. Julie kamerayı aşağı indiriyor. Bacakları, ıslanmış şeffaf kumaşın içinden onu görebilmem için yeterince açılmış.

Kamerayı çevirip ona beni ne kadar etkilediğini gösteriyorum.

"Tanrım, Nick." Nefesi kesiliyor. "Bu işkence."

"Kendine dokun," diyorum. "Gösterecek misin?"

"Sen de yaparsan." Sesi yumuşaktı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Yatağa yaslanarak sııttım. Onu görmek kalbimi çarptırıyordu. "Biliyorum tatlım. Bu yüzden senin için her şeyi yoluna koyacağım. Bana güveniyor musun?"

"Evet." Alt dudağını ısırarak başını sallır.

"Külotunu çıkar," emrediyorum, sesim sert, hatta çaresiz. "Bana benim olanı göster."

Telefonunu yastığın üzerine koyar, sonra parmaklarını külotunun bel kısmına geçirir, bacaklarından aşağı indirir ve bir kenara atar. Sonra telefonu yeniden konumlandırır, beni tekrar bacaklarının arasına alır. Onun çıplak görüntüsü beni neredeyse mahvediyor.

"Aferin kızım," diye homurdandım. "Şimdi, tam olarak dediğimi yapmanı istiyorum.

Acele etme. Ben söylemeden gelme. Anladın mı?

"Evet." Alt dudağını ısırıyor ve benimle bunu yapmak için bu kadar istekli olmasına bayılıyor.

Siktir, onu mahvetmek için sabırsızlanıyorum.

"Çok tahrik oldum," diye fısıldadı ve bu benim kulağıma müzik gibi geldi. "Kendine dokun," dedim. "Yavaşça. Aynen böyle."

Klitorisini dairesel hareketlerle okşuyor, kalçaları yavaşça ve şehvetle sallanıyor.

"Şimdi parmaklarını deliğine kaydır, tatlım, sonra tekrar klitorisine dön. Lanet olsun, çok ıslaksın. Ve ıslak küçük amını okşarken çok güzel görünüyorsun."

"Evet," diye inliyor.

"Tek parmak, Jules. Ve kıvrır."

Söyleneni yapar. Parmağı, içine dalmadan önce yarıklarının dış kenarını izler.

"Sonunda hissediyor musun? O senin G noktası, tatlım. Orayı masaj yap."

Nefesi artık daha hızlı geliyor. "Bunu daha önce hiç hissetmemiştim."

"Mmm. Bu hissin tadını çıkar. İşte böyle. Klitorisini avuçla ve ona doğru sallan," diye onu cesaretlendiriyorum. "Nasıl hissettiğini söyle bana."

"Bu... bu çok fazla," diye fısıldadı. "Seni istiyorum. Seni çok istiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Penisim arzuyla ağrıyor. "Ama sakın boşalma, Jules."

Başı geriye düşer ve yumuşak bir inilti çıkarır, kendini tatmin etmek için acele etmez. "Tanrım," diye inler.

"Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"
diye soruyorum. "Evet," diye itiraf ediyor.

"Güzel. Benim için bir parmak daha ekle. Beni düşündüğünde kendini nasıl siktiğini göster bana."

Serbest eliyle yatağın kenarını kavrar ve ikinci parmağını ekler, inlemeleri daha yüksek, daha çaresiz hale gelir.

"Devam edemem," der nefes nefese. "Zaten çok yaklaştım."

"Henüz değil," diyorum ona. "Ama birlikte en uç noktaya gidelim."

Vücudu arzuyla titriyor. "Lütfen," diye yalvarıyor, parmakları amını öfkeyle okşuyor. "Lütfen, boşalmama izin ver."

"Sabır bir erdemdir," diyorum.

"Ya dinlemezsem?" "O
zaman seni
cezalandıracağım," diyorum.

"Aman Tanrım. Bu aynı zamanda bir hakimiyet oyunu mu?"

Ona basitçe başımı sallıyorum.

Çığlık atıyor.

"Denemeni bekliyorum, Jules. O amcık titriyor ve ben bir hafta boyunca seni görmek istemeyeceğim."

Gülüyor. "Tamam. Uslu bir kız olacağım ve kurallara uyacağım."

Hareketleri yavaşlar, ama ağzının açıldığını ve nefesinin daha düzensiz hale geldiğini fark ederim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok güzel, ama keşke sen olsaydın."

"Çok güzelsin," diyorum, bu manzarayı görünce penisim titriyor. "Şimdi, tadına bak tatlım. Bana tarif et."

Yanakları kıpkırmızı olur, ama bunu yapar, parmaklarını dudaklarının arasına kaydırır. Gözleri benimkilere kilitlenir. Ağzının yumuşak emişini, dilinin parmaklarının etrafında dönmesini duyabiliyorum. Kırmızı dudakları tükürükle parlıyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum. "Şimdi o ıslak parmaklarını şişmiş küçük klitorisine geri getir. Merhaba de."

"Bunu benimle birlikte yapmanı istiyorum," diyor nefes nefese.

Elim boxerimin bel kısmının altına kayarak penisimi kavıyor. Avucumda sıcak ve ağır, ucunda ön sıvı damlaları oluşmuş durumda.

Ekranı ona göstermek için çeviriyorum. "Bana ne yaptığını gör, Julie."

Başparmağımla ucunu okşayarak, onun umutsuzca görmek istediği şeyi ona gösteriyorum.

"Benim içime işlediğinin kanıtı."

"Bu karşılıklı bir şey." Dudaklarını ısırarak, klitorisini alaycı hareketlerle okşuyor. "Sen gittikten sonra, senin sikini içimde ne kadar çok istediğimi düşündüm. Bu gece, yarın iş yerinde yürüyemeyecek kadar sert bir şekilde beni sikmeni istedim. Seninle ilgili fanteziler kuruyorum."

Kendimi okşuyorum, gözlerim ona kilitlenmiş. "Ne yapmamı istediğini söyle."

"Beni yatağa yatırmanı istiyorum." O inliyor, parmakları içime giriyor, benim elime uyarak hareket ediyor, tam da ona öğrettiğim gibi.

Devam ediyor, "Bacaklarımı açmanı ve yüzünü amıma gömmeni istiyorum, ben çığlık atana kadar. Sonra beni ters çevirmeni ve arkamdan almanı, kışımı kızarana ve acıyana kadar tokatlamayı istiyorum."

"Bunu yapabilir misin?" diye soruyorum, kalçalarımı yumruğuma doğru iterek.

"Evet."

Şimdi kıvranıyor, parmakları daha hızlı hareket ediyor, amcığı o kadar ıslak ki sesini duyabiliyorum. "Siktir, çok, çok yaklaştım..."

"Çekil," diyorum ona. "Ben söylemeden boşalma."

Yavaşça, dikkatlice çekiyor, sanki çekmezse ortadan kaybolacağımdan korkuyormuş gibi. "Senin için zonkluyorum."

"Göster bana," diyorum ve o da gösteriyor. "Sana ihtiyacım var." Göğüsleri inip kalkıyor.

Hâlâ kendimi okşuyorum, testislerim sıkışıyor. "Klitorisine geri dön, bebeğim."

Elini geri getirir, çaresizce nefes alırken yavaş daireler çizer. Tüm vücudu gerginleştiği için orgazmın yaklaştığını anlayabiliyorum.

gerginleşiyor.

"Yaklaştın mı?" diye soruyorum. "Yaklaştın mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Üç deyince benim için boşalabilir misin?" Alt dudağını ısıtıyor.

"Bir." En az on saniye bekliyorum. "İki."

"Lütfen," diye fısıldıyor.

Şeytan gibi sırtıyorum. "Bir sonraki sayıyı bekliyorsun, değil mi?"

O hızını yavaşlatır, benim orgazmım denizdeki bir fırtına gibi yükselirken neredeyse zorlanır.

Sırtı yataktan kalkar. Tam sınırdaki kaldığını gördüğümde, beş saniye daha beklerim, sonra konuşurum.

"Üç," diyorum ona.

O inler ve ben artık kendimi tutamıyorum. Orgazm beni sarar ve inerken yalnız olmadığımı unutturur. Kalın, sıcak spermler karnımın her yerine dökülür. O çığlık atarken vücudu titrer. Parmakları amının derinliklerinde kalır. Onun ekranda parçalanışını izlemek, benim adımı inlemesi, onun da benim aynı şeyi yaptığımı izlediğini bilmek... Bu beni mahvediyor. Cinsel tatminsizlik telefonlarımızdan dışarı dökülürken, biz çaresiz ve muhtaç durumdayız.

"Julie." İlerim, zevk dalgasını atlatırken görüşüm bulanıklaşır.

Nefesi düzensiz, vücudu hala titriyor ve bana bakıyor. "Bu..." Yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. "İnanılmazdı. Telefon seksi bakireliğimi bozduğun için teşekkürler. Tekrar yapmak istiyorum."

"Şu anda mı?"

Gülüyor. "Şey... hayır. Ama bu bir seçenek mi?"

"Evet," diyorum, gülerek. "En açgözlü kızları bile tatmin etmeyi hedefliyorum."

"Aman Tanrım. Durmalısın, yoksa bu gece sana gelirim."

"Bunun için çok geç. Yarın görüşürüz."

Bana sevimli bir surat asar. "Planımız var mı?"

"Hayır, ama sonbaharda yapmak istediğim bir şey var ve sana da katılmak isteyebileceğini düşündüm."

"Oh, nereye?"

"Çok güzelsin," diyorum, sırtarak. "Elma bahçesi." "Coleman's'ı seviyorum. Size katılmak isterim."

"Çalışman gerekiyor mu?" diye soruyorum.

"Yarın yok. Yarın izinliyim."

"Harika. Öğle yemeği saatinde seni alırım. Pikniğe gidelim."

"Ah, çok heyecanlandım," diyor, sonra esnemesini engellemeye çalışıyor. "Üzgünüm."

"Uyumalısın tatlım." "Henüz veda etmeye hazır değilim."

"Gerek yok," diyorum, kendimi temizlerken. Şifonyere yürüyüp bir çift eşofman altı çıkarıyorum. "Sen uykuya dalana kadar burada kalacağım."

"Tamam," diyor, yan dönerek telefonu yastığın üzerine koyuyor.

Yatağa giriyorum, onun yanında uzanıp onu kucakladığımı ve ne kadar güzel koktuğunu hayal ediyorum.

Julie gözlerini kapatır. "Bana ilk aşkını anlat."

"Vay canına, onu çok uzun zamandır düşünmemiştim." Gülerek cevap veriyorum. "Benden iki yaş büyüktü. Ben ikinci sınıftayken o son sınıftaydı. Ben üniversite futbol takımında oynuyordum, o da bando takımındaydı. Saksafon çalıyordu. O, ilk aşık olduğum kişiydi ve üniversiteye gitmek için benden ayrıldığında yıkılmışım."

"Seninle tekrar iletişime geçti mi?" diye sorar.

"Evet, Angels ile sözleşme imzaladıktan sonra. Ama ben çoktan hayatıma devam etmişim," diyorum. "Girdiğim her ilişki bana bir şeyler öğretti."

"Bu dersin konusu ne olacak sence?" diye soruyor.

"Pes etmemek." Gerçek ağızımdan dökülür. "Evet, bu mükemmel."

Hokey günlerim ve antrenmanlarım hakkında sohbet etmeye devam ediyorum ve sonunda o uykuya dalıyor.

Telefonu kapatıp karanlıkta uzanarak onu, bizi ve az önce yaptığımız şeyi düşünüyorum.

Savunmasızdık, açıldık, tamamen birbirimize odaklanmıştık.

Harper'ın tahminini düşünüyorum ve Julie Loveland'a aşık olduğumu biliyorum.

Hayır, ben çoktan aşık oldum. Onunla daha fazla zaman geçirmek isteyip istemediğime karar vermek için kırk güne ihtiyacım yok, ama onun buna ihtiyacı var. Birlikte olmak ikimiz için de büyük bir adım olurdu, ama bir yolunu bulurduk. Ne pahasına olursa olsun... ben yapardım.

Yarın elma bahçesinde, karar verme zamanına bir gün daha yaklaşmış olacağız. Evren bize engel olsa bile, zamanımız var.

Sadece biz, sonbahar havası ve tanıştığımız andan beri etrafında dolaştığımız gerçek olacak.

16

JULIE

Gözlerimi açtığımda güneş ışığı yatak odamın penceresinden içeri giriyor. Dün gece ateşli bir rüya gibiydi. Parti, Harper'ın kehaneti, ailesiyle tanışma, iki kez kesintiye uğramanın hayal kırıklığı ve sonra FaceTime görüşmesi. Tanrım.

Sadece düşünmek bile yanaklarımı kızartıyor. Onunla birlikteyken kendimi tanımadığım maceracı bir kadın oluyorum, ama listemin amacı da buydu.

Telefonum komodinin üzerinde çalmaya başlar ve saatin sabah ondan biraz geç olduğunu görürüm. Yıllardır bu kadar geç uyumadığımı fark ederek yataktan fırlarım.

NICK

Günaydın güzelim. Elma toplamaya gidiyor muyuz?

JULIE

Evet. Saat kaçta?

NICK

Hazır olduğunda. Patterson hala baygın. Onu burada bırakıp, siktirip gitmesini söyleyen bir not bırakacağım. Ve şifreyi.

Gülüyorum, yataktan kalkmış durumdayım.

JULIE

Zavallı Patterson.

NICK

Zavallı Patterson, yok. Zamanlaması berbat. 30 dakikaya orada olurum.

JULIE

45 dakika olsun. Kahve içip duş almam lazım.

NICK

Acele etme. Yakında görüşürüz!

JULIE

Mükemmel.

Duş alırken, zihnim onun ellerine, dün gece bana ne yapmam gerektiğini söyleyen sesine kayıyor. Bu sahte ilişkiyi başlatmalı sadece altı gün oldu. Altı gün. Bu hiçbir şey. Öyleyse neden çok daha uzunmuş gibi geliyor?

Çünkü bu görünmez ip bizi bir yıldır birbirimize bağlı tutuyor.

Nick geldiğinde saçları dağınıktı, sanki parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş gibi. Gözlerim beyaz gömleği ve koyu renk pantolonuna kaydı. Bir şekilde, sofistike bir şekilde rahat görünüyordu.

"Merhaba," diyorum, aniden utangaçlaşarak.

"Merhaba." İçeri girer ve beni nazıkçe kendine doğru çeker. "Seni öpmem lazım."

"Lütfen," diye fısıldarım.

Ağzı ağzımı kapattı ve ben gerçeklikten kopup gittim. Dillerimiz birbirine kaydı ve onu benimle birlikte kanepeye çekmek istedim. Cesaretimi toplayamadan, o benden uzaklaştı. İkimiz de çok hızlı nefes alıyorduk ve çok heyecanlıydık.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Ondan sonra mı? Asla ayrılmak istemiyorum." "Şey, bizim için meyve bahçesini kiraladım." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hepsini mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Özel olmasını istedim. Etrafta meraklı gözler istemiyorum."

Gülümsemeden edemiyorum. "Buna inanamıyorum. Onlara ne kadar istediklerini mi sordun?"

"Onlara günde ne kadar kazandıklarını sordum ve öğleden sonrasını bize ayırırlarsa üç katını ödeyeceğimi söyledim."

Şok oldum.

O başını salladı. "Sen çok tatlısın."

Coleman's Orchard'a giden yol rahat bir sessizlikle geçiyor, eli tüm yol boyunca uyluklarımin üzerinde.

Bayan Coleman girişte bizi bilgili bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Blöf yapıp yapmadığını merak ediyordum," diyor Nick'e. "Seni görmek ne güzel, Julie."

"Merhaba Bayan Coleman. Bu benim erkek arkadaşım Nick," diyorum ve onunla sohbet etmek için öne eğiliyorum.

Coleman ailesi birkaç on yıl önce Oklahoma'dan Colorado'ya taşınmış ve bu çiftliği kurmuş. Hayatım boyunca hep buradaydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve hiç çaba sarf etmeden bu kadar çekici olabilmesine hayret ediyorum.

Kadın benim ona baktığımı fark eder.

"Peki, siz ikiniz geçin. Arkadan kapıyı kilitleyeceğim. Honeycrisp elmaları şu anda mükemmel. Arka bölüm, on beşinci sıra. Çok gölgeli ve mahrem bir yer." Göz kırıyor.

Ben utanç içindeyim, ama Nick gülümsüyor ve bize uzattığı sepetleri alıyor.

Park ettikten sonra, arkadan piknik sepetini alır ve elimi tutar.

Meyve bahçesinin derinliklerine doğru ilerliyoruz, sabahın ortasında güneş, altın rengine dönüşmeye başlayan yaprakların arasından süzülüyor. Ona baktığımda, o anı hafızama kazıyorum. Bana nasıl gülümsediğini ve yürürken parmaklarımızın nasıl birbirine değdiğini hatırlamak istiyorum. Daha önce bir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Bu düşünce beni korkutmalı, ama o bana böyle baktığında, ben bir kelebek gibi ışığa çekiliyorum. En azından sonu güzel olacak.

On beşinci sıra, uzun otlar ve yabani çiçeklerle çevrili, tamamen gözlerden uzak bir yer.

Kareli battaniyeyi yere serer ve serin esintide uçup gitmemesi için piknik sepetini üzerine koyar.

Elma toplamak için acele etmeden, hasır sepetlerimizi doldururken birbirimize bakışlar ve dokunuşlar atıyoruz. Parmaklarımızın tesadüfen her temasında, gözlerimiz her buluştuğunda aramızdaki gerilim artıyor.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyorum, o da bir elma almak için beni kaldırırken.

"Hayır," diye itiraf eder. "Bu ilk kez."

Gülümserim. "Hala bizim için saklı kalan şeyler olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." O gülümser. "Oh, seninle birçok ilkleri yaşadım, tatlım." "Öyle mi? Ne gibi?"

"Şey, öncelikle, seninkini içene kadar hiç kabak baharatlı latte sipariş etmemiştim ya da içmemiştim."

Nefesimi tutarım. "Olamaz."

"Yemin ederim," diyor. "Lüks içecekleri pek sevmem. Ama sen yaparsan, içirim."

Bu benim için çok önemli olmamalı, ama önemli. "Başka ne var?"

"Hayatımda hiç yoga yapmadım." Bu beni güldürdü.

Sepetlerimiz dolduğunda, iki ağacın gölgesindeki battaniyenin yanına geri dönüyoruz. Güneş ışığı dalların arasından yansıyor.

Yan yana otururuz ve Nick getirdiği öğle yemeğini çıkarır. Süslü sandviçler yapmıştır ve ayrıca birkaç kapta kesilmiş çilek ve üzüm, birkaç farklı peynir ve bahçeden bir şişe elma şarabı vardır.

O bana şeffaf plastik bir bardak elma şarabı uzatırken, ben bir üzüm alıp ağızma atıyorum.

Tatlılık dilimde dans ediyor.

"Her şeyi düşünmüşsün," diyorum, yiyecekleri aramıza yerleştirmesini izlerken.

"Bugünün mükemmel olmasını istedim." Kendine biraz elma şarabı doldurur. "Kesinti yok, seyirci yok, kozmik müdahale yok. Sadece biz."

Yemek yerken, her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Bana donmuş buz pistlerinde sabah antrenmanlarından ve playoff maçlarının verdiği adrenalin hakkında

ve onun ne kadar oynamayı özlediğini anlıyorum. Ona kahve dükkanında geçirdiğim sabahları, rutinin rahatlığını ve hayatta sıkışıp kalma korkumu anlatıyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," diyorum, yiyecekleri alıp kaldırırken.

"O gece Bookers'da seni gördüğümde, içimden bir ses seni tanıdı. Sanki ruhum, *"Ah, işte buradasın"* diyordu. Bunu görmezden gelmeye çalıştım, ayrıldığımda unutmaya çalıştım. Ama sonra Ocak geldi ve şimdi..." Sesi kesildi.

Kalbim hızla atmaya başladı.

"Senden bir cevap beklemiyorum," der çabucak. "Bunu çözmek için birkaç haftamız var. Son tarihimiz hala geçerli. Sadece bunun yeni bir şey olmadığını bilmeni istiyorum. Her şey çok hızlı geliyor gibi görünüyor, ama bence bu uzun zamandır beklenen bir şeydi."

Ona yaklaşıyorum. "Anlıyorum. Ben de öyle hissettim." "Öyle mi?"

Cevap vermek yerine onu öpüyorum. Çekingen bir şekilde başlayan öpücük, çaresiz bir hale dönüşüyor. Ben onun kucağına otururken, elleri saçlarımı okşuyor.

"Jules," diye fısıldadı ağzıma.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldarım. "Lütfen. Artık bekleyemem."

"Burada mı?" Ama elleri çoktan süveterimin altına girmiş, çıplak tenimi bulmuş.

"Burada. Şimdi." Neredeyse yalvarıyorum, ona sürtünüyorum. "Artık kesinti yok. Artık beklemek yok."

O inleyerek bizi ters çevirir, böylece ben battaniyenin üzerinde sırt üstü yatarım. O benim süveterimi, sonra da kendi gömleğini çıkarırken, güneş üstümüzdeki elma ağaçlarının arasından süzülür.

"Çok güzelsin." Ağzı boynumu bulur. "Çok mükemmelsin." Çılgınız, çaresiziz. Ön sevişme bizi hayvani hale getirdi.

Cebine uzandığında donuyor. "Bunu planlamamıştım," itiraf ediyor.

"Umurumda değil," diye nefes nefese onu geri çekiyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bir yıl önce Craig'den beri kimseyle birlikte olmadım."

"Seninle tanıştığımdan beri kimseyle birlikte olmadım." Yüzümü inceliyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, neredeyse şok olmuş bir halde.

"Evet," der, tekrar dudaklarımı öper.

Elleri her yerde, çaresiz ve ağzı kadar açgözlü. Titreyen parmaklarla birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz, giysiler battaniyenin üzerine dağılmış. Beni güneş ışığında tamamen çıplak gördüğünde duruyor.

"Sen benimsin," diye fısıldadı ve gözleri arzuyla parladı.

Beni sırt üstü yatırır ve altımdaki battaniye çıplak kıcıma sertçe baskı yapar. Boynumu öperken, serin sonbahar havası kızarmış tenimi ısıtır.

O uzaklaşıp bacaklarımın arasına yerleşirken, ben dirseklerimin üzerine doğruluyorum. Kalın penisi sertleşmiş ve ön sıvı sızıyor, güneş ışığında parlıyor. Onun kokusunu alabiliyorum ve tadına bakmak istiyorum. Erkekçe ve pahalı bir kolonyanın baş döndürücü karışımı.

Bana sanki hayatında istediği her şeymişim gibi baktığında, amım arzuyla titriyor.

Ona uzanıyorum, onu kendime doğru çekiyorum.

Girişimde yerleşirken beni derin bir şekilde öper, hala istediğimi vermez. Şu anda dünyada önemli olan başka hiçbir şey yok. Nefes veririm, onu beklerim, bacaklarımı genişçe açarak ona ihtiyaç duyarım. Dudaklarıma karşı sırtarak gülümser.

"Benim için çok ısladın." diye homurdanıyor.

Parmakları benim yarık üzerinde dolaşüyor, beni tahrik ediyor, kıvrımlarımı açıyor. Klitorisimin etrafında daireler çizerek vücuduma elektriksel sarsıntılar gönderdiğinde nefesim kesiliyor.

"Bu sikimi istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye inlerim, sesim arzuyla doludur. "Kendini bana ver, Nick."

Parmağını içime kaydırıyor, tam doğru şekilde kıvrıyor, beni battaniyeden kaldırmaya yetecek kadar tatlı noktayı vuruyor. Amım onu sıkıca sarıyor, daha fazlasını istiyor.

"Henüz değil," diye fısıldadı, nefesi boynumda sıcak. "Önce sana yalvartacağım."

Bir parmak daha ekleyerek, hızını artırarak parmaklarını içime sokup çıkarıyor. Basıncın arttığını, vajinamın daha sıkı ve ıslak hale geldiğini hissedebiliyorum. Başparmağı klitorisimi dairesel hareketlerle okşuyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kalçalarım onun eline karşı kıvranıyor.

"Ben..."

Parmaklarını yavaşça çekiyor ve beni acı içinde bırakıyor.

Bacaklarımın arasına yeniden yerleşir, penisinin başı girişime baskı yapar. Nick eğilir, dudakları benimkine değir.

"Nicolas Banks, beni sik," diyorum, ellerim onun sırtını tırmalıyor.

Bana sertçe giriyor, tek bir yumuşak vuruşla kendini sonuna kadar gömüyor. Doldurma hissi beni boğuyor, çığlık atıyorum. Duruyor, alışmam için bana zaman tanıyor, nefesi tenimde sıcak.

"Sıkısın." O, gergin bir sesle inliyor.

"Sen çok büyüksün," diyorum. "Beni ikiye bölüyormuşsun gibi hissediyorum." "Yavaş olacağız. Benim yolumu açmama alışmana izin vereceğim.

Başka kimseyle asla böyle olmayacak," diyor bana.

"Biliyorum," diyorum, o yavaşça hareket ederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Neredeyse tamamen çıkardıktan sonra tekrar içeri giriyor. Her itiş beni derinden vuruyor. O hızlanırken ben inliyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, sesim titriyor. "Lütfen, daha sert. Çok iyi geliyor."

Hızını artırmadan, sadece daha derine girerek içime giriyor. Beni genişletiyor, tam doğru noktaya vuruyor. Orgazm daha da sıkılaşıyor ve kontrolüm kopmak üzere. Parmakları tekrar klitorisimi buluyor, acımasızca içime girerken onu ovuşturuyor.

"Oh, oh, Nick. Devam et," diye inliyorum, orgazm hızla yaklaşıyor. hızla yükseliyor.

Aramızda hiçbir şey olmadan içimde olması hissi büyüleyici. Güneş tenimizi ısıtıyor ve elma kokulu hava bizi sarıyor.

"Sen..." Cümlesini tamamlayamıyor.

"Biliyorum," diye inleyerek bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Ben de tarif edemiyorum."

Yaptığımız şey tamamen başka bir şey. Her itiş, her öpücük, her fısıldanan kelime aramızdaki bir başka duvarı yıkıyor. Bunun dışında hiçbir şeyin varlığı kalmıyor.

"Bana bak," diyor ve baktığımda, yüzündeki ifade göğsümde bir şeyleri parçalıyor.

"Nick," diye inlerim, gerçek yıldızları görmeye yaklaşıyorum. "Çok yaklaştım."

"Benim için bırak kendini, tatlım," diye fısıldadı.

"Benimle gelmeni istiyorum," diyorum nefes nefese.

Dayanılmaz hale gelene kadar baskı arttığını hissediyorum.

O durmuyor, hareketleri düzensizleşiyor, nefesi kesik kesik oluyor.

"Geleceğim," diye söz veriyor ve son bir kez daha içime girip durmadan, içimi doldururken penisi içimde atıyor.

Vücudum gerilir, vajinam onu sıkıca sarar ve sonra olur. Orgazmım beni vururken çığlık atarım, zevk dalgaları üzerime çökerken onun penisinin üzerine fışkırırım, altımızdaki battaniyeyi ıslatırım. Bu, daha önce hiç yaşamadığım kadar yoğun bir duygudur ve içimden çıkan sesi tanıyamam.

Ter ve tatminle karışık bir karmaşa içindeyiz. Birbirimize bağlı kalıyoruz, nefes nefese, alınlarımız birbirine değişiyor. Onun hala içimde attığını hissedebiliyorum, az önce paylaştığımız sıcaklıkla birlikte.

"Bu..." Kelimeler bulamıyorum.

"Her şeydi," diye bitiriyor.

Hâlâ onu bacaklarımın arasında hissedebiliyorum ve onun nerede olduğunu biliyorum, daha sonra belli olacak. Ama şu anda dünya farklı geliyor, sanki o tek deneyim her şeyi değiştirmiş gibi.

"Biz sadece..." Sözümü bitiremiyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor.

Penisi içimden çıkıyor ve uyluklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum. Beni öpüyor, elleri vücudumda dolaşıyor ve sonra piknik sepetinden kağıt havluyla beni temizlemeye yardım ediyor.

Giyinirken, "Sen bir rüyasın" diyor.

Gülümsüyorum, vücudum hala onu tam istediğim gibi elde etmenin ardından gelen titremeye titriyor. "Sen de bir fantezisin."

Piknik malzemelerini toplarken bulutlar meyve bahçesine gölgeler düşürüyor. İkimiz de geri dönüşü olmayan bir sınırı aştığımızın farkındayız.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye soruyorum.

"Çok isterim," diyor. "Yarın senin kollarında uyanmak istiyorum."

İçimde kelekler uçuyor. "Ben de bunu istiyorum."

Geri dönerken, ona, birleşmiş ellerimize bakıp, az önce olanları düşünmeye devam ettim.

Bu bir iddiaydı. Bir sözdü. İkimizden de daha büyük bir şeyin başlangıcıydı. Ve ikimiz de bunun farkındaydık.

"Bir şey değişti," diye fısıldıyorum. Kafam hala altı günün çok kısa olduğunu haykırıyor; kalbim ise, belki de doğru kişiyi bulduğunda zamanın önemi kalmaz diyor.

"Her şey değişti," diyor. "Ama zamanımız var. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Cozy Creek'in dış mahallelerinde arabayla ilerlerken Nick bana bakıyor. "Kulübeye uğramalıyız," diyor. "Seninle kalacaksam birkaç şey almam lazım."

"Tabii. Bu yoldan buraya sapabilirsin. Bağlanıyor," diyorum

Altı dakika sonra, Riverside'a varıyoruz ve Patterson'ın kiralık aracı oradaydı.

Nick parmaklarımı öper. "Benimle gelir misin?"

Başımı sallarım.

İçeride, Patterson kanepede uzanmış, telefonuyla oynuyor.

"İşte buradasın!" Nick'i görünce dik oturur. "Dostum, bütün gün sana mesaj attım."

"Meşguldüm. Meyve bahçesini ziyaret ettim," diyor Nick ve sonra ben de görüş alanına giriyorum.

Patterson'ın gözleri bana takılır, dağınık saçlarımı, şişmiş dudaklarımı ve Nick'in elinin belime sahiplenici bir şekilde konduğunu fark eder.

Yüzünde bilmiş bir gülümseme yayılır.

"Öyle mi?" Kaşlarını oynatır. "Elmalar nasıl?" "Patterson," Nick gözlerini devirir. "Büyü artık."

Yanaklarım kızarır.

"Oh, bu gece Julie'de kalacağım."

"Harika! Bir parti veriyorum ve bölgedeki tüm bekar kadınları davet ediyorum," diyor Patterson gülerek.

"Lütfen parti yapmayın. Bana evi kiralayan kadın iki ev aşağıda oturuyor ve evi izliyor, bana güvenin."

Ayağa kalkar, mutfağa gider ve buzdolabını açar. "Onu da bizimle takılmaya davet edeceğim."

"Hemen dönerim," diyor Nick ve çantasını hazırlamak için yukarı çıkıyor, beni Patterson'la yalnız bırakıyor.

"Sen ona iyi geliyorsun," diyor Patterson, sesi ciddi. Flörtöz, nazik tavırları yok olmuş. "Onu hiç böyle görmemiştim."

"Bekle, öylece kapatabilir misin?"

Gülümser. "Arkadaşımın kalbini kırma, tamam mı? Şu anda bunu kaldırılabileceğini sanmıyorum."

"O mu halledecek? Dalga mı geçiyorsun? Ben daha çok benimkini kırmasından endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum.

Patterson başını sallar. "Sen bakmıyorken sana nasıl baktığını görmüyorsun. Onu hiç böyle görmedim, ve biz on beş yıldır arkadaşız."

Cevap vermeden Nick bir spor çantasıyla geri döner. "Hazır mısın?" diye sorar.

"Evet."

"Hoşça kal Jules. Sohbet güzeldi."

Gözlerine bakıyorum. "Güzel sohbetti."

Benim evime giderken, Patterson'ın söylediklerini düşünüyorum.

"Sessizsin," diyor Nick.

"Sadece düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Sahte bir ilişki yaşamamız gerektiği hakkında."

Apartmanımın önündeki sokağa girer ve bana döner. "Karar verme. Her günü tek tek yaşa."

"Nick..."

"Bunun nasıl biteceğini zaten

biliyorsun." "Nasıl?"

Bana göz kırptı. "Biliyorsun." İçeri

girerken kalbim deli gibi atıyordu.

Nick Banks benimle kalıyor, az önce bir elma bahçesinde seviştik ve artık hiçbir şey geçici gibi gelmiyor.

Çantasını yatak odama koyarken beni kendine doğru çekiyor.

"Hala pişman değil misin?" diye soruyor.

"Hiç," diye fısıldıyorum. "Ya sen?"

"Sadece bu kadar uzun sürmüş
olması." "Altı gün oldu," diye
fısıldıyorum.

"On bir ay oldu," diyor.

Ve beni tekrar öptüğünde, bu öpücük umut dolu ve o anda bunun rol
yapmadığımızı anlıyorum.

Hiç öyle miydik ki?

Julie'nin yanıma yaslanmış ağırlığıyla uyanıyorum.

Bir an için, buranın benim penthouse'um olmadığını fark edince kafam karıştı. Sonra Julie'nin yatağında olduğumu ve dün gece yaptıklarımızı hatırladım.

Onun yanında ilk kez uyanmakta olduğumu fark edince dudaklarıma bir gülümseme kondu. Bunu bir daha asla yaşayamayacağım.

O hala uyuyor, kızıl saçları yastığın üzerine yayılmış. Omzumda nefesini hissedebiliyorum. Dün meyve bahçesindeki güneş ışığının onun tenine vurduğunu düşünüyorum.

"Bana baktığını hissediyorum," diyor gözlerini açmadan, sonra gülümsüyor.

"Nasıl?"

"Nefesin değişti." Bir kedi gibi gerinerek bana daha da yaklaşıyor. "Saat kaç?"

Elimi uzatıp telefonumu kontrol ediyorum. "Yediyi biraz geçiyor." "Kahretsin." Gözleri birden açılıyor. "İşe gitmem gerek..."

"Sierra sabah vardiyanı üstlenecek," diye hatırlatırım. "Dün gece ona mesaj attın, hatırladın mı?"

Bana yaslanarak rahatlar. "Doğru. İzin almaya alışkın değilim."

"Belki de alışmalısın. İş ve özel hayat dengesinin önemli olduğunu duydum."

"Öyle mi? Bana nasıl yapılacağını öğret."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim. "Deniyorum."

Ağzıma bakıyor. "Seninle uyanmak yeni en sevdiğim şey."

"Benim de, tatlım."

Bir an için burada yatıp birbirimize sarılıyoruz. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve onunla böyle birlikte olmak gerçeküstü bir his.

O kadar canlı hissediyorum ki, yatak odasına bağlı balkona çıkıp tüm kasaba duysun diye bağırarak istiyorum.

"Duş almam lazım," diyor ama kıpırdamıyor.

"Birlikte alabiliriz," diyorum. "Su tasarrufu yapalım."

Gülüyor. "Zaten listemden çıkardık."

"Kısmen," diyorum ona. "Seksin ne olduğunu tanımlamadık." Bana öpüyor. "Bana katılır mısın?"

"Yolu göster."

Yataktan kayar, sabah ışığında tamamen çıplak ve muhteşemdir. Julie bir tanrıçadır.

Onu banyoya kadar takip ediyorum, zaten yarı sertleşmiş durumdayım.

Duş küçük, bu yüzden spreyin altında birbirimize yakın durmak zorundayız.

Julie başını geriye atar, su onun üzerine akıyor. "Yine bakıyorsun," diyor.

"Elimde değil." Onun vücut şampuanını ve lifini alıyorum, her yerine dokunmak istiyorum. "Bazen senin gerçek olduğuna ve burada olduğumuza inanmakta zorlanıyorum."

Ellerini fayanslara dayıyor ve ben omuzlarından başlayarak masaj yapmaya başlıyorum. Bir düğümü çözdüğümde inliyor.

"Bu harika bir his."

Ellerim aşağıya, göğüslerine, karnına kayıyor. Bacaklarının arasına ulaştığımda, nefesini tutuyor.

Boynunu öperim, parmaklarımla onu tahrik ederim. "Bırak da seninle ilgileneyim."

İki parmağımı onun içine kaydırıyorum ve o bana doğru geriye doğru sallanıyor. "Gördün mü? Seni tamamen temizliyorum."

"İçten dışa."

O titreyene kadar onu çalıştırıyorum. Yaklaştığını hissettiğimde, onu döndürüp dizlerimin üzerine çöküyorum. Bacaklarını daha da açıp onu tadıyorum. Elleri hemen ıslak saçlarıma dolanıyor. Ben zamanımı alıp, onu neyin nefes nefese bıraktığını, neyin saçlarımı daha sert çekmesini sağladığını öğrenirken, boşuk bir inilti kaçıyor ağzından.

O boşalmadan önce ayağa kalkıp onu döndürdüm. "Avuç içlerini duvara dayayın."

O benim dediğimi yapar ve birkaç saniye sonra, ben onun içine derinlemesine girerim. Ben kolumu beline dolayarak onu sıkıca tutarken, o memnuniyetle çığlık atar.

Durmam, o benim için kışını kaldırırken onu sabit tutarım, daha fazla sürtünme yaratır. O orgazm olurken çığlıkları banyo duvarlarında yankılanır. Ben de onun peşinden orgazm olurum.

"Vay canına," diye nefes nefese kalır, ben öne eğilip boynunu ve kulağını öperken. "Bu gerçek mi?"

"Tabii ki gerçek."

Arkasını dönerek sırtını duvara dayar. Gözlerime bakar ve gülümser. Julie bir şey söylemek için ağzını açar, ama daha sözünü bitiremeden kapısının çalındığını duyarım.

"Birini mi bekliyorsun?" "Hayır."

Julie inler.

Kapı tekrar çalınır, bu sefer daha sert.

"Belki giderler," diyorum.

"Julie Marie! Evde olduğunu biliyorum!" Bir kadın sesi evin içinde yankılanır.

Julie'nin gözleri büyür. "Olamaz, bu annem." "Senin..."

"Neredesin tatlım?"

Ön kapı açılır ve kapanır.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Julie duştan çıkıp bir havlu kapar. "O içeride. Annemin anahtarı var."

"Ne?"

"Giyin. *Hemen.*"

"Baban ve ben buradayız," diye duyurur.

Julie aceleyle kurularken, Julie'nin odasının bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenlerin gıcırdamasını duyarım.

Gözleri fal taşı gibi açılır. Bana bir havlu atar. "Onları başımdan savayım."

Sırıtırım. "Nefes al. Sen otuz beş yaşında bir kadınsın."

"Doğru. Ama ben her zaman onların masum küçük kızı olacağım."

"Masum mu? Bana bir mola ver." Bir öpücük çaldım.

Gözleri vücudumu taradı.

"Daha sonra daha fazlasını istiyorum."

"Demek istediğim bu," diyorum ona. "Sen melek değilsin."

"Yukarı geliyorum!" diyor annesi. "Umarım giyiniksindir." "Git," diyorum, ama önce onu kendime çekip öpüyorum.

Kısa koridorda yaklaşan ayak sesleri bizi telaşlandırır.

Doğruca bize doğru geliyorlar.

Ayrıldığıımızda, aceleyle giysilerimi giyiyorum.

"Julie?" Annesi artık daha yakındaydı. "Dükkandan kahvaltı aldım ve... oh!"

Julie banyodan çıkar ve kapıyı arkasından kapatır. "Anne. Baba," der Julie şüpheyle. "Aşağı inebilir miyiz?" "Yalnız mısınız?" diye sorar annesi.

"Şey, ben..."

Bunu bir işaret olarak alıp kapıyı açarım.

Julie'nin yaşlı hali gibi görünen bir kadın - aynı kızıl saçlar, aynı yeşil gözler - kapıda duruyor. Arkasında gri saçlı ve şüpheli gözlü uzun boylu bir adam var.

"Ben Nick." İleri adım atıp elimi uzattım. "Nick Banks. İkinizle tanıştığıma memnun oldum."

Julie utançtan patlayacak gibi ve ben bunu çok sevimli buluyorum.

Annesinin gözleri parlıyor. "Oh! Sen herkesin bize bahsettiği *erkek arkadaşı* olmalısın

herkesin bize bahsettiği erkek arkadaşı olmalısın!"

"Herkes mi?" Julie ve ben aynı anda sorarız.

"Bütün kasaba bunu konuşuyor," diye ısrar eder. "Dürüst olmak gerekirse, bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum."

"Tamam, tamam, bu konuşmayı aşağıda yapabilir miyiz?" diye sorar Julie, onları ileri doğru iterek.

Hepimiz aşağı kata ineriz ve Julie'nin gerginliğinin yaz sıcağı gibi yayıldığını hissedebilirim. Annesi hemen mutfakta kendini evindeymiş gibi hisseder ve getirdiği çantalardan lezzetli şeyler çıkarır. Karamelli elmalar, akçaağaç çörekleri ve minyatür cevizli turtalar vardır.

"Size kahvaltı hazırlayayım," diyorum ve ocağa doğru ilerliyorum.

"Oh, hayır, canım. Biz zaten yedik," diyor annesi, ama beni ilgiyle inceliyor. "Lokantaya uğradık. Marge sonunda bu sezon için kabak kreplerini çıkardı."

"Kabak kreplerinin ilk günü, kasaba için adeta bir bayramdır," diye ekler babası, şimdi elini sıkmak için uzatarak. El sıkışması sıkıdır, sinayıcıdır. "Ben Richard. Kızımın kabalığı için özür dilerim, ama bu da eşim Sharon."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyorum içtenlikle.

"Eskiden senin oyununu izlerdim, Banks. Buz üzerinde bir canavardın."

."

Gülümsüyorum, ama gururum okşanmış. "Öyle mi? Ben sadece

"

Babası gülüyor. "Sen bir efsanesin."

"Yok canım," diyorum.

"Sadece alçakgönüllü davranıyorsun, bu da iyi bir şey. Bu iyi bir özellik. En iyisi olduğunun farkındasın."

Omuz silkiyorum.

"Kütüphaneye bağış yaptığını gördüm," diyor Sharon. "Çok cömerttin."

"Tamam, lütfen onu bombardımana tutmayın," diyor Julie, espresso makinesini çalıştırırken. "Lütfen."

"Bağış, kız kardeşimin anısına yapıldı."

Babasının yüzündeki ifade değişir. "Başın sağ olsun.

Onu bu şekilde onurlandırmak çok saygıdeğer bir davranış." "Teşekkür ederim."

Sharon bizi izlerken adeta ışık saçıyor.

"Oh, Julie, tatlım, şuna bak!" Ellerini birleştirir. "Buddy Madison'dan beri sende bu ifadeyi görmemiştim."

"Anne!" Julie'nin yüzü kıpkırmızı olur. "Neden onu

"

"Buddy Madison kim?" diye merakla soruyorum.

"Onun ilk aşkı," diyor Sharon. "Ayrılmaz bir çifttiler."

"O beni Bethany Collins ile aldatana kadar," diye mırıldanır Julie. Sharon uzanıp Julie'nin eline dokunur. "Ama şimdi haline bak

. Gözlerinde aynı ışıltı var, ama..." Aramızda bakıyor. "Bu farklı. Daha büyük."

"Anne, *lütfen*."

"Ne? Sadece gördüğümü söylüyorum." Bana dönüyor. "Dün, Bayan Henderson marketten çıkarken beni köşeye sıkıştırdı ve ikinizin

festivalde ışık saçtığınızı söyledi."

"Bayan Henderson'ın bir hobiye ihtiyacı var," diye mırıldanır Julie.

Babası güler. "Var zaten. Herkesin işine burnunu sokmak."

"Tencere, çömlek ile tanış," der Julie, anne babasını işaret ederek. "Sen benim evime zorla girdin."

"Anahtarımız var. Bu zorla girme değil. Ayrıca, Nick'le düzgün bir şekilde tanışmak istedik." Bana döner. "Demek New York'tan geliyorsun?"

"Şu anda orada yaşıyorum, ama şehirden birkaç saat uzaklıkta küçük bir kasabada büyüdüm. Nüfusu Cozy Creek ile yaklaşık aynı."

Richard onaylayarak başını sallar. "İyi. Şehirli çocuklar genellikle böyle yerleri anlamazlar."

"Babam turistleri pek sevmez," diye açıklıyor Julie.

"Kabak izleyenler," diyor Richard küçümseyerek. "Sokakları tıkıyorlar, araba kullanmayı bilmiyorlar ve sanki biz onların eğlencesi için buradaymışız gibi davranıyorlar."

"Richard," Sharon uyarıyor, ama gülümsüyor.

"O haklı," diyorum. "Bu yüzden dün Coleman's Orchard'ı kiraladım. Mahremiyet istiyorum ve buna ihtiyacım var."

Julie'nin ailesi şaşkın bakışlar atıştır.

"*Bütün* bahçeyi mi kiraladın?" diye sorar Richard.

"Öğleden sonra için, evet."

Sharon'ın gözleri parlıyor. "Oh, bu çok romantik! Richard, hatırlıyor musun, sen..."

"Sharon," diyor Richard uyarır, ama ağzı titriyor bastırılmış gülümsemeyle seğiriyor. "Hokey için param yoktu."

Bana onaylayan bir bakışla bakar ve ben bunu kabul ederim.

"Ekim ayına kadar burada mısın?" diye soruyor bana.

"Evet," diyorum. "1 Kasım'da şehre dönmem gerekiyor." Julie'nin eli benim elimi bulur ve nazikçe sıkar.

"Eh," diyor Sharon, yüzü aydınlanarak, "Umarım sonsuza kadar sürmez."

"Öyle olmayacak," diyorum, içtenlikle. "Annem ve üvey babam kalıyor Cozy Creek 'de tatil tatiller. Ben her zaman Şükran Günü ve Noel'i

Şükran Günü ve Noel'i annemle geçiririm, dünyanın neresinde olursa olsun."

Julie'nin ağzı açık kalır, sonra hemen kapatır. Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Oh, harika! Bir ara ailece akşam yemeği yemeliyiz," diyor Sharon.

"Anne, yavaş yavaşla," diyor Julie yalvarır. "Sen yılbaşı tatil yemeklerini planlıyorsun ve onunla daha yeni tanıştın."

"Bildiğinde anlarsın," diyor Sharon, kocasına bakarak. "İkinci randevumuzdan sonra babanın benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım."

"İlk randevu," diye düzeltir Richard. "Sadece ikinci randevuya kadar bunu itiraf etmedin."

Onlar, onlarca yıllık sevgiyi anlatan bir bakış paylaşırlar ve bu beni gülümsetir.

Richard, Sharon'ı da yanına alır. "Sizi rahat bırakalım. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Ama aslında üzülmedim," diye ekler Sharon göz kırparak. "Kızımı bu kadar mutlu eden adamla tanışmam gerekiyordu."

"Bunu yaptığına sevindim," diyorum.

Onlar gittikten sonra Julie başını tezgaha koyar. "Buddy Madison'dan bahsettiğine inanamıyorum."

"İlk aşkın mı?" Onu önüme çekerim.

"Lise erkek arkadaşım. Çok eski bir hikaye." Bana bakıyor. "Ve kesinlikle duşta seks yaptığımızı biliyorlardı."

"Ailen harika, Jules." "Gerçekten mi?"

"Evet. Seni seviyorlar. Mutlu olmanı istiyorlar." Saçlarını yüzünden çekiyorum. "Ama annen haklı."

"Ne konuda?"

"Sen ılık saçyorsun."

Yüzünü göğsüme saklıyor. "Kes şunu." "Asla."

Cebimdeki telefonum titrer ve onu çıkarırım.

PATTERSON

Kahve dükkanı MUHTEŞEM. Kız arkadaşının kristalleri olan arkadaşı çok seksi. Ayrıca, herkese kardeş olduğumuzu söylemiş olabilirim. Akışına bırak.

Julie'ye mesajı gösteriyorum. O gülüyor. "Blair onu mahvedecek."

"Muhtemelen. Ama Patterson'ın pek onun tipi olmadığını hissediyorum," diyorum, onu inceleyerek.

"Haklısın. Blair sanatsal, zeki, inek tipli erkeklerden hoşlanır. Patterson ise bir yük treni kadar incelikli. Onu kurtarmaya gidelim mi?" diye sorar.

"Bırak o halletsin. Ayrıca bugün senin izin günün. En son ne zaman izin aldın?"

Bunu düşünür. "Dün."

"Aynen öyle. Ondan önce, hiç fikrin yok." Onu kendime yaklaşıtıyorum. "Günü benimle geçir."

"Sanki ikna edilmem gerekiyormuş gibi konuşuyorsun." "Öyle mi?"

Kafasını sallar, sonra parmak uçlarına basarak beni öper. "İnsanlara gösterdiğinden daha tatlısın."

"Kimseye söyleme. Bir itibarım var." "Sırrın bende güvende."

"İnsanlar çalışmadıkları zaman burada ne yaparlar?" diye soruyorum.

Gözleri parlar. "Bugün çiftçi pazarı var. Ekim ayından önce son büyük pazar."

"Harika. Gidelim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Öncü ol. Seninle her yere gitmek istiyorum." Kızarıyor ve ben bunu sağlayabildiğim için çok mutluyum.

"Çantalarımı alayım," diyor, birkaç geri dönüştürülmüş çantayı koluna asıyor, sonra çıkıyoruz.

El ele tutuşarak kasabadan geçip, beyaz çadırların sıralar halinde kurulduğu meydana doğru yürüdük. Sabah havası serindi ve taze ekmek, elma ve hafif bir tarçın kokusu alıyordum.

"Sonbaharın en sevdiğim yanlarından biri bu," diyor Julie, el ele tutuşarak. "Yerel satıcılar, taze ürünler, Melanie'nin elma şarabı donutları..."

"Elma şarabı donutları mı?"

"Hayatımı değiştiren bir şey." Beni, yaşlı bir kadının donut kızarttığı bir çadıra doğru çekiyor. Kokuları inanılmaz.

"Julie! Ve ünlü Nick Banks!" Melanie bize gülümseyerek bakıyor.

"Hakkınızda her şeyi duydum."

"Tabii ki yaptın." Julie gülüyor. "Bir düzine lütfen." "Bir düzine mi?" diye soruyorum.

"Güven bana. Daha sonra ihtiyacımız olacak," diye fısıldar ve ödeme yapmaya çalışır, ama ben ısrar ederim.

"Kesinlikle olmaz," derim ve Melanie'ye kartımı uzatıp ona büyük bir bahşış veririm.

"Uh," diyor, kartıma bakarak, "Sanırım çok fazla sıfır ekledin."

"Öyle mi? Bir bakayım." Faturaya bakıyorum ve bin dolarlık bahşış görüyorum. "Hayır, doğru."

Melanie donutlarımızı poşetlerken bana göz kırparak fazladan birkaç tane daha ekler. "Çok teşekkür ederim. Şimdi, ona iyi bakın. O özel biri."

"Biliyorum," dedim, Julie'nin elini sıkarak.

Pazarda dolaşırken Julie, hayatı boyunca tanıdığı satıcıları bana tanıtır. Arıcılardan bal, Coleman'ın tezgahından Granny Smith elmaları ve topluluk bahçesinden taze otlar alır. Ben çantalarını taşıırken, herkesle sohbet ederken yüzünün ışıldamasını izlerim.

"Nick Banks?" Kalın güney aksanıyla konuşan bir adam yaklaşır. "Vay canına, gerçekten sensin."

"Merhaba," diyerek elini tutuyorum.

"Büyük hayranım," diyor, titreyerek. Julie bu etkileşimi izliyor.

"Fotoğraf çekebilir miyim? Kimse seninle karşılaştığıma inanmayacak." "Tabii ki," diyorum.

Julie telefonu alır ve birkaç fotoğraf çeker.

Yalnız kaldığımızda, düşünceli bir şekilde bana bakar. "Vay canına, sen gerçekten çok ünlü olmalısın."

"Şşş," diyorum. "Önemli biri değilim, inan bana."

"Sadece alçakgönüllü davranıyorsun. Yani, hokey oynadığını biliyordum, ama bu insanlar sana hayran. Babam bile hayran."

Gülmekten kendimi alamadım. "Erkek arkadaşının kim olduğunu bilmiyor muydu?"

Kolumu onun omzuna doluyorum ve o da beni sıkıca sarıyor. "Sanırım hayır."

Sebze tezgahı ile el sanatları standı arasında dolaşarak başka bir bölümü inceliyoruz.

"Nicolas?" Başka bir ses bizi keser. "Nick Banks?"

Dönüp baktığımızda, boynunda profesyonel bir kamera olan bir kadın görüyoruz. Buralı değil. Kıyafetleri çok şık, gülümsemesi çok hesaplı.

"Ben *Sports Daily*'den Amy. Cozy Creek'e ne getiriyor sizi?"

Vücudum gerginleşir. Julie bunu hissetmiş olmalı ki yanıma yaklaşıp.

"Röportaj için burada değilim," derim.

Amy'nin gözleri Julie'ye kayar, el ele tutuşmamızı, market poşetlerimizi, evcil sahnemizi inceler. "Sanırım tanışmadık."

"Tanışmamıza gerek yok," diyor Julie, ama daha fazlasını söylemiyor.

"Aslında acelemiz var," diyorum ve Julie'yi uzaklaştırıyorum. "İyi günler."

"Sadece bir fotoğraf?" diye seslenir Amy arkamızdan.

Cevap vermeden Julie'yi kalabalığın içinden pazarın kenarına doğru yönlendiriyorum.

"O kimdi?" Julie, ortalık sakinleşince sorar.

"Sorun." Etrafı tarayarak başka fotoğrafçılar var mı diye bakıyorum. Bir tane varsa, genellikle diğerleri de vardır. "O bir spor muhabiri, ama maçlardan çok dedikodulara odaklanıyor."

"Oh." Julie bir an sessiz kalır. "Bizim hakkımızda yazacak mı?"

"

"Muhtemelen."

"Sahte ilişkimiz hakkında mı?" diye sorar, ama sesinde bir şey vardır sesinde bir şey var.

Julie, bal standının yanında başka bir fotoğrafçı görür.

"Belki," diyorum, etrafımızın sarıldığını fark ederek. "Hadi. Buradan gitmeliyiz."

Elimi tutar, parmaklarımı sıkar. "Eve gidip yatakta çıplak elmalı çörek yemek ister misin?"

"Bu, bugün yaptığın en iyi teklif," diyorum gülerek, beni mini krizimden bu kadar rahatça çıkardığı için ona hayranlık duyuyorum.

"Duşta sevişmekten daha mı iyi?" diye soruyor.

"Farklı bir kategori, ama aynı derecede çekici."

Dış dünyanın mükemmel balonumuzu patlatmasından korkuyordum. Gerçeklik çökmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum.

Onun evine dönerken, fotoğrafçıları gözetliyorum, çünkü halkın gözünden uzaklaştığımız anda Asher'a mesaj atmam gerektiğini biliyorum.

Julie yanımda mırıldanıyor, market poşetlerini sallıyor, ara sıra bana sıcak donutlardan ısırık ısırık yediriyor. Umursamıyormuş gibi davranıyor, ama ben gerçeği biliyorum.

Yine de, sabah güneşinin tadını çıkarıyor, kasabanın huzurunu yaşıyor ve benim dünyamdaki insanların burada olduğunu, bizi izlediğini unutmaya çalışıyorum.

"Nick?" Julie, kapısına vardığımızda diyor.

"Evet?"

"Medya ile ilgili ne olursa olsun... Benim başıma geldiği için mutluyum." "Ben de."

Anahtarlarını karıştırırken, onun gergin olduğunu fark ettim.

"Yardım edeyim," diyorum, anahtarları alıp kapıyı açarken onu koruyorum.

İçeri girdikten sonra Julie market poşetlerini tezgahın üzerine koyar ve bana döner.

"Hangi kısımlar gerçek, hangileri yalan?"

"Yalnız kaldığımızda. Her şey gerçek." Ona yaklaşıyorum. "Sana bakışım. Gerçek. Yanında uyandığımda hissettiklerim. Gerçek. Fotoğrafçıların sana yaklaştığını gördüğümde hissettiğim panik. Çok gerçek." Ellerini tutuyorum.

"Yani, sahte bir ilişki yaşamakta çok mu kötüsün?"

"En kötüsünde," diye onaylıyorum ve onu kendime daha da yaklaştırıyorum. "Ama halledeceğiz." "Fotoğrafçılar bizi takip etse bile mi?"

"Özellikle o zaman." Alnını öperim.

Telefonum titriyor, cebimden çıkarıyorum.

PATTERSON

Blaire az önce avucumu okudu ve Kasım ayında ruh ikizimi göreceğimi söyledi. Sonra beni dükkandan kovdu. Kafam çok karışık.

Julie'ye mesajı gösteriyorum. O gülüyor ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor.

"Bu beni şaşırtmadı," diye itiraf ediyor.

Saçlarının gevşek tellerini kulaklarının arkasına koyuyorum. "Şimdi, yataktaki o donutlara gelelim..."

Gülümsedi ve gerginliği anında kayboldu. "Yukarıda yarışalım."

"Kazanırsam ne alacağım?"

"Beni," diyor, çantayı kapıp koşmaya başlıyor.

Yarı yolda onu yakalıyorum, döndürüp duvara yaslayarak öpüyorum. Market poşetleri düşüyor ve bir elma merdivenlerden yuvarlanıyor, ama ikimiz de umursamıyoruz.

"Ben zaten kazandım," diyorum ona.

"İkimiz de var," diye fısıldadı.

Ve şimdilik elma şarabı donutlarımız ve birbirimiz var. Bu fazlasıyla yeterli.

lwake uyanuyan bulmak Nick uyanmış uyanık
desteklenmiş başucumda başucumda, sabahın erken
saatlerinde telefonunda gezinmeye başlamıştı.

"Günaydın," diye mırıldandım göğsüne.

"Günaydın, güzelim." Telefonunu bırakıp parmaklarını saçlarımın
arasında gezdiriyor. "Mutlu Ekimler."

"Mmm." Ona doğru uzanıyorum, sonra donup kalıyorum. "Bekle.
Duydun mu?"

Dışarıda, küçük bir kalabalık toplanmış gibi bir gürültü var.

Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerleyerek perdeyi açıyorum. Midem
düğümleniyor. Kaldırımında en az otuz fotoğrafçı var. Bazıları Cozy'den
aldıkları kahveleriyle bahçe sandalyelerinde oturmuş, sanki gün boyu
kamp yapıyorlarmış gibi.

"Aman Tanrım." Birkaç tanesi benim fotoğrafımı çekiyor, ben de geri
çekilip perdeyi kapatıyorum. "Nick."

O da pencereye gelip bana sarılır. "Kahretsin. Dünkünden daha fazla
var."

"Dün beş kişi vardı. Bu... " Onun kollarında dönerek, "Bu psikopatlık
seviyesi." dedim.

Geçtiğimiz hafta boyunca, nereye gidersek gidelim takip edildik. İlk
başta, ne kadar ileri gidecekleri neredeyse eğlenceliydi. Birkaç kişi bizi
skandal bir şey yaparken yakalamaya çalıştı, ancak sadece market alışverişi
yaparken, el ele tutuşurken veya onları trol ederken fotoğraflarımızı
çekebildiler. Ama her gün daha fazlası geldi. İşe giderken o kadar çok takip
edildim ki Nick benimle birlikte yürümeye başladı. Kahve dükkanının dışında
beklediler, çalışırken fotoğraflarımı çektiler ve hatta müşterilerimle röportaj
yapmaya çalıştılar. Dün biri annemi kitap kulübü toplantısına kadar takip etti.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, telefonum çaldı.

ANNE

Bugün dükkana gitme. Seni bu ayın geri kalanı için programdan çıkardım. Bu çok fazla, tatlım.

JULİE

Anne, çalışmamayı seçemem. Ekim ayındayız!

ANN

Sana rica etmiyorum. Sana emrediyorum. Bu olay sönene kadar ortalıkta görünme.

JULİE

Bu çok saçma. Yılın en yoğun zamanı!

ANNE

Bu yüzden müşterilerimizin girişini engelleyen fotoğrafçılara ihtiyacım yok. Tatile çık canım. Yıllardır tatil yapmadın. Bir kez olsun bu mevsimin tadını çıkar.

JULİE

Anne... lütfen.

AN

Kararımı verdim. Nick'le kal. Mutlu ol. Dükkan ayakta kalacaktır.

Nick'e mesajları gösteriyorum. "Beni yasaklıyor."

"Senin akıllı akıllı," diyordiyor, benim şakama şakağıma "O seni koruyor."

"Ama Ekim ayı çok yoğun. Kabak içecekleri, turist akını..."

"Anneniz on yıllardır bununla uğraşıyor." Bana dönerek konuşuyor.

Telefonum tekrar titrer ve annemden başka bir mesaj beklerken, gelen mesaj Craig'den gelir.

CRAİG

Evinizin önündeki cümbüşü gördüm. Seni seviyorum Julie. Seni her zaman seveceğim. Seni asla bu duruma düşürmezdim. Ondan kaçmak istersen, ben buradayım.

Nick omzumun üzerinden mesajı okur. "Lanet olası akbaba." "Bunu sana karşı kullanmaya çalışıyor," derim.

Nick beni kendine yaklaştırır. "Ne yapmak istiyorsun? Burada kalamayız."

"Riverside'a gidebiliriz," diyorum.

"Öyle mi?"

"Orası özel bir yer. Bizi oraya kadar takip edemezler." Aşağıdaki insanlara bakıyorum. "Doğrusu, buna bir ara vermem lazım. Ve çalışamazsam..."

"Ekim ayını normal insanlar gibi keyifle geçirebiliriz." O gülümsüyor. "Tabii, tüm bu olaylara rağmen normal olabildiğimiz kadar."

"Bizi rahat bırakmaları ne kadar sürer?" diye soruyorum. "Bunu tahmin etmek imkansız, ama duruma göre hareket edebiliriz."

İç çekerim. "Riverside'da bir hafta geçirmek fena fikir değil."

"Hayır, yıldızların altında gerçek mahremiyetimiz olan bir jakuzi var. Her akşam sana yemek yapacağım. Ayrıca manzara da var."

Gözleri beni baştan aşağı süzer ve ben onun kollarına düşerim.

"Bu bizi yok edecek mi?" diye sorar ve sesinde acıyı duyabiliyorum.

Ondan uzaklaşıp bal rengi kahverengi gözlerine bakıyorum. "Bundan daha fazlası gerekir."

"Umarım." Zaten yatak başındaki masadaki telefonuna uzanıyor. "Asher'ı arayıp neler olduğunu anlatmam lazım."

O konuşurken, ben de eşyalarımı toplamaya başlıyorum, yoğun sezonda dükkânı terk ettiğim için suçluluk duymamaya çalışıyorum. Ama annem haklı, fotoğrafçılar işleri etkiliyor.

"Zane yolda," diyor Nick ve telefonu kapatıyor. "O dikkatleri başka yöne çekecek, biz de arka kapıdan kaçıp Autumn'un bizi beklediği yere gideceğiz."

"Bu inanılmaz," diyorum ona.

"Biliyorum. Hayatımızı zorlaştırdıkları için üzgünüm."

"Senin suçun değil."

"Bir bakıma benim."

"Nick," diyorum ve yüzünü avuçlarımla tutuyorum, "kontrolün dışında olan şeyler için kendini suçlamayı bırak. Eğer bir çırpıda ortadan kaldırılabilsen, bunu yapardın, biliyorum. Biz halledeceğiz. Birlikte."

"Birlikte," diye onaylar. "Ailenin bu yüzden benden nefret etmediğinden emin misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Annem sonunda tatile çıkıp biriyle çıkmaya başladığım için muhtemelen çok mutludur. Bana izin alıp biriyle tanışmam için uğraşıyordu ama ben reddediyordum."

İki haftalık kıyafetleri büyük bir spor çantasına koymayı bitiriyorum. Nick giyinir ve pencerenin yanında durmaya devam eder, dışarıdaki herkesi izler.

On dakika geçer ve bir mesaj alır. "Zane geldi."

"Harika," diyorum ona, çantamı alıp omzuna asarken.

Birkaç saniye sonra kapı çalınır. "Kapıyı açayım mı?" diye soruyorum.

"Hayır, bırak dikkatleri üzerine çeksin," diyor ve arka kapıya doğru ilerliyoruz.

İstilaya uğrayan sığınağıma son bir kez bakıyorum.

"Hey." Dışarı çıkmadan önce beni durdurur. "Bu hafta fotoğrafçı yok, drama yok, sadece biz ve Ekim var. Anladın mı?"

"Kulağa harika geliyor."

"İyi. Çünkü hala tamamlamamız gereken bir liste var." Her şeye rağmen gülüyorum. "Öncelikler."

"Her zaman." O gülümser. "Şimdi gidip en sevdiğin mevsimin tadını çıkaralım."

Zane'in fotoğrafçıları "özel mülkiyet yasaları" hakkında tartıştığını duyarak arka kapıdan gizlice çıkarken, hayatımın gerçeküstü bir hal aldığını fark ettim.

Küçük arka bahçemden çitlere doğru sürünürken Nick aniden durur. "Jules, kapı nerede?"

"Kapı yok."

"Ne demek yok?" "Çiti atlamamız gerekiyor."

İki metrelik ahşap çiti, sonra beni, sonra da spor çantayı izliyor. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Hadi. Gençken bunu sürekli yapardım." "O botlarla mı?"

"Sadece bana yardım et," diyorum ona.

Nick önce çantayı atar, sonra elleriyle bir adım atar. "Bu delilik."

"Bu bir macera," diye düzeltiyorum ve ayağımı ellerine koyuyorum.

O beni yukarı kaldırıyor, ben de bacağımı sallayıp diğer tarafa düşüyorum.

"İyi misin?" diye seslenir. "Harika!

Sıra sende, şehir çocuğu."

"Saçma" diye mırıldandığını duyuyorum, sonra şaşırtıcı bir zarafetle kendini yukarı çekip karşı tarafa atlıyor.

"Bir hokey oyuncusu için fena değil," diye alay ediyorum. "Defol," diyor, ama gülümsüyor.

"Hey! Siz ikiniz!" Bir fotoğrafçı evin yanından bizi fark etti. "Nick! Julie!"

"Kahretsin, koş!" diyor.

Çantayı alıp Autumn'un bekleyen arabasına doğru koşuyoruz. O zaten arka kapıyı açmış, biz de sanki bir aksiyon filmindeymişiz gibi arabaya atlıyoruz.

"Sür!" diye bağırır Nick.

Fotoğrafçılar bize doğru koşmaya ve flaşlarını patlatmaya başlarken, Autumn kaldırımdan uzaklaşıyor.

"Kaçış şoförümüz olduğun için teşekkürler," diyorum nefes nefese, nefesimi toparlamaya çalışarak.

"En iyi arkadaşlar ne içindir ki?" Autumn arka aynadan bize gülümser. "Ayrıca, bu haftalardır yaşadığım en heyecanlı şey. Tam Bonnie ve Clyde gibi."

"Daha az cinayet, daha fazla paparazzi," diyor Nick ve beni kendine doğru çekiyor.

"Aynı düzeyde drama." Autumn gülüyor. "Riverside?" "Lütfen," diyoruz ikimiz de aynı anda.

"Ne kadar kötü?" Autumn aynadan bize bakarak soruyor.

"Annem beni programdan çıkardığı kadar kötü," diye açıklıyorum. Autumn nefesini tutuyor. "Ekim ayında mı?"

"Ve Craig sorun çıkarmaya çalışıyor," diye ekliyor Nick.

Autumn'un elleri direksiyonu sıkıca kavrar. "O pislik uzak dursa iyi olur."

"O önemsiz biri." Nick'in elini sıkıyorum.

"Sadece nefes almaya biraz zamana ihtiyacımız var. Oh, Zane'i unuttuk mu?" diye soruyorum kasabadan geçerken.

"Kendi arabasıyla geldi," diye açıklıyor Autumn. "Böyle durumlarda ayrılmak daha kolay."

Nick kulağıma fısıldıyor, "Tüm bunlar için üzgünüm."

"Özür dileme," diye fısıldarım. "Seninle yüzlerce çiti atlardım."

Cozy Creek arkamızda kaybolurken ve kulübeye doğru ilerlerken, kaosun ortasında olmama rağmen tam da olmak istediğim yerde olduğumu fark ediyorum.

Nick'in yanındayım, en iyi arkadaşım saçma sapan kaçıışımızla ilgili şakalar yaparken, bir haftalık mahremiyetin tadını çıkaracağız.

Ve garip bir şekilde, tüm bunlara minnettarım.

19

NICK

Julie'den önce uyanıyorum, bu benim yeni normalim haline geldi. Sabah ışığı Riverside kulübesinin devasa pencerelerinden içeri süzülüyor ve fotoğrafçılar yerine kuşların sesini duyabiliyorum. Sessizlik mükemmel.

Julie denizyıldızı gibi üzerime uzanmış, kırmızı saçları her yere dağılmış, bir bacağını benim bacağıma atmış. Kasabadan ayrılmanın yarattığı gerginlik neredeyse tamamen yok olmuş.

Çitlerden atlayıp, suçlular gibi Autumn'un arabasına atlamayı düşünüyorum, Julie kaosun ortasında gülüyor. O kırılmadı. Biz kırılmadık. Fotoğrafçılar denedi, ama biz hala buradayız.

Patterson birkaç gün önce, "küçük kasaba cadıları"nın onu evlendirmeye çalıştığını iddia ederek ayrıldı. New York'a dönmek zorundaydı, hokey sezonu yakında başlıyor ve o takım kaptanı. Ama Blaire son bir kez el falına bakıp ona aşk çizgisini anlatmadan önce. Neredeyse her gün bana bununla ilgili mesajlar atıyor.

Telefonum komodinin üzerinde titriyor.

ASHER

Medya sakinleşiyor. Birkaç gün daha bekle. Ama bu yanlış bir alarm olabilir.

NICK

Hallettiğin için teşekkürler.

ASHER

Ben bunun için buradayım. Julie nasıl?

NICK

Harika.

ASHER

Sen mahvoldun. Tebrikler!

O haklı. Her sabah, önceki günden daha berbat bir şekilde uyanıyorum. Daha bağlı, bunun geçici bir şey olmadığından daha emin, 1 Kasım tarihinden daha çok korkuyorum.

Bir haftadır Riverside'dayız ve buradan hiç ayrılmak istemiyorum. Son birkaç gün sadece biz, bu saçma kabin ve Ekim ayı vardı. Birlikte yemek pişirdik, her gece jakuziye girdik, kimse bizi izlemeden mülk çevresinde yürüyüşler yaptık ve ay ışığı altında seviştik. İkimizin de buna ihtiyacı vardı.

Telefonum saatin 5:47 olduğunu gösteriyor. Uyanmak için çok erken, ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Şafak sökmeden önceki ışığın teninde yarattığı etki, ne kadar huzurlu görüldüğü.

Sonra onun listesini hatırlıyorum. *Oral seksle uyanmak.*

Bu sefer uyuyor, numara yapmıyor. Bu, bunu düzgün bir şekilde tamamlamak için benim şansım.

Onu uyandırmamak için yavaşça yataktan kalkıyorum. Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor. Nazikçe bacaklarını ayırıp arasına yerleşiyorum.

Üzerinde sadece benim tişörtüm var, altında hiçbir şey yok. Bu, onun rahat hissettiği bir şey.

İç uyluklarına hafif, neredeyse hissedilmeyecek öpücükler kondurarak başlıyorum. Hafifçe kıpırdanıyor ama uyanmıyor. Bacaklarının arasına doğru ilerliyorum ve o anda nefesini keserek uyanıyor.

"Nick?" Sesi uykudan ve şaşkınlıktan boğuk çıkıyor. "Aman Tanrım."

Ben devam ederken, ellerini hemen saçlarıma doladı, ama ben durmadım. Zaten ıslanmıştı, zihni henüz farkına varmadan vücudu tepki vermişti.

"Şimdiye kadarki en iyi alarm saati," diye inliyor, kalçaları ağzıma doğru sallanıyor.

Dilimle klitorisini okşuyorum, her santimini tatmak istiyorum, tamamen uyanık ve her hissin farkında olduğundan emin olmak için.

Boşaldığında, kabinde yankılanan bir çığlık atıyor.

Onu derin bir öpücükle öpmek için geri çekiliyorum, ikimiz de nefes nefese ve bu mükemmel sabah anında birbirimize bağlıyız.

"Günaydın tatlım," diyorum.

"Bu..." Hâlâ nefes nefese. "Çok güzeldi. Yapılacaklar listesinden bir madde daha tamamlandı."

"Liste kutsaldır. Hepsini tamamladığımızda ne yapacağız?" diye soruyorum.

"Daha fazlasını ekleyeceğiz." Beni kendine çekip bir kez daha öper, dudaklarımda kendi tadını alır.

Penisim onun girişinde bekliyor. O çok ıslak ve sıcak.

Telefonum çalıyor.

"Sakın cevap verme," diyor Julie.

"Önemli olabilir," diye mırıldanıyorum.

Geri çekilir ve gözlerime bakar. "Sence bu benimle geçirdiğin bu andan daha mı önemli?"

"Tabii ki hayır." Sesli mesaja bırakıyorum.

"Buraya geleli bir hafta oldu, inanamıyorum," der, ben yavaşça içine girerken. Nefesini tutar. "Bir parçam buradan ayrılmak istemiyor."

"O zaman gitmeyelim." Cildinde desenler çiziyorum. "Birkaç gün daha burada kalabiliriz."

"Cazip," diyor, eğilip bir şekilde beni sırt üstü yatırıyor ve sonra üzerime çıkıyor.

O beni içine alırken inliyorum.

Julie eğilip beni öper ve o beni sürerken ben kendimi ona kaptırıyorum. Nefesi hızlanır, temposu artar. Ben yukarı doğru iterek sürtünmeyi artırır, mümkün olduğunca derine girerim. Tenlerimiz birbirine çarpar ve kendimizi kaybederiz.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye homurdanıyorum ve ona sertçe giriyorum. "Öyleyim," diye itiraf ediyor, ağzı açık kalıyor.

Julie'nin başı boynunda yuvarlanırken göğüsleri zıplıyor. Dirseklerimle kendimi yukarı itiyorum ve o da benim ağızıma karşılık veriyor.

"Lanet olsun, seni öpmek çok hoşuma gidiyor."

"Çok iyi geliyor," diye inliyor. "Çok yaklaştık."

Onu sırt üstü çeviririm ve ben ona girerken bacakları genişçe açılır.

"Evet, evet, evet."

Her kas gerilir ve o boşalırken inleyince, daha sert vururum, onu tamamen doldururum.

Onu öperken saçlarını kulaklarının arkasına koyuyorum. Hiçbir şey söylemiyoruz, sadece o anın tadını çıkarıyor, tek kelime etmeden iletişim kuruyoruz.

Telefonum tekrar çalıyor ve bizi gerçekliğimizden koparıyor.

"Ah, lanet olsun." Yüzümü boynuna gömüyorum, saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

saçı

nı "Cevap vermelisin," diyor.

kokl Telefonu alıyorum, ekranda kardeşimin adını görüyorum.

uyor Ayrılıyoruz, yataktan kalkıyoruz ve duşa geçiyoruz. "Ne var, Asher?"

um. "Sana da güneydin. Aşk yuvası nasıl?" "O bir..."

"Neyse. Dinle, TMZ'nin senin çit atlamana ilgili haberi ama sana söylemem gereken bir şey var."

Ne dediğini anlamadan oturuyorum. Kendime, kontrol etmeyeceğime ve Asher bana ilgili bilgileri söyleyene kadar bekleyeceğime söz verdim. Medyayı görmezden gelmek kolay; hokeyi bırakıp şirkette çalışmaya başladığımdan beri bunu yapıyorum.

"Ne?"

"*Hokeyin Kötü Çocuğu ve Barista'nın Büyük Kaçışı*. Çok romantik. Yorumlar destekleyici. Ama yayınlanan bir kör haber var."

"Asher..."

"Sadece söylüyorum, hikaye değişti. Artık herkese asılan playboy eski hokey yıldızı değilsin. Özel hayatını yaşamaya çalışan, küçük kasabalı kız arkadaşını medyanın tacizinden koruyan koruyucu milyardersin. Gizli haber, baristanın geçen bir yıldır aşık olduğun kadın olduğunu söylüyor."

"Ne?" diye soruyorum.

Telefon birkaç saniye sessiz kalır.

"Geçen yıl Julie'yi kime anlattın?"

Pencereden dışarı bakarak, dağdaki yaprakların renk değiştirdiğini fark ettim. "Kimseye."

"Bir düşün, Nick. Cozy Creek'i ziyaret ettiğinde onunla tanıştığını birine söylemiş olmalısın. Bu kör haberleri kimin yayınladığını bulmam lazım."

"Zane ve Autumn biliyordu," diyorum, sonra tereddüt ediyorum. "Ve Dyson." Sessizlik devam ediyor.

"Bu canavarı besleyen ağabeyimizse, onu *asla* onu *asla* affetmeyeceğim."

"Asher," diye fısıldarım, "bunu yapma. Bırak gitsin."

"Kim olduğunu bulacağım," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Bu neyi çözecek?" diye soruyorum.

"Bizi satmaya devam edenin kim olduğunu öğreneceğim. Easton, Weston, ben, Brody ve senin hakkında yayınlanan her şeyi düşün. Bu bir tesadüf değil. İç çevremizden biri."

"Yayınlananlar kimin umurunda? Belki de yardım ediyorlardır? Bahsettiğin herkes kendine birini buldu, Ash. Bu zararsız bir çöpçatanlıktan başka bir şey değil."

"Zararsız mı?" Onun üzüldüğünü anlayabiliyorum. "Aşk gözünü kör etmiş. Bu gizemi çözmek için son nefesimi vereceğim. Senin yardımın olsun ya da olmasın."

"Asher."

O inliyor ve ben onu New York'taki masasında otururken, binaları birbirine karşı olduğu için ofisinin penceresinden Billie'nin ofisine bakarken hayal edebiliyorum. Onları düşünerek gülümsüyorum.

"Oh, LadyLux özel bir röportaj istiyor."

"Olmaz," diye mırıldanıyorum.

LadyLux, çevremdeki birçok kişi hakkında yazılar yazan anonim bir pop kültür blog yazarı. LuxLeaks için yazıyor ve her zaman adil ve dengeli.

"O iyi bir kaynak ve gerçeği söyleyecektir. Bir düşün." Kafamı sallıyorum. "Umurumda değil. Daha fazla dikkat çekmek istemiyorum." "Bu, ele alınmayan birçok söylentiye durduracaktır.

Kar topu çığa dönüşmeden önce onlarla ilgilenin," diyor.

diyor bana.

"Hayır."

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, o yüzden uygun gördüğün şekilde hallet. Bunu mahvetme."

"Tam olarak hangi kısmı?" diye soruyorum.

"Julie. O sana başıma gelen en iyi şey ve otuz günlük sürenin yakında dolacağını biliyorum."

"O farklı," diye açıklıyorum.

"Evet, ama *sen* farklı mısın?" Cevap veremeden telefonu kapatır.

Banyoya gidip Jules'la duşa giriyorum. "Ee?" diye soruyor.

"Her şey *yolunda*. Asher'ın keyfi yok."

"Oh. Üzüldüm." Gülümsüyor. "Biraz daha kalabilir miyiz? Buradaki balonumuzu seviyorum."

"Büyük resimde birkaç gün daha kalmamızın bir önemi yok," diyorum, o beni yıkarken.

Sıcak suyun altında dururken dokunuşları beni rahatlatıyor ve sakinleştiriyor.

Akarsu üzerimize dökülüyor. Göğsümden başlayarak omuzlarıma doğru ilerliyor. Sanki her santimetrekaremi ezberlermişçesine bana dokunuyor.

"Arkanı dön," diyor yumuşak bir sesle.

Dönüyorum, o sırtımı yıkarken ellerimi fayanslara dayıyorum.

Parmakları, varlığından haberdar olmadığım düğümleri çözüyor ve ben inliyorum.

"Çok gerginsin," diye fısıldıyor. "Her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Biliyorum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. "Şu anda dünyaya karşı biz varız."

"Senin yanında seve seve savaşacağım bir savaş."

Yavaşça aşağıya doğru iner, acele etmez ve bu cinsel bir hareket değildir. Samimi bir harekettir. İşini bitirdiğinde, ona dönerek yüzünü görürüm.

Önce saçlarını yıkarım, neredeyse mırıldanana kadar kafa derisini masaj yaparım. Köpükler vücudundan aşağı kayar ve ben de ellerimle onları takip ederim. O yeşil gözleriyle beni izler ve aramızda sözsüz bir şey akar.

"Nick," diye fısıldar.

"Biliyorum."

Ve biliyorum. Ben de hissediyorum. İkimizin de adını koymaya korktuğumuz bu şeyi hissediyorum.

Buhar bizi sarıyor, su hala mükemmel sıcaklıkta. Sanki kabin bunun ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi.

Onu kendime doğru çekiyorum ve öylece duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz. Kolları belime dolanıyor, yanağı göğsüme yaslanıyor. Çenemi başının üstüne koyuyorum, buharla karışmış şampuanın kokusunu içime çekiyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diyor o kadar sessizce ki, neredeyse duymayacaktım

"Hangi kısmı?"

"Hiçbiri. *Hepsi*."

Onu daha sıkı sarıyorum ve kim bilir ne kadar süre öyle kalıyoruz.

. Sonsuz sıcak suyun lüksü, bu anda var olmamızı sağlıyor.

Sonunda dışarı çıktığımızda, bunu mecbur olduğumuz için değil, günü birlikte karşılamayı seçtiğimiz için yapıyoruz.

Julie, pelüş bornozlardan birine sarılırken, ben eşofman altı giyerim. "Kahvaltı?" diye sorarım.

"Kahvaltı?" diye soruyorum. "Asla hayır demem."

Mutfakta, buzdolabından malzemeleri çıkarıyorum: yumurta, pastırma ve bu hafta başında çiftçi pazarından aldığımız taze meyveler. Julie tezgahın üzerine oturmuş, gözlerini benden ayırmıyor.

"Senin yemek yapmanı izlemeyi seviyorum," diyor. "Konsantre bir ifade takınıyorsun. Çok sevimli."

"Sevimli mi? Pfft. Ben *seksi* şef olmak istiyorum."

"O da var." Kaseden bir çilek çalıyor. "Bugün programımız ne?"

"Ne istersek. Dünyadan saklanmanın güzelliği de bu."

"Sonsuza kadar saklanamayız, değil mi?" Şakacı bir şekilde dudaklarını büzüyor.

"Hayır," diyorum ona, yumurtaları bir kaseye kırarken. "Ama bugün yapabiliriz."

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Julie ona bir göz atıyor.
"Ne yazıyor?" diye soruyorum ona.
"Bana telefonunu emanet ediyor musun?"
Gülümserim. "Senden saklayacak hiçbir şeyim yok. İstersen bakabilirsin."
"Olmaz. Ben de sana güveniyorum."
"O zaman bana oku," derim, domuz pastırması cızırdayarak kızarıırken.
"Patterson, Blaire'in ona 'romantik geleceği' hakkında mesaj attığını ve onun flört mü yoksa tehdit mi ettiğini bilmediğini söyledi."
Gülüyorum. "Çok komik."
"İnsanların sinirine dokunmak onun süper gücüdür." Julie sessizleşir.
"Onu özlüyorum. Dükkânı da. Ve normal hayatımı."
"Geri dönebiliriz..."
"Henüz değil." Gözlerime bakar. "Seni tekrar dünyayla paylaşmaya hazır değilim."
"Julie..."
"Sadece üç haftamız kaldığını biliyorum. Bunun bir son kullanma tarihi olduğunu ve o zamana kadar hiçbir karar alınmayacağını biliyorum. Ama şu anda sadece biz varız. Birkaç gün daha... rol yapabilir miyiz?"
Yumurtaları bırakıp, onun bacaklarının arasına geçtim. "Hiçbir şeyi taklit etmek zorunda değiliz."
"Ne demek istediğimi biliyorsun. Dışarıda bizi bekleyen bir fırtına yokmuş gibi davranmak istiyorum."
"Evet, anlıyorum." Yüzünü avuçlarım.
Beni öper, sonra geri çekilir. "Sanırım yumurtalar yanıyor."
"Kahretsin!" O gülerek kahvaltıyı kurtarmaya koşarken.
Her şeyi tabağa koyarım ve hatta birkaç dilim tereyağlı tost yaparım. Ekim ayının soğuşunu atlatmak için battaniyelere sarınarak, dağ manzaralı terasta kahvaltımızı yaparız. Manzara kırmızı, turuncu ve altın rengiyle boyanmıştır. Sihirli bir his verir.
"Bu gece jakuziye girmeliyiz," diyor Julie. "Yıldızların altında."
"Giysi giymek zorunlu mu?"
"Giysiler kesinlikle tavsiye edilmez," diyor.

Dağlara bakıyoruz ve burada olmanın günlük hayatımdan ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Toplantı yok, baskı yok, performans yok. Sadece Julie ve ben ve bizim mükemmel balonumuz haline gelen bu saçma sapan kulübe.

"Kahretsin, Ekim ayını seninle geçirmeyi çok seviyorum," diyorum yüksek sesle ve o gülümsüyor.

Riverside'da uyanıyorum ve dünyanın ağırlığı göğsümde baskı yapıyor. Nick çoktan uyanmış, kocaman pencerelerden dağlara bakıyor.

"Uyuyamıyor musun?" diye soruyorum, yanına kıvrılıp yanağımı kalbine dayayarak düzenli atışını dinliyorum.

"Sadece düşünüyordum." Başımın üstüne öpücük kondurdu. Ona bakmak için oturdum.

"Ne oldu, söyle." "Geri dönmek konusunda içimde kötü bir his var."

"Nick..."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece içimden gelen bir his." Beni kendine doğru çeker. "Sadece... seninle geçirdiğim bu hafta mükemmeldi."

"Bu değişmek zorunda mı?" diye soruyorum.

"Hayır, değişmek zorunda değil. Ama değişecek." Çıplak omzumda desenler çiziyor. "Bunun seni korkutup kaçıracağından korkuyorum."

"Neden? Anlat bana." Onu öperim.

"Medya, dedikodu siteleri... Bugüne kadar yaşadığım tüm ilişkilerimi mahvettiler. Bunlar, genellikle ilişkinin sona ermesinin katalizörü ve nedenidir."

Bir an sessiz kalıyoruz, sabah ışığı odayı doldururken birbirimize sarılıyoruz.

Nefes veriyorum. "Başa çıkması zor bir durum. Hiç ilgi çekmeyi istemedim.

Yalnız kaldığımız zamanlarda bunu sorguladığım oluyor."

Beni inceliyor. "Çok fazla yüküm var. Bu yüzden daha önce sana yaklaşmadım."

"Bu beni üzüyor." Oturuyorum. "Bir ilişki tavsiyesi için hazır mısın?" Sırıtarak başını sallıyor.

"Bu mu?" Elimi sallarım. "Daha başlamadan sonunu yas tutuyorsun."

Nick de dik oturarak mükemmel dudaklarını yaladı. "Bir son tarihimiz var, Jules. Bunun hayatının geri kalanında uğraşmak istediğin bir şey olup olmadığına karar vermek için bir aydan az zamanın var. Halkın merceği değişmeyecek. Söylentiler değişmeyecek. Bizi, hayatımızı ve ilişkimizi takip edenler, yalanlar, söylentiler... Bunların hiçbirisi sihirli bir şekilde ortadan kaybolmayacak. Beni seçersen, bununla birlikte gelen her şeyi de seçmiş olursun ve bunun hakkında uzun uzun düşünmeni istiyorum."

Öne eğilir, eli ensemin arkasına kayar ve saçımı tutar. Boğazıma öpücükler kondurur ve nefesim düzensizleşir.

"Bu sadece bir ön tat," diye uyarıyor, beni geriye yatırıp tişörtümü yukarı çekerek dişleriyle hassas cildimi okşuyor.

Göğsüm inip kalkıyor, serin sabah havası meme uçlarımı okşuyor, onlar zaten sertleşmiş ve onun ilgisini bekliyor.

Karnımı öper, sonra meme ucumu ağzına alır ve diğerine geçer.

"Cadılar Bayramı'nda istediğin kişinin ben olduğumdan kesinlikle emin olmalısın." Sesi alçaktır.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, nefesim hızlanıyor.

Güneş perdelerden süzülerek yatak odasına altın rengi bir ışık yayıyor. İpek çarşaf lar çıplak tenime serin geliyor ve her hissi hatırlamaya çalışıyorum. O daha aşağıya doğru öpmeye devam ederken, karnım beklentiyle geriliyor. Onu istiyorum ve tam da bunu elde etme arzusu amımı kasılmaya zorluyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, bacaklarımın arasında oturuyor.

Başımı eğiyorum, gözlerim gömleksiz vücudunda geziyor. Göğsü kasların şaheseri, karın kasları ise bir heykel gibi oyulmuş. Gri eşofman altı kalçalarına düşük oturuyor ve kumaşın altında, çoktan sertleşmiş olan penisinin hatlarını görebiliyorum. Sadece düşünmek bile ağzımı sulandırıyor.

Kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor ve o günahkar derecede seksi sırıtışı bacaklarımı titretir.

"Eğer herhangi bir şüpheden varsa, cevabın hayır olmalı," diyor, sesi hakimiyetle doludur.

Bunu seviyorum.

Sadece sesi bile beni ıslatmaya yetiyor, bu yüzden zorlukla yutkunuyorum. Öne eğiliyor ve gömleğimi başımdan çıkarıyor. Sonra bileklerimi yatağa sabitliyor. Nefesi boynumda sıcak ve vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum, vücuduma işliyor.

"Listenizdeki birkaç şeyi düşünüyordum." Dudakları kulağıma değiyor. "Oynamak ister misiniz?"

"Evet, istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Gözlerini kapat. Olduğun yerde kal. Kıpırdama." Nick yataktan kalkar. "Gözetleme de."

"Tamam." Tam olarak olduğum yerde kalırım, gözlerim kapalı, ellerim başımın üzerinde.

Çekmeceyi açıp kapattığını duyuyorum. Yaramaz dilek listemdeki her şeyi gözden geçiriyorum.

Otomatik olarak gerçekleşmeyeceğini bildiğim birkaç şey var. Bir an sonra, kumaş bileklerimin etrafında kayıyor ve sonra başlığa bağlanıyorum. Nazikçe, gözlerimin üzerine bir şey koyuyor ve bağlıyor. Dünya karanlığa gömülüyor ve duyularım keskinleşiyor. Nefesini, hareket ederken çarşafların hışırtısını, altımızdaki yatağın hafif gıcırdamasını duyabiliyorum.

"Hazır mısın?" diye mırıldanıyor, eli vücudumda aşağı kayıyor, parmak uçları kaburgalarımı, karnımı okşuyor ve damlayan amımın hemen üzerinde duruyor.

"Evet," diyorum nefes nefese.

"Her hissi düşün ve tadını çıkar. Şu anda sen benimsin, Küçük Kırmızı."

Parmakları uyluklarımdan aşağı kayıyor, yavaşça ayırıyor ve nefesini iç uyluklarımdan üzerinde hissedebiliyorum, en çok ihtiyacım olan yere çok yakın.

O homurdanıyor, dudakları hassas tenime değiyor. "Kokunu alabiliyorum, bebeğim. Bunun için yalvarıyorsun."

Beni bekletmiyor. Dili benim yarıklararımdan yukarı doğru kayıyor ve ben yataktan kalkıyorum, boğazımdan bir inilti kopuyor. Klitorisimi yalıyor, ağzına alıyor ve ben çığlık atıyorum, bileklerim ipek çarşafa asılıyor. Vücudum yanıyor.

"İşte böyle." Sesi amımın arasında boğuk çıkıyor. "Benim için çığlık at. Sen durmam için yalvarana kadar devam edeceğiz."

Hemen gülüyorum, yaptığımız şeyin bu olmasına bayılıyorum. "Oh, evet. Teşekkürler. Bunu da halledelim."

İki parmağını içime sokar, tam doğru şekilde kıvrır ve yemin ederim ki galaksiler görüyorum. Dili acımasızdır, parmakları içime girip çıkar ve ben kendimi kaybediyorum. Kalçalarım onun ensesine doğru sallanır ve ben, durması için yalvarana kadar istediğim kadarını bana vereceğini bilerek, o tatlı rahatlamayı açgözlülükle kovalarım.

"Benim için boşal, açgözlü kızım," diye emrediyor, sesi boğuk. Ve ben de öyle yapıyorum.

Orgazm bir tsunami gibi üzerime çöküyor, vücudum titriyor, çığlıklarım odada yankılanıyor. O çekiliyor, benim için titreyen amımı izliyor.

"Keşke ne kadar güzel bir manzara olduğunu görebilseydin," diyor, yavaşça parmağını içime sokarken.

Geri çekilir ve parmağını emdiğini duyarım. "Mmm.

Sen benim en sevdiğim tadımsın."

Benim heyecanım geçince, o klitorisime geri dönüyor ve benim ne kadar hassas olduğuma göre ayarlıyor. Yavaşça başlıyor, ta ki heyecanım tekrar yükselene kadar.

Bana karşı gülüyor; sesi kötü niyetle dolu ve sonra dili üzerimde, girişimden klitorisime kadar uzun, tembel bir çizgi çizerek yalıyor.

Bağırıyorum, zevk tekrar içimi kapladığında vücudum titriyor.

Bu sefer durmaz, bana toparlanmam için bir an bile zaman tanımaz. Dili klitorisimin etrafında döner, hafifçe vurur ve alay eder, ben ise çoktan titriyor, çoktan sınırdayım.

"Lanet olsun, senin meninin tadı çok güzel," diye fısıldıyor. Sesi omurgamdan aşağı titremeye neden oluyor. "Sanki bal gibi."

Dili içime dalar, derine iner ve ben tekrar çığlık atarım, uyluklarım titrerken o beni diliyle siker, sanki onun için yaratılmışım gibi içime girer.

Bir eli kalçamı kavrar, beni yere sabitlerken ağzı beni çalıştırır. O çok pis.

Diğer eli uyluklarımın arasına kayıyor, parmakları kaygan kıvrımlarıma dalıyor ve ben inliyorum, kalçalarım kontrolsüzce sarsılıyor.

"Amin benim için sırlısklam," diyor klitorisime karşı boğuk bir sesle. "Mükemmel."

İki parmak içime kayıyor, kıvrılıyor, içimdeki o pürüzlü, süngerimsi noktayı okşuyor. Çığlık atıyorum, orgazmım üzerime çöküyor, beni gerçekliğimden koparıyor. Parmakları içime hızlı ve sert bir şekilde girip çıkarken, dili klitorisime yapışıyor, emiyor ve okşuyor, beni daha da yükseğe, zevkin derinliklerine sürüklüyor, titreyene, ağlayana, yalvarana kadar.

"Lütfen," diye hıçkırım, sesim bozulmuş. "Çok yaklaştım. Sayısını unuttum." "Keyfini çıkar, tatlım." Diye homurdanır, sözleri. "Sen dur demeden ben bitirmeyeceğim. Günün geri kalanında bu güzel küçük amcığı yalayacağım. Şimdi, rahatla."

Parmakları çekilir ve ben bu kaybın acısıyla inlerim. Bir şeyin tıklama sesini duyarım, belki bir şişe.

"Bir şey deneyeceğim. Eğer çok fazla olursa, durmamı söyle," diye fısıldadı.

Bir parmağının kıcıma bastırdığını hissediyorum, beni tahrik ediyor, kayganlaştırıcı ve benim sıvılarımla araştırıyor.

İlk başta gerginleşiyorum, ama o beni susturuyor, sesi yumuşak ve güven verici.

"Bu çok iyi hissettirecek, bebeğim." Dili yine klitorisimin etrafında dönüyor. "Beni içeri al."

Onun için eriyorum ve parmağı kıcıma kayıyor, beni nefesimi kesen bir şekilde dolduruyor. Dili tekrar klitorisime dönüyor, yalıyor ve emiyor, iki parmağı ise birlikte hareket ediyor. İkisi amımda, biri kıcımda. Boğazımdan çıkan sesi ya da vücudumu saran hissi tanıyamıyorum. Baskı neredeyse dayanılmaz ama çok lezzetli. Yarılmış, gerilmiş, ağzına kadar doldurulmuş durumdayım ve inlemekten, titremekten kendimi alamıyorum, o beni işlerken, beni uçurumun kenarına sürüklerken.

"İşte böyle, tatlım." Sesi şehvetle dolu. "Al. Sana verdiğim her şeyi al. Sen çok güzelsin. Seni tapmaya devam etmeme izin ver."

Onu tamamen içime alıyorum — parmaklarını, dilini, övgülerini — ta ki tekrar boşalana kadar, vücudum kasılana, amım parmaklarını sıkıca kavrayana, kığım onun küçük parmağını sıkıca kavrayana kadar. O durmuyor. Beni tutuyor, ağzı ve parmakları acımasızca devam ediyor, ta ki ben tekrar patlayana kadar.

Klitorisime geri dönüyor ve çok hassas. "Lütfen."

"Bunu listenden siliyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, nefes almakta zorlanarak. "Şimdi, daha fazlasına ihtiyacım var."

Daha sert. Beni parçala, Nick."

Saniyeler sonra, bacaklarımı genişçe açıyor. "Benim için parıldıyorsun, bebeğim."

"Sana çok ihtiyacım var."

O, klitorisimi zonklatan o kadar ilkel bir sesle homurdanıyor ki, sonra üstüme çıkıyor, ıslak girişime penisini bastırıyor. Tek bir yumuşak, acımasız itişle içime giriyor ve ben çığlık atıyorum, vücudum yataktan kalkıyor, o beni doldururken, gererken, sahiplenirken.

"Böyle mi istemiştin?" diye inliyor.

"Daha sert," diye bağıyorum, sırtım yataktan kalkıyor.

Bu histe kayboluyorum, onda kayboluyorum, ta ki zevkten başka bir şey kalmayana kadar, ondan ve bizden başka bir şey kalmayana kadar.

Kalçaları benimkilere çarptı, derinin deriye çarpma sesi odayı doldurdu. Bacaklarım beline dolandı, onu daha derine çekti ve o homurdandı, elleri kalçalarımı kavradı, bana daha sert, daha hızlı vurmaya başladı, ben onun adını tekrar tekrar haykırıncaya kadar.

Bu orgazm, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Onun penisinin her yerine fışkırıyorum, her yerinde hissediyorum.

"Kahretsin, bebeğim." Sesi gergin. "İçime gir," diye yalvarıyorum.

İçime giriyor ve sıcak boşalmasının beni doldurduğunu hissedebiliyorum.

Üzerime yığılıyor, nefesi düzensiz, vücudu titriyor. Göz bağımlı çıkarıyor, beni öpüyor, gülümsüyor. "İyi misin?" "Değiştim," diyorum ona.

Omzunun üzerinden bakıyor ve tripodun üzerinde telefonunu görüyorum.

Ağzım açık kalır. "Gözlerim bağlandı, bağlandım, durmanı yalvarana kadar yutuldum ve sen bunu kaydettin mi? Ne kadar şanslıyım."

"Üçü bir arada bir anlaşma yapmışsın gibi görünüyor," diyor. "Artık listende pek bir şey kalmadı."

Ellerimi çözdü ve ben de kollarıma onu sardım. "Sence bunu tamamlayabilecek miyiz?"

Nick gülüyor, sonra boynuma ve omuzlarıma öpücükler konduruyor. "Bu benim vatandaşlık görevim."

Geri çekildiğinde ve açık kahverengi gözlerine baktığımda, kendimi hiç bu kadar canlı ve arzu edilmiş hissetmemiştim. Gerçekle yüzleşmeden önce son bir mükemmel anı yaratmaya çalıştığını anlıyorum ve bu çok düşünceli bir davranış.

Nick beni son bir kez öper, sonra telefona gider ve onu kapatır.

"Bana ne yapıyorsun?" diye soruyorum, oturarak.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını," diyor omzunun üzerinden. İkimiz de biliyoruz, ama ikimiz de Cadılar Bayramı'na kadar bunu söylemeyeceğiz. "Tamam," diyorum. Sonbahar renklerinin önünde çıplak vücudunu görünce

"Şimdi ayrılmak istemiyorum."

Gülüyor, ama gülüşünde hüznün var. "Duş? Toplanmak? Sonra dünyayla yüzleşmek?"

"Bu mantıklı bir sıra."

Sabah rutinimizi yerine getiriyoruz, ama her şey ağır geliyor.

"İyi misin?" Nick, kıyafetlerimi çantama katlarken soruyor.

"Sadece hepsini ezberliyorum."

"Geri dönebiliriz."

Çantamı kapatıyorum. "Bu bir fanteziydi, Nick. Güzel, mükemmel bir fantezi. Ama bunların hiçbiri gerçek hayat değil."

Bana doğru gelir, yüzümü avuçlar. "Gerçek olabilir."

"Biliyorum. Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Burada güvendeyiz, ama bu gerçek değil." Beni öper. "Seninle yalnız kalabildiğimiz tek zaman, kesintisiz geçirebildiğimiz zamandır. Özel duvarlarımızın dışında, spot ışıkları var."

"Ve bunun hiç bitmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yavaşlayacak mı? Evet. Tamamen duracak mı? Hayır. Bu gerçekçi olmayan bir beklenti."

Telefonum çalarak bizi ayırıyor.

ANNE

Blaire'den bir mesaj aldım. Craig her gün dükkana uğrayıp seni soruyormuş. Annesiyle görüştüm. Kendi işime bakmamı söyledi.

Nick'e mesajı gösterdim.

"Her gün mü?" Çenesi sıkışır. "Bu taciz." "Muhtemelen o sadece..."

"Jules, hayır. Onun için bahaneler uydurmayı bırak. Seni bekliyor ve bu hoşuma gitmiyor."

"Haklısın," diye kabul ettim.

Üç yıl boyunca biriyle birlikte olup onun kim olduğunu bile bilmediğimi anlamıyorum.

"Döndüğümüzde her şeyi belgelemeliyiz. Belki polise de haber vermeliyiz," diyor Nick.

Eşyalarımızı topladıktan sonra, kabini son bir kez daha gözden geçiriyorum. "Hazır mısınız?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır. Ama yine de gidelim."

Range Rover'a çantalarımızı yüklerken, ikimiz de ayrılmak istemiyormuşuz gibi acele etmiyoruz.

"En azından istediğimiz zaman geri gelebiliriz," diyor Nick, aklımdan geçenleri okuyarak. "Kasım ayına kadar burayı kullanabilirim."

Radyoda NPR çalarken, rahat bir sessizlik içinde dağ yolunda ilerliyoruz. Yapraklar parlak ve renkli, hafif esintiyle dalgalanıyor. Her şey huzurlu, sanki dünya bizi tekrar karşılıyor, sanki her şey yoluna girecekmiş gibi. Main Street'e dönene kadar biraz rahatlıyorum.

"O araba dönüşten beri arkamızda," diyor Nick, dikiz aynasına bakarak.

Yan aynaya bakıyorum ve camları koyu renkli siyah bir SUV görüyorum. "Belki de onlar sadece..."

Önümüzde bir yan yoldan başka bir araba çıkıyor, yolcu penceresinden kamera lensi görünüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanır Nick. "Nasıl bildiler?" Üçüncü bir araba belirir ve bizi sıkıştırır.

Nick dikiz aynasına bakar. Direksiyon simidinde parmak eklemleri beyazlaşmıştır.

"Belki de onlar sadece..."

"Jules" —bana bakar—"camdan sarkan bir teleobjektif var."

Siyah SUV hızlanır ve yanımıza gelmeye çalışır. Nick aniden direksiyonu sağa kırar ve Cedar Street'e keskin bir dönüş yapar. Elim kapı kolunu tutar.

"Üzgünüm," diye mırıldanır, ama hızlı hokey refleksleri tam olarak devreye girer.

"Bir sonraki soldan dön," diyorum. "Sonra hemen sağa, o toprak yola."

"Ne toprak yolu..." Son anda görür, viraj alırken lastikler gıcırda.

SUV hızını aşar, frenler gıcırda. "Şimdi tekrar

sağa, eski Miller çiftliğinin arkasına."

Nick sorgusuz sualsiz benim talimatlarımı izliyor. Sadece yerlilerin bildiği arka yollardan geçiyoruz — taş ocağına giden kestirme yol, dere kenarındaki gizli dönüş, Mountain View'a bağlanan işaretsiz yol.

"Kaç kişi kaldı?" diye soruyorum, arkama bakmaya korkarak.

"İki... hayır, üç." Sarı ışıktaki hızlanır. "Bekle

."

Bir fotoğrafçının arabasının

bir fotoğrafçının arabasının bir kamyonetin arkasında sıkıştığını görüyorum.

"Evet!" diye bağıryorum, ama hemen sonra kendimi gülünç hissediyorum.

Nick'in çenesi sık sık sık ama bir sesinde neredeyse eğlenceli bir şey var. "Şimdi nereye?"

"İki blok düz git, sonra eski kilisede sola dön."

Bir dur işaretinde bir araba daha kaybettik, ama siyah SUV ısrarcı.

"Kahretsin, diğerlerini arıyor," diyor Nick, sürücünün telefonla konuştuğunu görünce.

Mideme bir ağırlık çöküyor. "Koordinasyon mu yapıyorlar?"

"Benim dünyama hoş geldin." Bir kez daha keskin bir dönüş yapar.

"Aslında hayır. Bu her zamankinden daha kötü."

Telefonum dikkatimi dağıtır. Mesaja bakarım.

BLAİRE

Neredesin?

JULİE

Daireme gidiyorum.

BLAİRE

GİTME. Şehir merkezinde medya cirit atıyor. Az önce birinin senin Main Street'te olduğunu söylediğini duydum.

JULİE

Nasıl öğrendiler?

BLAİRE

Hiçbir fikrim yok. Bu sabah beri tüm fotoğrafçılar dükkanın önünde toplanmış durumda.

JULİE

Of. Fotoğrafçılar peşimizde. Seni haberdar ederim.

BLAİRE

Öyle yapmalısın!

"Benim evime gidemeyiz. Blaire şehir merkezinin tıklım tıklım olduğunu söyledi. Autumn'un evine gidelim. En mahrem yer orası. Kapının şifresini biliyorum."

Nick bir sonraki dönüşü yapıyor, ama iki araba bizi takip ediyor. Hızını artırıyor, onları atlatana kadar rastgele dönüşler yapıyor, sonra da Hollow Manor'a doğru dağa çıkıyor.

Özel kapıya vardığımızda, şifreyi girer ve kapı açılır. Nick içeri girer, metal kapının kapandığından emin olmak için durur ve sonra yola devam eder. Renkli yapraklar, malikaneye çıkan asfalt yolu süslüyor.

Park eder etmez, Autumn kapıyı açar ve verandanın kenarına yürür, ince vücuduna hırkayı daha sıkı sarar.

"Ne oluyor? Haberleri izliyoruz."

"Haberleri mi?" Sesim bir oktav yükseldi. "Neden umursuyorlar ki?"

"Sen kasabanın gündemindesin."

Nick beni içeriye götürür, elini koruyucu bir şekilde belimin altına koyar.

Autumn bizi neredeyse sürükleyerek oturma odasına götürür. "İkiniz de şok olmuş gibisiniz. Zane, bak kim geldi!"

"Şeytanlardan bahsetmişken. Şu anda her yerde olduğunuzu biliyor musunuz? Tüm sosyal medya sitelerinde, TMZ'de. Hatta yerel haberler bile güncelleme yapıyor." Dizüstü bilgisayarını tezgahından indirip bize doğru ilerler.

Hokeyin Playboy'u Küçük Kasaba Kız Arkadaşıyla Geri Döndü

Gizli aşk yuvası ortaya çıktı: Banks ve baristanın gizli romantizmi Julie

hamile mi? Yakın kaynaklar evet diyor!

Hokey Yıldızı, İtibarını Düzeltmek İçin Barista ile Çıkıyor

"Evlenmemiz gerekiyordu." Eski Sevgilisi Konuştu!

Öne eğilip Craig ile ilgili bağlantıya tıklıyorum. Onlara birlikte olduğumuz zamanların fotoğraflarını vermiş, bazıları yatakta birlikte uzanırken çekilmiş samimi fotoğraflar.

Nick benimle birlikte okurken çenesini sıkıyor.

Makalede Craig, benim iyiliğimden endişe duyduğunu ve bu durum sona erdiğinde yanımda olacağını bilmemi istediğini söylüyor. O, tüm dünyaya benim tatlı bir kız olduğumu ve Nick gibi biriyle asla çıkmayacağımı söyledi. O, bunu orta yaş krizi olarak nitelendiriyor ve benim beyin yıkandığımı söylüyor.

"O manipülatif piç kurusu," diye homurdanıyorum.

"Dahası var," diyor Zane sessizce, başka bir sayfaya geçerek. "Görünüşe göre senin eski fotoğraflarını paylaşıyor. Sanki yakın zamanda birlikteymişsiniz gibi başlıklar yazıyor."

Yıllar öncesine ait fotoğrafları görüyorum, ama güncel görünmeleri için kırılmış ve filtrelenmişler. Mutlu ve aşık görünüyoruz.

"Sanırım kusacağım," diyorum.

Autumn hemen anne ayı moduna geçer. "Tamam, herkes dursun. Zane, dizüstü bilgisayarı kapat. Nick, otur. Kafeste tutulan bir hayvan gibi volta atıyorsun. Jules, nefes al."

Mutfağa girip çay ve kalın dilimlenmiş kabak ekmeği ile geri geliyor. Her zamanki gibi bu beni gülümsetiyor.

"Bu benim hatam," diyor Nick, hiçbir şeye dokunmadan. "Asher'ı dinlemeliydim. Röportajı yapmalıydım, hikayeyi kontrol etmeliydim..."

Kanepede yanına oturuyorum. "Bu senin hatan değil."

"Değil mi? Hayatın daha önce normaldi..."

"Hayatım eskiden çok sıkıcıydı." Elini tutuyorum. "Ve Craig hala manipülatif bir pislikti. Bu ona bunu göstermek için bir bahane verdi."

Autumn karşımızda oturuyor. "Asıl soru, bugün geri döneceğini nasıl bildiler? Kimseye söylemedin, değil mi?"

"Sadece sizler ve ailem," diyorum.

"Ve Asher," diye ekliyor Nick. "Ama o olmaz..."

"Biri seni izliyordu," diye araya girer Zane ve telefonunda güvenlik kamerası görüntülerini açar.

Nick'in telefonu çalıyor ve ekranı Zane'e gösteriyor.

"Hoparlöre al," diyor Zane.

"Uyarı: O tam bir pislik olacak," diye uyarıyor Nick.

"Bu tam bir felaket," diye bağılıyor Asher. "Sana tam da bunu söylemiştim!"

"Senin de sesini duymak güzel," diyor Nick kuru bir şekilde.

"Yapma. Yapma işte. Neredeyse bir hafta önce LadyLux röportajını yapmanı söyledim, ama yapmadın. Ayrıca dedikoduların öylece ortadan kaybolmayacağını da açıkladım. Bunların hepsini biliyorsun Nick. O yüzden, inatçı kafanı kışından çıkar. Lanet olsun, küçük aşk balonunda kalıp gerçekliği görmezden gelemezsin."

"Asher..."

"Henüz bitirmedim. Şu anda neyin trend olduğunu biliyor musun? *Hokey Playboy'unun Son Kurbanı*. Reddit'te bunu analiz eden koca bir başlık var.

Julie'yi ne zaman terk edeceksin? Hepsi ikinizin ilk tanıştığınız günü öğrenmeye çalışıyor.

"Ve en iyi kısmı bu değil," diye devam ediyor Asher. "Eski kız arkadaşlarından biri, Virginia mıydı? Vanessa mıydı? Adı her neyse, bir röportajda senin zehirli döngünden bahsetti. Otuz gün boyunca aşk bombardımanı yap, her şeyi harika ve mükemmel göster, sonra ortadan kaybol."

Midemi bir ağrı kaplıyor.

"Vanessa beni takip ediyordu. Yakınlaştırma emri çıkarmak zorunda kaldım!" Nick patlar.

"Fark etmez. Hikaye artık ortada ve son beş yılda çıktığın tüm insanları resmi olarak araştırıp kronolojik sırayla sıraladılar. Manşet şöyle: *Eski Sevgililer Nick Banks'ın Ortadan Kaybolma Romantik Geri Sayımını Onayladı*." Asher duraklıyor. "Şimdi haklı olduğumu kabul et."

"Haklısın," diyor, ama sesi nötr.

"Eski sevgilisini büyük kötü kurttan kurtarmaya çalışan kasaba kahramanını duydun mu?"

Nick'in çenesi o kadar sıkı kapanır ki, dişlerini gıcırdatıldığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Oh, durum çok daha kötü," diye patlar Asher. "Biri Riverside'daki yerini sızdırmış. En yüksek teklifi verene bu bilgiyi satmış. Bu yüzden peşinde bir kalabalık var."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sorar Nick.

"Çünkü senin aksine, ben sorunları görmezden gelip ortadan kaybolmalarını beklemiyorum. Bu konuyu takip eden insanlar var. Evet, sen de dahil. Bu bir halkla ilişkiler kabusu," diyor. "En huysuz müşterilerimizden bile daha kötüsün. Diva."

Bu Nick'i güldürür.

"LadyLux ile röportajı düşün." Asher doğrudan konuşur. "Bak..."

"Ve al bir yasaklama karar karar karar Belge her şeyi." Bir süre durur. "Julie bu durumu nasıl karşılıyor?"

Herkes bana bakar.

"İyiyim," diyorum.

"Hayır, iyisiniz. Yalan söylediğinizi ben bile anlayabiliyorum." Asher telefonda bile yalanları anlayabiliyor. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm"

. Kardeşim beni dinlemeliydi."

"Kardeşin bir kez olsun kendi hayatını yaşamaya çalışıyordu," der Zane sonunda Nick'i savunmak için.

"Sorunu görmezden gelerek mi? Çok etkili, Alexander. Bunun mantıklı olmadığını sen bile biliyorsun, ve sen bu işi geçim kaynağı olarak yapmıyorsun." Asher alaycı bir şekilde güler. "Nick, ofiste durum berbat. Bu yüzden teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Her gün, senin olduğunu umarak bir kalabalığın içinden geçmek zorundayım."

"Üzgünüm. Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Bu normal paparazzi işlerinin ötesinde bir şey. Sen bir sansasyon haline geldin, ki bu da benim endişelendiğim şeydi. İnsanlar ikinize de takıntılı hale geldi ve bu tehlikeli." Asher'ın sesi ciddileşti. "Dikkatli ol. Son üç gün içinde durum, tam da korktuğum gibi tırmandı. Röportajı yap."

Nick bana bakar ama onaylamaz. "Düşüneceğim."

"İyi. Ve Nick? Bir dahaki sefere sana bir şeyi önceden söyleyeceğim, dinle."

"Ben de seni seviyorum,
pislik." "Julie..." der Asher.

"Evet?"

"Aile sirkinize hoş geldin. Böyle olduğu için üzgünüm." Ben cevap veremeden telefonu kapatır.

Ben eğilirim geri geri kanepeye kanepeye ve
yakın gözlerimi gözlerimi anlamaya bunun nasıl olduğunu
anlamaya çalışıyorum.

Telefonum titreyerek beni zihinsel döngümden çıkarır.

CRAİG

Tüm o fotoğrafçılara deli oluyorum. Güvenli bir yere ihtiyacın olursa, ben buradayım.

Herkese mesajı gösteriyorum.

"Ne oluyor?" diye mırıldanır Zane.

"Seni rahat bırakmayacağını bilmeliydim." Nick şimdi volta atıyor.

"Kahve dükkanında kolunu tutuşu, rastgele ortaya çıkması..."

Zane mesajları kaydırıyor. "Bu ne zamandır

"

"Cozy Creek'e döndüğünden beri."
Nick eğilip Craig'in gönderdiği tüm mesajları okur.

CRAİG

Umarım hak ettiğin dinlenmeyi alıyorsundur.

CRAİG

Bugün dağlarda hava çok güzel. CRAİG

Bugün kahve dükkanına gittim. Seni görmeyi umuyordum.

CRAİG

Bunu konuşabilir miyiz lütfen?

CRAİG

Beni her zaman seveceğini ve birbirimiz için yaratıldığımızı söylemiştin. Birlikte olacağız Jules, bebeğim.

"Vay canına," diye nefesini verdi Nick.

"Kahve dükkanında beni gördüğünden beri bu durum devam ediyor."

Ellerim titriyor.

"Onu bulup ödetirim." Nick kapıya doğru yürüdü.

Onu takip ediyorum. "Hayır.

Lütfen..." "Bu şimdi bitecek."

Zane ayağa kalkar ve elini Nick'in omzuna koyar. "Hayır. Duyguların çok yoğun. Bu bir tuzak, haftalardır hazırladığı bir tuzak."

"O haklı," diyor Autumn. "Bu tam da Craig'in istediği şey. Sen iyi bir insansın Nick. Onun seni karakterine aykırı bir şey yapmasına izin verme, tamam mı?"

Elini tutup onu kanepeye geri götürürüm. "Senin şiddet uygulamanı istiyor. Kendini kurban olarak gösterip senin kötü biri olduğunu kanıtlaması gerekiyor. Onun istediğini yapma. Benim için. Lütfen."

"Tamam." Nick parmaklarını burnunun köprüsüne bastırır. "Haklısın. Her şeyi belgelemeli ve polise rapor vermeliyiz. Bu işi doğru şekilde halletmeliyiz."

Elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Her şeyi sakla," diyor Nick. "Hepsi kanıt."

"Bu taciz ve duygusal manipölasyon," diye ekler Zane. "Polis şefini arayabilirim. Babamın arkadaşıdır."

Nick başını sallar. "Yanlış anlaşılması için doğru yolları izlemeliyiz. Ama onu bir hafta önce halletmeliydim."

"Nasıl?" diye sorar Zane. "Onu döverek mi? Bu tam da onun istediği şey. *Hokey Oyuncusu Yerel Kahraman Craig Downing'e Saldırdı.*"

"Yerel kahraman mı?" diye soruyorum.

"Medya karşısında kendini böyle konumlandırdı," diye açıklıyor Zane. "Bu konuda çok başarılı."

Autumn başını sallar. "Birçoğu onun, zengin bir playboya kızını kaptıran kasaba çocuğu olduğuna inanıyor. Kasabanın yarısı ona acıyor."

Telefonum çalıyor, aşağıya bakıyorum ve arayanın annem olduğunu görüyorum. Hemen cevap veriyorum.

"Julie, tatlım, güvende misin? Az önce Blaire ile konuştum." "Autumn'da."

"Sierra, Craig'in bu sabah dükkana gelip ne zaman döneceğini sorduğunu söyledi. Ona hiçbir şey söylemediler, ama o zaten biliyor gibiydi." Bir süre durur. "Tatlım, dikkatli ol. Son zamanlarda kendisi gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlara Nick'in seni kullandığını, New York'a döndüğünde seni paramparça bırakacağını söylüyor. Seni bir canavardan korumaya çalıştığını söylüyor."

"Nick canavar değil. Craig yalan söylüyor. O ne olduğunu bilmiyor..."

"Biliyorum tatlım. Nick iyi bir genç adam." Diye iç çeker. "Ama lütfen beni haberdar et, tamam mı? Senin için endişeleniyorum."

"Tamam. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapatıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Nick kolunu omzuma atar. "Her şey yoluna girecek."

"Söz veriyor musun?" diye soruyorum, gözlerine bakarak.

"Evet." Bana küçük bir gülümseme atar ve tüm varlığımla ona inanmak isterim.

Autumn ayağa kalkarak garip durumu bozar. "Şu anda, bir sonraki adımı belirlememiz gerekiyor. Ne yapmak istersin, Jules?"

"Dürüst olmak gerekirse, eve gitmek istiyorum. Kendi yatağında uyumak istiyorum. Dolabımdaki sevimli kazaklarımı giyip Ekim ayının tadını çıkarmak istiyorum. Bu, yılın en sevdiğim zamanı," diye açıklıyorum. "Saklanmak zorunda kalmak istemiyorum."

"O zaman eve gitmeni sağlayacağız," diyor Autumn. "Bu durumun yılın en sevdiğin zamanını mahvetmesine izin verme. Ve işler çok kötüye giderse, buraya geri gel. Bol bol yerimiz ve yiyeceğimiz var. Pijama partisi yaparız."

"Evet, kesinlikle," diyor Zane. "Şimdi eve gitmeye hazır mısın?"

Nick'e, sonra Zane'e bakıyorum. "Evet."

"Tamam, ikinizi ben götürürüm," diyor Zane. "Benim kamyonetim daha az dikkat çeker."

"Ben arabayla ayrı ayrı takip ederim," diye ekliyor Autumn. "Kafa karışıklığı yaratmak için, ama aynı zamanda marketten biraz daha malzeme almam gerekiyor. Herkese yakında kabak ekmeği ikram edeceğim. Canım çok çekti de."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak Autumn'a sarılırım.

"Hey, her şey yoluna girecek," diyor ve beni sıkıca sarıyor.

"Girecek. Şu anda sadece çok fazla şey var," diye fısıldıyorum.

O uzaklaşır ve saçlarımı omuzlarımdan üzerine atar. "Bir yıl sonra, kimse bunların hiçbirini umursamayacak. Söz veriyorum."

"Hadi. Gidelim," diyor Zane. "Kamyonetle gideceğiz."

Nick kolunu bana doluyor ve arkadaki büyük garaja geçiyoruz. Zane bir düğmeye basıyor ve kapı açılıyor.

Nefesim kesilir. "Bütün bunlara sahip olduğumu bilmiyordum."

Zane gülümser. İçeride bir bir yükseltilmiş kamyonet, bir birkaç birkaç motosiklet, klasik bir Mustang cabrio ve bir Lamborghini.

"Bunların hepsi gerçekten çok ince," diyor Nick.

Zane gülüyor. "Bunların hiçbirini pek kullanmıyorum. Ve eğer biri yoluma çıkarsa, canavar kamyon deneyimi yaşayacak."

Nick gülüyor ve bu beni rahatlatıyor. "Kahretsin, çantalarımızı alayım."

Bir dakika sonra, Range Rover'ına koşarak eşyalarımızı çıkarıyor ve geri dönüyor.

Arka koltuğa biniyoruz ve camlar o kadar koyu renkte ki kimse bizim fotoğrafımızı çekemiyor.

"Sadece eski gibi," Zane diyor, uyum ayna aynayı ayarlarken. "Annenin Suburban'ıyla gizlice kaçtığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Beni sen *zorladın*," diye düzeltir Nick.

"Boş ver." Zane motoru çalıştırır ve motor gök gürültüsü gibi gürler.

"Yarısı senin fikrindi."

"Tarihi yeniden yazıyorsun."

"Denver konseri olayını hatırlıyor musun?" Zane sırtarak garajdan çıkar. Autumn, Lexus'unda bekliyor.

"Bir daha bu konuyu konuşmayacağımıza anlaşılmıştık," diyor Nick. "Şimdi bilmem gerek," diyorum.

"Hayır, bilmen gerekmiyor," diye ısrar eder Nick, ama gülümsememek için kendini zor tutar. "Nick kalabalığın üstünde sörf yapmaya çalıştı ve..."

"Zane, yemin ederim ki..."

"Ve güvenlik görevlileri onun sahneye çıkmaya çalıştığını sandı. Konser hapishanesinde üç saat geçirdim."

"Konser hapishanesi mi?" gülüyorum.

"Bir yanlış anlaşılmaydı," diye mırıldanır Nick.

Zane dağdan aşağı inerken, geri döndüğümüz gerçeği üzerimize çöküyor. Ben renkli camlardan dışarı bakarken parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

Zane o kadar hızlı bir dönüş yapar ki koltukta kayarız. "Üzgünüm.

Birinin bizi takip ettiğini sandım."

Midemi bir ağrı kaplar. "Takip mi?"

Nick dönüp bakar. "Gümüş rengi

Honda mı?" "Evet, o."

"Bir sonraki soldan dön," diyor Nick. "Sonra benzin istasyonundan geri dön."

Zane onun talimatlarını izler ve Honda düz devam eder. "Siz ikiniz beni paranoyak yaptınız." Zane'in parmakları direksiyonu sıkıca kavrar. "Bu sana ne sıklıkla oluyor?" diye Nick'e sorarım.

"İstediğimden daha fazla," diye itiraf ediyor. "Emekli olduğumdan beri böyle olmamıştı."

Yolculuğun geri kalanı gergin geçiyor. Zane, sanki buralıymış gibi arka yolları kullanıyor ve güvenli olması için iki kez geri dönüyor. Sonunda, apartmanımın önündeki caddeye park ediyor.

"Ortalık temiz görünüyor," diyor Zane, ama sonra bekleyen fotoğrafçı kalabalığını görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Nick. "Bu öncekinden daha fazla."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor Zane. "Daha fazla kıyafet alıp bizim eve dönebilirsin."

Kafamı sallıyorum. "Kendi evimden beni kovmalarına izin vermeyeceğim."

Zane dönüp bize bakar. "Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara."

Nick elini Zane'in omzuna koyar ve sıkar. "Teşekkürler."

"Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar olalım dediğimde, bunu içtenlikle söylemiştim," diyor Zane.

Nick bana dönmeden önce uzun bir süre birbirlerinin gözlerine bakıyorlar. "Hazır mısınız?"

"Hayır. Ama yine de yapalım."

"Sanırım bu bizim resmi sloganımız," diyor gülümseyerek.

"Güzel bir slogan."

Bu sefer, apartmanımı çevreleyen kalabalığa daha hazırlıklıyız. En azından, kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum.

Zane'in kamyonetinden indiğimiz anda, yanıp sönen ışıklar, her taraftan üzerimize baskı yapan insanlar ve bağırışlar arasında kayboluyorum. Bu çok bunaltıcı.

Her yönden sorular yağmur gibi yağıyor. "Julie!

Hamile misin?"

"Nick! Ona ne kadar ödedin?"

"Bu gerçek mi yoksa itibarını düzeltmek için bir reklam hilesi mi?" "Julie, o seni terk ettiğinde ne yapacaksın?"

"Craig'i aldattın mı?"

"Nick! Kaç kadının hayatını mahvettin?"

Nick kolunu bana doluyor, vücudu bir kalkan haline geliyor. Ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Bu onun uygulayıcı enerjisi — onu buz pistinde efsane yapan şeyin aynısı.

"Yakınımda kal," diye kulağıma fısıldıyor. "Beni bırakma."

İleri doğru ilerliyoruz. Bir fotoğrafçı kamerasını yüzüme dayıyor, o kadar yakın ki kahve kokan nefesini alabiliyorum. Nick'in serbest eli yükseliyor, dokunmadan ama mesafe yaratıyor.

"Geri. Çekil. Lanet. Olsun." Sesi ölümcül.

Adam geriye doğru sendeliyor.

Biri arkamdan kolumu tutar, beni durdurmaya, bizi ayırmaya çalışır.

İşte o anda içgüdülerim devreye girer.

Dönerek, momentumunu kullanarak onun tutuşunu kırıyorum ve tek bir akıcı hareketle avucumla göğsüne vuruyorum. O geriye doğru uçuyor ve kıcı kaldırırma çarpıyor.

"İznim olmadan bana dokunma," diye uyarıyorum.

Fotoğrafçı kalabalığı bir saniye sessiz kalır.

Nick ağzı açık bir şekilde bana bakar. "Sen Karate Kid misin?"

"Anahtarlarım lazım," diyorum, ama ellerim titriyor, adrenalin yüzünden titriyorlar. "Bana..."

Parmaklarımdan kayıyorlar.

"Ben alırım," diyor Nick, anahtarları alırken hala bana hayranlıkla bakıyor. Vücudunu bir bariyer olarak kullanıyor.

Sonunda, içeride içeri giriyoruz ve biz ikimiz de eğiliyoruz duvara kapıya kapıya yaslanıyoruz, nefes nefese.

"İyi misin?" Nick hemen beni kontrol etmeye başlar. "Elin..."

"İyiyim," diyorum, ama tüm vücudum titriyor. "Sen... o iri adamı yere serdin."

Adrenalin azalıyor ve beni titretmeye başlıyor. "Evet, ve yine yaparım."

"En az 113 kilo vardı. Senden neredeyse üç kat daha büyüktü. Bu güç nereden geldi?"

Her şeye rağmen gülüyorum. "Karate siyah kuşağım. On altı yaşımdan beri."

"Ne?" Kafası karışmış. Çok sevimli.

"Çok paranoyak bir çocuktum. Autumn ve Blaire'e sor. Genelde çevremdeki her şeye çok duyarlıyım ve sevimli bir çocuk olduğum için kaçırmaktan korkuyordum. Bu yüzden anneme karateye yazdırması için yalvardım, böylece kendini savunmayı öğrenebilecektim. Ayrıca, yaklaşık on yıl boyunca roller derby oynadım." Kolumu esnetiyorum. "Bu kaslar sadece gösteriş için değil."

Nick beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyor. "Roller derby mi?"

"Evet. Bana Red Menace derlerdi."

"Tabii ki yaptılar." Gülmeye başlar — içten bir kahkaha. "Kız arkadaşım az önce bir fotoğrafçıyı yere devirdi."

"Beni *tuttu*. Kimse iznim olmadan bana dokunamaz, dokunan yere serilir."

"Bu," beni kendine doğru çeker, "gördüğüm en seksi şeydi."

"Gerçekten mi?"

"Tam bir ninja gibi davrandın. O avuç içi vuruşu mükemmeldi."

"Ustam gurur duyardı." Hâlâ heyecanlıyım. "Tanrım, yıllardır bunu yapmak zorunda kalmamıştım."

"Neden bana dövüşebildiğini söylemedin?"

"Hiç fırsat olmadı. *Merhaba, ben Julie. Kahve yaparım ve kolunu üç yerinden kırabilirim.*"

Şimdi daha da geniş gülümsüyor. "Başka neyi bilmiyorum? Gizli ajan mısın?"

Suikastçı mısın?"

"Ayrıca bilardoda da çok iyiyim."

"Tabii ki öylesin."

"Ve ben jonglörlük yapabilirim."

"Şimdi sadece hava atıyorsun."

"Oh, bir de bir keresinde sosisli yeme yarışmasını kazanmıştım." "Dur."

"On dakikada altmış yedi sosisli sandviç." "Bu fiziksel olarak imkansız."

"Tamam, bu yalan. Sadece yedi tane yedim ve sonra neredeyse kusacaktım." Ona gülümsüyorum. "Ama kazandım. Kupa annemlerin evinde."

"Başka ne var? Lütfen bir motosiklet çetesine üye olmadığını söyle."

"Sadece derbi. Ama rakiplerimiz vardı. Silver Sky Slayers.

Sürtükler."

Şimdi ikimiz de gülüyoruz ve gerginlik bozuluyor. Bugün yaşadığımız onca şeyden sonra bu çok iyi geliyor.

"Red Menace ile çıkıyorum," diye tekrarlıyor ve ben onu mutfağa götürürken başını sallıyor.

"*Emekli* Kırmızı Tehlike. Dört yıldır kaymadım." "Bir ara gitmeliyiz."

"Piste gitmek ister misin?"

"Evet. Çocukken sezon dışında antrenman yapmak için sık sık paten kayardım."

Yanağını okşuyorum. "Bunu görmek isterim."

"Ne zaman istediğini söyle, randevu ayarlayayım," diyor, yüzü yumuşuyor. "Hiç buz pateni yaptın mı?"

"Evet, tatil köyünde birkaç kez. Eğlenceliydi. Ama buzda kışını kırmak da buz pistinde olduğu kadar kötüdür."

Gülümser ve saçımı kulağımın arkasına iter. "Tüm bunlar için çok üzgünüm."

"Senin suçun değil. Onların yaptıklarının suçunu sana yüklemeyeceğim," diyorum.

Beni kendine doğru çeker. "Jules, ne olacağını bilmiyorum..."

Cümlesini bitiremeden, kapı çalınır ve ikimiz de donakalırız.

Nick gözetleme deliğine gidip dışarı bakar. Birkaç saniye sonra kapıyı açar ve Blaire içeri koşar.

"Aman Tanrım!" Her şeyi bırakıp bana sarılır. "İyi misin? Bir fotoğrafçıyı düşürdüğünü duydum!"

"Nasıl..."

"Birisi bir video çekmiş ve bu video çok popüler olmuş. Sanırım başlığı '*Barista, Elle Taciz Eden Fotoğrafçıya Ninja Gibi Saldırdı*' gibi bir şeydi." Bana telefonunu gösteriyor. "Yorumlar çok çılgın. Diğer

fotoğrafçılar *bile* bundan sonra geri çekildi. *Red Menace ile uğraşma* yerel olarak trend oluyor."

"Vay canına," diyorum.

"Hayır, bu iyi bir şey! İnsanlar senin tarafında. Craig'in destekçileri bile fotoğrafçının bunu hak ettiğini söylüyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Craig'in destekçileri mi var?"

"Bütün hafta kurban rolünü oynadı. Ama bu?" Telefonunu işaret ediyor.

"Bu, senin onun kurtarması gereken bir hanımefendi olmadığını gösteriyor."

"Ben *hiç bir zaman* bir hanımefendi olmadım."

"Biliyorum. Artık herkes de biliyor. Kızıl Tehlike yine saldırdı." Blaire sırtıyor.

Nick ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Sen de derbi yaptın mı?"

"Sadece bir yıl, sonra bıraktım. Çok kırılman olduğunu öğrendim. Bana bak," diyor Blaire.

"Derbi adın neydi?"

Gülüyor. "The Blair Witch Project'ti."

"Tabii ki öyledin," diye mırıldanıyor Nick, ama gülümsüyor. "Biliyor musun, seni tanıştırmam gereken bir arkadaşım var."

Blaire hemen başını sallar, kedi küpeleri şingirdar. "Ben ayarlamalar yapmam. Evrenin doğru erkeği yoluma çıkarmasını istiyorum. Oh, unutmadan... Malzemeleri getirdim." Çantaları işaret eder. "Şarap, tekila, çikolata, krem şanti." Kaşlarını oynatır, sonra bir sonraki çantaya geçer. "Negatif enerjiyi temizlemek için adaçayı ve Çin yemeği, çünkü ikiniz de muhtemelen kahvaltıdan beri bir şey yemediniz."

"Çok teşekkür ederim," diyorum ona. "Sen harikasın. Kalıp bizimle takılmak ister misin?"

Kafasını sallar. "Hayır, eve gidip kedimi seveceğim, sonra da yatağımda çürüyeceğim."

Nick ona bir bakış attı. "Bu ne demek?"

"Aynen öyle dedim. İstedığın gibi anla." Blaire kahkahayı patlatır. "Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen bana haber ver. Seve seve sana ulaştırırım."

Derin bir nefes aldıktan sonra, Blaire kapıyı açar ve dışarı çıkar. Kaldırımını bir podyum gibi kullanır ve kalabalığın içinde kaybolur.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorarım.

Nick tekila şişesini kaldırır. "Partiye devam ediyoruz."

Shot içtikten sonra, Çin yemeği ile birlikte kanepeye yığıldık. Yemek yerken, telefonum bildirimler ve mesajlarla çalmaya devam etti. Yeterince yedikten sonra, sonunda telefonumu kontrol ettim.

ANNE

İyi misin? Babam kendini savunurkenki videonu gördü. Seninle gurur duyuyor.

JULIE

İyiyim. Evdeyim. Güvendeyim. Nick benimle birlikte. Çin yemeği yiyoruz.

Bir sonraki mesajı açıyorum.

CRAIG

O fotoğrafçıya yaptıklarını gördüm. Bu benim tanıdığım nazık Julie değil. Nick seni kötü yönde değiştiriyor.

Bunu Nick'e gösteriyorum. "Hâlâ her şeyi izliyor." "Onu engelle."

"Yapamam. Yasaklama emri için kanıta ihtiyacımız var."

Bir saat sonra, yemeğimizi bitirdikten sonra, kanepede uzanıp televizyon izliyoruz.

"Sessiz," diyor Nick, beni kollarına sararken, tekila sarhoşluğu beni sarmış durumda.

Haklı; artık bağırışlar ve kamera flaşları yok.

Nick pencereye sessizce yaklaşır ve görünmemek için kenarda durur.

"Sokak boş."

"Tamamen mi?"

"Bir araba var..." Daha da yaklaşır. "Köşede siyah bir sedan." Kanım donar. "Craig?"

"Anlayamıyorum. Camlar koyu renk."

Ayağa kalkıp ona katılıyorum ve bir süre arabaya bakıyoruz. "Polisi aramalı mıyız?" diyorum.

"Ne diye? Kamuya açık bir caddede yasal olarak park etmiş bir araba var diye mi?"

Arabanın farları aniden yanar ve uzaklaşmadan önce bir saniye boyunca binamı aydınlatır.

"Bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldanırım.

Nick perdeleri kapatır. "Yarın, o uzaklaştırma emrini vereceğiz."

"Yarın," diyorum kabul ediyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, nerede tüm tüm gitti?"

Nick çoktan telefonunu kontrol etmeye başlamıştı. "Daha büyük bir şey olmuş olmalı."

"Bu fırtına öncesi sessizlik mi?" diye soruyorum. "Olabilir."

Kollarının arasına gömüldüm ve o alnımı öptü. "Ne olursa olsun, birlikte yüzleşeceğiz," dedim.

"Birlikte," diye onaylıyor.

Bu huzurun uzun sürmeyeceğini bilerek, sessizlik içinde birbirimize sarılmaya devam ediyoruz. Ama şu anda, kahve masasında boş Çin yemeği kapları dağılmış ve tekila kanımızı ısıtan küçük dairemizde, güvendeyiz.

Bu gece, biz sadece Nick ve Julie'yiz, hokey yıldızı ve barista ya da diğer manşetlerdeki kişiler değiliz. Biz sadece biziz.

Julie çiftler buluşmamız için hazırlanırken, ben kapıları açık balkonda duruyorum. İnsanları izlerken, krem rengi perdeler rüzgarda dalgalanıyor. Cadılar Bayramı yaklaştıkça, kasaba turistlerle dolup taşıyor. Şehir merkezi günlerdir trafiğe kapalı ve kaldırımlar kostümler ve rahat kazaklar giymiş festival katılımcılarıyla dolu. Cozy Creek'in merkezi olan bu kasabanın tam ortasındayız.

Julie'nin balkonu, festivalleri izlemek için en ön sıradan bir yer. Açıkçası, saatlerce burada durabilirim. Hava serin ve havada heyecan hissedilebiliyor.

Bizi takip eden paparazzilerin çoğu üç gün önce ayrıldı, ama bunun geçici olduğunu biliyorum. Asher, Denver'da bir senatörün oğlunun karıştığı bir skandalı takip ettiklerini açıkladı. Onlara ilgi çekici bir hikaye uydurmuş ve onlar da bu tuzağa düşmüşler. Bu mühletin değerini, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlıyorum. Kardeşim bu sektörün en iyisi işte bu yüzden. Her şeyi örtbas edebilir ve bence kardeşim de Asher'ın güçlü ve değerli bir varlık olduğunu biliyordu. İlk başta, yıllardır onunla birlikte çalışmışken Eden'in neden onu CEO olarak seçtiğini anlamamıştım. Şimdi anlıyorum.

Bir ürperti beni sarar.

Asher, yoğun durumlarda stratejiye önem verir ve yangın çıkarmak ya da söndürmek konusunda takıntılıdır. Hiçbir şey onu korkutmaz ve New York'u gerçekten sever. Asher'ın Banks Advertising and Marketing'de ömür boyu çalışacağını biliyordu. Benim çalışmayacağımı da biliyordu sanırım.

Eden. Sevgili, tatlı kardeşim. Cozy Creek'i çok sevecekti.

"İyi misin?" Julie dolabının kapısından sorar. Kapıya yaslanmış, sütyen ve külotla beni izliyor. Kızıl saçları

küçük rüzgar değirmenleri şeklinde başının üstünde kıvrılmış.

Ona bir bakış attım, ne kadar güzel olduğunu inkar edemedim. Dudaklarıma bir gülümseme kondu. "Tabii ki. Neden sordun?"

"Üzgün görünüyordun," diyor.

Derin bir nefes alıyorum, onun beni tamamen görebildiğini onaylayarak. Bu, tanıştığımızdan beri sahip olduğu bir yetenek.

"Oh, bebeğim. Çok mutluyum, söz veriyorum," diyorum. Bu doğru.

"Sadece emin olmak istedim. Konuşmak ister misin?" diye sorar ve dolabına geri döner.

Ben düşüncelerime dalarken, askılar metal üzerinde kayıyor.

"Sadece kız kardeşimi ve onu ne kadar özlediğimi düşünüyordum." Gülümserim ve balkona dönerim. Aklım Eden'e geri döner.

Bir ay önce, bana sadece ona özgü bir şekilde azarlayan sesini duyabiliyordum. Ama buraya geldiğimden beri, kız kardeşimin hayal kırıklığı artık beni rahatsız etmiyor. Sanırım mutluluğum onun ruhunu yatıştırdı, ya da belki de benimkini yatıştırdı. Her ne olursa olsun, ben bir ay önceki kişi değilim. Hayata bakış açım değişti ve bir parçam da değişti. Bunu ben bile fark edebiliyorum.

Julie henüz kahve dükkanına dönmedi, ama yakında dönecek. Ailesi, Kasım ayına kadar dönmesini istemediklerini birkaç kez söylediler, ama kızım çok inatçı. Dün, ay boyunca envanter sayımına devam etmeye karar verdi. Babası pes etti.

"Hazırım!" diye duyuruyor Julie.

Dönüp baktığımda, beyaz yakalı siyah bir elbise giydiğini görüyorum ve bu kıyafet ona Wednesday Addams havası veriyor. Gözlerim, örümcek ağı desenli file çoraplarından, onu vampir avcısı gibi gösteren hantal Doc Martens botlarına kadar kayıyor. O fotoğrafçıyı dövdüğünü gördükten sonra, bu botlarla herkesi alt edebileceğine inanıyorum. Bu, benim de sahip olduğum bir enerji.

"Bu gece dışarı çıkmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum, odasına girerken.

"Evet." Yatağının kenarından kabak kafasını alır ve takar. Kabak içindeki sesi boğuk çıkar. "Kimse bizim olduğumuzu anlamayacak. Anonim olacağız. Sıra sende."

Julie bana gülünç kabak kafamı uzatır.

"Senden hoşlandığım için mutlu olsan iyi olur," diyorum ona.

"Oh, çok mutluyum," diye itiraf ediyor. Sevimli bir gülümsemeyle durduğunu hayal edebiliyorum.

Onun yanında durup aynada bize bakıyorum. "Uyum sağlayacağımızdan emin misin?"

" sen bana bana diyor sorar, daha yaklaşıp kabak kafalarımızı kabak kafalarımızın birbirine çarpmasına neden oluyor.

"Kesinlikle."

"Güzel. Hazır mısın?" Elimi tuttu. "Hadi. Autumn ve Zane bizimle orada buluşacaklar."

"Onlar da kabak kafalar mı takıyorlar?"

"Hayır. Ama Autumn, Zane'i aynı renkteki rahat bir kazak giymesi için ikna etmeye çalıştığını söyledi."

Gülmekten kırılıyorum. "Hmm. O hiç öyle bir tip olmamıştı." O gülümsüyor. "Evet, ama artık değişti."

"Daha iyiye," diye kabul ettim. "Birbirlerini buldukları için mutluyum."

"Ben de," dedi. "Hazır mısın?"

"Evet."

Aşağı kata ineriz.

"Ön hazırlık yapmak ister misin?" diye sordu, mutfağa doğru ilerlerken.

"Ön hazırlık mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, bunun için çok mu yaşlısın?" Ellerini beline koyar.

"Şaka yapıyorsun. Senden sadece birkaç yaş büyüğüm."

"Yine de büyüksün." Omuzlarını silkiyor, beni kızdırıyor.

Kafamdan balkabağını çıkarırım, o da aynısını yapar. Julie dolabı açar ve bir şişe Fireball çıkarır.

"Cesaret için shotlar," der ve iki bardağa bolca doldurur. "Cesaret, bunu içmektir." Ben de başımı sallarım.

"Mısır labirentinde yapmayı planladığımız şey için buna ihtiyacımız olacak." Göz kırpar.

"Sen belasın, Kırmızı Başlıklı Kız."

"Bunu ilk kez duymuyorum."

Kadehlerimizi tokuşturup tarçınlı viskiyi içiyoruz. "İğrenç."

Kıkırdar. "Şans için bir tane daha?"

Cevap veremeden, shot bardaklarını dolduruyor.

"Şans için," diyorum, içmeden önce. "Tadı berbat."

"Alışırın." Duvardaki saate bakıyor. "Gitmeliyiz."

Julie elimi tutup beni dışarı sürükler. Karnaval alanına kadar olan yürüyüş çok eğlencelidir. Julie sürekli bizim selfie'lerimizi çekmeye çalışır, bu yüzden kendilerinin farkında olmayan turistlere çarpıp dururuz.

"Bu fotoğraflar berbat." Gülüyor ve bize deli gibi görünen bulanık bir fotoğrafı gösteriyor. Başlarımız bile kadrajda görünmeyen başka bir fotoğraf daha var.

"Biz mükemmel kabaklarız." Kollarımı ona dolayarak kaldırımda birlikte gülüyoruz.

Caddeyi geçip festival alanına giriyoruz. Her yerde ışıklar var ve yollar meşalelerle aydınlatılıyor. Buradaki insanların yarısından fazlası kostüm giymiş. Sayısız zombi, cadı, vampir ve hatta kabak kafalılar saydım.

"Buraya çok yakıştık," diyorum.

"Gördün mü? Söylemiştim!" Julie'nin sesi yankılanıyor. "Nick? Jules?"

Arkamızda Autumn'un sesini duyuyorum. O ve Zane yaklaşırken ikimiz de dönüp bakıyoruz. İkisi de normal kıyafetler giymişler ama birbiriyle uyumlu kazaklar giyiyorlar.

"Biz olduğumuzu nasıl anladın?" diye soruyor Julie.

"Birincisi, Nick yüz bin dolarlık bir saat takıyor," diyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, saatimi bileğimden çıkarıp cebime koyuyorum.

"Ve senin kışını bir kilometre öteden tanırım," diyor ve Julie'nin kışına bir şaplak atıyor.

Zane cebinden telefonunu çıkarır. "Bir araya gelin. Nick'in küçük bir sürtük olduğunu anımsatmak istiyorum."

Ağzımdan kahkaha dökülür.

"Ağzını açacaksın, Bay Eşleşen Kazak?" Julie ona sert bir bakış atar.

"Oh, pardon. Kızıl Tehlike'yi tetiklemek istemem." O gülümser. "Hadi ama. Uslu uslu durun çocuklar."

Onun için poz veririz ve sonra dördümüz birlikte fotoğraf çektiririz. "Elma şarabı zamanı!" Autumn, Zane'i de yanına alarak duyurur.

Yirmi kişilik bir kuyruktaki bekliyoruz. Konuşmamız bir konudan diğerine geçiyor. Rahat bir ortam.

"Hala Kasım ayında ayrılıyor musun?" diye sorar Zane.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "İkinci gün kaçıramayacağım bir toplantım var."

"Oh." Autumn ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Ama sonra geri döneceksin, değil mi?"

"Henüz bilmiyorum," diyorum. "1 Kasım gece yarısı sor."

"O zaman balkabağına dönüşecek misin?" diye soruyor Autumn. "Muhtemelen."

Biz her sipariş büyük elma elma ki buharda buhar içine tarçın çubukları sokulmuş

"Bunu nasıl içeceğiz?" diye soruyorum, kabak kafamı çıkararak. "Hileci," diye suçluyor beni.

"Buna uyum sağlamak denir, bebeğim," diyorum.

O da kafasındaki kabağı çıkarır. Elma şarabımızı içerken, Autumn ve Zane ile birlikte tarlada dolaşırız. Kabakların çoğu abartılı desenlerle oyulmuş ve ışıklandırılmış, gecede parıldamaktadır.

"Şuna bak!" Julie, küçük pencereleriyle tam bir hayaletli ev şeklindeki bir balkabağı işaret ediyor. Bu Hollow Manor.

"İnanılmaz değil mi? İkiniz de bunu görmelisiniz," diyor Zane ve bizi, pulları ve her şeyi ile bir ejderha şeklinde oyulmuş devasa bir balkabağına götürüyor.

"Bunun ne kadar emek gerektirdiğini hayal bile edemiyorum," diyor Julie, gülümseyerek fotoğrafını çekiyor.

Autumn boğazını temizliyor. "Sanırım haberleri duyurmak için en uygun zaman."

Heyecanlı.

Zane ve Autumn'a bakarak, ne olabileceğini merak ediyorum.

Julie sabırsızlanıyor. "Çabuk söyle bize!"

"Kitabım açık artırmaya çıkacak! Geçen yıl yazdığım kitap." coşku dolu.

"Autie!" Julie ıgık atarak Autumn'a olabildiğince sıkı sarılır. İkisi de kıkırdayıp gülüyorlar. "*All I Want* yayınlanacak mı?" "*Evet! İnanabiliyor musun?*" Autumn gülüyor. "Bugün Ajanımdan bir telefon aldım. Yayıncılar bunun için *rekabet* ediyorlar!" "Aman Tanrım! En iyi arkadaşım *çok ünlü* olacak. Sonunda dünya Bay Dreamy ile tanışacak." Kaşlarını oynatır. Zane gülüyor. "Kitap çok satacak. Yani, kahramanın kimden esinlendiğini düşünürsek, elbette çok satacak."

Gülüyorum. "Bay Dreamy kim?"

"Kurgusal bir karakter," der Autumn aceleyle.

"Adam Autumn hayal gördüğün üç on üç yıl Zane'di," diye açıklıyor Julie.

Kaşlarım kalkar. "Bekle, bu doğru mu?"

Autumn başını sallar. "Doğru. İlk tanıştığımız günü hala hatırlıyorum."

"Ben de," der Julie, anılarını yad ederek. "Sanki dünmüş gibi geliyor."

Autumn'un ifadesi yumuşar. "Zane sipariş bir pislik Ristretto sipariş etti."

"Ristretto değil," diye mırıldandım. "Cidden, New York'taki tüm finans pislikleri onu içiyor. Bu bir tehlike işareti."

"Aynen," diye onaylar Autumn. "Her neyse, kahvemim bok gibi tadı olduğunu söyledi ve mükemmel olmasına rağmen öfkeyle çıktı. Beni çok sinirlendirdi."

Julie kıkırdar. "Onun damak tadı boktan olduğuna ikna olmuştu."

"Benim damak tadı rafine," der Zane.

Onlara bakarım. "Demek böyle tanıştınız? Cozy Coffee'de mi?"

"Evet," diyor Zane. "Gözlerimiz buluştuğu anda, onun aradığım kişi olduğunu anladım. Hazır değildim. Buraya kaçmak, iyileşmek için gelmişim. Aşık olmak planlarım arasında yoktu."

Autumn geniş bir gülümsemeye, "Küçük bir kızken beri bunu istiyordum."

Ve şimdi sihir gerçekleşiyor."

Zane kolunu ona doladı ve saçlarını öptü. "Seninle gurur duyuyorum."

Onu ne kadar çok sevdiği çok açık.

Autumn ona döner, parmak uçlarına basarak onu öper. "Bana ilham verdin."

"Hayatımı değiştirdin," der ona.

En iyi arkadaşımın her zaman istediği şeye, yani onu olduğu gibi seven ve gören birine kavuşması kalbimi ısıtıyor.

"İkinizin de hayallerinin gerçekleşmesine çok sevindim." Julie'nin parmaklarına uzanıp elini tutuyorum ve sergileri geziyoruz. Fotoğrafçılar ve dram olmadan onunla birlikte olmak çok güzel. En iyi arkadaşlarımızla takılıyor, Ekim ayının tadını çıkarıyoruz. Gerçek gibi gelmiyor.

Kabak kafasını takar ve bana döner. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye fısıldarım, her gün çiftlerin yaptığı şeyleri yaptığımızı fark ederek. Bu benim istediğim bir şeydi, ama bunu elde edebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Geçen yıl kabak oymaya çalıştığımızı hatırlıyor musun?" Zane, Autumn'a sorar.

"*Denediğimiz* zamanı mı?"

"Evet." O gülümser ve Autumn alt dudağını ısırır.

Dolambaçlı yolu bitiririz. Hoparlörlerden müzik gelir ve en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlayamıyorum.

Bahçeden ayrıldıktan sonra durup karamelli elma yiyoruz, sonra yolumuza devam ediyoruz.

Zane, halka atma oyununda Autumn'a ürkütücü bir hayalet peluş oyuncak kazanmaya çalışır ve bu sırada sürekli laf atar.

Başımı çevirdiğimde, Craig'i kızarmış mısır standının yanında sarışın bir kadınla görüyorum.

"Bakma," diyorum Julie'ye, ama kabak kafasında zaten zar zor görebiliyor.

"Ne var?"

"Craig."

Vücudu gerilir. "Bizi gördü mü?"

"Sanmıyorum."

Zane'e doğru ilerlerim ve balkabağı kafamı kaldırırım. "Ayrılmamız lazım, tamam mı?"

"Tamam," diyor Zane. O anda Craig'i görüyor — en iyi arkadaşımın yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyorum. "Dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

"Olur."

Parmaklarımla Julie'nin parmaklarını tutar ve onu Zane ve Autumn'dan uzaklaştırırım. Onlarla birlikteyken çok dikkat çekiyoruz; onlardan uzaklaşınca ortama karışıyoruz.

Julie'yi uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama Craig'in yanındaki sarışın kadın bize yaklaşıyor.

"Affedersiniz," diyor, sesi titriyor ama net. "Julie?" "Kim?" Julie, sesini gizlemeye çalışarak soruyor.

"Az önce seni o esmer kadınla gördüm. Autumn, değil mi? İkinizin sarılma şeklinizden senin olduğunu anladım." Kadın kollarını kendine doladı. "Seninle konuşmam lazım."

Julie'nin vücudu kaskatı kesilir ve ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Bu, Craig'in Julie'yi terk ettikten sonra evlenme teklif ettiği kadın.

"Gitmeliyiz," diye mırıldanıyorum, Julie'nin rahatsızlığını hissederek, ama o beni şaşırtıyor.

"Hayır, sorun yok." Her şeye rağmen sesi sabittir. "Dinliyorum, Sarah." Julie'nin adını bildiğine şaşırmış görünüyor. "Beni hatırlıyor musun?"

"Seni asla unutmayacağım. Craig, ayrılmamızdan üç ay sonra seni ailemin yıldönümü partisine getirdi." Julie'nin sesi nötr. "Ona verdiğim kolyeyi takmıştın."

Sarah, şu anda takmasa da boynuna dokunuyor. "Bana annesinin ona verdiğini söyledi."

Elimi Julie'nin sırtına koyuyorum, titrediğini hissediyorum, ama o dimdik ayakta durmaya devam ediyor.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Julie.

"Hayır." Sarah etrafına bakınıyor, Craig'in yakınlarda olmadığından emin oluyor. "Seni unutamadı. Sürekli senden bahsediyor. Julie şunu, Julie bunu. Hatta..." Duruyor, gözleri doluyor. "Bazen bana senin adınla sesleniyor."

Julie bir an sessiz kalır. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bir ay önce nişanımızı bozduk, ama ilişkimizi düzeltmeye çalışıyoruz. En azından ben öyle sanıyordum." Sarah gözlerini siler. "Ama onun tek umursadığı şey sensin."

"Sarah..."

"Hamileyim," diye fısıldadı.

İkimiz de donakalırız.

"Ne?" Julie'nin sesi balkabağının içinde zar zor duyuluyor.

"On hafta. O henüz bilmiyor. Buraya ona söylemeye, ilişkimizi düzeltmeye geldim, ama o telefonunda senin fotoğraflarını saklıyor. Geceleri senin evinin önünden geçiyor. Bir keresinde onu takip ettim." Julie çaresiz görünüyor. "Onunla yeniden bir araya gelmeyi düşünüyor musun, bilmem gerekiyor."

"Asla," diyor Julie. "Bitti. Hayatıma devam ettim."

"Ama o senin ona geri döneceğinden emin."

"Bu sefer değil. *Bir* daha asla." Julie duraksıyor. "Bak, senin işine karışmak istemiyorum, ama sen birinin ikinci tercihi olmaktan daha fazlasını hak ediyorsun. Seni başka bir kadının adıyla çağırmayan birini hak ediyorsun."

Sarah'nın yüzü buruşur. "Biliyorum, ama bebek varken..."

"Bir bebek, bozulmuş bir ilişkiyi asla düzeltemez," der Julie.

"Sarah!" Craig'in sesi konuşmamızı keser. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Ben sadece... bu insanlar mısır labirentine giden yolu soruyorlardı."

Craig bize bakmadan yaklaşır.

"Giriş şurada," der ve arkasını gösterir.

Sarah'nın bileğini tutar ve onu yanında sürükler. "Hadi. Kettle corn istediğini söylemiştin."

"Craig," diyor Sarah, "canımı acıtıyorsun."

"Şimdi değil." Sabırsızdır, hala bize bakmamaktadır. "Gidelim."

"Bana dikkat et. *Hamileyim*," diye patlar Sarah.

Craig donar ve başını ona doğru çevirir. "Kiminle görüşüyorsun?"

"Sen," diye bağırır. "Sadece sen. On haftalık hamileyim," diye fısıldar.

Julie'nin elini tutup, konuşmadan uzaklaşıyoruz. "Buradan gitmeliyiz," diyorum.

"Evet," diye fısıldar.

Konuşmalarını hâlâ duyabiliyorum. "Bu..." Elini saçlarının arasından geçiriyor. Tanıdığı anı anlıyorum.

"Jules?" Sesi artık öfkeli. "O botları her yerde tanırım."

Julie onu görmezden gelmez ve kollarını göğsünde kavuşturarak arkasını döner. "Ne istiyorsun?"

"Sen..." Sarah ve Julie'ye bakar, yüzü kızarır. "Onunla mı konuşuyordun? Sarah, ne halt ediyorsun? Ne söyledin?"

"Gerçeği bilmeye hakkı vardı," der Sarah, cesaretini toplayarak. "Bana onun adıyla sesleniyorsun, her gece onun evinin önünden geçiyorsun, fotoğraflarını saklıyorsun..."

"Kapa çeneni," diye bağırır Craig.

"Ben senin için endişeleniyorum Jules. Arada fark var," der. "Sarah kıskanç. Her zaman öyleydi."

"Endişelenen insanlar her gece birinin evinin önünden geçmez," diye araya girer Sarah.

Craig'in dikkati tekrar ona yönelir, çenesi sıkılır. "Ne yaptığının farkında değilsin."

"Lütfen," der ve ona uzanır, ama o onu görmezden gelir ve bize doğru ilerler.

"O saçma şeyleri çıkarın. Madem bu konuşmayı yapıyoruz, en azından yüzünüzü gösterme cesaretini gösterin."

Julie kabak kafasını çıkarır, saçları elektriklenir, çenesini meydan okurcasına kaldırır. Ben de aynısını yapar, ona yaklaşıyorum. Kızgın olduğu belli.

Craig bana sert bir bakış atar. "Ne kadar süre sonra sıkılacaksın, Banks? Ne kadar süre sonra heyecan arayan bir sonraki küçük kasaba kızına geçeceksin? Herkes senin itibarını biliyor."

"Bitti mi?" diye soruyorum, ondan etkilenmeden.

Onu çocuk oyuncağı gibi gösteren pisliklerle uğraşıyorum. Asher de onlardan biri.

"Onunla büyük bir hata yapıyorsun," diye Craig Julie'yi uyarır. "Bu, onun kadınlarla oynadığı bir oyun. Sen sadece onun eğlencesisin. Onun kişisel fahişesisin."

"Kapa çeneni," der Julie, ona öfkeyle bakarak. Çok kızgın ve onu hiç bu kadar öfkeli gördüğümü hatırlamıyorum. "Sana bir daha asla şans vermeyeceğim. Asla. Yalnız kalmayı tercih ederim."

Craig'in maskesi düşer ve altında saf öfke görürüm. "O gittiğinde, aşağılanmayı seçtiğini unutma."

Sesinde zehir var, ama tek yapabildiğim gülmek, çünkü çok fazla çaba sarf ediyor.

"Aşağılanacak tek kişi sensin," diyorum ona. "Kendine bir bak. Acınası bir haldesin."

"Evet, ama senin ikinci elini sikmiyorum, değil mi?" Craig bana doğru bir adım atar, yumruklarını sıkar ve ben onu yere sermeye hazırım.

Burun deliklerim genişlemiş halde gözlerine bakıyorum. "Seni yok edeceğim."

İlk yumruğu sen at. Cesaretin varsa."

"Craig, dur!" Sarah kolunu tutar. "Lütfen. Hapse gireceksin."

Onu itekler, ama tutuklanacağı söylenince gerçekliğe geri döner.

Sarah'ya, sonra Julie'ye, sonra tekrar Sarah'ya bakar.

"Gidiyoruz," der. "Hemen."

Onun kolunu tutup çekerek uzaklaştırır, ama önce Julie'ye son bir kez bakar. "Bu iş burada bitmedi."

"Evet, bitti," der Julie. "Yasaklama emri çıkaracağım. Ve bu sefer tanıklarım var."

Craig'in çenesi sıkılır, ama cevap vermez. Sarah'ı sürükleyerek uzaklaşır ve kalabalığın içinde kaybolmalarını izleriz.

Julie titriyor, ben de onu kendime doğru çekiyorum. "İyi misin?"

Derin bir nefes alır. "Hayatımın bir döneminde onu kıskanıyordum. Şimdi ona acıyorum."

"Çünkü sen bunu aştın," diyorum. "Tebrikler. Bu çok büyük bir şey."

Julie bana bakıyor. "Beni desteklediğin için teşekkür ederim."

"Her zaman."

Birkaç dakika sonra Autumn ve Zane bizi bulur.

"Craig'in öfkeyle ayrıldığını gördük," diyor Autumn. "Ne oldu?"

"Eski sevgilisi hamile," diyor Julie.

"Ne?!" Autumn'un gözleri fal taşı gibi açılır. "Ciddi misin?"

"On haftalık. Onun çocuğu."

"O piç kurusu," diye mırıldanır Zane. "Seninle yeniden bir araya gelmeye çalışırken..."

"Hâlâ onu gizlice görüyordu. Klasik Craig. Bana da aynısını yaptı." Julie nefesini tutar.

"İyi misin?" diye sorar Autumn, Julie'nin yüzünü inceleyerek.

"Bu ben olabilirdim," diye fısıldadı, gözlerini kapatıp nefes aldı. "Bu ben olabilirdim."

Ona yaklaşıyorum. "Öyle olmadığına sevindim."

"O kadınları tuzağa düşürüyor," diyor. "Geçen yıl, doğum kontrol haplarını bırakmamı istedi ve yeniden bir araya geleceğimize inanmamı sağladı."

"Ondan kaçtın. Seninle gurur duyuyorum, Küçük Kırmızı," diyorum.

Julie gülümser. "Çünkü seninle tanıştım. O gece" — sesi neredeyse fısıltıya dönüşür — "hayatım değişti."

Bu sözler beni derinden etkiler, çünkü benim hayatım da öyle.

"Sonunda her şeyi net bir şekilde görebiliyorum," der.

"Bence görmememiz gereken bir şeye tanık oluyoruz," diyor Zane, Autumn'a, ama sesi sıcak ve anlayışlı. Kolunu karısının omzuna atıyor, sonra onu ters yöne çeviriyor. "Daha fazla balkabağına bakacağız. Orada. Senden uzaklarda."

"Çok ince," diye sesleniyorum arkalarından.

"Sana mahremiyet sağlıyoruz," diye cevaplar Autumn.

"Ben Kaptan Obvious ile evlendim!" diye ekliyor Zane ve Autumn onun koluna vuruyor.

Onların kahkahaları festivalin sesleriyle karışarak uzaklaşırken, ben öne eğilirim. Julie, yeni kazandığı özgürlükle hala parıltıyor, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına kaydırırım. Tadı elma şarabı gibi tatlıdır. Dillerimiz birbirine dolanır ve yemin ederim ki tüm dünya kendi ekseni etrafında dönmeyi bırakır.

Ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, gözleri hala kapalıyken. "Ne için?"

"Burada olduğun için. Beni desteklediğin için. Cesur olmamda bana yardım ettiğin için." "Bunu sen kendin yaptın."

"Belki." Beni tekrar öptü, hızlı ve tatlı bir öpücük. "Ama bana neyi aramam gerektiğini gösterdin. Neyi hak ettiğimi."

"Jules..."

"Yirmi iki gün," diyor.

Aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Bunun gerçek mi yoksa gerçekleşmeyi bekleyen başka bir güzel felaket mi olduğunu anlamak için yirmi iki günümüz var.

"Sanırım aynı fikirdeyiz," diyorum, onu inceleyerek.

"Umarım öyledir," diyor bana.

"Şimdi, keşfetmemiz gereken bir mısır labirenti var galiba."

Yüzünde kötücül bir gülümseme belirir. "Bu işin gidişatı şimdiden hoşuma gitti."

"Gidelim mi?" Elini tutuyorum.

O da benimkini tuttu. "Evet, gidelim lan."

Kabakları başımıza geri koyup mısır labirentine doğru ilerliyoruz, listemizden bir şeyi daha silmenin heyecanıyla. Çünkü evet, ben de bu listeyi benimsedim.

Elimi tuttu ve bu sefer, kollarımdan ve vücudumdan tüylerim diken diken oldu, içimi bir duygu fırtınası kapladı.

Julie'yi yirmi iki gün sonra bırakmak istemiyorum. Sanırım sonsuza kadar istiyorum.

Mısır labirentinin girişı önümüzde beliriyor, sapsarı ışıklar mısır saplarını altın rengi parlatıyor. Bu hayali gerçekleştireceğim düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Soğuk Ekim havası, patlamış mısır ve uzaktaki şenlik ateşı dumanının kokusunu taşıyor.

"Maceraya hazır mısın?" diye soruyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Seninle mi? *Her zaman.*"

Labirente giriyoruz ve festivalin sesleri uzaklaşıyor. Sadece biz, hışırdayan mısırlar ve ara sıra diğer kaybolmuş ruhların uzak kahkahaları var. Yollar zar zor aydınlatılmış, ışık yerine gölgeler yaratıyor.

"Sola mı, sağa mı?" diye soruyor Nick, küçük parmağını benimkine takarak. "İlk başta her zaman sola. Sırrı bu."

"Sır mı var?"

"Cozy Creek'te pek çok sır vardır."

Onu yanıma çekiyorum ve hemen sağa dönüyoruz. Birkaç dakika içinde kayboluyoruz, ama yürümeye devam ediyoruz.

Labirentin kenarına geldiğimizde, onu biraz daha uzağa çekiyorum ve sonra kabak kafamı çıkarıyorum. O da kafasını çıkarıyor. Işıklar bize ulaşmıyor.

"Bu gece neyi fark ettim biliyor musun?" diye soruyorum, ona yaklaşıyor. "Neyi?"

"Son birkaç yıldır, yaşamak için gerekli hareketleri yapıyordum."

Kollarımı boynuna doluyorum, o da kollarını belime doluyor.

"Peki şimdi?"

"Şimdi kendimi canlı hissediyorum. Sen, istediğim şeylere sahip olabileceğime inanmamı sağlıyorsun."

"İstediğin şeyler neler?"

"Yatakta geçirdiğim tembel pazar sabahları. Aramızdaki şakalar. Şu anda bana baktığın gibi bana bakan biri."

Yüzümü ellerinin arasına alır. "Sana nasıl baktığımı söyle." "Sanki şişedeki şimşek gibisin."

"Öylesin," diye itiraf eder, öne eğilir, parmak uçları yanaklarıma dokunur.

Dudakları benimkilerle buluşur ve bu hassasiyet dizlerimi titretir. Bu, daha önce paylaştığımız çaresiz, ateşli öpücükler gibi değildir. Bu başka bir şeydir. Ağzı, dudaklarımdan şeklini ezberlermişçesine benimkine doğru hareket eder. Başını tam doğru açıyla eğip dilini benimkine değdirdiğinde içimden bir iç çekmek gelir.

Ona eriyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve ondan daha fazlasını istiyorum, sanki doyamamışım gibi. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi.

Nick, elma şarabının tatlı tadı ile doludur ve başparmakları yanağımı okşarken çok naziktir. Sanki sınırsız zamanımız varmış gibi öpüşüyoruz, sanki birinin bize rastlayabileceği bir mısır labirentinde değilmişiz gibi.

Bir eli saçlarıma kayıyor, saç tokaları düşüyor ve yere saçılıyor, kırmızı dalgalar sırtımdan aşağı dökülüyor.

"Jules," dudaklarıma fısıldıyor, uzaklaşmıyor, sadece adımları söylemek istiyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Aramızdaki büyüyü hissediyorum. Bu değişimi. Bu harika, korkutucu şeyi, geçen bir yıl boyunca aramızda filizlenen şeyi.

Beni tekrar öpüyor, mısır saplarına yaslanana kadar beni geriye doğru itiyor. Etrafımızda hışırdayan saplar, bu anı daha özel, daha bizim hissettiren bir ses perdesi oluşturuyor. Vücudu beni kuşatıyor, ama kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum. Korunmuş hissediyorum. Sevildiğimi. İstenildiğimi.

Ayrıldığımızda nefes nefeseyiz. Dudaklarım şişmiş, karıncalanıyor ve başım dönüyor, ona sarhoş olmuşum. Alnı alnıma yaslanıyor ve bir an birbirimize sarılıyoruz.

"Bu..." Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.

"Evet," diyor, ne demek istediğimi anlıyor.

"Ben istiyorum..." Onu aşağı çekip kulağına fısıldıyorum. "Bana adımı unutturmanı istiyorum. Beni o kadar sert bir şekilde tatmin etmeni istiyorum ki yıldızlarda balkabakları görmeye başlayayım."

O inliyor. "Lanet olsun, kızım. Ön sevişme sırasında bu kelimeyi hiç duymamıştım."

Kıkırdarım. "Her şeyin bir ilki vardır."

Eli elbisemin altına, yarıkımın kenarına kayıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "*Kötü* kız."

Nefesim kesilir. "Hazırım."

"Ve çok ıslak ve hazırsın."

"Sen çok tahrik edicisin," diye nefes veriyorum. "Bana bir şey söyle," diyor.

Parmakları beni tahrik ediyor, ama ihtiyacım olan ve istediğim yere tam olarak dokunmuyor.

"Yirmili yaşlarında bunu listene eklediğinde, bunu yapacağını hiç düşünmüş müydün?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum, parmakları kaygan kıvrımlarımla temas ederken nefes alıyorum, sonra bir parmağını içeri kaydırıyor. "Beni tatmin edebilecek birini bulabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Peki ben tatmin edebilir miyim?"

Beni sabit tutarken, işkence gibi içime girip çıkmaya devam ediyor. Başparmağı klitorisime sürtündüğünde, gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

"Evet."

O eğildiğinde vücudunun ısınısını hissediyorum, nefesinin sıcaklığı boynumda hoş bir gıdıklanma yaratıyor ve omurgamdan heyecan verici titremeler yayılıyor. Çam iğneleri ve deri kokusu beni sarıyor. O anda onu ne kadar istediğimi, onu her zaman ne kadar istediğimi anlıyorum.

Başparmağıyla klitorisimi okşamaya devam ediyor ve bir parmak daha ekliyor. İki parmak derinlikte. Kollarımı ona doluyorum, hayatımın en güzel yolculuğuna çıkarken ona tutunuyorum.

Beni saran yoğun zevkten bir inilti kaçıyor. Titreyen bacaklarım, onun eline karşı sallanırken beklenti ile dans ediyor. Etrafımızda sesler duyuyorum ve

yakalanmak, amımı onun parmaklarının etrafında sıkıştırıyor. Hiç bu kadar riskli bir şey yapmamıştım ya da kontrolü bu şekilde ele almamıştım, ama o kadar tahrik oldum ki kendimi tutamıyorum.

Nick parmaklamaya devam ediyor ve öne eğilip beni öpüyor. Ağzı kulağıma ve boynuma kayıyor. "Cildinin tadı çok güzel."

Dudaklarının dokunduğu her yerde kıvılcımlar çıkıyor. Dişleri tenime değiyor ve daha derine dalıyor.

Hızla uçuşuma yaklaşırken nefesim kesiliyor. Ağır nefeslerim, rüzgarda sallanan mısır saplarının hafif hışırtısıyla karışıyor. Ellerinin üzerimde verdiği hissi zar zor kontrol edebiliyorum. Bir inilti çıkıyor içimden ve Nick boynuma gülüyor.

"Şşş, Küçük Kırmızı. Kimsenin duymasını istemeyiz."

Bana dokunmaya devam ediyor ve bu kadar riskli bir şey yaparken bile kendimi güvende hissediyorum.

Yoğunluk artıyor ve ben ona tutunuyorum, dalgalar halinde gelen hisler beni sararken parmaklarım omuzlarına gömülüyor.

Sesler labirentte yankılanıyor ve kalbim hızla atıyor. Bu heyecan neredeyse dayanılmaz. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Yaklaştın," diye fısıldıyor Nick kulağıma. "Çok güzelsin."

Sözleri, dokunuşu kadar beni etkiliyor. Bu sadece fiziksel bir şey değil. Şu anda, bu duygusal bir şey ve sonunda istediğimi elde ediyorum.

Mısırların hışırtısı etrafımızda bir senfoni yaratırken, ben o anda, onda kayboluyorum. Nefesim hızlanıyor.

Her şey yoğunlaşırken sessiz kalmaya çalışarak dudağımı ısııyorum.

Elimi ağzımın üzerine koyarım, orgazm beni içine çektiğinde çığlık atmamak için kendimi durdururum. Bu coşkulu bir duygudur ve bedenimden çıkmış gibi hissederim. Düşmemem için beni dik tutar.

"Nick," diye nefes nefese, hala titreyerek göğsüne fısıldıyorum.

"Ben buradayım," diye mırıldanır, beni sıkıca sarar. Kalbi benimki kadar hızlı atıyor.

"Bu farklı bir his," diye fısıldıyorum.

"Nasıl?"

"Artık rol yapmıyormuşuz gibi."

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Bir süredir rol yapmıyoruz."

"Bu gece Sarah'ı görünce..." Titrek bir nefes alıyorum. "O ben olabilirdim. Kapana kısılmış, hamile, o ise etrafta dolaşıp duruyordu."

"Ama sen değilsin."

"Hayır. Ve bunun için minnettarım. Bana hak ettiğimi gösterdin." Sesler artık daha yakın.

"Çabuk!" Kabak kafalarımızı alıp bacaklarımızı birbirine sıkıştırıyorum.

Bir grup genç erkek köşeyi dönmeden önce zar zor kafalarımızı takıyoruz.

"Çıkmaz sokak," diyor biri.

"Güzel kabaklar, ucubeler." Bir diğeri yanımızdan geçerken gülüyor.

"Burada ne yapıyorlar acaba?" diyor uzun boylu olan. "Hey, seni küçük piç!" diye bağırlıyorum. "Külotumu çaldın."

"Oh, lanet olsun!" diye bağırır genç.

O ve arkadaşları, çılgınca gülerek bizden uzaklaşıyorlar. "Annenin kim olduğunu bulup sana ispiyonlayacağım!" diye bağırlıyorum.

Onlar gözden kaybolduğunda, Nick bana dönerek sırıtarak, "Eminim korkmuşlardır," der.

Gülümserim. "Umarım öyledirler."

Nick uzanıp saçımdan bir mısır püskülü çıkarır. "Çok güzelsin. Buna değer miydi?" diye sorar.

"Tabii ki. Listemde olduğu için mutluyum," diyorum gülümseyerek. "Geldiğinde kabakları gördün mü?" diye fısıldıyor. Başımı sallıyorum. "Baharatı da gördüm galiba." Elimi tutar ve gülümser. "Klişe."

Ona dönerim. "Erkeklerin istediği türden bir kadın mıyım? Sence ben fazla mı abartılıyım?"

"Benim için değil. Asla doyamam," diye itiraf ediyor. "Ve evet, bence erkeklerin istediği türden bir kadınsın."

"Neden bekârım?" diye soruyorum.

Bana döner. "Çünkü sen seks oyuncağı değilsin Jules. Sen erkeklerin sonsuza kadar birlikte olmak isteyeceği türden bir kadınsın."

Kalbim bir an durur.

Labirentte dolaşmayı bitirip, fırsat buldukça birbirimizi öpüyoruz. Perili evden müzik, kahkaha ve ara sıra çığlık sesleri geliyor.

"Neredeyse otuz günümüz doldu, biliyor muydun?" Nick, yine yanlış bir dönüş yaparken soruyor.

"Evet, biliyorum. Bir hafta kaldı. Son kullanma tarihini telefonuma kaydettim."

"Kaçmıyorum Jules." Ellerini omuzlarıma koyar. "Kaçmak istemiyorum ve bu daha önce hiç olmamıştı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Aramızdaki şey farklı." "Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyorum.

"Bu sefer değil," diyor ve beni öpüyor.

Gömleğini tutup onu kendime doğru çekerim. "Bunu duymak çok hoş."

Ayrıldıktan sonra, elimi tutar ve bizi labirentin çıkışına doğru yönlendirir.

"Aptalca listemi önemliymiş gibi gösterdiğin için teşekkür ederim," diyorum.

"Bence aptalca değil." Alnımı öper. "Henüz bunun hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyorum, ama ben..."

"Uğursuzluk getirme." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bana Cadılar Bayramı'nda söyle. Anlaşmıştık."

"Haklısın," diyor. "O anın heyecanına kapıldım."

Kırk beş dakika boyunca kasıtlı olarak kaybolduktan sonra, yolumuzu buluruz

"İşte buradasınız!" Autumn seslenir. Bize bir bakış atar ve gülümser. "Kaybolmak eğlenceli miydi?"

"Çok eğlenceli" diyorum, ama kimseyi kandıramıyoruz.

Dudaklarım hala şiş, saçlarım düzeltmeye çalışmama rağmen dağınık ve ikimizin de yüzünde o belirgin parıltı var.

Festivalden geri dönerken, Nick'in başparmağı benimkine dokunuyor. Çok basit bir hareket, ama kalbimi hızla attırıyor. Bir şeyler değişti. Artık bu sadece bir listeyi tamamlamakla ilgili değil. Bu sadece bir ilişki değil. Bu daha fazlası. Beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şey. Her şeyi riske atmaya değer bir şey.

Şu anda, geldiğimiz yer ile gideceğimiz yerin ortasındayız. Neredeyse bir araf gibidir, çünkü cevabım hazır, ama Nicolas Banks'ın istediğim kişi olduğundan emin olmak için ona nefes alması için zaman tanıyorum.

Sadece şu andan o ana kadar bir şeylerin değişmesinden ve cevaplarımızın uyuşmamasından endişeleniyorum.

Pastırma ve kahve kokusuyla uyanıyorum ve bir an için rüya gördüğümü sanıyorum. Sonra Julie'yi yatak odasının kapısında, elinde bir tepsi tutarken, üzerinde sadece bir tişört ve külotla dururken görüyorum.

"31. günün kutlu olsun," diyor tatlı bir gülümsemeyle. "Ortadan kaybolup, ben yokmuşum gibi davranmaya hazır mısınız?"

"Sanki bu mümkünmüş gibi. Geçen yıl denedim, ama benim için işe yaramadı," diyorum ona, başucuna yaslanmak için dik oturarak.

Tepsiyi komodinin üzerine koyar ve yatağa tırmanarak kucağıma oturur. Julie öne eğilir ve beni öper, tadı kahve ve vaat gibidir.

"Kötü şöhretli otuz gün sınırını aşmak nasıl bir duygu?" diye sorar ağzıma, sonra uzaklaşır. "Bekle, bu sayılır mı ki? Yani, *teknik olarak...*"

"Tabii ki sayılır." Kollarımı ona doladım ve tekrar öpmek için eğildim. "Geri sayım, seni kahve dükkanında öptüğüm anda başladı."

"Sonunda *beni* öptüğünü itiraf mı ediyorsun?" O gülerek, parmaklarını dağınık saçlarımın arasında gezdiriyor.

"Öyle istedim."

Bana bakışını seviyorum. Bu bakış, benim özel biri olduğumu, onun zamanına değer biri olduğumu hissettiriyor.

"Güzel, çünkü bu rekoru kırmak için erken kalktım ve kahvaltı hazırladım."

"Teşekkür ederim."

"*Sana ihtiyacım var*" ve "*Seni sonsuza kadar istiyorum*" sözleri dilimde ağırlaşıyor, söylenmek için yalvarıyor, ama duygularımı kendime saklıyorum.

Beklemeye karar verdik ve hala iki buçuk hafta var. Zor.

"Dün gece yataktan kayıp gitmediğin ve ortadan kaybolmadığın için teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Ya da aniden Tibet'te kendini bulman gerektiğine karar vermediğin için."

"Tek ihtiyacım olan şey daha fazla sen," diye itiraf ediyorum. "Benim varım."

"Sonsuza kadar mı?" diye alay ediyorum, o benden kalkarken.

Daha dik oturuyorum ve o tepsiyi kucağıma koyuyor. İkimiz için birer tabak ve iki fincan buharlı kahve var. Çıtır çıtır domuz pastırması, peynirli omlet ve patates kızartması hazırlamış.

"Vay canına," diyorum. "Bir kadın bana ilk kez yatakta kahvaltı hazırladı."

"Gerçekten mi?" Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Senin ilklerinden birine sahip olduğum için kendimi özel hissediyorum."

"Özelsin," diye itiraf ediyorum. "Kimse beni bu kadar önemsemedi." Gülümsemesi kayboluyor. "Bu beni üzüyor."

"Ah, üzülme." Ben gülümserim. "Ben en iyi partner değildim. Seninle birlikte olmak, kendime ve başkalarına hiç saygı duymayan, sebepsiz yere kendini beğenmiş bir pislik olduğumu fark etmemi sağladı. Bunun için teşekkür ederim." "Rica ederim." Kahvesini yudumlarken bana bakar.

"Peki, sahte flört anlaşmamızın sahte flört anlaşmamızın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirdim."

"Tabii ki yerine getirdin," diyorum. "Geldiğim zamanki kişi değilim artık. Açıkçası, hayatıma nasıl geri döneceğimi bilmiyorum."

"Bir yolunu bulursun," diyor. "Nedenini biliyor musun?" Kafamı sallıyorum.

"Çünkü olması gereken *her* şey bir şekilde yoluna girer."

"Buna inanıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Hayatında yolunda giden şeyleri düşün. Benim için hiçbir şeyi zorlamak zorunda kalmadım çünkü her şey yerine oturdu. İlişkiler de böyle olmalı. Zorunda olduğun için değil, istediğin ve değer verdiğin için dene. Enerjini önemli olan şeylere harcayın. Kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe zorla sokmak imkansızdır."

Gülümsüyorum. "Seninle tanıştığım için çok şanslıyım."

"Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf ediyor. "Biliyorsun, internette bahsedilen Nicolas Banks ile benim yatağında kahvaltı yapan Nicolas Banks aynı kişi değil."

Bu beni güldürür. "Farkındayım."

"Sevindim," diyor. "O pisliği pek sevmezdim herhalde." "Oh, ben hala o pisliğim, ama sen beni yumuşatıyorsun."

"Ah," diyor. "Ama bu çok sevimli."

Yemeğimizi bitirip her konuda sohbet ediyoruz. Onunla birlikte olmak çok güzel. Sanırım, biriyle tembel günler geçirmek istediğini söylerken bunu kastetmişti.

"Unutma, bu gece kahve dükkanında envanter sayımı yapmam gerekiyor," diyor, tabakları tepsiye istifleyip yatağın yanındaki masaya koyarken.

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum ona.

O gülümser. "İstiyorum. İş yerinde olmayı özliyorum. Yardım edememek beni suçlu hissettiriyor çünkü yılın en yoğun zamanı. Bu, Noel Baba'nın elflerinden biri olup Aralık ayında çalışmamak gibi bir şey."

Ona dönerim. "Anlıyorum, ama güvenliğin daha önemli. Bu arada, bugün Craig hakkında geçici uzaklaştırma emri çıkarmanı istiyorum," derim, elini tutup avucunu öperim.

"Tamam," diyor. Sesinde hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Sakinleşeceğini umuyordum."

"Ama yapmadı ve Sarah ile konuştuktan sonra, yapacağını da sanmıyorum. Craig belgeleri teslim ettikten sonra, seni rahat bırakacağını bilecektir. Artık oyun yok, Julie. Senin için endişeleniyorum ve her yerde seni takip edemem."

"Emin misin? Senin her zaman yanımda olmanı seviyorum." O şakacı bir şekilde omzuma hafifçe vurur.

Kahvemi yudumladım. "Bunu çok seviyorum ve yapabilmeyi isterdim, ama aynı zamanda senin korunmanı da istiyorum. Sana bir şey olursa..."

Elimi tutup sıkıca tuttu. "Hiçbir şey olmayacak, Nick. Bugün gideceğiz, sadece içimizi rahatlatmak için olsa bile."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, o da eğilip beni öpüyor.

Gözlerine bakıyorum, hiç kimseyle otuz günden fazla birlikte olmadığımı biliyorum. Belki de Julie ile her şey farklı olduğu içindir. Normal baskılar olmadan rahatım. Saniyeleri sayıp, bitmesini beklemiyorum. Saatine bakıyorum çünkü bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Başka biri olsaydı, Avrupa'nın ortasına kadar gitmiş, düşünmek için zamana ve alana ihtiyacım olduğunu söyleyerek bahaneler uydurmuş olurum. Oysa onu öpmek için kendime çekiyorum ve onsuz nasıl yaşadığımı merak ediyorum.

"Gerçek kutlamaya hazır mısın?" diye soruyor dudaklarıma

"Kahvaltı değil miydi?"

"Oh, hayır." Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Bu sadece

"

Ben hareket edemedim, tekrar üzerime çıkıyor ve tişörtünü başından çıkarıyor.

"Otuz bir gün hak ediyor uygun uygun kutlamayı değil değil mi?" diye fısıldadı.

"Tabii ki."

MAHKEME SALONU eski kağıt ve hayal kırıklığı kokuyor.

"*Emir talebinin nedeni?*" diye yüksek sesle okur, sonra küçük kutunun üzerinde kalemi durdurur. Derin bir nefes alır ve yazmaya başlar.

Julie formları doldururken, ben de yazarken elinin kramp girmesini izliyorum. Sürekli gelen mesajlardan festivaldeki yüzleşmeye, Sarah'nın geceleri onun evinin önünden geçtiğini itiraf etmesine kadar her olayı ayrıntılı olarak anlatıyor.

Oturduğum yerden bazı kelimeleri görebiliyorum. *Taciz, istenmeyen temas* ve onu *takip etmek*, yazdığı şeylerden sadece birkaçı. Her cümle ile el yazısı daha da titriyor.

Alt kısma imzasını attıktan sonra, başı dik bir şekilde memura geri dönüyor. Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında olan ve kalın gözlüklerinin arkasından nazik bakışları olan kadın her şeyi gözden geçiriyor.

"Bunun kabul edilme ihtimali nedir?" diye soruyor Julie, parmaklarıyla tezgahı tıklatarak.

Memur ona bakar. "Tatlım, burada belgelediğin şeylerle geçici bir karar için yeterli. Kırk sekiz saat içinde kendisine tebliğ edilecek. Bundan sonra, bunu tekrar yaparsa, ihlal olarak kabul edilecek."

"Peki sonra ne olacak?" Julie'nin sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "O zaman tutuklanabilir."

Julie başını sallar, zorlukla yutar. "Teşekkür ederim."

"Doğru şeyi yapıyorsun," diye ekler memur. "Bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum, ama çok fazla kadın çok geç olana kadar bekliyor ve başlarına korkunç şeyler geliyor. Kendini koruyabileceğin her yerde kendini korumalısın."

Julie irkilir ve ben öne çıkıp elimi beline koyarım, ona yakın olmak isterim.

Dışarı çıkarken kolumu ona doladım, bana yaslandığını hissettim. Ekim güneşi parlak ve gözlerini kısmasına neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"İşlerin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Sadece Craig'in hayatına devam etmesini istedim. Sarah ile mutlu olmasını, bebeğini doğurmasını, hayatını yaşamasını istedim. Taşındı ve ben onun sonsuza kadar gideceğini düşündüm. Hiçbiri olmamalıydı."

"Seni bırakmak istememesini anlıyorum," diyorum ona, çenesini kaldırıp gözlerine bakmasını sağlıyorum. "Ama bırakmak zorunda. Bu bir takıntı haline geldi, Jules. Evinin önünden geçmek, fotoğraflarını saklamak, Sarah'ı senin adıyla çağırmak... bunlar normal davranışlar değil."

"Peki ya buna uymazsa ne olacak?" Kararnamenin kopyasını salladı. "Gerçekten bir şey yapacaklar mı?"

Cevap vermiyorum çünkü bilmiyorum. Yasaklama emirleri, kişi onlara uyması durumunda işe yarar. Ve Craig, sınırları umursamadığını çoktan göstermiştir.

"Hadi," diyorum, konuyu değiştirmek için onu Range Rover'a götürürken. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

"Hmm..." Hala gözyaşlarıyla parıldayan yeşil gözleriyle bana bakar.
"Eve gidebilir miyiz?"

"Ev" kelimesi beni etkiliyor.

"Bugün kalan boş zamanımı seninle geçirmek istiyorum. Sadece ikimiz.
Etrafta dolaşan gözler ya da fısıltılar olmadan."

"Ne istersen, Küçük Kırmızı."

Onun dairesine döndüğümüzde, Julie ayakkabılarını çıkarır ve kanepeye yığılır. "Benimle patates olmak ister misin?"

"Tabii ki," diyorum ve ona katılıyorum.

Onun arkasına geçip, televizyonu açarken onu kucaklarım. Telefonu çalar ve cebinden çıkarır.

SONBAHAR

Sadece kontrol ediyorum. Nasıl gidiyor?

BLAİRE

Evet, bize haber ver!

Üçünün de dahil olduğu Sanderson Sisters adlı grup sohbetine mesaj atar.

JULİE

Hayatta kalmaya çalışıyorum!

Onları bilgilendirmek için sesli not kaydeder. Cevapları hemen gelir ve hepsi destekleyici mesajlardır. Autumn, Craig emri ihlal ederse kendisi halledeceğini bile söyler.

Sonra annesine de mesaj atarak onu da bilgilendirir.

ANNESİ

Ah, tatlım. Aferin sana.

JULIE

Üzgün değil misin?

ANNE

Üzgün mü? Ben rahatladım! Baban ve ben onun davranışları yüzünden çok endişeleniyorduk. Bu kabul edilemez bir şey. Kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum. Nick'le aranız nasıl?

Başını bana doğru çevirip gülümsüyor. "Ailem seni çok seviyor."
Boynuna sokulup, yumuşak tenini öpüyorum. "Ben de onları çok seviyorum."

JULIE

Harikayız!

ANN

Onu seviyorum. İkiniz gerçekten çok iyi anlaşıyorsunuz gibi görünüyor.

JULIE

Teşekkürler anne!

ANNE

Ciddiyim. Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Umarım en güzel zamanlarını geçiriyorsundur.

JULIE

Öyleyim. İnanılmaz bir deneyim oldu.

Julie başını eğip bana bakar, her şeyi okuyabildiğimin farkında.
"Sanırım ikna edilmeye ihtiyaçları yok."

"Sen ikna olman gerekiyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır," der, telefonunu bırakır ve yüz yüze gelene kadar tamamen bana döner. "Cadılar Bayramı'nda ne olursa olsun, seninle geçirdiğim bu zamanı her zaman değer vereceğimi bil."

"Ben de öyle. Hayatımın en güzel sonbaharı oldu." Ona bunu bilmesini istediğim için onu öperim.

Dudaklarıma gülümser. "*Dumb and Dumber*'ı izlemek ister misin? Biraz saçmalık iyi gelir."

"Eğer benimle birlikte çimlerin büyümesini izlememi istersen, izlerim."

O dönerek kıcını benim sikime bastırıyor. O uzaktan kumandayı alıp filmi başlatırken vücutlarımız birbirine yapışıyor. Kolumu ona dolayarak onu sarıyorum, kokusunu içime çekiyorum, kollarımın arasına nasıl sığdığını takdir ediyorum, bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

KAHVE DÜKKANI karanlıkta parlıyor. Turistler Halloween kostümleriyle sokaklarda dolaşırken, blokta hala ışıkları yanık olan tek işletme burası. Kostüm giymediğim için dışlanmış hissediyorum. Çarşamba gecesi için oldukça kalabalık olan festivalden müzik ve kahkahalar geliyor. Göz alabildiğince park yeri yok.

Cozy Coffee'nin büyük pencerelerinden, tezgahın arkasında Blaire ve Tracy'nin kapanış işlerini bitirdiklerini görüyorum.

Ön kapıdan içeri giriyorum ve zil çalarak gelişimi duyuruyorum.

Üç saat önce, Julie'yi Cozy Coffee'ye kadar götürdüm, böylece envanter sayımına başlayabilecekti. Bana kapanış saatinde işini bitireceğini söyledi. O bunu yaparken, ben Asher ile çok uzun bir görüşme yaptım. Verimli bir görüşmeydi.

"Üzgünüm, kapandık," diyor Tracy, sonra benim olduğumu fark ediyor. "Selam Nick! Julie ofiste. Oraya gidebilirsin, ama önce kapıyı kilitler misin?"

"Merhaba. Tabii," dedim ve istediğini yaptım.

Blaire espresso makinesini siler ve bana kaşlarını kaldırır. "Selam, yabancı."

"Yabancı mı?" diye gülerek soruyorum. "Çok ortalarda olmadığım için üzgünüm. Meşguldüm."

"Meşgul." Parmaklarıyla tırnak işareti yapar.

Sierra, temizlediği pasta vitrininden başını kaldırıp gülüyor. Tracy kasayı saymayı bitirip çekmeceyi dışarı çekiyor.

"On dakika sonra çıkıyoruz," diyor Blaire, bilmiş bir gülümsemeyle. "O zaman dükkan tamamen senin olacak."

"Harika," diyorum. "İşler nasıl gidiyor?"

"Sakin," diye itiraf eder Blaire. "Eski sevgiliden hiçbir iz yok, bu bir lütuf mu yoksa lanet mi, henüz karar veremedim."

"Tam bir nimet," diyor Sierra. "O çok tuhaf biri."

"O her zaman böyle değildi," diye açıklıyor Tracy. "Julie'nin hayatına devam ettiğini fark ettikten sonra kendini kaybetmeye başladı bence."

"Ne bekliyordu ki? Julie'nin oturup onu beklemesini mi?" Blaire alaycı bir şekilde soruyor. "Onlar bitti. O da defolup gidebilir. Dikkat etmezse, ona büyü yapacağım."

Bir parçam suçluluk duyuyor ve acaba ben bir şeyleri kıskırttım mı diye merak ediyorum.

Arka ofise doğru ilerlerken, Julie'yi masanın üzerinde eğilmiş, elinde hesap makinesi, etrafı klipsli kağıtlarla çevrili halde buluyorum. Saçları başının üstünde toplanmış, bir kalemle tutturulmuş. Onu birkaç saniye izliyorum, konsantre olduğunda ne kadar güzel görüldüğünü seviyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum kapıdan.

Bana bakıp gülümsüyor. "Oh, merhaba! Tam da seni düşünüyordum."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Ben de seni düşünüyordum."

Neredeyse bitti mi?" "Tüm bardakları, kapakları, şurupları ve, şey, her şeyi saydım."

Şimdi deniyorum deniyorum uzlaştırmaya uzlaştırmaya
bunu bunu son ay rakamlarla ve sipariş etmemiz
gereken miktarı hesaplayalım."

"Yardım ister misin?"

"Envanter sayımını nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Milyarlarca dolarlık bir şirketin yönetimine yardım ediyorum, hatırladın mı?"

"Haklısın." Masada bana yer açmak için yana kayıyor. Klavyeyi bana doğru kaydırırken uyluklarımız birbirine değiyor. "Bu rakamlar bu sütuna yazılacak."

"Hoşça kal Jules!" diye seslenir Blaire. "Gidiyoruz! Seni özleyeceğiz!"

"Ben de seni özleyeceğim! Her şey için teşekkürler!" Julie cevaplar. Ön kapının zili çalar ve sonra sessizlik olur. Yalnız kaldık.

O bir deftere kayıt yaparken, ben de rakamları bilgisayar sistemine girerek çalışıyorum. Birkaç dakikada bir, bacağını benim bacağıma sürterek yer değiştiriyor. Ofis daha küçük, daha samimi hissettiriyor.

"Bu işte çok iyisin," diyor, çalışmamı izlerken. "Şaşırmış gibisin."

"Değilim. Belki de senin burada olman benim yeni geleneğim olacak." Gülüyorum. "Belki de öyle."

O sırtarak ayağa kalkar ve benimle masa arasına geçer. "Yalnızız."

"Envanteri bitirmeye ne dersin?"

"Rakamlar bekleyebilir. Ben bekleyemem," diyor.

"Emin misin?" diye soruyorum, duvardaki tüm aile fotoğraflarına bakarak.

"Evet," diyor. "Hayalimi gerçekleştir."

Aramızdaki hava değişiyor ve beklenti dolu. Onu kucağıma çekiyorum, bacaklarını bacaklarımın üzerine atarken vücudunun sıcaklığını hissediyorum.

Elleri kemerime uzanıyor, çaresizce, ama o kemeri çözmeden önce bileklerini yakalıyorum.

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum, istemediğim kadar sert bir sesle.

Gözleri benimkilere doğru parlar, ateş ve arzuyla dolu, ve Tanrım, onu reddetmek beni neredeyse öldürüyor, ama onu sıkı tutmak istiyorum. Bana yalvarmasını istiyorum. Kontrolünü parça parça kaybetmesini izlemek istiyorum, çünkü buna ihtiyacı var.

Avuç içlerimi uyluklarına kaydırıyorum, dokunuşumu uzatarak, ellerimin altında cildinin yanışının tadını çıkarıyorum. Kalçalarını kavriyorum, onu sertçe kendime çekiyorum, böylece kalın ve uzun penisimin ona bastırdığını hissedebilsin. Bana doğru sallanıyor ve bir inilti çıkarıyor. Onu bu şekilde etkileyebildiğimi, istediğini ona vereceğime güvendiğini bilmek gururumu okşuyor.

Ağzı benimkine çarpar, dudakları ateşli, dili açgözlü, ve onu tadıyorum, asla doyamıyorum. Yumruğum uzun saçlarına dolanıyor, başını daha fazla inlemelerini çalmak için yeterince eğiyorum. Onu

masaya doğru itiyorum, kağıtlar yere düşüyor ama umurumda değil. Bu odada önemli olan tek şey o.

Bluzunun düğmelerini tek tek yavaşça açıyorum, bakışlarını tutuyorum, sanki bana ait olduğunu hatırlatmak istercesine. Sanki unutulmuş gibi. Sütyeni düşüp göğüsleri ortaya çıktığında, onları avuçlarım, meme uçlarını avuçlarımın içinde sertleşene kadar sıkıyorum. Başı geriye düşüyor ve adımı bir dua gibi fısıldıyor.

Onu sonsuza kadar tapabilirim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, eteğini yukarı kaldırıyorum ve ağzımı ıslak dantelli külotuna bastırıyorum. Kumaşın içinden bile tadı beni tahrik ediyor ve sikim fermuarımın içinde acı verici bir şekilde titriyor. Danteli kenara kaydırıp onu yalıyorum. Tatlılığını, klitorisine dokunduğumda nasıl titrediğini yavaşça tadını çıkarıyorum. Tutamayacağı çaresiz çığlıkları sikimi beklentiyle titretir.

O titremeye başladığında, sırtarak uzaklaşıyorum.

"Mmm. Sabırlı ol, Küçük Kırmızı," diye fısıldıyorum, tekrar ayağa kalkarken, dudaklarım onun uyarılmasından ıslak.

Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Bana işkence ediyorsun."

"Beklemeye değer," diye mırıldanıyorum, onu döndürüp masanın üzerine eğiyorum. "O mükemmel amını benim için kaldır."

Kendini hazırlar, avuç içlerini masaya dayar, kıcını yukarı kaldırır. Elimi saçlarının arasına sokup bir avuç dolusu saçını tutar, başını geriye doğru çekerim, onu duymam lazım.

"Kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Sana," diye nefes nefese, sesi titreyerek cevap veriyor.

"Ben seninim, Nick." İtirafı içimi yakıyor.

"Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Beni sik," diyor, sesi neredeyse boğulmuş.

Kendimi serbest bırakıp, sikimin başını onun kaygan kıvrımları boyunca sürüklerim, ıslaklığıyla kendimi kaplar, o inleyene kadar onu kızdırırım.

"Lütfen," diye yalvarır. Bu

kadarı yeter.

Tek bir sert hamlede ona giriyorum, kendimi sonuna kadar gömüyorum. O benim adımı haykırıyor, vücudu beni sıkıca sarıyor ve bu his beni neredeyse mahvediyor.

"Evet, tatlım." İnleyerek, kalçalarını kavrayıp tekrar ona giriyorum — daha sert.

Masa altımızda sallanıyor, inlemeleri odayı dolduruyor ve bunun sadece seks olmadığını biliyorum. Daha derin bir şey bu.

Onu tekrar tekrar içime alıyorum, elim hala saçlarına dolanmış, onu bana doğru çekiyorum. Bunun hatırlamasını, yarın her yerinde beni hissetmesini istiyorum. Çıgılları çaresiz, kırık, vücudu kalçalarımın her çarpışında sallanıyor. Elimi uzatıp göğüslerini kavriyorum.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye nefes nefese, sırtına eğilip, ağzımı kulağına bastırıyorum. "Her santimini."

Cevabı hıçkırıklarla dolu bir inilti, vücudu gerginleşiyor, etrafımda titriyor. Sonra parçalanıyor, adımı haykırıyor, bacakları titreyerek orgazm oluyor. Ses, etrafımda nabızı atan hissi, beni mahvediyor.

Kontrolümü kaybetmeden önce birkaç kez daha ona vuruyorum ve boğazımdan çıkan bir iniltiyle onun içine boşalıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, vücudum titriyor ve tek yapabildiğim, sanki beni bu gerçekliğe bağlayan tek şey oymuş gibi saçlarını ve kalçalarını tutmak.

Her şey bittiğinde, öne doğru yığıldık. Göğsüm sırtına değiyor, alnımdan ter damlıyor. Hala onun içindeyken, ayrılmak istemeden omzuna bir öpücük konduruyorum.

"Harikaydı," diye fısıldadı, hala nefesini toplayamadan. "Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Sen harikasin," diyorum, boynuna öpücük kondurarak.

Onunla birlikte ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu fark ettim. Daha fazlasını istiyorum. Onun kahkahasını, ateşini, bana meydan okumasını istiyorum. Onun her parçasını istiyorum. Ayrılıyoruz ve o arkasını dönüp eteğini vücuduna geçiriyor. Hâlâ nefes nefeseyiz, kıyafetlerimizi ve her yere dağılmış evrakları düzeltmeye çalışıyoruz.

"Biz sadece..." Julie başlıyor, sonra gülüyor. "Bu ofiste bazı anılar mı yarattık?"

"Öyle de denebilir."

"Sen başlattın," diyorum ona, saçlarını kulaklarının arkasına koyup onu öpüyorum.

"Sen bitirdin." Bana bakarak gülümsüyor. "Çok şanslıyım." "Hayır, bebeğim, şanslı olan benim."

Kalp atışlarımız düzelince, masaya geri oturup envanter işini bitiriyoruz. Birkaç dakikada bir, birbirimizin gözlerine bakıp sırrı olan gençler gibi gülümsüyoruz.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Ne için?"

"Bugün için. Her şey için."

"Senin için orada olduğum için bana asla teşekkür etmene gerek yok."

Elini uzattı ve elimi tuttu. "Craig'e dava açıldığında işlerin karmaşıklaşacağını biliyorum. Ama sen burada benimle olduğun için ... kendimi güvende hissediyorum."

"Güvendesin. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum.

Bir saat sonra Julie raporları teslim eder ve gelecek haftanın sevkiyatı için siparişi verir. El ele tutuşarak serin Ekim gecesine çıkarız. Kimse izliyor diye değil, çünkü öyle hissediyoruz.

"Böyle olabileceğini düşünmüş müydün?" diye sorar. "Sadece rüyalarımda," derim.

Onun dairesine doğru yürürken, bu huzurumuzun uzun sürmeyeceği ve bir şeylerin olacağı hissini bir türlü atamıyorum. Ama bu gece, biz birlikteyiz ve bu yeterli olmalı.

25

JULIE

Nick'in eli elimde ve Ekim rüzgarı saçlarımı savururken, Cozy Coffee'den daireme kadar olan üç blokluk yol daha kısa geliyor. İkimiz de ofiste olanlardan dolayı heyecanlıyız ve birbirimize gizlice bakışlar atıyoruz.

Ailem bunu öğrenirse çok kızar, ama bu işin cazibesi de bu.

b
u
n
u
n
c
a
zi
b
e
si.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyorum, elini sıkarak. "Envanter mi yoksa..."

"Hangi kısmı olduğunu biliyorsun." Omzuna hafifçe vuruyorum.

"Büyükannem

muhtemelen mezarında ters dönmüştür."

"Ya da cennetten sana beşlik çakıyordur."

"Nick!"

"Ne? Eminim senin mutlu olmanı isterdi, bu onun kutsal ofisinde sikilmen anlamına gelse bile."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Korkuluklar ve sonbahar yapraklarıyla süslenmiş vitrinleri olan kapalı butiklerin önünden geçiyoruz. Sokaklar hala kostümlü festival katılımcıları ve Bookers'tan eve sendeleyerek dönen sarhoş turistlerle dolu. Vücudum hala onun dokunuşundan titriyor ve eve vardığımızda ne yapacağımızı düşünmeye başladım bile. İkinci raunt için hazırım.

Kaldırıma dönüp apartmanıma doğru ilerliyoruz ve ben kettle corn istediğimi söylerken bir şey beni durduruyor.

Veranda ışığı kapalı ve Nick beni kahve dükkanına götürdüğünde ışığı açık bıraktığımızı biliyorum. Ben her zaman öyle yaparım. Altı yıl önce buraya taşındığımdan beri bu benim alışkanlığım oldu.

"Nick, veranda ışığını kapattın mı?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor ve sonra o da fark ediyor.

Ön kapım tamamen kapalı değil. Menteşelerinden kopmuş ve aralık kalmış. İçeriden gelen karanlık, dökülmüş mürekkep gibi verandaya yayılıyor.

"Burada kal." Tüm tavırları değişiyor.

Birkaç saniye önce neşeli, rahat adam yok, onun yerine savaşa hazır biri var. Omuzları dik, çenesi sıkı, Nick kendini benimle apartmanım arasına yerleştirir.

"Ama ya..."

"Lütfen burada kal." Sesi, daha önce hiç duymadığım bir şekilde emredici. Telefonunu çıkarıyor. "Polisi arıyorum."

Ama kaldırımda korkarak öylece duramam.

Burası benim evim. Benim güvenli alanım.

Onu kaldırımda takip ediyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

Nick, kapı koluna dokunmadan ayağıyla kapıyı daha fazla açar. Akıllıca. Parmak izleri. İçeri uzanıp ışık düğmesini açar, vücudu hala benimkini engelliyor.

Oturma odası aydınlanır ve midem sanki roller coaster'da aşağıya doğru gidermişçesine düşer.

Her şey yanlış.

Kanepeler minderleri garip açılarda duruyor ve her birinde çukurlar var. Onun her birinin üzerine oturduğunu hayal edebiliyorum. Kitaplığımdaki resim çerçeveleri yer değiştirmiş; benim ve ailemin olduğu çerçeve ters dönmüş, benim, Autumn ve Blaire'in olduğu çerçeve ise arkaya dönmüş. Her zaman kanepemin arkasına asılı olan büyükannemin yorgani, yerde buruşuk bir şekilde yatıyor. Craig bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve onu çöp gibi bir kenara atmış.

"İçeri girme," diyor Nick, 911'i aramış durumda, ama ben onu iterek geçiyorum.

"Eşyalarım..."

"Hiçbir şeye dokunma." Kolumu tutup beni nazikçe kendine doğru çekiyor. "Burası suç mahalli, Jules. Hâlâ burada mı, değil mi bilmiyorum."

Bu sözler beni buz gibi bir suyla ıslatmış gibi etkiledi. Suç mahalli.

Dairede dolaşırken titriyorum, hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ediyorum. Mutfakta, tüm dolap kapakları açık. Baharat rafım yeniden düzenlenmiş, etiketlerin hepsi farklı yönlerde bakıyor. Çöp çekmecesini çekilmiş, içindekiler karıştırılmış, ama açıkça kaybolan bir şey yok.

"Neden biri..." diye başlıyorum, sonra duruyorum çünkü nedenini biliyorum.

Bu hırsızlık değil; Craig bana, benim her şeye dokunduğunu gösteriyor.

Banyo daha da kötü durumda. İlaç dolabım açık, ibuprofen ve vitamin şişeleri lavabonun üzerinde. Duş perdesi çekilmiş. Makyaj çantam bile açılmış, rujlar ve maskaralar tezgahın üzerine dağılmış, ama boğazıma kusmuk gelmesine neden olan yatak odam.

İç çamaşırı çekmecem sadece açık değil, karıştırılmış. Bunu biliyorum çünkü renklerine göre düzenlerim ve şimdi her şey karmakarışık. Siyahlar ten rengiyle, danteller pamuklarla karışmış. Her parçaya dokunmuş.

Autumn'un festivalde çektiği Nick ve benim fotoğraflarımız komodininin üzerindeydi. Hepsi ikiye yırtılmış. Ve orada, yatağımın ortasında, gözümün önünden kaçmayacak bir yerde, onun tanıdık el yazısıyla yazılmış bir not var.

O da diğerleri gibi seni terk edecek. Sen her zaman bana geri dönersin. Her zaman öyle olacak. Kimse seni sevmeyecek, Julie. Sadece ben.

"SİKTİR GİT, CRAIG," diye fısıldıyorum, sesim onun adını söylerken kırılıyor.

Nick hala dispatch ile telefonda, ama serbest elinin yumruğunu o kadar sıkı bir şekilde sıktığını görüyorum ki, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Çenesindeki kaslar seğiriyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştım, Craig festivalde bizimle yüzleştğinde bile.

"Biri kız arkadaşımın dairesine girmiş," diyor, sesi kontrollü ama öfke dolu. "Evet, güvendeyiz. Hayır, hiçbir şeye dokunmadık. Hemen buraya polisler gelsin." Adresimi veriyor, sonra ekliyor, "Saldırgan tehdit içeren bir not bırakmış. Kimin yaptığını biliyoruz."

Küçük bir kızken büyükannemin bana verdiği osmanlı koltuğuma çöküyorum, titrememi durduramıyorum. Craig yatak odamdaydı. Külotuma, fotoğraflarıma ve yatağıma dokundu.

Bu ihlal tüylerimi diken diken ediyor ve saatlerce duş almak istiyorum. Dokunmuş olabileceği her şeyi yakmak istiyorum.

"Hey." Nick, telefonu kapattıktan sonra önümde   melir ve yüzümü ellerinin arasına alır. Dokunuşu naziktir. "Bana bak. Güvendesin. Bir şeyin yok."

"O buradaydı. Dokundu..." Sesim  atladı.

"Biliyorum. Biliyorum, tatlım. Ama güvendesin. O gitti."

"Yasaklama emri. Sence ona tebliğ edildi ve bu onu kızdırdı mı?"

"Muhtemelen," diyor Nick. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Polis on dakika sonra gelir, ama sanki saatler geçmiş gibi gelir.

İki polis memuru var: Grady, yaşlı ve yorgun gözlü, ve daha genç, akademiden yeni mezun olmuş gibi görünen, daha önce hiç görmediğim bir memur. Yaka kartında *Memur Sanders* yazıyor. Her şeyin fotoğrafını çekiyorlar, kapı kolu ve ışık anahtarlarında parmak izi arıyorlar ve eldivenli ellerle notu delil olarak poşete koyuyorlar. Profesyoneller, ama sorularından bir şey yanlış yapmışım gibi hissediyorum.

"Güvenlik kamerası var mı?" diye soruyor Memur

Grady. "Hayır," diyorum.

"Alarm sistemi var

mı?" Başımı

sallıyorum.

"Tanıklar? Bir şey görmüş olabilecek komşular?" diye devam ediyor.

"Bilmiyorum. Belki. Onlara sorabilirsiniz."

"Tamam," diyor, ama ses tonu, yararlı bir şey bulamayacaklarını ima ediyor. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Craig Downing," diyorum. "Bugün ona karşı uzaklaştırma emri çıkardım. Beni takip eden takıntılı eski sevgilim."

Polisler, midemi bulandıran bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Burada olduğuna dair kanıt olmadan..." diye başlar Memur Sanders.

"Başka kim o notu bırakabilir ki?" Nick'in sesi tehlikeli. "Başka kim onu takip ediyor? İş yerine gidip geliyor? Geceleri buradan geçiyor?"

Grady başlar. "Hayal kırıklığınızı anlıyoruz..."

"Öyle mi?" Nick öne çıkar. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, siz bunu yapan kişiyi yakalamaktan çok, bahaneler uydurmakla ilgileniyorsunuz."

Memur Sanders boğazını temizledi. "Saygısızlık etmek istemem efendim, ama Bay Downing'in burada olduğuna dair kanıt olmadan..."

"Not kanıt. Davranış şekli kanıt," diyor Nick.

"Araştıracamız," diyor Memur Grady, hiçbir şey olmayacağını ima eden yatıştırıcı bir tonla. "Onunla konuşup, bu gece nerede olduğunu öğreneceğiz."

"Ve yalan söyleyecek," diyorum. "Mazereti olacak. Annesi onun için yalan söyleyecek. Her zaman yaptığı gibi."

Genç memur anlayışlı görünüyor ama bir faydası yok. "Bunu yasaklama emri dosyanıza ekleyeceğiz. Başka bir şey olursa, bir davranış kalıbı oluşturmaya yardımcı olacaktır."

"Başka bir şey olursa mı?" Gülüyorum, ama gülüşüm boş. "Evime zorla girdi. Başka ne yapması gerekiyor? Beni incitmesi mi?"

Cevap vermezler çünkü hepimiz gerçeği biliyoruz. Fiziksel şiddet uygulamaya başlayana kadar, kanıt bulunana kadar, daha kötü bir şey olana kadar, fazla bir şey yapamazlar.

Fotoğraf çekmek, ifademi almak ve her şeyi tamamlamak iki saat sürer. İki saat boyunca ihlal edilmiş alanımda dururum, onun dokunmuş olabileceği hiçbir şeye dokunmamaya çalışırım, Craig'in ellerinin eşyalarımı karıştırdığını düşünmemeye çalışırım. Her yüzey kirlenmiş gibi gelir. Yerinde olmayan her nesne yanlış gelir.

Polisler, olay numarası yazılı kartlarını bırakarak ayrıldıktan sonra Nick, "Burada kalamayız" diyor.

"Onun beni kendi evimden kovmasına izin veremem..."

"Jules, tatlım." Ellerini omuzlarıma koyar. "Lütfen. Sadece bu gece için. Senin için bir güvenlik sistemi kurduracağım, kameralar, yeni kilitler ve ihtiyacın olan her şey dahil. Ama bu gece burada kalamayız. O hala buralarda olabilir."

Sığınağımı, güvenli alanımı etrafıma bakınıyorum ve farklı bir bakış açısıyla görüyorum. Craig onu zehirlemiş.

"Ondan nefret ediyorum," diye hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım şiddetle akıyor.

Nick beni göğsüne çekiyor ve ben yıkılıyorum.

"Bunu yapabildiğinden nefret ediyorum. Beni sahiplendiğini düşündüğünden nefret ediyorum. Beni rahat bırakmadığından nefret ediyorum."

"O senin sahibi değil. Hiçbir zaman olmadı." Nick beni sıkıca tutuyor, bir eli saçlarımda, diğeri sırtımı okşuyor. "Çantayı topla. Gidiyoruz."

"Riverside'a gitmek istemiyorum."

"O zaman Hollow Manor'da kalırız. Zane ve Autumn'la birlikte. Sadece ... burada değil. Bu gece değil."

Onun göğsüne başımı yaslayıp gözyaşlarımı gömleğine silerken, o umursamıyor gibi görünüyor.

Ben valizimi hazırlarken, saatler önce Craig'in elbiselerimin çekmecelerini karıştırmasını düşünmemeye çalışırken, Nick telefon görüşmeleri yapıyor. Önce Zane'e, acil bir şekilde konuşuyor, sonra başka birine. Konuşmalarından sadece bazı parçaları duyabiliyorum.

"Evet, New York'ta saatin geç olduğunu biliyorum. Biri Julie'nin dairesine girmiş ve... biz onun eski sevgilisi olduğunu düşünüyoruz. Yapabilir misin? Evet, bu harika olur. Yarın mı? Daha da iyi. Teşekkürler dostum."

"Ne oldu?" diye soruyorum, gecelik çantamı kapatırken. Birkaç gün yetecek kadar eşya hazırladım, yakın zamanda buraya geri dönmek istemiyorum.

"Asher. O işleri halleder. Sadece, bu olay başka bir şeye dönüşürse diye, onun da haberi olsun istedim."

"Üzgünüm. Kendimi..."

"Bu senin hatan değil." Sesi sert. "Sen bunların hiçbirini istemedin. Ben seninleyim Jules. Bunu birlikte çözeceğiz."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Teşekkür ederim." "Teşekkür etmene gerek yok."

Sessizce Hollow Manor'a doğru yola çıkıyoruz. Nick bir eliyle benim elimi tutuyor ve bu bana büyük bir rahatlık veriyor. Diğer eliyle direksiyonu sıkıca kavırıyor.

"Onu bulup canına okumak istiyorum," diyor dağ yolunda ilerlerken.

"Nick..."

"Yapmayacağım. Ama yapmak istiyorum." Bana bir bakış attı ve gösterge panelinin ışığında gözleri öfkeden kararmıştı. "Kimse seni

kendi evinde güvensiz hissettirmemelidir. Kimse senin alanını bu şekilde ihlal etmemelidir."

"Ben iyiyim."

"Değilsin." Hollow Manor'ın garaj yoluna girer ve bana döner. Yüzüme uzanır ve başparmağıyla yanağımı okşar. "Ve bu normal. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin, Jules. Bunu küçümsemek zorunda değilsin."

Bu sözler içimde bir şeyleri kırıyor ve ben tekrar ağlamaya başlıyorum, kapıyı açık bulduğumuzdan beri içimde tuttuğum çirkin hıçkırıklarla. Nick kollarını bana doluyor ve Range Rover'ında parçalanmama izin veriyor.

Ön kapıya vardığımızda, ağlamam bitmiş oluyor. Autumn bize bir bakış atıyor ve en iyi arkadaş moduna geçiyor.

"Misafir odası hazır," diyor, soru sormadan. "İsterseniz şarap var. Ya da daha sert bir şey."

"Teşekkürler," diyor Nick, ben ise kemiklerimden ayrılmış ve bitkin bir halde kanepelerine yığılıyorum.

"O piç kurusu," diyor Zane, çenesini sıkarak. "Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldanıyor Nick.

"Polis ne dedi?" diye sorar Autumn.

"Yararlı bir şey yok," diyorum. "Onun yaptığına dair kanıt olmadan..."

"Saçmalık," diyor Autumn. "Başka kim olabilir ki?"

Zane bana ballı papatya çayı yapıyor. Autumn yanımda oturuyor, konuşmuyor, sadece orada duruyor, elimi tutuyor. İhtiyacım olan şey bu.

"Külotlarımdan bazılarını aldı," diyorum ona, erkekler lojistik hakkında konuşurken.

"Yarın alışverişe gideceğiz. Her şeyi yenileyeceğiz. Seni böyle hissettirmesine izin verme."

Daha sonra, yumuşak mavi duvarları ve beyaz perdeleri olan misafir odasında, Nick karanlıkta beni kucaklar. Yatak rahat ama alışık olmadığım bir yatak. Her şey benim her zamanki vanilya kokusu yerine lavanta kokuyor.

"Orada olup onu beklemeliydim," diyor. "Sen benimleydin. Bu gece seninle eğlendim."

"Ben de eğlendim, tatlım. Ama güvenlik sistemini daha önce ısrar etmeliydim. Buna daha hazırlıklı olmalıydım."

...

"Lütfen dur." Ona dönerek, ay ışığında yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. "Bu senin hatan değil. Craig'in hatası. Sadece Craig'in."

"Ben sadece... Seni kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin."

İkimiz de biliyoruz ki, hazır olsak da olmasak da 31 Ekim geliyor. Ve şimdi, o güne kadar neler olabileceğinden çok korkuyorum. Ya Nick bunun fazla olduğunu ya da benim fazla olduğumu düşünürse?

"Bu yüzden benden kaçmak mı istiyorsun?" diye soruyorum çok küçük bir sesle.

Nick'in dudakları alnıma değiyor. "Bu, seni daha sıkı sarılmak istememe neden oluyor."

Sesindeki kesinlik bana güven veriyor ve dairemizin kapısının kırıldığını gördüğümüzden beri ilk kez rahatlıyorum.

"Şimdi biraz uyuyalım. Güvendesin," diyor bana sarılırken. "Ben seninleyim."

Hırsızlıktan bu yana üç gün geçti. Üç gün boyunca Julie, Hollow Manor'daki her gıcırtya irkildi, kilitleri defalarca kontrol etti, ben onu kucaklamama rağmen neredeyse hiç uyumadı. Bu sabah, dairesine dönmek için ısrar etti. Güvenlik şirketi bugün her şeyi kuruyor. En son teknoloji ekipmanları özel olarak sipariş ettim.

"Onun kazanmasına izin veriyorum," diyor, binasına vardığımızda.

"Hayır, bırakmıyorsun. Ve bu kazanmak ya da kaybetmekle ilgili değil. Bu seni korumakla ilgili. Sadece Craig'den değil, seni gözetlemeye çalışan herkesten." Elini sıkıyorum. "Bu şirket en iyisi. ABD'nin dört bir yanında birçok ünlü kişinin evini tamamladılar."

"Tabii ki öyle." Ama gülümsüyor.

Kurulum ekibi çoktan işe koyulmuş. Her açığa kameralar, hareket sensörleri ve kapıya yaklaşan olursa telefonuna uyarı gönderen akıllı kilitler yerleştirilmiş. Baş kurulumcu, Jeffrey adında eski bir asker, profesyonel bir verimlilikle bize her şeyi anlatıyor.

"Siz bilmeden kimse buraya giremez," diye Julie'ye güvence veriyor. "Bu sistem..."

Julie'nin telefonu çalıyor ve onu kesiyor, o da telefonu sessize alıyor. "Özür dilerim, lütfen devam edin."

Bana ekranı gösterir ve Autumn'un adını görürüm. Adam Julie'ye her şeyin nasıl kullanıldığını anlatmaya devam ederken, o üç kez daha arar. Adam açıklamasını bitirir ve kadının telefonu tekrar çalar.

"Cevap ver," diye fısıldıyorum ona.

"Tamam," diyor ve kamerayı kurmalarını izlerken hoparlörü açıyor. "Ne var?"

"Jules, paniğe kapılma." Autumn'un sesi daha önce hiç duymadığım kadar ciddi.

Julie hareketsiz kalır. "Ne oldu?"

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Autumn uzun süre konuşmaz ve kalbim hızla çarpmaya başlar. "İnternette senin fotoğrafların yayınlanmış."

"Ne tür fotoğraflar?" diye soruyorum.

Autumn iç çeker. "Samimi fotoğraflar. Her yerde... her yerde."

Julie'nin yüzü bembeyaz olur. Telefonunu düşürür ve telefon yere çarpar. Hemen onu yerden alır. "Lütfen açıkla."

"Craig yaptı. Yayınlamaması gereken şeyleri yayınladı. Senin ifşa edilmeyi hak eden bir fahişe olduğunu söyledi."

"Hayır." Julie'nin elleri titremeye başlar. "Hayır, hayır, hayır."

Julie, Autumn ile konuşurken yıkılırken ben çoktan Asher'ı arıyorum. Ağzından çıkan her kelimeyle öfkem artıyor.

"Bir sorunumuz var," diye kardeşime söylüyorum. "Ne tür bir sorun?"

"İntikam pornosu. Julie'nin eski sevgilisi onun özel fotoğraflarını internete koydu." "Onları gördün mü?" diye sordu.

"Görmedim."

"Mümkün olduğunca çabuk Cozy Creek'e geleceğim," diyor Asher. "Ona internette hiçbir şeye bakmamasını söyle. Bu işimize ters etki eder. Ben telefon görüşmeleri yapmaya başlayacağım. Kriz durumundayız."

Asher telefonu kapatır ve Julie gözlerinde yıkımla bana doğru koşar. Telefonunda fotoğrafları açmıştır ve hıçkırarak ağlamaktadır.

"Herkes bunu görüyor Nick. Ailem, iş arkadaşlarım, kasabadaki herkes."

"Halledeceğiz," diyorum ve elini tutuyorum.

"Yapamazsın!" Histerikleşiyor. "Çok açıkta kaldım. O fotoğraflar sonsuza kadar orada kalacak. İnsanlar çoktan ekran görüntüsü almışlardır. Muhtemelen porno sitelerindeyimdir bile."

"Tatlım, şirketimin ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun galiba. Bunu düzelteceğim." Onu inceliyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı? Videolar var mı? Başka fotoğraflar?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır, elindeki her şeyi yayınladı."

Güvenlik ekibi ayrılır ve on beş dakika içinde kapı zili çalar.

O telefonundaki canlı video görüntüsünü kontrol edene kadar hareketsiz kalıyoruz. Omzunun üzerinden eğilip bakıyorum ve Bayan Patrick'in, birkaç Peri Anne ile birlikte, hepsi de güveç tabakları ve çiçekler taşıyarak geldiğini görüyorum.

"Bayan Patrick, Bayan Mooney, Bayan Henderson, Bayan Caldwell ve Bayan Lutchter." Hepsini işaret ediyor, sonra iç çekiyor. "Beni görmezden gelmeme izin vermiyorlar."

Omzunu sıkıyorum. "Ben cevap vereceğim."

"Tamam," diyor.

Kapıyı açtım ve Bayan Patrick konuştu.

"Julie için geldik! O piç Craig, yaptıklarının cezasını cehennemde çekmeli!"

İntikam peşinde bir büyükanne ordusu gibi içeri girerler ve Julie'yi şiddetli, koruyucu bir enerjiyle çevrelerler. Bu kadınlar Craig'in ölümünü planlarken ben profesyonel davranmaya çalışırım.

"Bütün kasaba bunu konuşuyor," diyor Bayan Caldwell. "Ama Craig'in istediği şekilde değil. Bu suçtur."

"Sarah şu anda karakolda," diyor Bayan Patrick. "Görünüşe göre, ona da aynı şeyi yapmış. Aylar önce iğrenç bir web sitesine onun fotoğraflarını yayınlamış."

"Sarah mı?" Julie başını kaldırır. "Craig'in hamile eski kız arkadaşı Sarah mı?"

Bayan Patrick başını sallar. "Şimdiye kadar bunu bildirmekten çok utanıyordu. Ama sana yaptıklarını görünce cesaretlendi."

Julie şaşkın görünüyor, yüzü solgun, Bayan Patrick'in az önce söylediklerini sindirirken yüzü solgunlaşır. "Bunu Sarah'a mı yaptı?"

Peri anneler başlarını sallayarak öfkelerini paylaşıyorlar; sesleri etrafımızı sarıyor.

"Sen yanlış bir şey yapmadın Julie," diyor Bayan Mooney, omzuna hafifçe vurarak. "Onun bu kadar alçaldığı için utanç verici."

Bayan Henderson ekliyor: "Bütün kasaba bunu biliyor. Senin adına çok öfkeliyiz. Ve bunu öylece bırakmayacağız. Onun annesiyle zaten sert bir konuşma yaptım."

Julie onları mutfağa götürür, orada güveçlerini tezgahın üzerine koyarlar. "Düşündüm ki... bunun beni mahvedeceğini düşündüm."

Kolumu onun omzuna atıyorum. "Mahvolmadın. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Kimsenin seni değersiz hissettirmesine izin vermeden dünyayı yakarım."

Gözleri parlıyor, ama gözyaşlarının arkasında bir şeyin parladığını görüyorum.

Bu saf öfke.

Bayan Patrick kollarını kavuşturur. "Sarah zaten dava açıyor. Gerekirse hepimiz tanıklık ederiz, çünkü o gün ona gitmesini söylediğinde çoğumuz kahve dükkanındaydık. Craig gibi adamlar bu kasabada hayatları mahvetmeye devam edemezler."

Diğer kadınlar da aynı fikirde. Sesleri kararlılık dolu bir koro gibi.

Julie etrafına, bana bakar, sonra titrek bir nefes alır. "O zaman ben de dava açacağım. Benden daha fazla bir şey alamayacak. Ne mahremiyetimi, ne huzurumu, ne de geleceğimi."

Onun başını öperken gurur ve öfkeyle doluyorum. "Asher zaten halkla ilişkiler ve hukuk ekibini harekete geçirdi. Craig, ne tür bir savaş başlattığının farkında bile değil."

Peri anneler, mesele hallolmuş gibi alkışlarlar.

"Dedikoduları biz hallederiz," diyor Bayan Patrick. "Sen avukatları hallet."

Bayan Mooney gülümser. "Şu anda bununla başa çıkmanın zor olduğunu biliyorum, ama tatlım, benim yaşıma geldiğinde böyle bir vücuda sahip olmaktan gurur duyacaksın. Zamanda geriye gidebilseydim, gittiğim her yerde çıplak dolaşırdım. Gençliğimde sahip olduğum şeyin değerini anlamamıştım."

Julie kahkahayı patlatır. "Teşekkürler. Sanırım bu bir umut ışığı."

Çevremizdeki kadınlar strateji ve intikam hakkında konuşurken, bir şeyden eminim: Craig Downing, karşı gelmek için yanlış kadını seçti. Sadece Julie'nin peşine düşmedi, hepimizin peşine düştü. Kazanamayacak.

Herkes gittikten ve yalnız kaldığımızda, Julie bana yaslanır. "Bu işte birlikteyiz, değil mi?"

"Her zaman," diye
söz veriyorum.

Rahatlamış
görünüyor.

Dört saat sonra, Asher gelir ve selamlaşmakla uğraşmaz. Arkasında tanımadığım iki kişi vardır.

Julie'nin dairesine girer girmez birine "Durum nedir?" diye bağıırır.

"Fotoğraflar sabah sekizde tüm büyük platformlarda yayınlandı," diyor kadın. "Instagram ve Facebook'tan kaldırdık. Twitter daha yavaş. Geri kalanlar için DMCA kaldırma işlemleri yapıyoruz."

"Cezaî suçlamalar mı?" diye sorar Asher.

"Colorado'da intikam pornosu yasası var. 1. derece hafif suç, ama yasaklama emri ihlali ve birden fazla kurbanın olduğu davranış kalıbı nedeniyle, savcı bunu ağır suça yükseltebilir," diye cevaplar yanındaki adam.

"Pardon, siz ikiniz kimsiniz?" diye soruyorum, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek.

"Oh, bunlar Laurel ve Patrick. İki hafta önce işe aldığım yeni stajyerler, kriz yönetimi konusunda eğitim alıyorlar," diye açıklıyor Asher, sonra onlara dönüyor. "Ağır suç olduğundan emin olun. Onu mahvetmek istiyorum. Kimse kardeşimin kız arkadaşıyla uğraşamaz."

Asher'in bu kadar koruyucu olduğunu duyunca gülümserim. "Craig'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorarım.

"Hayır," diyor Patrick. "Fotoğrafları yayınladıktan sonra ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Onu bulmaya çalışan özel bir dedektifimiz var. Dairesi boş."

Julie daha da solgunlaşır. "Saklanıyor mu?"

"Başı belada ve bunun farkında," diyor Asher. "Bu, mahkumiyet için fazlasıyla yeterli kanıtın olduğu bir suç. Sen geçici uzaklaştırma emri çıkardığın için, bu olay hafife alınmayacak. Bu bir intikam."

Julie benim tavsiyeme rağmen telefonunu tekrar açar ve bildirimler akın akın gelir. Omzunun üzerinden okurum — bazı mesajlar destekleyici, ama diğerleri iğrençtir. Tanımadığım erkekler ona ne yapacaklarını anlatıyor. Bazıları ona korkunç isimler takıyor.

"Tatlım, kapat şunu," diye fısıldıyorum. "Bunları görmek sana yardımcı olmaz." O konuşmadan telefonu çalıyor, arayan annesi. "Anne," diyor Julie, sesi titriyor.

"Ah, tatlım." Annesi üzgün görünüyor. "Baban ve ben gördük... Senin için çok üzgünüz. Craig bir canavar."

"Anne, çok üzgünüm..."

"Sakin özür dileme. O sana ihanet etti."

Babasının sesi duyulur. "Onu bulacağım ve bunun bedelini ödeteceğim."

Julie izin isteyerek yukarı çıkar, böylece daha fazla kişi onu desteklemek için geldikçe özel olarak sohbet edebilir. Autumn ve Zane içeri girer, Blaire de kristaller ve adaçayıyla onların peşinden gelir. Kahve dükkanının çalışanları destek mesajlarıyla uğralar.

"Julie trend oldu," diyor Laurel, başını sallayarak. "Hikaye viral oluyor."

"Kahretsin." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Spot ışığının benim yüzümden daha parlak yandığını fark etmeden edemiyorum. Julie başka biriyle çıkıyor olsaydı, bu olay daha çabuk unutulabilirdi, ama ona bağlı olduğum için gereksiz bir şekilde gündeme geliyor.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan çalıyor.

"Cevap verme..." Asher başlıyor, ama ben dinlemiyorum. "Nicolas Banks mı?"

"Ne istiyorsunuz?"

"Ben TMZ'den arıyorum. Kız arkadaşının intikam pornosu olayına ilişkin yorum yapmak ister misiniz? Biz..."

Çenemi sıkarak telefonu kapatıyorum.

Julie aşağı iner ve Autumn ile Blaire'i kucaklar, dakikalarca birbirlerine sarılırlar.

"LadyLux sana e-posta gönderdi," diyor Asher bana. "Bu akşam röportajı yap."

"Tamam," der Julie, bana dönerek.

"Ne oldu?" diye sorarım, ellerimle yanaklarını tutup parıldayan yeşil gözlerine bakarak.

"Bu, aramızdaki ilişkiyi mahvedecek diye endişeleniyorum. Senin itibarını zedeleyebilirim ve..."

"Benim için endişelenme," derim, ellerini tutarak. "Buna alışkınım. Sen daha önemlisin."

Gözlerimin içine bakar. "Ben bir yüküm. Kız arkadaşının çıplak fotoğrafları *trend oluyor.*"

"Kız arkadaşım, bir istismara karşı cesurca karşı çıktığı için gündemde."

Bir dakika sonra, Autumn telefonunu açarak bize doğru gelir.

Bu, Craig'in bira fabrikasında kavga ettiği bir video. "Bu canlı mı?" diye sorar Asher.

"Evet," diyor Autumn.

"Yetkilileri aramalıyız," diyor Zane, telefonunun kilidini açarken, ama ben çoktan aramış durumdayım.

Craig'in davranışları kontrolden çıkmış.

"Olayı tırmandırıyor," diyor Asher. "Burada Fort Knox kadar sıkı güvenlik önlemleri olsa da, güvenlik sistemi yeterli değil. Kişisel korumaya ihtiyacınız var."

Julie'nin ağzı açık kalır. "Bodyguard tutamam. Bu..."

"Yalnız başına hiçbir yere gitme," diye açıklıyor Asher. "O yakalanana kadar."

Bira fabrikasında yaşanan kargaşayı bildirirken, Julie yıkılır.

"Kendimi çok ihlal edilmiş hissediyorum. Önce evim, şimdi de bedenim, mahremiyetim.

Her şeyimi aldı."

Blaire, ağlayan Julie'yi sıkıca sarar ve ben bundan nefret ederim. Bu benim kalbimi kırıyor.

"Hayır," der Autumn. "O her şeyi elinden almaya çalıştı. Ama sen hala buradasın. Hala mücadele ediyorsun. Hala Nick'in yanındasın. Sen güçlüsün."

Zane ve Asher bana bakıyorlar.

"Tamam efendim, bir ekip arabası yola çıktı," diyor operatör.

"Teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Julie'nin yanına giderim ve kızlar, onu kollarımın arasına alırken geri çekilirler. Saçlarını öperim, ona ne kadar güzel olduğunu ve bunu birlikte atlatacağımızı söylerim.

Asher boğazını temizleyerek bize yaklaştı. "LadyLux röportajı, bu gece onun e-postasına cevap vererseniz yarın yayınlanacak. Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum, ama inanın bana, bundan daha büyük sorunları çözdüğüm oldu. Olanları hiçbir şekilde küçümsemiyorum. Bu tamamen saçmalık ve o adamın aletini kesip boğazına sokabilseydim

boğazına sokabilseydim, kesinlikle yapardım. Ancak, durum çok daha kötü olabilirdi. Yayınlanan tüm örnekleri kaldıracağız. Sonunda, yeni bir skandal çıkacak ve herkes ona yönelecek. Bu işin doğası böyle."

Julie başını sallar ve o mücadele ruhunu bulur. "Söz veriyor musun?"

"Evet," diye onaylar Asher, sonra bana bakar. "Bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Övünmek gibi olmasın ama bu işte en iyisi benim."

"Biliyorum," diyorum, gülümseyerek.

"Teşekkür ederim. Hepinize sahip olduğum için çok şanslıyım. Sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum."

Autumn ve Zane, kasabadaki dedikoduları takip edeceklerine söz vererek ayrılırlar. Blaire her pencere pervazına kristaller bırakır, Julie'nin yanağına bir öpücük kondurur ve Craig'i unutulmaya mahkum etmekle tehdit eder, sonra kapıdan çıkar.

Asher en uzun süre kalır, stajyerleriyle takip listesini gözden geçirir, ta ki ben onu kapıdan dışarı itene kadar.

"Bundan sonrasını biz hallederiz," diyorum ona.

"Öyle olsa iyi olur," diye uyarır, *sanki* ağabeyimmiş gibi beni işaret eder. Sonra Julie'ye bakınca yüzündeki ifade yumuşar. "Merak etme. Ben senin yanındayım. Yarın ilk iş seni kontrol edeceğim."

Kapı arkalarından kapandığında, sessizlik hem ağır hem de hoş geliyor. Julie, iradesiyle vücudunu dik tutuyormuş gibi tezgaha yaslanarak nefesini verir.

"Sonunda yalnızız," diye mırıldanırım ve odayı geçerek onu kollarıma alırım.

Uzun bir süre bana kendini bırakır, sonra geri çekilip gözlerime bakar.

"Sayısız güveç, çiçek ve yarım düzine askeri düzeyde güvenlik kamerası dışında yalnızız."

"Romantik değil mi?" diye sorarım, gülümseyerek alnına bir öpücük kondururum.

O burun kıvrır. "Tamam, son sinirimi kaybetmeden bu röportajı bitirelim."

Dizüstü bilgisayarımı alıp onu kanepeye götürüyorum. Bacaklarını altına kıştırıp bana sarılıyor. Julie'nin çenesi omzuma yaslanırken

LadyLux'tan gelen e-postayı açtım. Gelen kutumda, LadyLux'un klasik tarzında yarı düşünceli, yarı meraklı soruların yer aldığı düzgün bir liste beni bekliyordu.

Julie ilk soruyu görünce inliyor. "Bu kişi kim?"

Gülümsüyorum. "İşte sorun da bu. Kimse bilmiyor çünkü o anonim. Söylentilere göre, o tüm elit çevrelerin bir parçası olan dul bir sosyetik. Ama o gerçeği yazıyor ve adil davranıyor, benim çevremdekilerin çoğu bunu hak etmese bile."

"Gerçekten mi?" diye sorar Julie.

"Evet. Kim olduğunu bulmaya çalıştım ve neredeyse bulduğumu düşünüyorum, ama onun sırrını asla açıklamayacağım."

"Sence kim olabilir?" Julie bana bakar.

"Arkadaşlarımdan birinin karısı."

Julie kahkahayı patlatır. "Skandal."

"Onun bakışlarında bir şey var ki, onun olduğunu düşünmeme neden oluyor. Ancak kocası bir pislik ve ortalığı karıştırmak istemiyorum," diyorum.

"Vay canına." Derin bir nefes alır. "Hayatın böyle mi?"

"Bazen," diye itiraf ettim. "Bazen de sakın. Ama bu konuyu kapatalım. Artık başlamalıyız."

İlk soruyu yüksek sesle okudum. "*Böylesine kişisel bir ihlalin kamuoyuna duyurulmasıyla nasıl başa çıkıyorsun?*"

Julie gözlerini devirdi. "Sence nasıl başa çıkıyorum?"

"Bazıları berbat olacak, ama sözcüklerle arası iyi, söz veriyorum. Sadece gerçeği söyle," diyorum, parmaklarım tuşların üzerinde, söylediği her şeyi yazmaya hazır.

"Tek yapabileceğim hayatta kalmak. Benim samimi ve özel fotoğraflarımın bu kadar kaba bir şekilde sergilenmesi çok zor oldu. Bir zamanlar o adamla evleneceğimi düşünmüştüm, ama her gün evlenmediğim için şükrediyorum. Onun kıskançlığının beni mahvetmesine ve sabote etmesine izin vermeyeceğim. Güçlü bir destek sistemim var: arkadaşlarım, ailem ve Cozy Creek kasabasının tüm sakinleri. Craig'in bana yaptıklarına değil, buna odaklanıyorum." Başını eğiyor. "Nasıl?"

"Bu iyi. Sonuna ekliyorum... *güveç. Bol bol güveç.*" Gülüyorum.

"Onu yemek için sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben de," diyorum ona. "Bunu yaptıktan sonra, hemen yemeye başlayacağız."

"Anlaştık!" Omzunu bana çarptı.

Bir sonrakini okudum. *"Bu, Nicolas Banks ile ilişkinizi nasıl etkiledi?"*

Julie'nin yanakları kızardı. "Oh hayır.

Başlıyoruz." Ben sııttım. "Ona seks kasetimizi

göndereyim mi?"

Göğsüme vurur. "Nick! Bununla şaka yapmak için henüz çok erken."

"Üzgünüm. Onu senden başka kimseyle paylaşmayacağım. Sana söz veriyorum."

Bana bakar. "Birlikte izleyebilir miyiz?"

"Bu soruları bitirdikten sonra." Onun buna ihtiyacı olduğunu bilerek yüzünü inceliyorum.

Yemin ederim, gözlerinde ateş

görüyorum. "Tamam. Dizüstü

bilgisayarı ver."

"Tabii, al bakalım," derim, o da ellerini tuşların üzerine koyar.

Julie soruları okur ve parmakları klavyenin üzerinde uçarcasına yazmaya başlar. Onu izlerim, ama sonuna gelene kadar sözlerini söylemesine izin veririm.

"Bu sorular özellikle senin için," diyor ve dizüstü bilgisayarını bana geri veriyor.

Dizüstü bilgisayarını uyluklarıma üzerine koyup okudum.

Bu pislik herifin kız arkadaşına bunu yaptığını bilmek sana nasıl hissettiriyor?

Onun için üzülüyorum. Bu kadar çok insanın onun mahremiyetini ihlal edip bu acımasız davranışı desteklemesi beni üzüyor. Midemi bulandırıyor ve en büyük düşmanıma bile böyle bir şey dilemem. Ancak, bu süreçte onun yanında olacağım.

Bir sonraki soruya geçiyorum.

Söylentilerin herhangi biri doğru mu? Bu, itibarını düzeltmek için sahte bir ilişki mi? Tüm bunların senin lehine işlediğini kabul etmelisin ve bir Banks kardeşi olduğunu düşünürsek, böyle bir şeyi uydurmak senin için zor bir şey değil. Ne düşünüyorsun?

Julie tepki vermez. "Bu ne anlama geliyor?"

Ona bir bakış attım. "Bazı insanlar, kötü şöhretimi düzeltmek ve halka kendimi adayabileceğimi göstermek için burada olduğumu düşünüyorlar, böylece erkek fahişe söylentileri sona erecek."

"Bunun için mi buraya geldin?" diye soruyor, başını eğerek. "Hayır. İtibarım umurumda değil, bebeğim. Öyle olsaydı, geçmişte yaptığım saçmalıkların yarısını bu kadar aleni yapmazdım. Ayrıca seni asla kullanmazdım."

"Oh, Nick. Çok üzgünüm. Beni kullanacağını hiç düşünmemiştim. Aklım o şekilde çalışmıyordu."

"Önemli değil. Sadece seni incitecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmeni istiyorum. Craig'le olanlardan sonra bunu duymaya ihtiyacın var. Kız kardeşimin mezarı üzerine yemin ederim," diyorum ona. "Ve kız kardeşime asla yalan söylemem."

Gözleri yaşarır ve kollarıyla bana sarılır. "Teşekkür ederim. Bunun seni benden uzaklaştıracığından çok korkuyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Buradayım."

Son sorunun cevabını yazıp dizüstü bilgisayarını sehpaye koyuyorum.

"LadyLux e-postasını aldı. Artık güveç yiyebilir miyiz?"

Gülümsüyorum. "Sonra. Önce zafer öpücüğü."

Kaşlarını kaldırıyor. "Zafer öpücüğü mü?"

Onu kucağıma çekip, ağzıma gülene kadar öpüyorum. Elleri gömleğimi kavrayıp beni kendine çekiyor ve aniden oda daha küçük hissediliyor, onunla birlikte olduğumda her zaman olduğu gibi elektrikleniyor.

Geri çekildiğinde, "Birlikte izleyebilir miyiz?" diye fısıldar. Yüzüne bakarım. "Ciddi miydin?"

O, sinirli olmasına rağmen yeşil gözleriyle şiddetle başını sallar. "Onu görmek istiyorum. Bizi görmek istiyorum."

Cebimden telefonumu çıkarırım, Asher'ın benim için oluşturduğu özel klasörü açarım ve oynat düğmesine basarım. Riverside yatak odası ekranı doldurur. Gözleri bağlı, bilekleri yatağa bağlı, ikimiz de çıplak, pervasız, canlıyız.

Julie'nin nefesi kesilir. "Tanrım, bana bakışın sanki..."

"Söyle," diye kulağına fısıldarım.

"Sanki ben *her şeyim*

gibi." "Çünkü öylesin."

İzlemeye devam ederken, tüyleri diken diken olur, gömleğinin altında meme uçları sertleşir ve uylukları birbirine sıkıca yapışır.

Bunu görüyorum, hissediyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster."

Yutkunur, sonra elini eşofmanının altına kaydırır. Onu izlerken göğsüm ağrır. Her yumuşak nefes alışı, vücudunun her titremesi beni mahveder.

"Sen seksisin," diye fısıldıyorum, ona dokunmamak için kendimi zorluyorum. "Sen beni mahvediyorsun, Jules."

Gözleri ekrana kilitli kalırken eli hareket ediyor, nefesi kesik kesik, sesi beni parçalıyor.

"Benim için gel, tatlım," diye emrediyorum, onun yaklaştığını bilerek.

Adımı fısıldayarak boşalır, vücudu tatminle titrer. Ekrandaki Julie, yanımdaki Julie ile aynı anda paramparça olur. Bu çok hassas ve çok güzel bir an.

"Nick, çok güzeldi, ama sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, hala titreyerek.

Onu kollarıma alıp, nefesi kesilene kadar öpüyorum, sonra onu kanepenin minderlerine yatırıyorum. Sonunda ona girdiğimde, bu çaresiz bir hareket değil. Yavaş, derin ve her şeyi tüketen bir hareket. Her öpücük, her dokunuş bir vaat. Bana sarılıyor, tırnakları sırtımı çiziyor. Sıcak ağzı çeneme, boğazıma, dudaklarıma baskı yapıyor.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum ağzına.

"Başından beri seninim," diye cevaplar.

O andan itibaren, her itiş, her öpücük, her nefes benimdir.

Bacaklarını bana dolayarak, içime boşalmam için yalvarır.

O "Lütfen" diye fısıldadığında, ona her şeyi veririm ve onunla birlikte kendimi kaybederim.

Öpücüklerim o kadar duygusal ki, onu inlemeye başlar.

Daha sonra, birlikte yere yığıldığımızda, yüzünü göğsüme gömer.

"Bunun hiç bitmemesini istiyorum," diye kulağıma fısıldıyor.

Onu daha sıkı sarıyorum, saçlarını öpüyorum. "Bitmesi gerekmez."

Craig onu evine, mahremiyetine ve geçmişine geri götürmeye çalışabilir, ama bunu asla geri alamaz.

Bu bizim. Ve ben sonsuza kadar istiyorum.

Samimi fotoğraflarımın dünyaya sızdırılmasının üzerinden dört gün geçti ve her şey normalmiş gibi davranmak için çok uğraşıyorum. Dün yayınlanan LadyLux makalesi çok yardımcı oldu, ama olanları söylemiyor.

Main Street'teki Cadılar Bayramı kostüm dükkanı bugün gerçeklikten kaçışım olmalıydı, ama henüz halka açık yerlerde rahat hissetmiyorum. Rastgele bakışlar kişisel geliyor, sanki insanlar fotoğraflardan çıplak vücudumu hayal ediyorlarmış gibi. Craig özel anlarımızı herkesin görmesi için sergiledi. Yaptığı şey affedilemez.

"Birisi benim bir sonraki Kim K olmaya çalıştığımı ve bu skandalın OnlyFans kariyerimi başlatmama yardımcı olacağını söyledi," diyorum, hedefimize birkaç blok yürürken gönderinin altındaki yorumları okuyarak. Kahkaham acı geliyor. "Bekle, neden tanıştığımızda bana OF'un olup olmadığını sordun?"

"Çünkü çok güzelsin," diyor.

Ona başımı eğerek bakıyorum. "Beni takip eder miydin?"

"Hesabım yok, ama bir tane açardım." Nick, kapıdan geçerken elimi sıkıyor. "Eğlenelim."

Üstteki zil çalar ve otuz yıldır bu kostüm dükkanını işleten Patty, kasadan başını kaldırır. Çocukken tüm kostümlerimi ondan alırdım. Beni görür görmez yüzü yumuşar ve gülümser.

"Julie, bebeğim. Buraya gel." Tezgâhın etrafından dolaşıp beni sıkıca kucaklar. "O piç kurusu sana yaptıkları için cehennemde çürümeli."

"Teşekkürler, Patty." Bir anlığına onun kucaklamasına kendimi bırakıyorum. "Sonbahar aranjan yarışmasını yine kazandığın için tebrikler."

"Ah, kasabadaki bazı insanlar kıskanç olduğu için bunu takdir ediyorum." Tarçın ve naftalin kokuyor ve bu tanıdık koku rahatlatıcı.

"Bu çok hak ettiğın bir şey," diyorum ona.

Cadılar Bayramı yaklaşırken dükkan her zamankinden daha kalabalık. Koridorlar kostüm raflarıyla dolmuş, zombi ve vampir temaları arasında tartışan bir ailenin yanından sıkışarak geçmek zorunda kalıyorum. Bazı müşteriler bana sempatiyle bakıyor. Çoğu beni veya ailemi tanıyan yerli halk. Diğerleri ise tüylerimi diken diken eden farklı bir tür tanıma ile bakıyor. Beni çıplak gördüler.

Süper kahraman bölümünün yakınındaki bir adam iki kez bakıyor, gözleri parlıyor. Arkadaşına dirsek atıyor ve bir şeyler fısıldıyor, sonra ikisi de telefonlarını çıkarıyor.

"Gözlerini öne bak, pislik," diye bağılıyor Nick, sesi sessiz ortamda yüksek çıkıyor.

Adamlar çıkışa doğru koşarlar, ama biri bana dönmeden önce. "Perdelerle örtülerin uyumlu olduğunu bilmek güzel."

Nick kaşlarını çatarak bana doğru yürüdü.

"Bana bakan herkesi tehdit edemezsin," diye fısıldarım, ama içten içe onun bunu denemesini seviyorum. Korunmaya ihtiyaç duymaktan nefret etsem de, bunun bana verdiği güven hissini de seviyorum.

"İzle de gör."

Patty tekrar yanımıza gelir. "Başka biri sana sorun çıkarırsa bana söyle. Tezgahın arkasında bir beyzbol sopası var ve onu kullanmaktan çekinmem."

"Gerek yok," diyorum. Bana büyükannemi hatırlatıyor. "Cidden. Onlar popüler kültür haberlerini takip eden aptal gençler. Anlamıyorlar."

O uzaklaşır ve Nick yaklaşır. "Gidebiliriz."

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Kostümlerimizi birbirimizden gizli tutmak için ayrıldık. Buraya gelmeden önce karar verdiğimiz bir şeydi. Onları Halloween gecesi birbirimize göstereceğiz.

Nick erkekler bölümüne doğru giderken, ben kadınlar bölümünde dolaşıyorum. Birkaç hafta önce bana söylediğı bir şeyden

söylediği bir Şeyden ne istediğimi biliyorum.

Mavi-yeşil kumaş yumuşak ve ışığı yansıtan altın rengi sŐslemeli. Seksi ama fazla açık değil. Artık herkesin altında ne olduğunu bildiği için bu önemli.

"Prenses Jasmine sana çok yakıŐır. Peruk ve ta  bile var," diyor Patty, cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyan mŐŐteriler için altıncı hissi varmıŐçasına yanımda beliriyor.

"Sence çok açık saçık değil, değil mi?" Gözlerine bakıyorum.

"Ne çok mu? Tatlım, kendini iyi hissettiren ne varsa onu giy. Sen çok güzelsin. O boktan eski sevgilinin sana bir Şeyleri saklaman gerektiğini inandırmasına izin verme. Ama sana Şunu sorayım: Bu olaydan önce bunu giyer miydin?"

"Evet," diyorum.

"O zaman cevabın bu." Beni soyunma odasına doğru yönlendirir ve ben de koridordan ilerlerim. "Denesen iyi olur,       iade almayacağımı biliyorsun."

"Tamam. SatıŐlar kesindir."

Arkadaki soyunma odasına doğru giderken,  n tarafta yüksek sesler duyuyorum.

"Gitmelisin. Hemen." Patty'nin dostça sesi  elik gibi sertleŐmiŐtir.

"Burası  zg r bir  lke. İstedim yerde alışveriş yapabilirim," diyor bir adam, peltek peltek konuŐarak.

Salı günü gündüz içki içmek çok Şık. Ama sonra birden farkına varıyorum ve kanım damarlarımdan donuyor. Bir an için Craig olduğunu d Ő  n yorum, ama köşeyi dönüp baktığımda o değil.

"Polisi aramadan önce git buradan," diyor Patty.

"Burada olduğu yazıyordu! Gerçek hayatta da bu kadar seksi mi diye görmek istiyorum," diyor arkadaşına, mağazadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Hani Şu harika göğüslü kahveci kız."

Öfke ve utanç beni kaplar. Nick tepki veremedi, ben daha iyi d Ő nebilmeden, kostümü kapının arkasındaki kancaya asarım ve sonra onlara doğru yürürüm.

"Gidin, hemen," diyorum. Sesim titremez bile. Bu kararlılık beni de en az onları ŐaŐırttıđı kadar Şaşırtıyor. Bir

Bir an için, hissettiğimden daha cesurum.

Ne zaman o beni beni o gözleri gözleri ışıık
heyecanla heyecanla parlar.

"Vay canına, gerçekten buradasın! Bir selfie çekebilir miyim?
Arkadaşlarım seninle tanıştığıma inanmayacaklar," diyor, sanki bir hayranmış
gibi.

"Şu anda ciddi misin?" diye soruyorum.

"Hadi ama. Sen çok seksisin! Özellikle de kıvıll saçlı birine göre!" O
sırıtarak, gözleriyle vücudumu yavaşça tarıyor.

Nick o kadar hızlı geçiyor ki, onu neredeyse görmüyorum. Genç
adamları gömleklerinden tutup dışarı taşıyor.

"Hey! Yapamazsın..."

İçlerinden biri telefonunu düşürür ve Nick onu yere tekmeler. "Gidin."

Sesi sakindir, ama kesinlikle korkutucudur. "Pişman olmadan önce."
pişman olmadan."

Patty çoktan telefonunu çıkarmış ve merkezle konuşuyor. "Evet,
Kostüm Dükkanı'nda iki adam bir müşteriyi taciz ediyor. Gitmeyi
reddediyorlar ve dışarıda duruyorlar. Onları izinsiz girişten suçlamak
istiyorum."

Beni fotoğraflayan adam, parçalanmış telefon ekranına bakıyor ve dava
ve saldırı suçlamaları hakkında sızlanıyor.

"Beni dava et," diye Nick onların arkasından sesleniyor. "Lütfen.
Yargıca olanları anlatmak isterim, eminim dükkan sahibi de ister."

Patty ellerini beline koyarak başını sallar.

Onlar gittikten sonra mağaza çok sessiz kalır. Bazı müşteriler
umursamıyormuş gibi davranırken, diğerlerinin bakışları cildimde iğne
batıyormuş gibi bir his yaratır. Kendimi yabancı hissediyorum.

"Çok üzgünüm tatlım," diyor Patty, koluna dokunarak. "Başka biri
seni rahatsız ederse, ömür boyu yasaklanır. Şaka yapmıyorum."

"Lütfen özür dileme," diyorum, ama titriyorum. Savaş ya da kaç
tepkisi devreye giriyor.

Nick arkamdan bana sarılır, çenesini başıma dayar. "İstersen
gidebiliriz."

"Hayır." Omurgamı düzeltip, kalan tüm inatçılığımı ortaya
koyuyorum. "Beni buradan kovmalarına izin vermeyeceğim. Bir kostüm
alacağım ve Halloween partisine gideceğiz

ve bu ayın geri kalanında, ölürsem bile eğleneceğim."

Bana gülümsüyor, kulaklarımın arkasındaki saç tellerini düzeltiyor. "Sert olduğunda seni seviyorum."

Alışverişe devam ediyoruz, ama artık herkesin farkındayım. İki çocuğu olan bir anne bana sempatik bir gülümseme atıyor. Her bakışta bir şey daha hissediyorum, ya yargılama ya da acıma. Bundan nefret ediyorum.

Telefonuma bakıyorum ve o küçük piçlerin bir şekilde benim fotoğrafımı paylaştıklarını fark ediyorum. Altındaki yorumlar iğrenç.

"Onları okumayı bırak," diyor Nick, kostümünü arkasında saklayarak, görmemem için. "Şimdi, ona kostümünü ver ve poşetlemesini söyle, sonra ben gelip ödeyeceğim."

Onun bunu sır olarak saklamaya ne kadar ciddi yaklaştığını görünce gülüyorum.

Alışverişimizi yapıyoruz ve Patty, Nick'in tam fiyatı ödemesine izin vermiyor. Sonra ön tarafta toplanan meraklıları önlemek için bizi arka girişten geçiriyor. Genç bir kız bizi şaşkın gözlerle izliyor ve kitap kulübünden birkaç bayan bize onaylayıcı bir şekilde başını sallıyor.

El ele tutuşarak sokağı geçerek ilerlerken, "Ne zaman isterseniz tekrar gelin," diyor. "Burası sizin şehriniz, onların değil."

Nick'e bakıyorum. "O zaman neden arka sokakta olan benim?"

Nick kolunu bana doladı. "Bunun bir şekilde benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Öyle değil," diye açıklıyorum. "Craig, kiminle birlikte olursam olayım bana bunu yapardı. Saldırmak, son bir kez daha beni aşağılayıp küçük düşürmek için fırsat kolluyordu. O, hayır cevabını kabul etmeyen türden bir adam. Ama bence sen onun karmasıydın."

"Bu düşünce beni gülümsetiyor," diyor.

Daireme döndüğümüzde telefonum çalıyor, arayan Blaire. Kişi kartındaki resmi geçen sonbaharda çekilmiş bir selfie'miz. Bir şeye gülüyorduk ama ne olduğunu hatırlamıyorum.

"Selam Jules. Sadece bir kontrol etmek istedim. Kostüm alışverişi nasıl gidiyor?" "Hayatta kaldık. Nick iki adamı gömleklerinden kaldırıp dışarı attı."

"Güzel! Eminim hak etmişlerdir. Dinle, az önce senin evinde tam bir koruma ritüeli yaptım. Adaçayı, kristaller ve hatta kapının yanına siyah turmalin gömdüm. Tam bir cadı ritüeli yaptım."

Her şeye rağmen gülümsüyorum. "Teşekkürler, Blaire."

"Ayrıca, sakın paniğe kapılma, bilmen gereken bir şey var."

Midem ağzıma geldi. "Ne oldu şimdi?"

"Craig'in annesi kahve dükkanını arayıp seni sordu. Üç gündür ondan haber almadığını söyledi. Endişeli gibiydi."

"Bu endişe verici."

"Evet. Bunun onun için normal bir davranış olmadığını söyledi. En kötü günlerinde bile annesini arar. Dikkatli ol, tamam mı? Bu sabahki kartlar garipti. Kuleler kartı sürekli çıkıyordu."

Boğazımı temizliyorum. "Şu anda tarot falına bakacak enerjim yok, Blaire. Aşıklar kartı çıktığında beni ara."

Kule. Bu yıkım, kargaşa, kaos anlamına gelir.

Gülerek geçiştiriyorum, ama midemde on kiloluk bir ağırlık gibi bir tedirginlik var. Ya parçalanan şey ben olursam?

"Haklısın," diyor. "Gerekirse karate hareketlerini kullan, tamam mı, Kızıl Tehlike?"

"Yapacağımı biliyorsun."

Telefonu kapattıktan sonra kanepeye çöküyorum.

Nick yanıma gelir. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Eğer bu da kötü bir haber ise..."

"Değil. Artık bir koruman var." Ona

bakıyorum. "Ne?"

"Merak etme, çok dikkatli biri, ben izleyemediğim zamanlarda o izliyor. Profesyonel bir adam, eski asker ve sadece 1 Kasım'a kadar geçici olarak burada."

"Nick, bu..."

"Gerekli. Adı Brody. Pisliğin teki, pek konuşkan değil, ama aynı zamanda Zane'in küçük kız kardeşiyle evleniyor ve gönüllü oldu. Bu işin en iyisi ve ona hayır diyemezsin. Üzgünüm. Onu ben işe almadım. Ben istesem de istemesen de o bu işi yapacak."

"Tamam," diyorum ve o yanıma oturuyor.

Nick öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Brody zaten çevreyi gözetliyor. Sen onu muhtemelen görmeyeceksin, ama o seni görecek. O böyle çalışır."

Gözlerimi kırpttırırım. "Bekle, o burada mı? Ŗu anda mı?"

Nick'in ağızı yarı gülümsemeye dönüşür. "Eminim caddenin aşağısında, işaretsiz bir kamyonetin içinde oturmuş, kurutulmuş et yiyip kostümlü çocukları korkutuyordur."

Kendime engel olamadan gülerim. "Bu beni rahatlatacak mı?"

"Evet," diyor. Sonra yüzündeki ifade yumuşuyor. "Bak, bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum, ama Brody senin hayatını korumayı önemsiyor. Kız kardeşime, bizim güvende olduğumuzdan emin olmakla yükümlü olduğunu söyledi. Bunu reddedemem."

Kanepede bacaklarımı altına çekip yastığı kucaklarım. "Sadece buna alışkın değilim. Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım ve birdenbire beni korumak için bir korumaya ihtiyacım oldu."

Nick yanıma yaklaşır, kollarımdan yastığı alır ve yerine kendi göğsünü koyar. "Sadece biraz daha, söz veriyorum."

Gün boyunca ilk kez biraz rahatlıyorum. Tartışmak, gözlerimi devirmek istiyorum, ama bir yandan da benim yapamadığım halde başka birinin gölgeleri izlediğini düşünmek içimi rahatlatıyor. Nick'in kolları beni sarmış, Brody de nöbet tutarken, panik kaynama noktasına gelmek yerine yavaş yavaş sönüyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum, gözlerimi kapatarak, buna inanmak istiyorum.

Nick hemen hareket etmiyor. Çenesi başımın üstüne yaslanmış, eli kolumda boş boş daireler çiziyor, sanki bana sakinlik aşılamaya çalışıyor gibi. Bir süre, gözlerim kapalı, bu kanepenin dışındaki dünya yokmuş gibi davranarak öylece oturuyorum.

Bu pek işe yaramıyor.

Kostüm dükkanındaki bakışları ve o adamların beni kamu malıymışım gibi nasıl baktıklarını hala hissedebiliyorum. Durduramadan vücudum titriyor.

Nick fark ediyor. "Üşüdün mü?"

"Hayaletler," diye itiraf ediyorum ve ona bakmak için yeterince geri çekiliyorum. "Yüzler ve yorumlar zihnime kazındı. Bir türlü kurtulamıyorum."

Çenesi gerilir. "O zaman oraya yenilerini kazıyalım. Daha iyilerini."

Kaşımı kaldırıyorum. "Örnekler?"

"Sana bol bol güveç getirecek kadar seni önemseyen Peri Anne'ler. Ya da Blaire'in seni o kadar çok sevdiği için şu anda Craig'e büyü yaptığı. Ya da belki de sen odaya her girdiğinde yüzümün nasıl aydınlandığını düşünmelisin."

"Sonuncusu en iyisi."

"Güzel," diyor, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına iterek. "Bu sadece senin için."

Göğsümdeki gerginlik biraz daha azalır. Hislerimi küçümsemiyor, ama beni bu hislerin içinde boğulmaya da bırakmıyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Ne?"

"Beni utanç verici biriymişim gibi hissettirme."

Elini yanağıma koyar, başparmağıyla cildimi okşar. Bakışları kararlı ve sert. "Değilsin. Sadece biraz incinmiş, kızgın ve yorgunsun. Ve bu normal. Bunların hepsi normal."

"Öyleyim. Cinsel obje olarak görülüyorum. Bundan nefret ediyorum." İçimde bir şey kırılır ve kendimi ona sokarım, yüzümü göğsüne bastırırım.

"Ben de nefret ediyorum." Sesi alçak ve sert bir tona düşüyor. Sesi cildimde titreşiyor. Gözleri keskin ve tavizsiz bir şekilde vücudumu tarıyor. "Kimsenin sana bakmasını istemiyorum, tatlım. Öyle bakmasını. Asla." Çenesi geriliyor.

Kalbimin atışını hızlandıran bir kesinlikle ekler: "Sen benimsin."

Bu sözler beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Beni yere indiriyorlar. Utancımı yakıp yok ediyorlar ve yerine daha ateşli bir şey koyuyorlar. Çünkü Nick benim onun olduğumu söylediğinde, bu sahiplenme değil, koruma.

Nefesim kesilir. Vücudum ona erir. "Tekrar söyle," diye fısıldarım.

Ağzı kulağımın yanında, eli sanki beni çoktan damgalamış gibi kalçamı kavrar. "Benim."

Sıcaklık karnımın altında birikiyor. Yaklaşıyorum, uyluklarım onun uyluklarına değiyor, vücudum arzu ile canlanıyor.

"Bu seni memnun ediyor mu?" diye sorar.

"Evet, çok," diye itiraf ediyorum. İtiraf, durduramadan ağzımdan çıkıyor.

Onun homurtusu içimi titretir, parmakları beni ona sabitleyene kadar sıkılaşıır. "İyi. Çünkü bu gerçek, Küçük Kırmızı. Sen. Benim." Her kelime, kalçalarının öne doğru sürtünmesi, sert çıkıntısının bana baskı yapmasıyla vurgulanır.

Nefesimi tutarak gömleğini kavıyorum, vücudum temas ettiğimiz her yerde kıvranıyor. Uyluklarım içgüdüsel olarak açılıyor ve o da bunu fırsat bilip beni kendine doğru çekerek uyluklarının üzerine oturttu. Kalın penisinin sürtünmesi tam da ihtiyacım olan yerde.

"Nick," diye nefes alıyorum, o beni kendisine daha sertçe salladıkça sesim kısılıyor. Külotum çoktan ıslanmış, kot pantolonuma sürtünüyor ve her hareketim beni daha da acıtıyor.

O, kışımı kavrar ve aramızdaki mesafeyi kaldıramıyormuş gibi beni üzerine çeker. "Hissediyor musun, tatlım? O amcık da benim. Çıkardığın her ses de. Her nefesin. Her titreme. Hepsi benim."

Beni öptüğünde ağzına inliyorum, kalçalarım çaresizce ona sürtünüyor. Sürtünme acımasız, lezzetli ve orgazm hızla yükseliyor. Vücudum geriliyor, sanki beni bir arada tutan tek şey oymuş gibi ona sarılıyorum.

Dişleri dudağımı sıyrıyor. Nefesi üzerimde sıcak. "Benim için boşal. Tam burada. O külotu benim için mahvet."

Emir içimi parçalıyor, beynim yetişemedi vücutum itaat ediyor. Ona karşı parçalanıyorum, ince kumaştan sızan sıcaklık beni kaplarken, omzunda çığlığımı bastırıyorum. Beni sıkıca tutuyor, son nabızlar boyunca beni sıkıyor, yüksekte inene kadar beni sallıyor.

Nefesim düzensiz bir şekilde göğsüne yığılırım. Parmakları saçlarımı tararken dudakları şakağımı okşar, o kadar yumuşaktır ki beni yeniden eritir.

"Onu böyle unutmanı istiyorum Jules," diye mırıldanıyor, sesi kısık. "Onun yaptıklarını silerek değil. Yeni anılar yaratarak."

Bu" — eli kalçamı sahiplenircesine sıkıyor — "en sevdiklerimden biri olacak."

O akıllara durgunluk veren orgazmın ardından kendime gelmeye çalışırken, yarı nefes nefese, yarı inanamayan bir şekilde titrek bir kahkaha kaçırıyorum. "Seni hak etmiyorum."

Beni öpmeden önce gülümsemesi cildimde bir eğri çiziyor. "Sanırım bu benim sözüm."

Kapı çalınması kahvaltıdan hemen sonra olur. Julie kahvesini yudumlarken donakalır ve gözlerinde paniğin parlamasını görürüm, ama hemen maskesini takar. Hâlâ bu kadar ürkek olmasına çok üzülüyorum, ama onun ne kadar paranoyak bir çocuk olduğunu biliyorum. Craig, onun bilinmeyene karşı en büyük korkusunu kullanıyor.

"Ben açarım," derim ve kapıya doğru ilerlerim.

Kapıyı açtım ve verandada, iade etiketi olmayan sade bir karton kutu gördüğümde kafam karıştı. Kutunun üstüne Julie'nin adı Sharpie kalemle yazılmıştı. Onu görür görmez vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Julie yanıma yaklaşarak, bakabilmek için yanıma sıkıştı.

"Dokunma," diye uyarıyorum. "Nedir bu?"

"Henüz bilmiyorum," diyorum, çömelip bandı yırtıp kapakları açmak için.

İlk olarak iğrenç bir koku burnuma çarptı.

İçinde solmuş, kararmış güllerden oluşan bir buket var, sapları çürümüş ve yapış yapış. Aralarına, kir gibi bir şeyle lekelenmiş bir kart sıkıştırılmış.

"Ne..." Julie elini ağzına kapatıyor.

Kartı iki parmağımla çıkarırım ve üzerinde özensiz bir el yazısıyla yazılmış sadece üç kelime vardır.

Her zaman izliyorum.

Anlamı açık.

Gözlerim kızarır. "Orospu çocuğu."

Cebimden telefonumu çıkarır, kartın fotoğrafını çeker ve Brody'ye gönderirim.

NICK

Bir şey gördün mü?

BRODY

Hayır. Hiç araba durmadı. Sadece kostüm giymiş bir grup çocuk kapı kapı dolaşıyordu.

NICK

Bu nasıl mümkün olabilir?

BRODY

Emin değilim. Güvenlik şirketiyle iletişime geçip gün doğumundan şu ana kadar olan görüntüleri inceleyin.

Julie, ben kapıyı kapatırken kanepeye çöküyor ve çiçekleri olduğu yerde bırakıyor. Kahve fincanını tutan parmak eklemleri bembeyaz. "Evde olduğumu biliyor."

"Polisi arayacağım," diyorum ona.

O başını sallar. "Ya bu hiç bitmezse? Ya Craig gölgelerde gizlenmeye devam ederse?"

Onun önünde diz çöküp yüzünü ellerimle tutuyorum, böylece bana bakmaktan başka seçeneği kalmıyor. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Söz veriyorum. Craig çaresizlik belirtileri gösteriyor ve çaresizlik, hata yapacağı anlamına gelir. Bu bir döngü ve biz bu döngünün sonuna yaklaşıyoruz. Yıllar boyunca müşterilerimizde bunu çok gördüm."

Gözleri parlıyor, ama titriyor. "Notu bir tehdit gibi geliyor."

"O zaman sana bir şey söz vereyim," diyorum. Kanım kaynıyor olsa da sesimi sabit tutuyorum. "Bir daha sana asla dokunmayacak. Ben hayatta olduğum sürece."

Bir saat sonra, ölü güllerin bulunduğu kutu ortadan kaybolur, kanıt torbasına konur. Başka bir ifade yazılır, her şey fotoğraflanır ve daha fazla zaman harcanır. Polisler evin önünde dururken festival katılımcıları eve bakakalır. Julie iyiymiş gibi davranır, ama

son yirmi dakikadır gözlerinin *Cozy News* gazetesinin okunmamış aynı sayfasına odaklanmadığını gördüm.

Telefonu tekrar çaldığında, neredeyse yeni doldurduğu kahve fincanını düşürecek kadar irkildi. Julie telefonunu bana dönerek numaranın gizli olduğunu gösterdi.

Cevap verir ve aramayı sessize alır. Birinin nefes aldığını duyarım.

Julie'nin yüzü soluyor, ama çenesini sıkıyor ve onlar kapatana kadar telefonu kapatmıyor.

Tek kelime bile edilmiyor. Ürkütücü.

Birkaç dakika sonra, Julie aramayı sonlandırır, ama telefon tekrar çalar. Bu sefer *ben* cevap veririm.

"Selam Craig," diyorum alçak sesle. "Jules yerine benim cevap vermem seni sinirlendirmiştir eminim. Ama bak, şimdi onu bırakarak nasıl her şeyi mahvettiğini anlatmamı dinleyeceksin. Açıkçası sana teşekkür etmeliyim dostum. Tam bir aptal olup sahip olduklarının değerini bilmediğin için teşekkür ederim. Çünkü artık o benim ve..."

Arama sona erer.

Julie gülüyor — bu sesi duymayı çok seviyorum.

"Sanırım onu neyin kızdırdığını anladım. Yine olursa, telefonu bana ver," diyorum.

O gülümser. "Onu sadece kızdıracaksın."

"Amaç da bu zaten. Belki her seferinde bizim hakkımızda övündüğümü dinlemek zorunda kalınca aramayı bırakır."

Bir an için, dairedeki sessizlik bir zafer gibidir. Sonra telefonum çalar.

Arayan güvenlik şirketidir.

"Videoyu indirip polis departmanına ve sana ilettik. Bir adamın bir çocuğa kutuyu taşımasını ve kapıyı çalmasını istediği görülüyor. Bulanık bir silüet dışında hiçbir şey göremiyoruz."

"Bu çok kötü," diyorum. "Teşekkürler."

"Üzgünüm, daha fazla yardımcı olamadım," diyor ve görüşme sona eriyor.

E-postamı açıp Brody'ye iletiyorum.

Julie'nin telefonu tekrar titrer ve ardından kapı tekrar çalınır.

"Kahretsin," diye fısıldarım.

Julie uygulamayı kontrol eder ve oturma odasından geçer.

"Bayan Mooney ve birkaç kişi daha," diye fısıldıyor, kapıyı açmadan önce saçlarını düzeltiyor.

"Jules! Bugün seninle vakit geçirmek için geldik," diyor Bayan Mooney. O, kitap kulübünün sekreteridir. "O piçin Silver Sky'da görüldüğü haberini az önce aldık. Martha'nın kuzeni onu bir benzin istasyonunda görmüş, berbat görünüyordu."

Silver Sky otuz dakika uzaklıkta. "Ne zaman?" diye soruyorum.

"Bu sabah erken saatlerde. Polis gitti ama o çoktan gitmişti."

Beş beş kadın ayarladı bir kamp kurdu Julie'nin oturma odasında içinde koruyucu bir çember oluşturmuşlar. Donutlar, dedikodular ve her ihtimale karşı parlak biber gazı spreyleri getirmişler. "Şimdi," diyor Bayan Patrick, bir general gibi kanepeye yerleşerek.

savaşa hazırlanırken, "O çöp parçasını aklından çıkarmak için buradayız. Zaman geçirmek için en sevdiğim kart oyununu getirdim."

"Hangi oyun?" diye sorar Julie, kaşlarını kaldırarak.

"Cards Against Humanity." Bayan Patrick, büyük çantasından ekstra uzun siyah kutuyu kötücül bir gülümsemeyle çıkarır. "The *Nasty* bundle."

"Bayan P!" Julie hayretle bağırır. "Güneş hala batmadı!"

"Ne olmuş? Biz namuslu değiliz. Tatlım, kırk yıldır evliyim. Onu utandıracak şeyler biliyorum." Beni işaret eder.

Sonraki iki saat boyunca, altmış yaşın üzerindeki bir grup kadınla, şimdiye kadar gördüğüm en uygunsuz kart oyununu oynuyoruz. Julie o kadar çok gülüyor ki, gözyaşları akıyor. Hem de mutluluk gözyaşları. Bayan Henderson o kadar müstehcen bir kombinasyon oynuyor ki, ben bile utanıyorum.

"Sana inanamıyorum!" Julie nefes nefese.

"İnan, tatlım. Sence üçüncü kocamı nasıl buldum?" Bayan Mooney sırtıyor.

"Üçüncü mü?" diye soruyorum.

"Evet, ilk ikisi buna ayak uyduramadı," diye itiraf ediyor.

Bu, Julie'yi bir kez daha kahkahalara boğar. Ve bir an için, sanki sabahın ağırlığı omuzlarından kalkmış gibidir. Omzuna bakmıyor

, telefonuna bakmıyor, Craig'i düşünmüyor. Sadece yaşıyor ve onun için topluca bir büyükanne ordusu haline gelen bir grup kadınla en iyi hayatını yaşıyor.

"Tamam, tamam," diyor Julie, gözlerini silerek. "Buradan ayrılmam lazım, yoksa altıma işeyeceğim."

"Fazla bilgi verdin canım," diyor Bayan Patrick ve ardından herkesi kahkahalara boğan, korkunç derecede uygunsuz bir kart daha oynuyor.

Telefonum çalıyor. Numarayı tanımıyorum ama önemli olabilir diye cevap veriyorum.

"Nick Banks?" diye profesyonel bir sesle bir kadın sorar. "Evet?"

"Ben *New York Times*'tan Becca Burndy. İntikam pornosu ve ünlü kurbanlar hakkında bir yazı hazırlıyoruz. Kız arkadaşınızın davası..."

Telefonu kapatırım.

"Kimdi o?" diye sorar Julie, herkese su şişeleriyle geri dönerken.

"*New York Times*'tan bir muhabir."

Ortamin havası değişir, ama Bayan Henderson durumu kontrol altına alır.

"*New York Times* sarkık kıcımlı öpebilir," diyor. "Şimdi, sıra kimde?"

Julie yine gülüyor, ama eskisi kadar kolay değil. "Seninki, sanırım."

Bir saat daha oynuyoruz. Kadınlar gençlikleriyle ilgili skandal hikayeler paylaşıyor, her biri diğerini geçmeye çalışıyor. Julie, Bayan Henderson 1962'de erkek arkadaşıyla çıplak yüzme hikayesini anlatmaya başladığında gülmekten karnını tutuyor.

"Şerif bizi yakaladı ve ben orada, çıplı çıplak, sadece serinlemek için girdiğimizi açıklamaya çalışıyordum."

"Cidden mi?" diye sorar Julie.

"Oh, evet. Ona Bobby Henderson'ın üç ilçede en güzel poposu olduğunu ve onu takdir ederek vatanseverlik görevimi yerine getirdiğimi söyledim," der ve selam verir.

"Yapmadın!" diye haykırır Julie.

"Yaptım! Şerif o kadar çok güldü ki, bizi bir uyarı ile serbest bıraktı, ama bir şekilde, biz şehir sınırlarına dönmeden önce

"Bekle," diyor Julie. "Bobby Henderson mı? Bay Henderson mı? Üçüncü kocan mı?"

"O benim ilk aşkımdı. Dedikleri gibi, üçüncü seferde şans yüzüne güldü." Bayan Henderson göz kırpar. "Bazı pislikler sonsuza kadar saklanmaya değer, canım."

Julie yanıma yaslanarak, nefes alamayacak kadar çok gülüyor. Bu sesi ezberliyorum — korumak için dünyayı yakıp kül edebileceğim kahkahayı.

Öğleden sonra, gerçek mutluluk dolu anlarla geçer, ama neden burada olduklarını hatırlatan anlar da vardır.

Biri kapıyı çaldığında, herkes gerginleşir, ta ki bunun son bir saatte olduğu gibi yine yanlış pizza teslimatı olduğunu anlayana kadar. Ama sonra Bayan Mooney, yanlışlıkla üç yerine otuz pizza sipariş ettiği zamanı anlatmaya başlar ve odadaki gerginlik tekrar azalır.

O akşam, kadınlar ertesi gün tekrar uğrayacaklarına söz vererek ayrıldıktan sonra, Julie ve ben erken bir akşam yemeği yiyip balkona geçtik. O, günün beklenmedik gelişmesinden dolayı hâlâ gülümsüyordu.

"Peri annelerin böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Biraz travma yaşamış olabilirim," diyorum şakacı bir şekilde.

"Oh, çok sevdin." Diye, kaburgalarıma hafifçe vurur. "Bayan Patrick'in kilise çanı olayı hakkındaki hikayesine gülmemeye çalıştığını gördüm."

"Doğru. Çok komikler ve iyi bir mizah anlayışları var."

Bana yaslanıyor. "Bence bizimle vakit geçirmekten keyif aldılar. İlgilenmelerine minnettarım."

"Sen sevilyorsun tatlım," diyorum. "Herkes senin için en iyisini istiyor."

"Bazen, hayatta ne kadar kötü şeyler olsa da, yine de eğlenmenin mümkün olduğunu unutuyorum."

"Bu konuda çok haklısın."

Gün batımı dağları turuncu ve altın rengi boyarken, karnaval oyuncakları ışıklarla parıldıyor. Uzakta, Cozy Creek'e bakan tepenin üzerinde Hollow Manor'ı görebiliyorum. Hayatımda pek çok şey belirsiz ve mükemmel olmasa da, Julie'nin yanımda olması her şeyi huzurlu kılıyor.

"Bu arada, Autumn bizi Cadılar Bayramı'ndan önceki gün milyarlarca balkabağı oymaya zorlayacak," diyor. "Seni oyma konusunda geçeceğim."

"Oh, gerçekten mi?"

"Gerçekten. Son on yıldır YouTube videoları izliyorum. Artık resmen profesyonelim."

"Senin bilmediğin bir şey var, ben memleketimde üç yıl üst üste kabak oyma şampiyonu oldum," diye açıklıyorum.

Ağzı açık kalır ve vücudunu bana doğru çevirir. Yüzünün altın saatte nasıl parladığını fark ederim.

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır. Ve çok rekabetçiydi çünkü çok para söz konusuydu."

O gülüyor, gerçek bir gülümsemeyle. "Uyduruyorsun."

"İzci sözü. Bir yerlerde bir kupa var." Telefonumu çıkarır, aradığım fotoğrafı bulana kadar eski fotoğrafları kaydırırım. "Bam. Oyma şampiyonu. Görebilmen için yakınlaştırmam mı gerekiyor?"

"Pfft." Gerçekten etkileyici bir kabak oyma kupasını tutan genç halimin fotoğrafına bakıyor. "Aman Tanrım, şaka yapmıyormuşsun."

"Şaka yapmıyordum."

"Ah, şu bebek yüzüne bak. Çok sevimliymişsin. Çocukken sana aşık olurdum."

"On beş yaşındaydım ve kabak sanatına çok ciddi yaklaşıyordum. O yüzden, kabak oyma konusunda seni yenip geçeceğim."

Yine gülüyor ve ben bu anı hafızama kaydediyorum. "Rekabetçi olduğunu unutmuşum."

"Bebeğim, sen bilmiyorsun. Üstelik ben her zaman kazanırım ve her zaman istediğimi elde ederim."

"Not aldım."

Julie benim kapüşonlu sweatshirtlerimden birini giyiyor; rüzgâr saçlarını dağıttı ve dünya onu yıkmaya çalışırken o kabaklar hakkında kıkırdıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

Gülömsöyor ve telefonu güvenlik uyarısı ile titriyor. Birlikte kontrol ediyoruz ve arka kapı sensörü. Kamerada hiçbir şey yok. Arka kapıya bakmak için korkuluğa yaslanıyorum.

"Orada bir şey yok," diyorum ona.

"Rüzgâr olmalı," diye onaylar. "Ya da bir hayalet," derim.

"Hayaletlerle her gün, bütün gün başa çıkabilirim," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Craig'den daha çok tercih ederim."

Güneş battığında içeri girip balkon kapılarını kapatıyoruz.

Yatmaya hazırlanırken Julie 90'ların pop müziklerini açar ve yatak odasında dans etmeye başlar.

"Benimle dans et," diyor.

"Backstreet Boys'a mı?" "Evet.

Ben böyle istiyorum."

Ben de ona istediğini veriyorum.

Kolumun altında dönüyor ve ben onu dramatik bir şekilde eğiyorum. Saçma sapan davranıyoruz ve bu mükemmel.

Birkaç şarkıdan sonra, ikimiz de gülümseyerek yatağa yığıldık.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldayarak beni öptü.

"Biliyorum," diyorum ona.

Craig solmuş çiçekler gönderebilir. Gölgede gizlenebilir. Hatta onu kırmaya çalışabilir. Ama çoktan başarısız oldu çünkü Julie Loveland kırılmaz.

O yaşamaya devam ediyor.

"Geri dönebiliriz," diyor Nick, Cozy Coffee'ye doğru yürürken üçüncü kez.

O benim tedirginliğimi hissediyor, ama ben ilerlemeye devam ediyorum. Şu anda halka açık bir yerde olmak benim için bir tür maruz kalma terapisi. Bakışlara karşı duyarsızlaşmak istiyorum ve artık saklanmaktan bıktım.

Saat daha sabahın on ikisi olmasına rağmen, Main Street pazar gününün enerjisiyle dolup taşıyor. Cadılar Bayramı'ndan önceki son hafta sonu ve havada ürkütücü bir heyecan var.

Aileler köşedeki lokantaya gidiyor ve sıra bloğun etrafını sarıyor. Birçok turist vitrinlere bakıyor. Yerel halk haftalık market alışverişini yapıyor çünkü yarından itibaren kaldırımlar insanlarla dolup taşacak. İnanın bana, bunu zor yoldan öğrendim. Şu ana kadar her şey bu mevsim için normal görünüyor.

Arkamda Brody, Nick'inkini hafif kalacak kadar sert bir *"cehenneme git"* bakışıyla izliyor.

Gözlerimi ileriye dikip, bana bakanları görmezden geliyorum.

"Geri dönmek için henüz geç değil," diyor kulağıma, kolunu bana dolayarak.

"Lavanta latte istiyorum," diyorum. "Bandajı sökme zamanı."

"İnatçı kız," diyor gülerek. "Ama seninle gurur duyuyorum. Diğer insanların senin ve bizim hakkımızda ne düşündüğünü umursamayı ne kadar çabuk bırakırsan, o kadar iyi. Zaten konuşacaklar."

Brody arkamızda gülüyor ve Nick omzunun üzerinden ona kötü kötü bakıyor.

"Kapa çeneni."

"Asher haklıydı. Sen ona kölesin."

Nick'in bakışları camı kesebilecek kadar keskin, ama ben gülümsemeyi zor tutuyorum. Eğer bu boyun eğmekse, belki de onu bu haliyle seviyorumdur.

"Tıpkı senin Harper'a olduğu gibi," diyor Nick.

"Oh, bunu hiç inkar etmiyorum. Harp'in ayak bastığı yeri tapıyorum," diyor Brody, Nick bana kapıyı açarken.

Zil çalar ve içeri girer girmez herkes "Jules" der.

Cheers'daki Norm gibi kendimi özel hissediyorum. Bira yerine, lavanta latte içmek ve kasabaya geri adım atmayacağımı ve saklanmayacağımı göstermek için buradayım. Hemen gülümserim.

Kasa doğru ilerlerken, Nick'in tutuşu her zamankinden daha sıkı. Ondaki yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Daireden çıktığımızdan beri gergin ve yanından geçtiğimiz herkese sanki onları dövmeye hazırmış gibi bakıyor.

"Nefes al," diye fısıldıyorum. "Sadece kahve alıyoruz."

İkimiz de sıranın sonuna geçiyoruz ve Brody arkamızda duruyor. Etrafa bakıyorum ve geçen haftaya göre dekorasyonların iki katına çıktığını fark ediyorum. Bunun Blaire'in işi olduğunu hemen anlıyorum. Sonbahar dekorasyonlarını sezon boyunca kutularda bırakmasına imkan yok.

Kasiyere doğru ilerliyoruz ve Blaire gülümseyerek ikimize bir bakıyor.

"Vay canına, siz ikiniz. Tanrım. Aşık olmuşsunuz, *aşkım*."

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Ne?"

"Yüzlerinizdeki ifade. Sizi günlerdir görmedim ve bu sanki ... şişede yıldırım gibi."

Nick sırtarak, "Mmm. Sanırım *kabak baharatlı* latte istiyorum" der.

Ben gülümserim ve dudağımın köşesini ısırırım. "Ben de lavanta latte istiyorum, ekstra şekerli."

Cüzdanını çıkarırken bana bir bakış atar. Kaşlarımı kaldırıp sırtıyorum. Aşk konuşmaları onu rahatsız ediyor.

"Oh, ben de büyük boy sade kahve ve çikolatalı kruvasan istiyorum," diyor Brody arkamızdan. "O ödüyor."

Blaire, beni geçip arkamı görebilmek için vücudunu eğdi. "Oh, merhaba Brody. Burada olduğunu fark etmemiştim. Harper da seninle mi?"

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Evet, Autumn'un düğününde tanıştık. Oh, sonra geçen ay Zane'in partisinde onunla ve Harper'la sohbet ettim. Harper'la nişanlı olduğunu biliyor muydun? Zane'in küçük kız kardeşi."

"Evet," diyorum ona.

Brody gülümsedi. "Harikayım. Teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Harika! Hâlâ bekârim. Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum." Blaire öne eğilir, Nick ile beni sırayla bakar. "Her şey yolunda mı? O tam anlamıyla bir katil."

Nick güldü. "Aynı zamanda çok inatçı ve istediği her şeyi yapıyor. Onun hizmetlerini ben talep etmedim."

"Biliyorsun, seni duyabiliyorum," diyor Brody.

Blaire birkaç düğmeye basar ve Nick ödeme yapmaya çalıştığında başını sallar. "Hesap size ikram."

"Hadi ama," der Nick. "Lütfen ödeme yapmama izin ver." "Hayır," der Blaire.

"Tamam o zaman. Buradaki herkesin kendine bir şeyler ısmarlamasını istiyorum," diyor Nick, sesini yükselterek.

Otuz kişi alkışlar ve birçoğu arkamızda sıraya girer.

"Ne istiyorlarsa verin," diyor Nick, ona bin dolar uzatarak. "Üstü kalsın."

Kadın alaycı bir şekilde, "Ciddi olamazsın," der.

"Kadınımın işini desteklemek istedim," der Nick göz kırparak. "Bu daha da iyi."

İçeceklerimiz hazır olduğunda, Sierra bize uzatır. "Seni çok özledim. Sen dünyadaki en iyi program yapıcı sensin. Geri döndüğünde bir daha asla şikayet etmeyeceğimi bil."

Gülüyorum, çünkü elbette benim tanındığım şey bu: skandal ya da fotoğraflar değil, kimsenin hayatındaki önemli olayları kaçırmamasını sağlayan kız. Eski hayatımın hala var olduğunu hatırlamak bir nebze de olsa rahatlatıcı. Craig'in yaptıklarının beni tanımlamasına izin veremem.

Ona gülümserim. "Döndüğümde beni hafife almayacağın için mutluyum."

O, en genç çalışanlarımızdan biri ve gençliğimi çalışarak geçirdiğimi bildiğim için, her isteğini yerine getirmeye çalışıyorum. Kahretsin, hâlâ da öyle yapıyorum.

"Kesinlikle öyle yapmayacağım," diyor, yazıcı siparişleri yazdırırken. Marianna, diğer çalışanlarımızdan biri, diğer makineyi çalıştırıyor. "Neyse, işime dönmeliyim. Lütfen çabuk dön. Tracy çok sert biridir!"

"Teyzen hakkında böyle konuşma," diyorum ona. "Yakında döneceğim."

Bayan Patrick, birkaç kitap kulübü üyesiyle sohbet ettiği köşe masasından el sallıyor. Tom Valley her zamanki koltuğunda oturuyor, bıyığı mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Her şey normal görünüyor, belki de fazla normal.

Brody kahvesini ve kruvasanını aldıktan sonra, odanın diğer ucundaki pencere kenarındaki boş masaya doğru yol almaya hazırlanıyorum. Ama Nick ile sohbet etmek için ağzımı açtığım anda, kapı zili çalıyor.

Craig.

Ağzım açık kalır.

Tıraş olmamış ve kırıışık giysiler giyiyor. Onu son gördüğümünden beri kilo vermiş ve ifadesinde, kanımı kışın nehir kadar soğutan rahatsız edici bir şey var. Gözleri kan çanağı gibi. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, tehlikeli, sanki bir çingiraklı yılan gibi.

Espresso makinelerinin uğultusu, sohbetler ve fincanların tıkırtıları bir anda kesildi. Sessizlik, gürültüden daha gürültülüydü.

Ben bir şey söylemeden önce Craig bizi fark etti. Nick'in dönüp ona baktığını görünce yüzü öfkeyle değişti.

"Julie." Adımı bir dua ve lanet gibi söylüyor.

"Gitmelisin," diyor Blaire tezgahın arkasından. "Hemen." "Sadece onunla konuşmak istiyorum." Craig bize doğru bir adım atıyor. "Beş dakika. Hepsi bu."

"Sen ihlal ediyorsun bir kararını kararını dedi diyor, telefonu telefonu polis karakolunu arıyor.

"Umurumda değil!" Craig'in sesi çatallanır. "Onun yüzünden her şeyimi kaybettim. İşimi, evimi, itibarımı."

Oda sallanıyor. Nedense, onun zihninde ben hem kötü adam hem de onu kurtarabilecek tek kişiyim.

Öfkem korkumu bastırıyor. Bu kadar yeter. "Şehre döndüğünden beri beni takip ediyorsun. Evime zorla girdin, külotumu çaldın

külotlarımı çaldın ve fotoğraflarımı yok ettin! Sonra özel anlarımızı internete yükledin. Yaptığın şey affedilemez."

"Çünkü seni seviyorum!" diye bağıyor. "Anlamıyor musun? Biz birbirimiz için yaratılmışız. Seninle evlenmek, çocuk sahibi olmak ve bir hayat kurmak istedim..."

"Sen benden ayrıldın! Beni terk ettin! Bunu çarpıtmayacaksın. Seninle evlenirdim Craig. Sen her şeyi mahvettin." Sesimin ne kadar sakın olduğuna şaşıyorum. "Bir yıl önce beni kandırdın. Ben senin acınası metresin Craig. Eskiden öyleydim. Ama artık değilim."

İnsanlar nefeslerini tutuyor.

"Sonra benimle yatarken başka birine evlenme teklif ettin! Artık kendime saygım var ve sen bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Egon bunu kaldıramıyor. *Bitti*. B-İ-T-T-İ! Sarah var. Senin bebeğini taşıyor."

"Hayır, taşımıyor! Bu tamamen saçmalık," diye bağıır. Bir kahve fincanının yere düşüp parçalandığını duyarım. "Onu asla sonsuza kadar istemedim. O sadece bir oyalama aracıydı."

Dükkanında bir hayret dalgası yayılır. Sarah burada bile değil, ama bir şekilde o onu da küçük düşürüyor.

"Lanet olsun," diyor Brody arkamdan.

Craig'in gözleri bana döner. "Benimle geliyorsun. Hemen şimdi."

Sözleri midemi bulandırıyor. Nabzım o kadar hızlanıyor ki boğazımda hissedebiliyorum.

"Hayır, gitmiyorum."

Bana doğru atılır ve her şey çok hızlı olur. Ayakkabılarının parke zeminde çıkardığı ses.

Yüzündeki çarpık ifade. Bana doğru uzanan eli.

Ben uzaklaşmadan Nick oraya varır. Kolu Craig'in göğsüne çarpar ve onu o kadar sert iter ki, Craig masaya doğru sendeler. Craig masayla birlikte yere düşer ve korkudan ödü patladığını anlayabilirim.

"Ona dokunmaya cüret etme." Nick'in sesi hem tehlikeli hem de sakindi, bu ses beni derinden sarsmıştı.

Craig ayağa fırlar ve Brody Nick'in yanına geçer. İkisi kaslı bir duvar oluşturarak Craig'in bana ulaşmasını engeller.

Blaire, benim kahve barına doğru geri çekilmemi dehşetle izler. Gerekirse, arkadaki acil çıkış kapısına koşar ve polis karakoluna ulaşana kadar durmam. Craig'in gözlerindeki bakış, kabusların malzemesidir.

Ama bunu yapmak zorunda kalmadan önce, müşteriler ayağa kalkar. Genelde bıyığını cilalayan ve kendine saklanan Tom Valley, kavga etmeye hazır gibi yumruklarını sıkarak sandalyesinden kalkar. Bayan Patrick, bıçaktan daha keskin bir bakışla onun yanına geçer. Arkasında, biber gazlarını hazırlayan diğer Peri Anneler vardır. Müşteriler tek tek alanı doldurur ve insan kalkanı görevi görürler.

"Seni buradan götüreceğim Julie! Onları bir daha asla görmeyeceksin!" Craig tehdit eder ve kendini kurtarır.

Bana ulaşmaya kararlıdır, ama bunu yapamadan Brody onu yakasından yakalar. Korkutucu derecede kolay bir hareketle Craig'i yerden kaldırır ve odanın diğer ucuna fırlatır. Craig bir sandalyeye çarparak köşeye sıkışmış bir fare gibi yerde debelenirken, dükkanda bir çığlık dalgası yayılır. İlk kez gözlerinde korku görürüm.

Birkaç saniye sonra ayağa kalkar ve tekrar bana saldırmaya çalışır, ama bazı müşteriler onu kollarından yakalar ve yere yatırır. Ortam kaosa döner ve siren sesleri duyulur. Sirenler Main Street'te çalar ve giderek yaklaşır, sonunda kulakları sağır edecek kadar yüksek ses çıkarır.

İki üniformalı polis memuru içeri girerken kapının üzerindeki zil çınlar. Rahatlama hissi beni o kadar hızlı sarar ki dizlerim neredeyse bükülür. Craig'i gözaltına alırlar, müşterilerim onu adeta teslim ederler. Craig direnmeye başlar, ama onu çok çabuk kelepçelerler.

"Sen asla yeterli olmayacaksın Julie! O seni asla sevmeyecek!" diye bağırır, polisler onu dükkandan dışarı sürüklerken. "Asla!"

Onun sözleri etkisiz kalır. Bir kez olsun, kırılan ben değilim. O kırılıyor.

Polisler onu dükkandan sürükleyerek çıkarırlar, Blaire'in kısılmış gözlerinin önünden, kitap kulübü kadınlarının önünden geçerler, kadınlar büyü yapar gibi fısıldayarak dedikodu yaparlar. Dükkandaki herkesin gözü Craig'in üzerindedir ve hiçbiri ona sempati duymaz.

Kapı arkalarından gürültüyle kapanır. Craig, onu otoparkta sürüklerken direnir.

Bir an için, espresso makinesinin tıslaması ve kulaklarımda çınlayan nabzım dışında her şey sessiz.

Nick bana döner, elleriyle yüzümü kavrar. Gözleri, sanki beni her santimini kataloglar gibi gözlerimi arar. "İyi misin?"

Titrek bir nefes veriyorum. Craig'in ailemin işinde bunu yapmaya çalıştığına inanamıyorum. "Şimdi iyiyim."

Arkadan alkışlar başlar, önce tereddütlü, sonra daha yüksek sesle. Blaire, bir kaşığı zafer çanı gibi bir bardağa vurur. Biri tezahürat yapar, bir başkası ıslık çalar. Sesler üzerime çökerek, kafamdaki Craig'in tehditlerini bastırır. Kutlama yapıyorlar.

Nick beni göğsüne çekiyor. "Bitti," diyor.

"Teşekkürler. Hepinize çok teşekkür ederim," diye bana bakan müşterilere sesleniyorum.

"Buradan gitmeliyiz," diyor Brody Nick'e.

"Haklısın," diye mırıldanır Nick, beni odadan geçirip dışarıya çıkarır.

Soğuk Ekim rüzgarı ve güneş ışığı yanaklarımda hoş bir his bırakıyor. Polis arabaları Main Street'in ortasına park etmiş, trafik sıkışıklığına neden oluyor ve kaldırımlar olan biteni izleyen insanlarla dolu. Craig arabadan bağırırken ben çok utaniyorum.

Kameraların flaşlarını görüyorum ve cep telefonlarının havaya kaldırıldığını fark ediyorum, ama onları görmezden geliyorum. Kaldırımda koşarak turistlerin arasına karışıyoruz. Benim daireme doğru yürürken alkışlar hala kulaklarımda yankılanıyor. Bacaklarım titriyor ve Nick hemen beni destekliyor.

"İyi misin?" diye kulağıma sessizce soruyor. Sersemlemiş bir şekilde başımı sallıyorum. "İyileşeceğim."

"Ona karşı çıktın," diyor Nick.

"Rahatlayacağımı sanmıştım," diye fısıldıyorum. "Ama boşluk hissediyorum. Sanki aylardır nefesimi tutuyormuşum da ciğerlerim hala nasıl nefes vereceğini bilmiyormuş gibi."

Nick parmaklarını benimkilerin arasına geçirir. "Bu normal. Tecavüze uğradıktan sonra yaşanan bir travma tepkisi. Şu anda hiçbir şey hissetmesen bile, duygularının geçerli olduğunu bil." Elimi kaldırır,

"Ama bitti artık, Jules. Senin için ülkenin en iyi avukatını tutacağım. Artık sana zarar veremez ve vermeyecek. Bundan emin ol."

O beni izlerken, sözlerini içime sindiriyorum. Gözlerine baktığımda, ifadesinde bir şey yok, sanki sadece bakışlarıyla beni ayakta tutuyor.

"Bu konuşmayı içeride yapalım," derim ve kapının kilidini açarım.

Arkamıza bakıyorum ve Brody'nin ortalıkta olmadığını fark ediyorum. Hayalet gibi.

Nick gülümser. "Kutlayalım mı?"

"Aklında ne var?" diye soruyorum, kapı kolunu çevirirken.

Nick gülümsedi, gözlerinde midemi bulandıran bir şey vardı. "Göreceksin."

Dört gün. Julie, Craig'e karşı çıktıktan ve polisler onu kelepçeleyerek Cozy Coffee'den dışarı çıkardıktan bu yana dört gün geçti. Kasaba halkı, sanki bir ejderhayı öldürmüş gibi onu alkışlayalı doksan altı saat oldu. Bir bakıma, öyle de yaptı.

Craig tutuklandığından beri, Julie gerçekten uyuyup dinlenebildi. Bu bir rahatlama.

Bu sabah uyandığımda, en son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyorum. Damarlarımda adrenalin yok. Bir sonraki felaketi bekleme stresi yok. Sadece huzur var.

Julie, dudaklarımı alnına değdirdiğimde kıpırdanıyor. "Günaydın," diyor, sesi uykudan dolayı boğuk.

"Günaydın güzelim," diye fısıldadım, sabahın büyüsunü bozmak istemedim.

Eli karnımın üzerinde kayıyor. "Unutma, yarınki parti için Hollow Manor'da çok sayıda balkabağı oyacağız."

Sesi heyecanlı geliyor.

Gülümsüyorum. "Uyandığında aklında olan bu mu?"

"Tabii ki," der, sanki başka bir cevap yokmuş gibi dirseğiyle kendini destekler. "Yılın *en sevdiğim* zamanı."

Onu öpmek için kendime doğru çekerim. "Seni geride bırakmama hazır mısın?"

Omzumu öper. "Oh, deneyebilirsin."

Onu yavaşça öpüyorum. Dudaklarıma gülümsüyor. Bu anı aceleye getirmiyoruz; bu, huzurun getirdiği bir lüks.

Bir saat sonra, Hollow Manor'dayız, gotik malikanenin arka verandasına doğru ilerliyoruz. Sonbahar, Hollow Manor'un arka bahçesin pumpkin battleground. Fifty pumpkins—no

abartısız—turuncu bir ordu gibi sıralar halinde duruyor, etrafları alet kutuları ve tohum kaseleriyle çevrili. Pille çalışan mumlar kutularda bekliyor.

Autumn, başındaki yüksek at kuyruğunu düzeltir ve ardından mevsimlik bir general gibi siyah kedi desenli önlüğünü düzeltir.

"Hepsini oyacak mıyız?" diye sorar Julie.

Çok fazla gibi görünüyor.

"Oh, evet," diyor Autumn. "Kaldırımın parlayıp her misafiri karşılamasını istiyorum. Oh, lütfen tohumları saklayın. Partiden önce onları kavurmak istiyorum."

Julie, sanki bir yarış atı seçiyormuş gibi avucunu bir dizi kabak üzerinde gezdirir. "Bu benim." Sonra, çok talihsiz, siğillerle kaplı bir balkabağına doğru yönelir. "Onu da istiyorum."

"Kesinlikle olmaz," diyorum. "Trol kabağı benim."

"Mülkiyet hakkının dokuz onda dokuzu kanundur," der ve onu piknik masasının kendi tarafına çekmeye başlar.

Zane, elma şarabı, tarçınlı çörekler ve bir kase şekerli mısır içeren bir tepsi ile ortaya çıkar ve bunları avuç avuç yemiyormuş gibi davranır.

"Bu sabah Blaire'i gördüm. Merkür'ün artık gerilemede olmadığını söyledi," diye duyurur.

Julie burun kıvrır. "Bunu bilmek çok iyi. Aslında mükemmel bir zamanlama. O da geliyor mu?"

"Annesiyle antika alışverişine gideceğini söyledi." "Oh, iyi!" diyor Julie.

Bir oyma bıçağını kılıç gibi kaldırırım. "Hazır mısın?"

Julie de bir tane alır. "Oh, evet. Alçakgönüllü olmaya hazırlan."

Birbirimizin karşısında çalışıyoruz. Kapağın ilk dilimi, balkabağının tatlı, topraksı kokusunu serbest bırakıyor. Julie, hayatımın geri kalanında duymak istediğim en iyi on ses arasına koyduğum memnuniyet dolu bir iç çekişi bırakıyor. Markerle tasarımını çiziyor ve konsantre bir şekilde yanağının içini çiğniyor.

Oyma yapmaktan çok ona bakıyorum.

"Kendi kabaklarına bak, Banks," diyor başını kaldırmadan. "Aman

Tanrım. Elimde değil. Sen çok güzelsin."

Bana bir avuç dolusu kabak içini fırlatıyor. Ben de gülerek ona geri fırlatıyorum.

Sanki Cenevre Sözleşmelerini ihlal etmişim gibi nefesini keser ve sweatshirt'ümün üzerine bir kepçeyle karşılık verir. Masasının yanına giderek aramızdaki mesafeyi kapatırım.

"Haksızlık," diyorum.

"Adil oyun," diye karşılık veriyor. "Sen başlattın."

Onu kendime doğru çekiyorum, kaşık masaya düşüyor ve avuçları omuzlarıma kayıyor. Öpücük şakacı bir şekilde başlıyor ve başka bir yere gidiyor. Parmakları gömleğime kıvrılıyor ve dünya yok oluyor. Ağzındaki elma şarabının tadını alıyorum ve yumuşak, mutlu iç çekişini duyuyorum.

Biri öksürüyor.

Zane.

"Autumn'un dikkatinin dağıldığını görmesine izin verme," diyor. "Özellikle de üçgen gözün ortasında."

Julie yüzünü göğsüme gömerek gülüyor.

"O haklı," diyorum ona, saçlarını kulağının arkasına iterek.

"Görünüşe göre Autumn bu işi çok ciddiye alıyor."

"Duydum!" diyor Autumn, ağaçlara asmak için hayalet süslemeleri taşıyarak. Evin yanındaki büyük, bakımlı tarlanın köşesinde, bir sahne ve bir hayaletli ev inşa ediliyor.

"Bu partiye kaç kişi katılacak?" diye soruyorum. "İki yüz, ama herkes cevap vermedi."

"Vay canına," diye fısıldadım. "Yani hepiniz takıntılı mısınız?" "Evet," dediler üçü birden.

Julie'nin karşısına oturuyorum, o yaratıcı bir şey oyuyor.

"Orada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Yakında göreceksin," diyor.

Julie kabaklarına odaklanmışken, kaldırımda lastik sesleri duyuyorum. Bir Jaguar.

Yukarı bakıp inlerim. "Kim o?"

Zane bıçağından gözlerini bile ayırmıyor. "Patterson."

"Patterson? Neden?" diye soruyorum, o da sanki kabak içleriyle dolu bir verandadan geçmek yerine milyar dolarlık bir hokey sözleşmesi müzakere edecekmiş gibi şık siyah bir sedandan iniyor.

"Onu yarınki partiye davet ettim," diyor Autumn.

Patterson verandayı ve kabakları inceler, sonra Julie'ye bakar.

"Oh, kahretsin, ikiniz kabak oyuyorsunuz. Onun şampiyon olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Julie ona bakarak sırtıttı. "Biliyorum. Onu yeneceğim. Her neyse, seni tekrar görmek güzel. Sezon nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Cadılar Bayramı'ndan sonraki sabah ayrılacağım, bu yüzden burada çok uzun kalmayacağım."

"Tasadüf," der Julie. "Nick de öyle."

Patterson güneş gözlüklerini başının üstüne kaydırır. "Vay canına. Düşündüğümünden daha kötüymüş." Başını bana doğru eğirir.

"Ne?" Julie oyma işine ara verir.

Patterson kahkaha atar, sonra Nick'e döner. "Ne zaman oyun oynamayı bırakıp şehre asla dönmeyeceğini itiraf etmeyi planlıyorsun?"

Julie bana bakar, ama ben gözlerimi Patterson'dan ayırmam.

"1 Kasım'da geri döneceğim," diye onaylarım. "2 Kasım'da kaçıramayacağım üç aylık yatırımcı balosu var."

Patterson sırtarak, "Peki şehirde ne kadar kalacaksın?" diye sordu. Julie kaşlarını kaldırdı ve ben onun aklından geçenleri okuyabilmeyi diledim.

"Kahretsin. Bana kaç soru sormayı planlıyorsun?" diye ters bir cevap veririm.

diyorum.

Autumn yanımızdan geçer. "Patterson, buradasın. Mükemmel zamanlama!

Boyuna ihtiyacım var. Onların oyma işini bölme. Bitirmeleri gereken elli kabak var ve çardakta ışık zincirlerini asmak için yardıma ihtiyacım var, lütfen."

Ona bir bakış attı. "Merdivene çıkmayacağım. En son ihtiyacım olan şey yaralanmak."

"Bu bir basamak taburesi. Bebek gibi davranmayı bırak," der ve tabureyi onun ellerine tutuşturur. "Yardım edeceksin. Hadi."

Julie gülmemek için dudaklarını sıkıştırır.

"Çok otoriterisin," diyor Patterson ona, ama Autumn'u takip ediyor. "Hiç bilmiyorsun," diyor Zane gülerek.

Masa, kapakların ve posaların savaş alanı haline gelene kadar oyuyoruz.

Zane tohumları toplarken, Autumn 2000'lerin nostaljik şarkılarından oluşan bir çalma listesi açar ve Julie oyarken omuzlarını sallamaya başlar. Onun beni bozmadığını iddia etmeye çalışırım ama başaramam. Güneş dağın arkasına kaymaya başladığında, son kabaklarımızı da bitiririz.

"Tamam, ben yüzler oyduğum," diyor Zane, kabaklarımızı inceleyerek. "Siz iki pislik sanatçı olmaya karar verdiniz."

"Açıklamaya hazır mısınız?" diye soruyorum Julie'ye.

"Evet. Onları her iki tarafa da dizmeliyiz."

Autumn bize gelir. "Sahte mumları yakacağım ve hepsi yandığında size başparmağımı kaldıracağım, anladınız mı?"

Onun dediğini yaparken, kaldırımın sonunda durup başımızı sallıyoruz. Zane ve Patterson verandadaki mumları yakıyor.

"Hazırsınız," diye bağırır Autumn, Zane ve Patterson içeri girerken, beni ve Julie'yi baş başa bırakarak.

"Bu, beklediğim an," diyorum.

Elini tutuyorum ve ikimiz kaldırımda yürüyoruz.

Yumuşak ışık üzerimize düşer ve bir an için, buraya kabaklar için geldiğimizi unuturum.

Sonundan başlıyoruz ve onun yirmi balkabağının hepsine bir yıldızlar denizi oyduğunu fark ediyorum. Yüzlerce yıldız var, bir takımyıldızı haritası gibi özenle oyulmuş. En sonunda, pencerede öpüşen bir çift oyulmuş.

"Vay canına," diyorum. "Bu biz miyiz?" "Evet," diye itiraf ediyor.

"Bu inanılmaz, Jules." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Çok mütevazı oldun. Ben buna layık değilim."

Julie omzuyla bana hafifçe vurur, gözleri hala kabaklardaki takımyıldızlar gibi parıldamaktadır. "Tamam, şampiyon. Bakalım efsane beklentileri karşılayacak mı. Seninkini göster bana."

İlk birkaç balkabağı elma ağacı. Dalları o kadar ince oyulmuş ki, ışık damarları gibi birbirine bağlanmış, minik elmalar fenerler gibi sallanıyor. Julie dudaklarını aralıyor ve yaklaşıyor.

"Meyve bahçesi," diye mırıldanır, battaniyenin üzerinde uzanan bir çifti görerek. "Seninle orada olmak çok özeldi," derim.

İlerliyoruz ve bir sonraki setin ışığı yüzüne düşüyor. Bu, şehir merkezindeki Cozy Coffee binası ve ardından bir kahve barı. Doğruyu bulmak için neredeyse aklımı kaçıracaktım. Sonuncusu ise buharlı bir kahve fincanı. Buhar desenleri o kadar narin ki, neredeyse dantele benziyorlar.

Onun kahkahası sessizliği bozar. "Vay canına."

"Kazandım mı?" boğazım düğümlenmiş olsa da alaycı bir şekilde soruyorum. Julie'nin yüzü yumuşuyor. "Nick... bunlar..."

Cümlesini tamamlamadı ama gözlerinden anladım.

Sonrakiler ise bizim hakkımızdaki görüşüm. Birbirine kenetlenmiş iki el, her çizgi özenle yapılmış, gölgeler onları canlı gösteriyor. Düşen yaprakların altında silüetleri görünen bir çift, vücutları birbirine yakın.

Son birkaç resme bakarken nefesi kesildi.

İlki parıldayan bir güneş, her ışını jilet keskinliğinde oyulmuş. Yanında, cesur şekiller ve kusurlu yıldızlarla dolu yıldızlı bir gece gökyüzü. Kabaktan çıkmış gibi parlıyorlar.

Sonuncusu ise kalp silüetinde öpüşen bir çift. Oymak beni neredeyse mahvedecekti çünkü sanki kalbimi sergiliyormuşum gibi hissettim. Biziz.

Julie balkabaklarını inceledi.

Elini ağzına götürdü. Sesi fısıltı gibiydi, ama yine de nefesimi kesti. "Aşk hikayemizi oyduğun."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Sana baktığımda gördüğüm şeyi senin de görmeni istedim."

Eli düşer ve ben nefes almaya fırsat bulamadan, üzerime atlar — parmakları gömleğimi kavrar, beni aşağı çeker. Dudakları benimkilerle yumuşak ama aynı zamanda çaresiz bir güçle buluşur.

Bu, kelimelerin yetersiz kaldığı zaman iki insanın paylaştığı bir öpücük. Sanki ben onun havasıymışım ve o da bu anı uzun zamandır bekliyormuş gibi.

Ellerimi beline kaydırıyorum, kabakların ışığı üzerimize düşene kadar onu kendime çekiyorum. Dudakları benimkine değiyor ve elma şarabı, tatlılık ve Julie'nin tadını alıyorum. Saçları yanağıma değiyor ve nefesini bana üflüyor. Bu, farkında olmadan o kabaklara oyduğum ses.

Bir an için, dağ havasında soğukluk yok ve başka hiçbir şey yok. Sadece o, biz ve beni öpüşme şekli var, sanki tutunduğumuz tüm duvarlar yıkılmış gibi.

Ayrıldığımızda, alnı alnıma yaslanır ve nefesi düzensizdir. Titreyen balkabaklarının ışığında, yüzündeki bu ifadeyi korumak için bin tane daha oyacağımı biliyorum.

Autumn'un kontrol listesindeki her maddeyi tamamlamasına yardım ettikten sonra, daireye geri dönüyoruz. Julie duş alıp bol bir kazak giyerken, ben çay yapıyorum. Rahatça birbirimizin etrafında dolaşıyoruz.

"Bu gece mektuplarımızı yazalım diye düşündüm," diyor ve bir yığın kağıt ile ortaokul kalem çantasına ait gibi görünen bir avuç jel kalem bırakıyor.

Mutfak masasında karşısına oturuyorum. "Harika bir fikir."

Parlak turuncu bir kalem seçer ve parmakları arasında çevirir. Ben sade siyah bir kalem alırım. Doğru hissettiriyor. O renkler, yıldız tozu ve takımyıldızlar. Ben ise düz çizgilerim. Bu yüzden o beni daha iyi bir adam yapıyor.

Önümdeki sayfa boş. Basın toplantılarında, sözleşmelerde, müzakerelerde ne söyleyeceğini tam olarak bilen biri olarak, ilk kez elim hızlıca hareket etmiyor.

Seni seviyorum yazmak istiyorum. Üç basit ama açık sözcük. Bu çok fazla ve yetersiz, bu yüzden daha küçük bir şeyden başlıyorum. Onun kahkahasını ve sabah ışığında nasıl görüldüğünü yazıyorum. Sesi titrese bile onun korkusuzluğunu ne kadar takdir ettiğimi yazıyorum.

Yukarı bakıyorum. Julie sayfasına eğilmiş, saçları yüzüne düşmüş, kalemi havada duruyor ama hareket etmiyor. Düşüncelere daldığında yaptığı gibi yanağının içini ısıyor.

"Takıldın mı?" diye soruyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, sonra tekrar sayfaya dönüyor. "Hayır. Sadece söylemem gereken her şey için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum."

"Aynı," diye itiraf ediyorum.

Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Hayatıma tekrar girdiğinde, kafamdaki gürültü nasıl sustuğunu. Bunu hak etmek için çok geç kaldığımı düşündüğümü ve onun hiç çaba sarf etmeden yanıldığımı kanıtladığını. Yıllardır kendimi ikna ettiğim, sahip olamayacağım şeyleri ona nasıl istediğimi. Ama her düşünce çok ağır geliyor.

Siktir et, diyorum.

Kalemi hareket ettiriyorum ve sayfa dolana kadar durmuyorum, sonra sayfayı çeviriyorum. Kalbimi dökünce göğsüm hem hafifliyor hem de ağırlaşıyor. Üç kez okuduktan sonra sayfayı katlıyorum.

Julie masanın üzerinden bana turuncu bir zarf uzatır, ben de mektubumu zarfın içine koyar ve üzerine onun adını yazarım. O da aynısını yapar.

Neredeyse masum görünen iki şenlikli zarfa bakıyoruz. Bunlar, bir kıvılcım bekleyen dinamit çubukları da olabilir.

Onun cevabını bilmiyorum, ama kalbimde bizim için bir gelecek olduğuna inanıyorum.

Craig ile olanlardan sonra, arkadaş olarak kalmamızın daha iyi olacağına karar verme ihtimali var. Bu olasılığı göz ardı etmedim.

Eğer öyle olursa, en azından kalbimi ortaya koyduğum için benim hakkımdaki gerçeği bilecektir.

O nefesini verir. "Ne olursa olsun, seninle geçirdiğim her anı sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri beni rahatlatmalı, ama "ne olursa olsun" demesi göğsümü sıkıştırıyor. Bunun bir son gibi gelmesinden nefret ediyorum.

"Evet, tatlım. Ne olursa olsun, arkadaş kalacağız." Ona ilk kurallarımızı hatırlatırım.

Ardından gelen sessizlik, beklentiyle doludur.

Onun zarfına uzanıp, bir saniye bile beklemeden açmayı düşünüyorum. Ama yapmıyorum. Sabırsız bir şekilde sabırlı olacağım.

Julie yanımdaki koltuğa geçer ve kollarını bana dolandır.

.

Başını geriye doğru eğiyor. "İyi misin?"

Saçlarını öpüyorum, kokusunu içime çekiyorum. "Evet. Sadece yarını düşünüyorum."

Kırmızı saçlı, süveter giyen biriyle hayal ettiğim gelecek, şimdiden evim gibi geliyor. Onunla olmak, kendimi kaybedebileceğim bir düşünce.

"Biliyor musun, sonbaharımı başka biriyle geçirmeyi hayal edemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Çenemi öper. "Duygusal olma." "Oh, sen bekle de gör."

Birkaç dakika sonra kalkıp yatak odasına geçiyoruz. Yatağa girip birbirimize sarılarak tavana bakıyoruz.

Sonunda, birbirimizi bırakmaktan korkar gibi birbirimize sarılmış olarak, saat iki civarında uykuya dalıyoruz.

Yarın, itiraflarımızın yazılı olduğu zarfları açacağız.

Yarın, ne olursa olsun, her şey değişecek.

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, yanımdaki boşluktu. Elimi yatağın üzerinde gezdirdim ve soğuk çarşafları hissettim.

Nick gitmiş.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve panik boğazımı sıkar. Bugün son günümüz.

Cadılar Bayramı.

Sahte ilişkimizin ve flörtümüzün son günü. Umarım bu son olmaz.

Çok hızlı bir şekilde oturur, odayı tararım, sanki o sadece banyoda gibi, ama ayakkabıları ve ceketini yok; havada her zaman kalan kolonyasının kokusu bile zayıf.

Asher'in bir ay önce uyardığı gibi, terk edildiğime kendimi ikna etmek benim için çok kolay. Nick'in hiçbir uyarı yapmadan gideceğini söylemişti.

Tam kendimi çöküntüye hazırlarken, yatak başı lambasının yanında, üzerinde onun zarif el yazısıyla benim adımın yazılı olduğu katlanmış bir not görüyorum.

Endişeli parmaklarımla notu açtım.

Julie,

Bugün bazı işlerim vardı. Akşam partide görüşürüz. Bu arada, şehirdeki Cozy Spa seni bekliyor. Masaj, yüz bakımı, her şey dahil. Ben ısmarlıyorum. Tartışmaya gerek yok.

Güzel bir gün geçir, tatlım.

Nick

RAHATLAMA beni o kadar güçlü bir şekilde sarstı ki gözlerim yanmaya başladı.

O temelli gitmedi. Ama yine de, onun bunu yapmasının acısı kaybolmuyor. Bu son tarih beni endişeli ve paranoyak hale getirdi. Ve o zarfları açtığımızda, aramızdaki her şeyin iyi ya da kötü yönde değişeceğini biliyorum. Ya birlikte atlayacağız ya da ayrılacağız. Bu kadar basit.

Onun kararını saygıyla karşılayacağım, ama kendimi tüm olasılıklara hazırlamaya çalışıyorum.

Bu kadar çok şeyi paylaştıktan sonra ayrı yollara gitme düşüncesi beni sarsıyor. Onunla bu sınırı aşmak bir riskti, ama ben bu riski almaya hazırdım. Umarım bu beni incitmez.

Eğer incitirse, sonsuza kadar erkeklerden uzak duracağım.

Duş aldıktan ve bir kase Cinnamon Toast Crunch yedikten sonra, anahtarlarımı alıp spaya gidiyorum. İçerisi lavanta ve okaliptüs kokuyor. Köşede çalan yumuşak müzik ve damlayan su sesi sakinleştirici. Vardığım anda, bir odaya götürülüyorum ve masaya yüzüstü uzanıyorum. Sırtımın alt kısmına sıcak bir battaniye örtülüyor ve en son ne zaman bu kadar rahatladığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Nick bunu yaptı çünkü gergin olduğumu ve buna ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Masöz avuç içlerini omuzlarıma bastırarak Craig'in dönüşünden beri taşıdığım gerginliği gidermeye çalışıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve sakin okyanus sesleri yerine Nick'in gerçek kahkahasını hayal ediyorum. Buraya geldiği ilk gün Cozy Coffee'ye girip kendinden emin bir şekilde beni akşam yemeğine davet ettiğini düşünüyorum. Erkek arkadaşım gibi davranırken bana attığı sevimli gülümsemeyi unutmam imkansız.

Sert baskı kollarımdan aşağı doğru ilerliyor. Aklım Hollow Manor'da birlikte geçirdiğimiz gecelere gidiyor. Güneş ışığı ağaç dallarının arasından süzülürken, elma bahçesindeki battaniyenin üzerinde beni nasıl öptüğünü. Hırsızlık olayından sonra beni sıkıca kucaklayışını, sanki kimse bana dokunmasın diye tüm dünyayı yakacakmış gibi çenesini sıkışını.

Masöz başparmaklarıyla belimin alt kısmını dairesel hareketlerle ovuşturuyor ve vücudum masaya daha da batıyor. Nick'in ellerini üzerimde hissediyorum. Range Rover'da bacaklarımı onun üzerine atıp başlangıçta onu kızdırdığımda beni nasıl tuttuğunu. Ya da Peri Anne'ler dairemnden ayrıldıktan sonra beni kendine çekip tatlı sözler fısıldadığını.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Başka biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum. Nick, kaosun ortasında bile benim her şeyimdi ve bunun sona ermesine henüz hazır değilim. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar, Craig ile olan dramayı, çıplak fotoğraf skandalını veya kasabadaki dedikoduları gölgede bırakıyor. Boşalmadan hemen önce çıkardığı seksi inlemeleri düşünüyorum. Ve bana tatlım diye seslendiğini, sanki bu kelime benim için icat edilmiş gibi.

Masaj bacaklarıma geçiyor, gerginliği gideriyor ve ben de dün gece oyulmuş balkabaklarımızı ortaya çıkardıktan sonra öpüştüğümüz anı tekrar yaşıyorum. Aşk hikayemizi oyduğu mum ışıklı kabaklar bizi çevreliyor, sanki paylaştığımız şeyin sahte olmadığını kanıtlar gibi.

Sahte. Bunun olması gereken şey buydu.

Gözlerim yanıyor ve dudağımın içini ısıyorum. Bu gece, yazdıklarımız ve o zarflara koyduklarımız geleceğimizi belirleyecek. Bu ya güzel, geçici bir Ekim olacak ya da yapraklar döküldükten sonra onu uzun süre yanımda tutma fırsatı olacak.

Masöz şakaklarıma nazikçe bastırıyor ve ben nefes almaya zorluyorum kendimi. Rahatlamam ve kendimi bırakmam lazım, ama kalbim sürekli ona dair düşüncelere yöneliyor. Ben... ona aşığım. Bu farkındalık beni parçalıyor. Ve o da aynı şeyi hissetmezse, mahvolacağım.

Masaj bittiğinde, vücudumdaki tüm düğümler çözülmüş gibi, kendimi bitkin hissediyorum.

Yüz bakımından sonra, bakım sonrası talimatları veriliyor. Ekim ayının serin havasının tadını çıkarırken vücudum spagetti gibi gevşemiş durumda. Tek düşünebildiğim Nick. Bana dokunan elleri ve sesi.

Eve vardığımda, ona olan ihtiyacım çok fazla.

Giysilerimi çıkarıp duşa giriyorum. Sıcak su sırtımdan aşağı akıyor, buhar yükseliyor, ama bu yetmiyor. Cildim...

çok sıkı hissediyorum, henüz söyleyemediğim onca şey yüzünden bedenim huzursuz. Gözlerimi kapatıyorum ve onu görüyorum — bana inatçı dediğinde ağzının yukarı doğru kıvrılması, ben karşı çıktığımda bakışlarındaki sıcaklık. Elim aşağıya doğru kayıyor, parmaklarım klitorisime dokunduğunda nefesim kesiliyor. Onun olduğunu hayal ediyorum. Elleri. Ağız. Ben titreyene kadar acele etmeden, adını haykırarak...

adını haykırıncaya kadar acele etmeden.

Gerilim arttıkça, kaygan fayanslara avucumu dayıyorum, aklımda sadece Nick var.

Beni tutan o. İçime giren o. Bana hiçbir yere gitmeyeceğine dair söz veren o.

Vücudum parçalanıyor, bir sıcaklık dalgası ve rahatlama hissi beni buharın içinde onun adını haykırmaya itiyor. Duvara yaslanıyorum, nefes nefese, orgazm beni ele geçirirken dizlerim neredeyse tutmuyor. Su, beni korkutan gerçek dışında her şeyi yıkıyor.

Onu sadece istemiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

Sonunda dışarı çıktığımda, kendimi bir havluya sarar ve aynada yansıمامı görürüm. Yanaklarım kızarmış, gözlerim parlıyor. Canlı, aşık ve geceyi fethetmeye hazır görünüyorum. Kendime, gece yarısı ne olursa olsun, hayatta kalacağımı söylüyorum.

Kurulanıp kostümü giyiyorum. Elim altın süslemeli turkuaz kumaşın üzerinde kayıyor ve kendimi olduğumdan daha cesur hissediyorum. Jasmine'i seçtim çünkü Nick bana yepyeni bir dünya gösterdi. Başka seçeneğim yoktu.

Koyu renkli peruğu taçla düzeltmeyi bitirdiğimde, Blaire dışarıda kornaya basıyor. Asla kapıya gelmez. Her zamanki gibi, arka arkaya üç kez hızlıca kornaya basıyor.

Mücevherli sandaletlerim verandanın basamaklarında tıklıyor. Yolcu koltuğuna otururken, adaçayı ve tarçın kokusu ve her zaman kullandığı tütsü kokusu burnuma geliyor.

"Büyü mü yaptın?" diye soruyorum.

"Belki," diye itiraf ediyor, ben kemerimi takarken garaj yolundan geri çıkıyor. "Neden yüzünde o yaramaz ifade var, söyle bana."

"Sebebi yok," diye cevap veriyorum, ama midem düğümleniyor.

Yola çıktığımızda, kasaba turuncu ışıklar ve saman balyalarıyla gözümüzün önünden geçiyor, kostümlü çocuklar açık tarlalarda koşuşturuyor. Blaire parmaklarını direksiyona vuruyor, radyosunda çalan ürkütücü şarkı listesi eşliğinde yüzükleri tıkırdamaya başlıyor. Bana yan gözle bakıyor.

"Şey," diyor rahat bir şekilde, "Jeep'e binmeden önce günlük kartını çektim."

Ona bakarım. "Öyle mi? Ee?"

Sırıttıyor. "Ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Aslında, evet." Sesim istediğimden daha titriyor. Sırıttışı genişliyor. "Aşıklar."

Kelimeler kafamda yankılanırken kalbim hızla atmaya başlıyor. Aşıklar. *Sonunda*.

Blaire, Skyline Drive'dan Hollow Manor'a doğru dönüyor ve radyoda çalan şarkıya eşlik ediyor.

"Tamam, dökül bakalım. Kafanın içinde neler dönüyor?"

Çünkü hasta olmak üzereymiş gibi görünüyorsun."

Ben gülerek cevap verdim. "Bu gece o gece."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

Nefes verdim. "Nick ve benim bu gece ayrılacağımıza mı yoksa çift olarak devam edeceğimize mi karar vermek için. Artık oyun yok. Bu, ilişkimize verdiğimiz son tarihi."

"Anlıyorum."

Başımı salladım. "Gece yarısı her şey değişecek." Blaire alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu çok heyecanlı. Çok şiirsel."

"Neden?" Ona baktım ve onun falcı kostümü giydiğini fark ettim. "Eski bir efsaneye göre, sevgililer ilk dünyalar arasındaki perde inceldiğinde, sevgililerin itirafları hakkında eski bir efsane vardır. Ay ışığı altında gerçek duygularını söylemeye cesaret eden her çift, birbirine bağlanacaktır. *Sonsuza kadar*. Mum mumunda mühürlenmiş bir kadere benzetilebilir."

Gözlerimi devirdim. "Birbirimize bağlı mıyız? Bu uydurma bir şey." Blaire şeytan gibi sırıttı. "Belki. Ama göreceğiz."

Beni güldürüyor. Bu, onun her zaman yapabildiği bir şey yapabildiği bir şey.

"Endişelenecek bir şey yok Jules," diyor daha nazik bir sesle.

"O adam seni terk etti. Herkes bunu görüyor. Sana sanki

seni geçmişin, bugünün ve geleceğinmişsin gibi bakıyor."

"O zaman neden hala onun gidebileceğini düşünüyorum?" Boğazım sıkışır ve pencereden dışarıya, saman balyaları ve sahte örümcek ağlarıyla süslenmiş verandaların bulanık görüntüsüne bakarım.

"nk sen aşıksın." diyor. "Aşık olmak yoğun bir duygudur, ilişkide bir sonraki adıma geçmek, güvenlik ağı olmadan atlamak gibidir. Nick'in zaten aşağıda kollarını açmış, seni yakalamak için beklediğini fark etmediğini düşünüyorum."

Ona dönüyorum. "Buna inanıyor musun?"

"Evet." Blaire sırtıyor. "Doğru kişi olduğunda, her şey kolaydır. Ve eğer şans eseri, o bu işi mahvederse, gitmeden önce lastiklerini keseriz. Hatta Autumn'dan parlak yapıştırıcı yapmama yardım etmesini isterim."

şaşkın bir kahkaha patlar içimden. "Parıltılı yapıştırıcı mı?"

"Evet. Bir erkeğin egosunu, kaputuna parlak harflerle '*YOU SUCK*' (*Berbatsın*) yazılmış bir araba sürmekten daha fazla mahveden bir şey yoktur. Yıkandığında, boyası da soyuluyor."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Ama beni desteklediğin için teşekkürler."

O gülümser. "Açıkçası, o senin, Jules. Bundan hiç şüphem yok, özellikle de kardeşi ile konuştuktan sonra."

"Asher'la mı konuştun?" diye soruyorum.

"Evet, Zane'in doğum günü partisinde keşif yaptım. Nick hakkında birçok soru sordum ve bir sürü şey öğrendim."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmeden bu ilişkiyi onaylamamın imkanı yoktu. Temel olarak, o sana aşık olan yeşil bayraklı bir adam," diye onaylar.

"Teşekkür ederim," diyorum, onun sözlerini içtenlikle kabul ederek. "Gergin olma. Kaderinde varsa, olur."

Hollow Manor'a vardığımızda, bakımlı çimlerin üzerinde bir sürü araba park etmiş durumda.

Nick'in Range Rover'ını görür görmez kalbim hızla çarpmaya başlar. Sabahtan beri aklımdan çıkıyor. Benimle kalmaya başladığından beri ilk kez onun yanında uyanmadım. Bugün birbirimize mesaj bile atmadık. Tamamen sessizlik var.

"Sakin ol," diye mırıldanır Blaire. "Deniyorum," diye itiraf ederim.

"Bacağın titriyor," diyor kemerini çözerken. "Senin Endişelenecek bir şey yok. Hadi, adamını bulalım."

"Tamam," diyorum, bu sarmalın durmasını sağlayarak.

Jeep'ten ineriz ve Blaire elimi tutar, beni kabaklarla dolu kaldırıma doğru götürür. İnsanlar, hayaletli evlerin tamamen inşa edildiği çimlerin üzerinde toplanmışlardır. Ayrıca bir açık hava barı ve bir DJ de vardır. Daha sonra bir grup sahneye çıkacaktır. Ev, alçak sis ve parlayan ışıklarla doludur.

"Onu görüyor musun?" diye Blaire'e müzik sesini bastırarak soruyorum. "Henüz görmedim," diyor, insanların arasından geçerek.

Nerede olduğunu merak ederken kalbim hızla atıyor.

Kalabalığı tararken kalbim göğsümde çarpıyor. Kostümler birbirine karışıyor: korsanlar, cadılar, dev bir şişme dinozor.

Alt kattaki kütüphaneye girdiğimde onu arıyorum. Köşede, barın yanında Nick duruyor.

Onu görünce nefesim kesildi.

Bir an için, açık renkli koyu mor yeleğiyle ne kadar yakışıklı olduğunu hayranlıkla izliyorum. Karın kasları açıkça görünüyor ve açık kahverengi pantolonu kalçalarına kadar inmiş. Beline sarılı altın bir kuşak, her hareketinde ışığı yansıtıyor.

Aladdin. Benim Aladdin'im.

Buraya gelirken taşıdığım tüm şüpheler, onun beni terk edeceği kabuslar, bana gülümsediğini gördüğüm anda küle dönüşüyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, tüm parti ortadan kaybolur. Ağzı, beni her zaman etkileyen o kendini beğenmiş, yavaş gülümsemeye bükülür ve göğsümdeki tedirginlik kaybolur. Cozy Creek'ten ayrılmamış. Burada. O benim. Ve bu perili malikanede tek kişi benmişim gibi bana bakıyor.

Bağımızı bozan tek şey, Blaire'in beni dürtmesidir. "Gördün mü? Yepyeni bir dünya."

İçimden fışkıran sevinci durduramıyorum. "Birbirimize kostümlerimizin ne olduğunu söylemedik."

"Kesinlikle kaderimizde vardı," diyor.

Nick rahatça bana doğru yürüyor. Bana ulaştığında eğiliyor ve elini uzatıyor. "Prenses Jasmine," diyor, şöminenin başında duran birkaç kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

gölümsemeleri için yeterince yüksek sesle "Prenses Jasmine" diyor.

Gözlerimi deviriyorum ama elim yine de onun elini buluyor. "Aladdin mi? Gerçekten mi?" "Tasadüf," diyor ve elimin arkasını öpüyor. "Ya da kader.

Sen seç."

Yanaklarım yanıyor, ama o kadar çok gülümsüyorum ki canım acıyor. "Çok yakışıklısın."

"Sen bir rüyasın," der, hiç duraksamadan. Gözleri yavaşça, kasıtlı olarak üzerimde gezer ve bakışlarındaki sıcaklık dizlerimi titretir.

Blaire yanımda dramatik bir şekilde öksürüyor. "Tamam, dişlerim çürümadan sizi yalnız bırakayım. Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

"Uh, senin sınırların yok," diyorum.

"Aynen öyle." O gülerek kalabalığın içinde kaybolur.

Müziğin basları zemini sallarken ben de ona daha yakın eğildim. Tavandan sarkan hayalet ışıklar, tüm mekana sıcak bir parıltı yayıyordu. Yine de odadaki en parlak ışık Nick'ti.

"Kahretsin, seni özledim." Dudakları dudaklarıma değiyor. Öpücük kesin bir şekilde.

"Ben de seni özledim."

Onu kaybetme korkusu anında yok olur. Dillerimiz birbirine dokunduğunda, bu gecenin sonlarla ilgili olmadığını anlarım. Yeni başlangıçlarla ilgilidir.

Julie şeker gibi tatlı. Sonunda onu öpmeyi bıraktığımda, nefesi kesilmiş durumda. Yanakları kızarmış, mücevherlerle süslü tacının altında yeşil gözleri parlıyor. Mahvoldum. Tamamen mahvoldum.

Bas, Hollow Manor'ın zeminini sallıyor, ama o yine de beni dans pistine çekiyor. Eli benim elimde ve kahkahaları dökülüyor. İki şarkı, sonra üç şarkı boyunca dans ediyoruz. Sözleri bilmediğim için benimle dalga geçiyor, ben de sözleri bildiği için onunla dalga geçiyorum. Kalabalık azalıyor, sonunda sadece ikimiz kalıyoruz.

Sonunda dans pistini açık hava barıyla değiştiriyoruz, kostümlü kalabalığın arasından geçerek onu terasın kenarındaki uzun bir masaya götürüyorum. Ortada bir kafatası mum parlıyor ve yüzlerimize ışık saçıyor. Julie düşünmeden bana yaslanıyor, sanki vücudu ait olduğu yeri zaten biliyormuş gibi.

İkimiz için mekanın özel içkisi olan Love Potions'dan iki tane alıyorum. Yalnız kaldığımızda nihayet nefes alıyoruz. Vanilya kokuyor ve bu koku, içtiğimiz içkilerin tarçın baharatıyla karışıyor. Peruk, dans etmekten biraz eğrilmiş. Çok güzel, turkuaz kostümü başımızın üzerindeki ışık zincirlerinin altında parlıyor.

Kolumu beline doluyorum. "Günün iyi geçti mi?"

"İnanılmazdı. Teşekkür ederim," diyor. "Ama sen olmadan yine de çok uzun geldi."

"Rica ederim. Seni aklımdan çıkaramadım."

"Ben de," diye itiraf ediyor ve bu, kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Müzik uzaktan geliyor ve çimlerin üzerinde kahkahalar yankılanıyor. Sıcaklığı ipek kostümünden sızıyor. Başparmağım her kalçasını okşadığında, kendini tutamıyormuş gibi nefes veriyor.

O benim yelkenlerimdeki sakinlik.

İçkilerimizi bitirip yenilerini alıyoruz ve sonra beni ateş çukuruna doğru götürüyor. Alevler yukarı doğru yükseliyor, kıvılcımlar gece gökyüzüne uçuyor. Birkaç kişi bize bakıyor, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi ağızlarında gülümsemeler belirliyor, ama bizi birlikte görenler umurunda değil.

Adirondack sandalyelerinden birine oturup kollarımı açtım. Julie sanki oraya aitmiş gibi kucağıma oturdu. Kolumu beline doladım ve gülümsemesi ateşin ışığında parladı.

Onu öptüğümde, bu daha çok istekten çok ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Bu beni mahvediyor, ondan daha fazlasını istiyorum.

Ateş patlar ve çitirdar, kıvılcımlar Ekim gecesine sıçrar. Gece yarısına kadar burada oturup, kasaba halkının etrafımızda dönüp durmasına izin verebilir, dış dünyayı yokmuş gibi davranabilirim.

"Tamam, aşk kuşları!" Zane, biz alevlere bakarken büyüyü bozarak bağırır.

Julie irkilir ve sahnenin yakınında çok kalabalık bir grup toplanırken bana göz kırpar. Autumn sırtarak her saniyenin tadını çıkarır.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Julie.

"Kostüm yarışması," diyorum, beni kolumdan çeken Zane'e şimdiden homurdanarak.

"Sahneye. İkiniz de." Bize seçenek bırakmaz.

Julie elimi tutarken göğsüme karşı kahkahasını patlatır. "Hadi Aladdin. Kalabalığı büyüleyelim."

Küçük sahneye çıkarılırız ve Peri Anne'ler ön sırada otururlar, dramatik bir şekilde kendilerini yelpazeyle serinletirler. O etekler ve peruklarla *Bridgerton* dizisinden çıkıp gelmiş olduklarına eminim.

"Ve gecenin son katılımcısı!"

Julie'nin yanakları pembeleşir, ama o da oyuna katılır, kostümünün eteğini kaldırıp reverans yaparken ben de selam veririm.

Kalabalık onaylayarak alkışlar.

"Oy verme zamanı! Bu, ses yüksekliğine göre yapılacak, o yüzden kimin kazanmasını istiyorsanız ona doğru bağırın!" Autumn mikrofona seslenir. "Korsanlar için! İskeletler için! Vampirler ve..." Bize doğru işaret eder. "Prenses Jasmine ve Aladdin için!"

Alkışlar kulakları sağır ediyor. İnsanlar isimlerimizi haykırıyor, Peri Anne'ler "Jules ve Nick! Jules ve Nick!" diye bağılıyor, ben de gülümsüyorum.

Julie bana dönüp gülümser. Yüzündeki bu ifadeyi asla unutmak istemiyorum.

"Oybirliğiyle," diyor Autumn. "Kazananlar Nick ve Jules!"

Zane öne çıkar ve lanet olası bir Oscar ödülüymüş gibi bir zarfı havaya kaldırır.

"Büyük ödül," diyor, olayı sonuna kadar uzatarak. "Sevgililer Günü'nde Napa Vadisi'ne hafta sonu gezisi. Autumn ve benden size hediye."

Julie nefesini tutar. "Ciddi misin?"

"Son derece ciddiym," der Zane. "Uçak bileti, otel, bağ turları. Her şey dahil. Rica ederiz."

Julie onu o kadar sıkı sarılır ki, Zane sendeler. "Teşekkürler."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece bir şişe şarap hediye edemez miydin?"

Zane sırtarak eğilir. "Bu çok kolay."

Julie bana gülümser, yeşil gözleri sanki gezinin hayalini kuruyormuş gibi parıldar. Onunla birlikte uzaklara gitmek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda sahneden indiğimizde, gülümsemesi o kadar parlaktı ki, tüm kasabayı aydınlatabilirmiş gibi.

"Gidiyoruz. Bu gece kararımız ne olursa olsun," diye ısrar eder.

"Buna katılıyorum," diyorum, bu gece beni seçmezse bile, onunla son bir hafta geçireceğime dair sözüm olduğunu bilerek. Bu bencilce bir anlaşma.

Grup sahneye geri dönerken, onu çimlerin kenarındaki perili eve doğru yönlendiriyorum. "Son bir korkutma daha var."

Yapı, Hollow Manor'ın önünde yükseliyor, merdivenlerden sis dökülüyor ve pencerelerde stroboskop ışıkları yanıp sönüyor. İçeriden çığlıklar yankılanıyor, ardından kahkahalar geliyor. Julie elimi daha sıkı sıkıyor, mücevherli bilezikleri ay ışığında parıldıyor.

"Korkmak istemiyorum," diye mırıldanıyor. "Seni koruyacağım," diye alay ediyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Bana bir bakış atar. "Korunmaya ihtiyacım yok."

"Bunu elimi sıkıca tutan eline söyle."

Yanakları kızarır, ama elimi bırakmaz. Hatta daha da sıkı tutunur.

İçeride hava duman ve kuru buz kokuyor. Dar koridordan geçerken siyah perdeler yüzlerimizi okşuyor. Bir zombi gölgelerden atlayarak Julie'yi çığlık attıracak kadar yüksek sesle inliyor. Julie hemen başını göğsüme gömüyor.

Gülerek, başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Kesinlikle korumaya ihtiyacın yok."

"Aslında ben korkak biriyim," diyor, sesi bana karşı boğuk çıkıyor.

İçeriye doğru ilerlerken, iskeletler ve palyaçolarla dolu odalardan geçiyoruz. Her seferinde bir şey ortaya çıktığında Julie irkiliyor, sonra gülüyor. Yanıp sönen ışıklarda parlıyor, yanakları pembe, gözleri parlak ve onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Son düzlüğe vardığımızda sis daha da yoğunlaşmıştır. Maskeli bir figür sahte bir motorlu testereyi duvara vurur, kıvılcımlar uçuşur. Julie çığlık atar ve neredeyse kollarıma atlar.

"Tamam, tamam," diye fısıldayarak onu sıkıca sararım.

Elektrikli testere adamı bir sonraki kurbanlarına doğru ilerliyor, ama Julie beni bırakmıyor. Nefesi kesilmiş durumda.

Çıkmadan önce elimi tutar ve yarı açık siyah bir perdenin içinden, köşede titreyen tek bir fener dışında kapkaranlık bir yan odaya çeker. Fener, ortamı daha korkutucu hale getirmek için rastgele yanıp sönüyor.

"Jules..."

Cümlemi bitiremeden dudakları dudaklarıma yapışır. Sertleşmiş ve ona çaresizce ihtiyacım var. Beni kendine doğru çekerken onu duvara yaslarım, sanki bana açmış gibi yeleğimin önünü yumruklar. Dudaklarına inleyerek, bir elimi başının üstüne koyarım. Diğer elimle kalçasını kavrar ve onu kendime doğru çekerim.

"Siktir, çok sertleşmişsin," diye fısıldayarak beni öper.

Vücudu bana bastırıyor ve onu daha da yakınımda istiyorum. Onu sahip olma ihtiyacım çok güçlü ve neredeyse doyumsuzuz.

Julie, "Sana ihtiyacım var, Nick," diye fısıldayacak kadar uzaklaşıyor.

Ağzımı tekrar onun aç dudaklarına çekiyor.

"Dikkatli ol," diyorum, alnımı alnına bastırarak. "Bu odadan çıkmama izin vermeyebilirim."

Tırnakları boynumun arkasına hafifçe sürtünerek omurgamdan aşağı titreme yayıyor. "Belki de istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Onun sözleri beni mahvediyor.

Onu daha sert, daha derin öpüyorum, ikimiz de nefes nefese kalana kadar. Taç ve peruğu yere düşüyor. Elim, üstünün kenarının altına kayıyor, bana erirken cildinin sıcaklığını ve sırtının kıvrımlarını hissediyorum.

Dışarıda bir yerlerde başka bir çığlık yankılanıyor, ama burada, karanlıkta, sadece biz varız. Sadece nefesimizin sesi ve ağzının tadı.

"Ben de istemiyorum, ama..." Dudaklarım çenesini takip eder ve ağzımı kulağına dayarım. "Beş dakika sonra çardakta buluşmamız gerekiyor."

Nefesi kesildi. "Neden?"

"Çünkü," diye mırıldanıyorum, onu nazikçe öperek, "mektuplarımızı değiş tokuş etme zamanı geldi."

Gözleri hala şaşkın, hala ateşli bir şekilde benimkilerle buluşur, ama başını sallar.

Ona son bir öpücük verip, fikrimi değiştirip onu karanlıkta orada yutmadan önce kendimi zorla dışarı çıkardım. Göğsüm inip kalkıyor, dudaklarım şişmiş, vücudum onu arzuluyor, ama bu an gölgeler ve sahte örümcek ağlarından daha fazlasını hak ediyor.

Yalnız başıma dışarı çıkıyorum ve gece havası yüzüme çarpıyor. Kalbim buz üzerindeyken hiç olmadığı kadar hızlı atıyor. Çimlerin üzerinden, sohbetlerin ve Cadılar Bayramı müziğinin yanından geçerek, arazinin kenarındaki çardaklara ulaşıyorum.

Autumn ve Patterson dün oraya ışıklar asmışlar ve rüyadan çıkmış gibi parlıyor. Beyaz kirşilerin etrafına sarılmış peri ışıkları, her şeyi yumuşak bir altın rengiyle kaplıyor. Merdivenlerde sıralanmış balkabakları, neşeyle oyulmuş yüzleriyle yanıp sönerken beni içeriye yönlendiriyor.

Bankta yerimi alıp cebimden turuncu zarfı çıkarıyorum. Üzerinde benim el yazımla onun adı yazıyor. İçinde

gerçeklerim ve ona karşı hissettiklerim var. Anlamının ağırlığına kıyasla zarf hafif.

Hayatımda ilk kez, kalabalık, rakip veya basın beni heyecanlandırmıyor. Tek bir kadın beni heyecanlandırıyor, benim için önemli olan *tek* kadın. Hiç çaba sarf etmeden sıılsıklam aşık olduğum kadın.

Yumuşak ayak sesleri dikkatimi dağıtır.

Julie.

Hâlâ Jasmine kostümü içinde, ama peruk ve taç elinde sallanıyor, sanki birkaç hayaletli odadan önce rol yapmayı bırakmış gibi. Gerçek kızıl saçları omuzlarına dökölüyor, vahşi ve mükemmel. Diğer elinde zarfı, hem zırh hem de itiraf gibi sıkıca tutuyor.

Işıkların parıltısına adım attığında, nefesim kesildi.

O her şey.

Ayağa kalkıp, onunla yarı yolda buluşuyorum. Bir an için, sadece birbirimize bakıyoruz. Parti arkamızda uzak bir uğultu gibi; gece nefesini tutmuş.

"İşte bu," diye
fısıldıyorum. "Öyle."

Telefonuma bakıyorum ve saatin gece yarısını gösterdiğini görüyorum. Zarfları değiştiriyoruz, sonra yan yana bankta oturuyoruz. Dizlerimiz birbirine değiyor ve üstümüzdeki peri ışıkları yıldızlar gibi parıldıyor.

"Ne olursa olsun, hala arkadaşız," diyorum.

"Ne olursa olsun, Napa Valley'de hala zamanımız var," diye hatırlatıyor bana. "Orada *bol* bol seks yapacağımız yer mi?"

"Kesinlikle," diye söz veriyorum. "Hazır mısın?"

Julie dudaklarını ısırarak başını sallar. "Her zamankinden daha fazla."

Onun mektubunu açarken parmaklarım titriyor, turuncu kağıt ışığı yansıtıyor. El yazısı sayfada kıvrılıyor ve her kelime beni şimdiden yıkmaya yetiyor.

Okumaya başlamadan önce böyle hissediyorum.

Nick,

Booker's'ta tanıştığımız gece, hissettiklerimi itiraf etmek istemedim. Kendime, seninle tanışmanın kötü bir zamanlama olduğunu söyledim. Ama sonra bana gülümsedin. O saçma, kendini beğenmiş gülümsemeyle, o anda kendimi kandırmadığımı anladım. Sana kızgın değildim. Gözlerimiz buluştuğu anda dehşete kapıldım. Birlikte geçirdiğimiz o kısa sürede, senin benim inşa ettiğim tüm duvarları yıkabilecek adam olduğunu anladım.

O geceyi defalarca düşündüm. barın üzerinden eğilip benimle sohbet etmen ve benimle dalga geçmen doğru gelmişti. Sonra bana sanki geleceğimizi görebiliyormuş gibi baktın ve bu nefesimi kesti. Şimdi bile bunu itiraf etmek benim için zor. Ama o gece, seninle tanıştıktan sonra, içimde bir şey içimde kalıcı bir değişiklik oldu.

Bu sahte bir şey olmalıydı, ama rol yapmak imkansızdı. Kahve dükkanındaki öpücükleri düşünmeden edemiyorum. kafamın dönmesine neden oldu; ya da meyve bahçesi, orada kendimi tekrar iyi bir şeye inanmaya ikna ettim; ya da o gece benim dairemde durup ve bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylediğin gece. Umarım ciddiysin.

Bu gece, ilişkimizin geçici olduğuna ve sadece arkadaş kalmamız gerektiğine karar verebilirsin diye kendimi hazırlamaya çalıştım. Bunu istemiyorum, ama kararını saygıyla karşılayacağım. aynı fikirde olmasam bile. Seninle geçirdiğim zamanlar sahip olduğum tek şeyse, bunu hayatımın geri kalanında daima değer vereceğimi bil. Sırlarını daima saklayacağım ve paylaştığımız anıları kalbimde saklayacağım.

Ama gerçek şu ki, seni kaybetmek istemiyorum. Tekrar sadece arkadaş olmak istemiyorum. Tek Beni hiç bu kadar görülmüş, bu kadar güvende, bu kadar istenmiş hissettiren kişi.

İşte, Nick. Artık saklayamayacağım gerçek... Sana aşığım ve umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur.

Sen sadece benim Ekim'im değilsin, Nick. Sonsuza kadar süreceksin bir şans istiyorum.

Sen benim kaosumdaki sükunetsin, kışlarımdaki sıcaklıksın, baharın mümkün olduğunu hissettiren, yazın asla peşini bırakmayacağım

sen o ateşsin. Sen, bir partnerde istediğim her şeysin.

Kasım ayında sona ermesini istemiyorum; bunun başlangıcımızın başlangıcı olmasını istiyorum.

Kalbimin bir parçası her zaman seninle
olacak. Julie

Son satırı bitirirken göğsüm ağıyor. *Kalbimin bir parçası her zaman seninle
olacak.*

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. Bu sayfadaki her kelime, duymak istediğim ama hak ettiğime asla inanmadığım her şey. Booker's. Meyve bahçesi. Onun dairesi. Kabaklar. Sonsuza kadar. Bana aşık olmuş.

Yukarı bakıyorum ve o geniş gözleriyle bana bakıyor. "Nasıl aynı şeyi yazdık?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye aynı anda soruyoruz.

Gülüştü hıçkırığa dönüşür. Kendini kollarıma atar, sanki yeterince yaklaşamamış gibi bankta kucağıma oturur. Onu kendime sıkıca sararım, sanki hayatım boyunca bu anı bekliyormuşum gibi onu öperim.

Bu öpücük her şey. Her itiraf. Her yıkılan duvar. Her korku, kesinliğe dönüştü. Tadı tuzlu, tatlı ve Julie gibi. Onu öpmeyi asla bırakmak istemediğimi iliklerime kadar hissediyorum.

Sonunda ayrıldığımızda, alınlarımız birbirine değmiş, ikimiz de nefes nefese, fısıldarım, "Seni seviyorum, Jules."

Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek, beni, tüm çıplaklığımı görmesini sağlıyorum.

"Ben de seni seviyorum. Her şekilde." Gözyaşları arasında gülümsüyor, kahkaha ile hıçkırık arasında bir ses çıkıyor. "Lütfen tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Dudaklarını öpüyorum. "Seni seviyorum." Yanağını öpüyorum. "Seni seviyorum." Gözlerinin köşelerini, burnunu, çenesini öpüyorum. "Her mevsim. Her gün. Her saniye."

Elleri yelegimi sıkıca kavrar, ışıklar başımızın üzerinde uğuldarken ve oyulmuş kabaklar ayaklarımızın dibinde titrerken beni daha yumuşak öper. Ve bunun her şeyin başlangıcı olduğunu kesin olarak biliyorum.

"Bugün benimle New York'a gelir misin?" diye soruyorum, yalvarmaya hazır bir şekilde.

Gözleri benimkileri arar ve ihtiyacım olan tek cevabı fısıldar. "Evet. Uçacağım."

Jet, uçaktan çok yüzen bir penthouse'a benziyor. Krem rengi lüks koltuklar, cilalı ahşap bar ve hatta arkada küçük bir yatak odası bile var. Yumuşacık deri koltuğa gömülürken, pistte ilerlerken kemerimi bağlarım. Karşımda oturan Nick'in gözlerine bakarım.

Sanki gökyüzü ona aitmiş gibi uzanmış, bir kolunu koltuğun kol dayama yerine tembelce atmış.

"Ne?" Gözlerimi kısıyorum.

O ne eğilir ve sesini alçaltır. "Senin listende hala kontrol edilmemiş olan şeyleri düşünüyordum."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Evet?"

Uçak havalanırken dudaklarını yalıyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Var mısın?"

"Katıldığımı biliyorsun." Boynumdan sıcaklık yayılıyor. Nick, baş belası olduğunu bilerek sırıtıyor.

Kemer ışığı söndüğü anda, koltuğundan kalkmış, önümde diz çökmüş durumda. Elleri uyluklarımdan yukarı kayarken nefesim kesildi.

"ok güzelsin."

Onun ellerinin dokunuşunun tadını çıkararak gülüyorum. "Nick, ya hostes..."

"Uçuş yüksekliğine ulaştığımızda bize mahremiyet sağlaması için uyarıldı. Özel jetlerin avantajları. Benimle gel."

Ayağa kalkar ve beni de kendisiyle birlikte kaldırır. Nick'in dudakları benimkine değdiğinde, önce yumuşak bir öpücük olur, sonra beni tahrik eder. Birkaç saniye sonra öpücük derinleşir, dili benimkine kayar.

Ellerim kalçalarımı kavrar, beni pantolonundaki sertliğine doğru yönlendirir. Çıkardığı düşük inilti doğrudan içime titreşir.

Sonunda motorların uğultusu azalır ve dağlar altımızda kaybolur. Bütün dünya bu ana daralır.

Beni kaldırıyor, güçlü kolları uyluklarımın altına kayıyor ve beni dar koridordan taşıyor. Parmaklarım gömleğini sıkıca kavıyor, o yatak odasının kapısını açarken dudaklarım dudaklarına yapışıyor. Beni ipek çarşafların üzerine yatırırken nefesim kesiliyor, sırtım kavisleniyor, vücudum çoktan çaresiz hale gelmiş durumda.

"Nick," diye fısıldıyorum.

Üzerime eğiliyor, gözleri açgözlülükle kararmış, ama orada daha yumuşak bir şey de var. Boğazımı ağrıtan bir şey. "Bu sadece listeyle ilgili değil, Jules. Seni kutlamak ve anılar yaratmakla ilgili. Sen benimsin, tatlım. Beni seçtiğin için teşekkür ederim."

Bu sözler beni nefes nefese bırakır. "Beni sen seçtin," derim.

Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

Ağzı ağızıma çarpar ve bu, sahiplenme ve bağlılıkla doludur. Elleri dolaşırken, elbiseni çıkarana kadar giysilerimi çekerken, içimden bir sıcaklık dalgası geçer. Ağzı boğazıma doğru iner, ısırır, emer, öper, ta ki ben onun altında kıvrınana kadar. Külotumu uyluklarımdan aşağı indirirken, külotum sırlıslıklamadır. Durur, bana aklıktan ölüyormuş gibi bakar.

"Benim." Diye homurdanıyor, vahşi bir şekilde.

Nick takım elbisesinin pantolonunu ve boxerını çıkarır ve onu görmek beni inlemeye başlar. Kalın, ağır ve hazırdır ve tüm vücudum beklentiyle gerilir. Kaygan kıvrımlarımın arasında kendini sürükler, beni kızdırır, klitorisimin etrafında daireler çizer, beni çığlık attıracak kadar içime girer.

"Beni kızdırma," diye yalvarıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor. "Sana ihtiyacım var."

Yumruğunu saçlarıma geçirir. Nick'in çenesi sıkı sıkıya kapalıdır ve altın kahverengi gözlerinin göz bebekleri büyümüştür.

"Benden her zaman ihtiyacın olanı alacaksın," diye söz veriyor ve derin, sahiplenici bir hamle ile içime giriyor.

Çığlık atıyorum, vücudum kıvrılıyor, o beni sonuna kadar doldururken ona sarılıyorum. Bir an için, bu çok fazla. Çok iyi. Vücudum sanki her parçam onun için yaratılmış gibi ona sarılıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerim yanıyor, ama sesim titriyor. "Seni seviyorum." Hepsi bu kadar.

Geri çekiliyor ve tekrar içime giriyor — daha sert. Çıkardığım ses tamamen teslimiyet dolu.

Ağzını meme ucuma kapatıyor, dişleriyle çekiyor, ben nefes nefese kalana kadar. Dilini kullanarak onu yatıştırırken, parmaklarıyla diğer meme ucumu sıkıyor. Zevk içime yayılıyor.

"Daha fazla," diyorum, ona sarılarak.

Ayak bileklerimi omzuna asıyor ve daha derine giriyor, içimdeki o noktaya sürtünüyor ve beni yıldızları görmeme neden oluyor. Parmaklarım çarşafı o kadar sıkı kavriyor ki yırtacaklarını sanıyorum.

"Sen benim için yaratılmışsın." Kulağıma iniyor.

Vücudum kasılır, onun etrafında spazmlar geçirir ve orgazmım beni parçalar. Onun adını haykırırken şiddetli ve tüketici bir orgazm yaşarım, onu ıslatırım.

Benim çözülüşümü görmek onu mahvediyor. İtmeleri çılgınca hale geliyor ve boğazından çıkan bir iniltiyle içime boşalıyor. Nick neredeyse yere yığılıyor, ama kendini dik tutuyor.

Ona sarılıyorum, çenesini, dudaklarını, omzunu öpüyorum.

"Jules," diye fısıldıyor dudaklarıma, "seni hak etmiyorum."

Yüzünü avuçlarım, yanağını okşuyorum. "Ama ben varım."

Birbirimize sarılmış kalıyoruz, bacaklarım onun etrafında, nefesleri kulağımda düzensiz. Ve hayatımda ilk kez, sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu anlıyorum.

Sonunda, üzerimize battaniyeyi çekiyor, kolunu bana doluyor, dudakları saçlarımı okşuyor.

"Peki, Mile-High Club'ın resmi üyesi olmak nasıl bir duygu?" diye fısıldadı.

"Harika. Üye ceketini alacak mıyım?" Yorgun ve ısıltılı gülümsüyorum.

O gülüyor ve tekrar dudaklarımı öpüyor. "Bunu ayarlayabilirim. Umarım bir dahaki sefere uçarken bunu düşünürsün."

Bizi."

"Bu asla unutamayacağım bir şey," diye itiraf ediyorum.

Uzun süre birbirimizden ayrılmıyoruz. Nick'e sarılıp, üzerimize battaniyeyi örtüyorum, motorlar altımızda uğuldarken, kulağımın altında onun kalbi düzenli bir şekilde atıyor. Bir ara uykuya dalıyorum, ama onun parmaklarının saçlarımı okşadığını hissederek uyanıyorum.

Pilotun sesi interkomdan geliyor. "Bay Banks, Bayan Loveland, yirmi dakika sonra iniş yapacağız."

Ağrım var, mutluluktan bitkinim ve belki de yetişkin hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Nick oturmam için bana yardım ediyor, saçlarımı kulağımın arkasına koyuyor. Gülümsemesi çok sevimli, ama gözlerinde de mutluluk var. "Görünüşe göre listemizde sadece birkaç şey kaldı."

"Sadece asansör ve geçit töreni sırasında balkon." Onunla paylaştığım her anı düşününce yanaklarım kızarıyor. "Ama bunu bir ara tekrar yapmak isterim."

"Sadece ne zaman istediğini söyle." Elbisemi başımdan geçirmeden önce beni bir kez daha öper.

Kelebekler kanat çırpıyor.

Uçak alçalmaya başlar, New York aşağıda görünür, binalar gecenin karanlığında parıldamaktadır. Binlerce yıldız kümesi ters dönmüş gibi görünür.

Bu, onun dünyasına ilk kez göz attığım andı.

Uçak özel hangara yanaşır. Nick elimi tutar, serin gece havasına adım attığımda beni dengeler. Şoförü şık siyah bir arabanın yanında beklemektedir. Arabaya bineriz.

"Seni uyarmalıyım," diyor, şehre doğru ilerlerken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Penthouse'umda paparazziler olacak."

"Tahmin etmiştim," diyorum. Bu an için kendimi hazırlamıştım.

Sonunda araba yavaşlayarak durur ve şoför kapıları açar.

Söz verdiği gibi, gece kamera flaşlarıyla aydınlanır. Sesler, çoğu kişisel ve ilişkimizle ilgili sorularla cınlar.

"Nick, o senin hayatının aşkı mı?"

"Julie, Banks'ın yeni kız arkadaşı olmak nasıl bir duygu?"

"Nişanlandınız mı? Bu doğru mu?"

"Hamile misin?"

Fotoğraflar o kadar hızlı çekiliyor ki flaşlar gözlerimi kör ediyor. Geri çekilmiyorum ya da saklanmaya çalışmıyorum. Artık bunu yapmayacağım. Kimse için.

Kaldırıma çıktığımızda elimi daha sıkı tutuyor ve beni ileriye doğru yönlendiriyor. Kalbim hızla atıyor, korkudan değil, kesinliğinden. Fotoğraflarını çekip manşetlerini yazabilirler. Bu, ilişkimizi asla tanımlamayacak. Bunu sadece biz yapabiliriz.

Bir fotoğrafçı çok yaklaşıncı Nick elini belime koyuyor. Bize sorular sorulmaya devam ediyor ve o beni korumak için vücudunu benim vücudumun önüne koyuyor.

"Şehirde fotoğrafçıları rahatsız edemezsin," diye kulağıma fısıldadı.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Güvenlik görevlileri bizi binaya davet ediyor ve aralıksız bağırışların ardından gelen ani sessizlik neredeyse başımı döndürüyor.

Nick, mermer lobiyi geçerken bana bir bakış attı.

"İyi iş çıkardın, Kızıl Tehlike," der ve başparmağını yanağıma sürer.

Gülümserim. "Karate hareketlerimi Cozy Creek'te bıraktım."

Beni uzun bir süre inceler ve gözlerindeki bakış beni yeniden aşık eder.

"Kim olduğunu hatırladığın için mutluyum," diyor.

Özel asansöre binerken ona yaslanıyorum, başımı omzuna dayıyorum. Şu anda sadece Nick'in dünyasını ziyaret etmiyorum. Herkese buraya ait olduğumu kanıtliyorum.

Penthouse'a girdiğimizde, çenem neredeyse cilalı mermer zemine çarpıyor.

Tavan yüksekliğindeki camlar, uzak duvarda boydan boya uzanıyor. Central Park, şehrin ışıklarıyla çerçevelenmiş koyu kadife bir battaniye gibi aşağıda uzanıyor. Gökdelenler her yönde parılıyor, neon ve camlar, sadece filmlerde gördüğüm bir silüette çarpışıyor.

Nick'in eli belimin altında sıcak.

"Park Towers'a hoş geldin," diyor, sanki beni çoğu insanın ruhunu satarak sahip olmak isteyeceği bir yere getirmiş gibi değilmiş gibi.

Neredeyse şaşkın bir halde pencerelere doğru yaklaşıyorum. "Burası..."
O, kendine özgü omuz silkme hareketini yaparak önemsizmiş gibi davranıyor. "Fena değil."

Hemen arka dönüyorum. "Fena değil mi? Sanki bütün dünya ayaklarının altında uzanıyor."

Onun mekanında içmeye çalışıyorum. Minimalist mobilyalar mükemmel bir simetri içinde düzenlenmiş. Duvarda asılı olan sanat eserlerinin ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemiyorum. Burası çok güzel, ama bir evden çok müzeye benziyor — dokunulmamış ve özenle düzenlenmiş.

Sonra gözlerim mutfakı tarıyor ve tezgahın üzerinde paslanmaz çelik espresso makinesini görünce çığlık atıyorum.

"Aman Tanrım." Şık zeminde koşarak, ev aletinden çok NASA kontrol paneline benzeyen parlak makinenin önünde duruyorum. "Vay canına."

Nick beni takip ediyor ve kollarını kavuşturarak tezgaha yaslanıyor. "Fark edeceğini merak ediyordum."

"Bu, özel mod panelleri ve düz portafilterli bir La Marzocco. Tek elle bir shot'ı kilitleyebilirsin, buhar yıkamadan bahsetmiyorum bile. Ve otomatik damlama tahmin özelliği de var!"

Nick kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi? Öyle bir şey var mı?"

Yarısı kırılmış, yarısı heyecanlıyım. "Öyle. Bu, espresso makinelerinin Ferrari'si sayılır. En iyinin de iyisi."

Sanki gecesini güzelleştirmişim gibi bana bakıyor. "Sizin için bir şeyler hazırlayayım mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen mi? Bu makineyle çekim mi yapıyorsun?"

"Bunu satın aldığımda, nasıl kullanılacağını öğretiyorlar," diye açıklıyor. "Artık bu konuda profesyonelim."

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "Oh, lütfen göster bana."

Makineyi çalıştırır ve birkaç dakika sonra bana küçük bir porselen fincan uzatır. Kreması altın renginde ve mükemmeldir. Bir yudum alırım, gözlerimi kapatırım ve yüksek sesle inlerim.

Onun keskin nefes alışı dikkatimi ona çeker.

"Tanrım, Jules," diye mırıldanıyor. "Mutfakımda böyle sesler çıkaramazsın."

Gülümserim. "Bu harika. Ne yazık ki zaten bir işin var. Seni dükkanda işe alırdım."

Benim fincanımdan bir yudum alır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz, sanki paylaştığımız sadece kahve değil, gizli bir yeminmiş gibi. "Mükemmel. Tıpkı senin gibi."

Daha sonra, çıplak ayakla geniş pencere köşesine kıvrılıp, aşağıda uzanan gece Central Park'a bakıyorum. Şehir canlı, nabız gibi atıyor, ama buradan bakınca bir şekilde sessiz geliyor. New York'u böyle deneyimlemek, onu daha az korkutucu hale getiriyor.

Nick çerçeveye yaslanarak, ufku değil beni izliyor. Yüzündeki ifade okunaklı değil, ama kenarları yumuşak, bu da sık sık görmediğim bir şey.

"Ne?" diye soruyorum, ona uzanarak.

O nadir görülen gülümseme dudaklarında belirir. "Bu yer ilk kez evim gibi hissettiriyor."

Ona bakarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Şu anda mı? Tam da bu anda mı?"

O, gözlerini benden ayırmadan başını sallar. "Senin sayende, Jules. Sen, bulunduğum her yeri güneş ışığı gibi hissettiriyorsun."

Sözleri içime işliyor. Bu adam her yerde yaşayabilir, her şeye sahip olabilir ve herkesle birlikte olabilir. Medya tarafından takip edildi, hayranlık duyuldu ve parçalandı, ama şu anda bana, hayatında ihtiyacı olan tek şey benimmişim gibi bakıyor.

Beni.

Ufuk çizgisi değil.

Penthouse da değil.

Ben.

Yutkunuyorum, bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

Uzun zamandır, birisi için yeterli olup olmayacağımı merak ediyordum. Şimdi ise bana fazlasıyla yeterli olduğumu söylüyor. *Evimdeyim.*

Pencere kenarındaki koltuğa yanıma oturuyor ve beni kollarına alıyor. O saçlarımı öperken ben göğsüne yaslanıyorum. "Sence bu his hiç kaybolacak mı?" diye soruyorum.

"Bir ömür boyu süreceğine bahse girerim," diye fısıldıyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

Bu sözler kalbimi sıkıştırıyor.

Uzun zamandır aşkın, uzlaşma, fedakarlık ve başkalarını mutlu etmek için kendimden parçalarımı kaybetmek anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama Nick ile birlikte, hiçbir şey kaybetmiş gibi hissetmiyorum, aksine her şeyi bulmuş gibi hissediyorum.

Çenemi kaldırıp dudaklarımı onun çenesine değdiriyorum. "Bunu boşa harcamayalım. Tek bir saniye bile."

Göğsü sessiz bir kahkaha ile bana çarparak titrer, ama saçımı öptüğünde, bu daha çok bir yemin gibidir. "Tatlım, öyle bir niyetim yok."

Şehir camın ötesinde parıldıyor, ama göğsümde yankılanan sarsılmaz gerçeklikle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

Sonsuza kadar birlikte olabileceğimizi merak etmeyi bıraktım. Zaten bizim olduğunu biliyorum.

VIP salonundan aşıya inen asansör yolculuğu kırk saniye sürmesi gerekiyor. Julie aynalı duvara yaslanmadan, dudaklarım onun dudaklarına değmeden, elleri kravatımı sıkmadan önce iki saniye sürer. Asansörün hareketini durdurur ve dudaklarını ele geçiririm. Elbisesi ipek ve bacağını kalçama doladığımda, dudaklarım dudaklarına değince kahkahası boğuklaşır.

Yatırımcılarla dolu bir balo salonu bizi beklediği için sonuna kadar gitmiyoruz, ama ona ihtiyacı olanı veriyorum. Nefes nefese ve tatmin olmuş haldeyken, asansörü yeniden başlatmak için düğmeye basıyorum. O elbisesini düzeltirken, ben de takım elbisemi düzeltiyorum. Yanakları kızarmış, kırmızı dudakları öpücükten şişmiş.

Asansör kapısı açılır ve ben tamamen mahvolmuş durumdayım. Kongre merkezine bağlanan yürüyüş köprüsüne doğru yolumuza devam ediyoruz. O güzel yeşil gözler, başladığım işi bitirmem için bana meydan okuyor ve tekrar yalnız kalacağımız anı iple çekiyorum.

Neyse ki balo salonuna olan yol kısa.

Geniş salon, bir elmasın içi gibi aydınlatılmış. Kristal avizeler, smokin ve gece elbiseleri giymiş yüzlerce yatırımcı, ortak ve yöneticinin üzerinde parıldıyor. Sesler uğulduyor, anlaşmalar fısıldanıyor ve şampanya kadehleri çınlıyor.

Binlerce kez girdiğim türden bir oda, ama bu gece farklı hissediyorum. Buraya sadece kız kardeşimle birlikte bu imparatorluğu sıfırdan kuran Nick Banks olarak gelmedim. Bu gece Julie ile birlikte buradayım. Bir iş etkinliğine ilk kez bir kadınla birlikte geliyorum.

Julie yanımda yürüyor, eli elimde, kırmızı saçları avizelerin altında parlıyor. Boynunda elmaslar

Donanma mavisi ipek elbise ona ikinci bir deri gibi oturuyor. Kalabalık ona bakmak için ayrıldığında, o hiç aldırış etmiyor. Başını bana çevirip gülümsüyor.

"*Kabak baharatlı* latte içebilirim," diyor, kaşlarını kaldırarak. Elini sıkıyorum, ona olabildiğince cesaret vermeye çalışıyorum.

Ama Julie kendinden emin, ışıltı ışıltı ve benim. Onun yanımda olmasından hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Sen çok güzelsin. New York'un elitlerinin yarısı seni benden çalmak isteyebilir."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Zengin pislikler genelde benim tipim değildir.

Sen bir istisnasın."

"Teşekkürler."

Tanrım, onu *seviyorum*.

Gösteriş, para, politika onu etkilemiyor ya da korkutmuyor. Onun benim için doğru kişi olduğundan hiç bu kadar emin olmamıştım.

Julie gözlerini üzerimde gezdirip, sadece benim duyabileceğim kadar yakına eğildi. "Bu arada... Bu takım elbise sana çok yakışmış. Özellikle turuncu kravat."

Siyah ve beyazın üzerine düşen yanık rengi gözlerimle taradım. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Tabii ki," diyor. "Onu senin için seçtim."

Gülümsemesi nazikti. "Bana bizi hatırlatıyor."

Ve bir anda, tüm balo salonu kaybolur.

Kulağına fısıldarım, "Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," der.

Orkestra crescendo yapar ve kalabalık sessizliğe bürünür. Asher odanın diğer ucundan bana işaret eder ve üç aylık özetin zamanının geldiğini anlarım. Bu sunumu daha önce defalarca yaptım ve sunumda rakamlar, tahminler ve hissedarları mutlu eden boş zaferler üzerinde durulur.

Julie'nin şakağına bir öpücük kondurup bir saniye orada kalıyorum, sonra omuzlarımı düzeltiyorum. "Bana şans dile."

Elini elime sıkıca bastırıyor. "Şansa ihtiyacın olmayacak."

Seksi bakışları beni yakarken, odanın önüne doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Sahneye çıkıyorum, cilalı ahşap ışıklar altında parlıyor, mikrofon beni bekliyor. Bu gece, göğsüm heyecandan çarpıyor.

Yüzler bana dönüyor. Birçoğu tanıdık, bazıları tek bir telefonla tüm sektörleri değiştirebilecek kadar güçlü. Normalde bunu umursardım, ama şu anda umursamıyorum.

"İyi akşamlar," diye başlıyorum, sesim tüm salonu dolduruyor. En az bin kişi katılıyor ve etkinlik aynı zamanda çevrimiçi olarak da yayınlanıyor. "Her çeyrekte burada durup size rakamları anlatıyorum. Büyümemiz, tahminlerimiz, yeni sözleşmelerimiz. Ve bu akşam da aynısını yapacağım. Emin olun, rakamlar harika. Banks'ın Reklam ve Pazarlama Şirketi, bu ekip ve bize duyduğunuz güven sayesinde büyümeye devam ediyor."

Oda nazik bir alkış dalgasıyla çınlar ve ben alkışın sönmesini beklemek için bir ara veririm.

"Ama bu gece," diye devam ediyorum, "önce başka bir şeyden bahsetmek istiyorum."

Tüm gözler bana çevrilir.

"Yıllarca, başarının böyle bir şey olduğunu düşündüm." Elimi parıldayan avizelere, cilalı camlara, arkamdaki sonsuz ufka doğru salladım. "Para. Güç. Manşetler. Ama bir yerlerde, kim olduğumu, *evin* ne anlama geldiğini ve asıl önemli olanın ne olduğunu unuttum."

Bakışlarım Julie'nin gözlerine takıldı. Dudakları aralandı, göğsü yükseldi.

"Son zamanlarda, başarının her zaman nerede durduğunuzla değil, yanınızda kimin durduyuyla ilgili olduğunu öğrendim."

Fısıltılar balo salonunda yayılır. Yatırımcılar öne doğru eğilir, bazıları ise şaşkın görünür.

"Bu nedenle, bu akşam, şirketin yeni bir uydu ofisi ile büyüyeceğini duyurmaktan gurur duyuyorum." Bir süre duraklayarak, sözlerimin etkisini hissettiriyorum. "Colorado, Cozy Creek'te. Yeni ofis, gelecek yılın ilk çeyreğinin başında tam olarak faaliyete geçecek. Ben şahsen orada görev alacak ve departmanımla birlikte şirket ekibiyle uzaktan çalışacağım. Bu aynı zamanda müşteri portföyümüzü genişletebileceğimiz anlamına geliyor, ki bu her zaman bir kazançtır."

Oda alkışlarla çınlar. Bazıları şaşırmıştır. Asher'ı bulurum, gülümsüyor. Bunu birkaç hafta önce konuşmuştuk ve bana son teklifini vermişti.

Alkışlar dinmeden konuşmamı bitirmiyorum. Sesim sakin, kararım kesin. "Şirketimiz katlanarak büyümeye devam edecek ve bu, bunu gerçekleştirmemizin yollarından sadece biri. Şimdi, bu duyuru bittiğine göre, buraya gelme sebebiniz olan rakamlara geçelim."

Üç aylık raporu ve gelecek tahminlerini gözden geçirdikten sonra, soruları almaya başlıyorum. Birkaç kişi elini kaldırıyor.

İkinci sıradaki bir adama başımla işaret ediyorum ve ona mikrofon uzatılıyor.

Konuşmadan önce boğazını temizler. "Bay Banks, bu hamleyi tam olarak ne zaman yapmayı planlıyorsunuz?"

Tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Yarın."

İnsanların yüzlerinde şok ve şaşkınlık belirir. Julie'ye baktığımda, sanki balo salonunu ateşe vermişim gibi bana bakıyor.

Elmas bilezikli bir kadın elini kaldırır. "Nick, bu sizin, şey... kamuoyundaki imajınızı nasıl etkileyecek? İnsanlar sizi New York'un en gözde bekarı olarak görüyor. Bu durum değişecek mi?"

Mikrofona eğildim. "Son zamanlarda internete girdiniz mi bilmiyorum ama bu durum çoktan değişti."

Daha fazla fısıltı duyulur. Bir düzine el daha kalkar; sorular, daha önce sorulanların varyasyonlarıdır. Elimden geldiğince cevap veririm.

"Bu karar yatırımcılarınızın güvenini etkileyecek mi?" diye soruyor başka bir adam.

"Kesinlikle hayır."

Ve sonra beklediğim soru geliyor. "Yakında evlenmeyi planlıyor musunuz?"

Soru havada asılı kalır. Bazıları öne eğilir, benim cevabı çevirip kaçırmamı bekler.

Cevap veremeden, Asher öne çıkar ve kararlı bir sesle konuşur. "Odak noktamızı işimize tatalım, kardeşimin özel ilişkisine değil.

Banks Reklam ve Pazarlama Şirketi her zamankinden daha güçlü ve bu akşamki duyuru bunu açıkça gösteriyor. Bay Banks'ın kişisel hayatıyla ilgili soruların burada yeri yok. Başka soru var mı?"

Asher gözlerime bakıyor, yüzünde gururlu bir ifade var. Çenesi geriliyor, boğazı çalışıyor ve bir kez olsun, duygularını asla göstermeyen bu adam benim için en iyi şekilde mutlu görünüyor. Bana yavaşça başını sallıyor, sonra mikrofondan uzaklaşıyor. Ağır elini omzuma koyuyor, sıkıca sıkıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. Sessiz *bir "başardın"*. Sessiz bir *"seninle gurur duyuyorum"*.

Onun beni sadece kırık büyük kardeşi olarak görmediğini ilk kez görüyorum. Şu anda, sonunda doğru olanı yaptığımı düşünerek bana bakıyor.

Asher konuyu değiştirmiş olsa da, soruyu geçiştirmiyorum. Sessizliğim, oda tekrar sessizliğe bürünene ve tüm gözler bana dönene kadar sürüyor. Sonra, yine de cevap veriyorum.

"Julie ile evleneceğim kesin," diyorum.

Balo salonu fısıltılar, hayret nidaları ve kaldırılan telefonlarla çınlıyor. Ama umurumda değil. Sahneden iniyorum, masaların önünden geçiyorum, sohbetlerin ve bakışların arasından geçip doğruca Julie'ye doğru yürüyorum.

Ona ulaşmadan önce, Julie ayağa kalkmış, gözyaşları yanaklarından akmak üzere.

Onun önünde durup, iki elimle yüzünü kavrayarak onu tatlı bir şekilde öperim.

"Ciddi misin?" diye fısıldadı. "Tabii ki ciddiylim."

Öpüştüğümüzde tereddüt etmiyoruz. Elleri takım elbise ceketimi kavriyor, vücudu benimkine yapışıyor ve bir an için balo salonu yok oluyor. Gözleri parlıyor.

Alnımı alnına yaslayıp, neredeyse fısıldayarak konuşuyorum. "Sen benim son hedefimsin, Jules."

"Sen de benim son hedefimsin."

Balo salonu bizi tamamen yutmadan önce oradan ayrılırız. Güvenlik görevlileri bizi yan çıkıştan geçirir, kameralar hala flaşlar patlatır, sesler bizi gecenin karanlığına kadar takip eder. Limuzinin kapısı açılır ve biz içeri kayarız, kaosun arkamızda boğuk bir sessizliğe dönüşmesine izin veririz.

Julie nefesini vererek bana yaslanır, eli hala yakamı tutmaktadır, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi. "Balo salonunda bir bomba patlattın."

Gülümserim, onu kucağıma çekerim, nefes nefese kalana kadar onu öperim. "Yine yapardım. Binlerce kez."

Gülüştü yumuşak ama samimi.

Parmakları kravatımı okşadı. "Nerede kalacaksın? Cozy Creek'te, yani. Benimle mi?"

Alnımı onun alnına yasladım. "Evet. Ama kalıcı olarak değil." Kaşları kalktı. "Açıkla."

"Hayalimizdeki evi inşa edelim. Zane bize Hollow Manor yakınlarında bir arsa veriyor. Orasının bizim olmasını istiyorum. Yüz kabak oyabileceğimiz ve istediğimiz kadar çocuk için yer olacak kadar büyük bir yer. Yaşlanabileceğimiz bir yer," itiraf ediyorum.

"Evet." Yine beni öpüyor, gözyaşları yanağımı ıslatıyor. "Bunu çok isterim."

Çenesini avuçlarım, yüzünü bana doğru çeviririm, böylece benim her bir parçamı görebilir. "Hadi yapalım."

Şehir ışıklar içinde hızla geçip gidiyor, ama bunların hiçbiri umurumda değil. Ağzı benim ağzımın altında sıcak, şimdi aç, vücudu arka koltukta bana binene kadar kıvrılıyor. Elbisesi uyluklarının etrafında yukarı çıkıyor, ipek birikiyor ve bu manzara beni inlemeye zorluyor.

"Jules," diye hırıltıyla söylüyorum, o bana bastırırken kalçalarını kavıyorum. Pantolonumun engeline rağmen onun sıcaklığını hissetmek başımı döndürüyor.

Parmakları kravatımı çekip gevşetiyor, beni kendine yaklaştırıyor. Beni içimden küfür ettiriyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, köprücük kemiğime.

Kalçaları bana karşı ritmik bir şekilde sallanırken, dudaklarımız birbirine çarptı.

Onu altıma itip, burada, şu anda içime gömmek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Beni öldüreceksin," diye inledim.

Alt dudağımı yalarken sırtışı şeytani. "Güzel."

Kızıl saçları öne doğru düşerek yanağımı okşadı ve gözlerime bakmak için geri çekildi. Sesi fısıltı gibiydi. "Seninle olmak doğru geliyor."

"Çünkü öyle," diyorum.

Dudakları yavaşça gülümsemeye kıvrılır, sonra ağzını tekrar ağzıma bastırır. Şoför bir köşeyi daha döner. Onun sıcaklığı, dudaklarıma değen kahkahası ve kesinliğin tadı beni tüketir.

Renkli camın dışında şehir bulanıklaşıyor. Kravatımı gevşene kadar çeker, dişleri boğazımı sıyırırken cildime gülüyor. "Kontrolünü kaybetmeni izlemeyi seviyorum."

Kıçını tutup, onu o kadar sert bir şekilde sıkıştırıyorum ki nefesini kesiyor. "Bunun kontrolümü kaybetmem olduğunu mu düşünüyorsun? Tatlım, ben kendimi tutuyorum."

Vücudum onun başladığı şeyi bitirmek için yalvarıyor, ama ben yapmıyorum. Acele etmek istemiyorum; onu hatırlamak istiyorum.

Alnı alnıma yaslanıyor, dudakları fısıltı mesafesinde. "Sana doyamıyorum."

"Asla doyamayacaksın," diye söz veriyorum, limuzin Park Towers'ın önünde dururken dudaklarımla dudaklarını okşuyorum.

O inleyerek üzerimden kalkıyor. "Neden bu kadar hızlı sürdü?"

"Sürmedi," diyorum, elbisesini düzeltmesine yardım ederek.

Penisim ağrıyor, ama kendimi tutuyorum.

Kapı açılır ve serin Kasım havası sıcaklığı keser. Julie elini elime koyarken kameralar flaşlar patlar. Bana bakarken ışık saçıyor ve ben ona göz kırpıyorum.

Sonunda penthouse'uma girdiğimizde, dudaklarım onun dudaklarına değiyor. Şimdi, *onun* başlattığı şeyi ben bitireceğim.

Nick'in dudakları hemen benim dudaklarıma yapışır.

Penthouse sessizdir; neredeyse yüz kat aşağıdaki şehrin hafif uğultusu zar zor duyulur. Tek duyduğum onun nefesi, kalbimin atışı ve sıcak tenime serin gelen ipek çarşaflara sürtünen vücudumun sesi.

Beni her zamanki gibi öpüyor, sanki sonsuza kadar öpecekmiş gibi. Belki de öpeceğimizi bildiği içindir.

Hiçbir şey telaşlı ya da aceleci değil. Sanki kendini kalbime kazımak istemişçesine, sadece aç ve tüketici. O bana dokunmadan önce bile bedenim beklentiyle titriyor.

Ağırlığı beni yatağa bastırdığında, açgözlülükle ona doğru eğiliyorum. Parmaklarım kıyafetlerini yırtıp atıyor. Tırnaklarım sert kasları üzerinde göğsünü okşuyor. Onu saran titreme, benimle geçirdiği zamanın hoşuna gittiğini doğruluyor.

"Sen beni mahvediyorsun," diye itiraf ediyor, ağzı aşağıya doğru kayarken. Her yerimi ısırtıyor, emiyor, öpüyor ve ardında sıcaklık bırakıyor.

Eli elbisenin altına kayıp parmak uçları daha yukarıya doğru okşadığında nefesim kesildi.

Külotum bana yapışır ve avucunun içini bana bastırdığında, içimden kopan inilti yüksek tavanda yankılanır.

"Benim için her zaman çok ıslaksın." O inleyerek, parmakları nemli danteli okşarken beni daha sert öper. Parmaklarını yavaşça uyluklarımdan aşağı doğru kaydırır ve sanki beni soymak onun zevkinin bir parçasıymış gibi manzarayı tadını çıkarır.

Nick, titremeye başlayana kadar uyluklarımın iç kısmına ateşli öpücükler kondurur. Ve dili içime girince, çarşafları kavrayarak çığlık atarım. Aç bir adam gibi beni yutar. Uyluklarım titrer

onun başının etrafında titriyor, o ise dilini klitorisime değdirip sertçe emiyor. Onun düşük homurtusu bana titreşiyor, ben parçalanana kadar, neredeyse onun adını ağlayarak haykırıyorum.

Geri çekildiğinde vücudum terlemiş, göğsüm inip kalkıyor. Tekrar üzerime eğildiğinde, ağır penisinin karnıma değdiğini hissediyorum.

Kendini benim kıvrımlarımın arasında sürükler, klitorisimin etrafında daireler çizer, sonra ben tatminle çığlık atana kadar içime sertçe girer.

Elini saçlarıma geçirip, altın kahverengi gözlerine bakana kadar nazikçe çeker. Çenesi gergin, göğsü inip kalkıyor, sanki kendini zor tutuyormuş gibi. Çıkarır ve sonra beni derin bir hamlede içine alır.

Sırtım yataktan kalkıyor, o beni doldururken her sinir uçum kıvranıyor. Sonuna kadar içimde kalıyor, alnı alnıma bastırıyor, nefeslerimiz düzensiz ve dengesiz.

"Sen evim gibisin," diye fısıldadı.

"Sen de öyle."

Her itiş yavaş ve ben nefes nefese kalıp ona sarılana kadar devam ediyor. Zevk içimi dolduruyor.

"Durma," diye yalvarıyorum, sesim boğuk.

Beni dört ayak üstüne çevirirken, homurtusu içimi titretir. Daha derine girer, içimdeki o noktaya vurur ve görüşüm patlar. Gerginlik mükemmeldir, açıcı acımasızdır ve ben onun adını haykırarak, onsuz parçalanacakmışım gibi çarşaflara tutunurum.

"Çok iyi hissettiriyorsun." O inliyor, parmakları kalçalarıma gömülüyor.

Orgazmım beni şiddetle sararken, vücudum onun etrafında kasılmalarla parçalanıyor. O küfrediyor, daha sert itiyor. Son bir kez daha derinlere gömülüp içime boşalırken inlemeleri çılgınca oluyor.

Yere yığıldık, kolları beni asla bırakmayacakmış gibi bana sarıldı. Göğsüm inip kalkıyor, ama hareket etmek istemiyorum. Henüz değil. Belki de hiç.

O benim kıcıımı okşuyor, sırtımın kıvrımlarını öpüyor.

"Senin benim olduğuna çok memnunum," diye fısıldıyorum, çarşaflara gülümseyerek. "Ben de," diyor, omzumu öperek. "Ben de lanet olsun."

Benden çıkıyor ve beni göğsüne çekiyor, yan yatıyoruz. Eli sırtımı okşuyor, sanki her santimimi ezberliyor gibi. Sessizlik uzayıp gidiyor ve bu çok rahatlatıcı.

"Cozy Creek'te kalacağını neden bana söylemedin?" diye soruyorum, parmaklarım onun keskin çenesinin sert hatlarını izliyor.

Nefesini verirken, başparmağı kalçamı okşadı. "Sürpriz olsun istedim. Ve Asher, sahneye çıkmadan hemen önce yönetim kurulundan onay aldı."

Rahatlamaktan boğazım düğümlenir. "Çok mutluyum."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyuyor. "Ben de, tatlım." Ağzı saçlarıma değdiğinde kelebekler içimi kaplıyor.

Gözlerimi kapatıp, onun düzenli kalp atışlarını dinliyorum.

Bana böyle baktığında, aşkımızın süreceğini merak etmiyorum.

Biliyorum ki sürececek.

New York'ta geçirdiğim üç günün ardından — jetler, paparazziler, kristal balo salonları — her şeyin başladığı yere geri döndüm.

Cozy Coffee'nin üzerindeki zil, içeri girdiğimde çınlar. Havada tarçın ve espresso kokusu yayılır. Tezgahın arkasında Sierra süt köpürtücüsüyle uğraşırken, Tracy sanki bu öğrenme anını bekliyormuş gibi onu kenara iter.

"Julie!" Blaire, uzun bir hafta sonu yerine on yıldır görmemiş gibi kollarını açarak hayretle bağırır. "Küçük kasabamızın kraliçesi büyük şehri fethedip geri dönmüş. Bana bir şey getirdin mi? Chanel? Prada? Duygusal zekası yüksek, çekici bir yatırımcı?"

Gülüyorum. "Üzgünüm. Sana kendimi getirdim. Nick geliyor. Dışarıda, Zane ile telefonda konuşuyor."

Blaire sırtıyor. "Onunla piyango kazanmışsın."

"Evet," diye kabul ediyorum.

Nick'in Range Rover'ına yaslandığı pencereye bakıyorum. Kot pantolon ve ceket giymiş olsa bile, odayı, hatta bu durumda tüm kasabayı yönetiyormuş gibi görünüyor.

Sohbet ederken, gözleri camın arkasından bana doğru kaymaya devam ediyor, sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi. Zil tekrar çalıyor ve Nick sonunda içeri giriyor, dağınık saçlarından soğuğu silkeliyor. Sıcaklıklar düştü ve bu hafta sonu ilk kar yağışı bekleniyor.

Dükkândaki tüm müşteriler donmuş gibi görünüyor, ama sonra işlerine devam ediyorlar. Sanırım Nick'in artık sadece ziyaret etmediğini, kalıcı olarak burada yaşayacağını kasaba çapında herkes duymuş. Tıpkı Zane gibi.

"Merhaba tatlım," diyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sipariş verdin mi?"

"Hayır. Ne istediğime karar veremedim."

Blaire ikimizi de bakarak, pek etkilenmemiş bir şekilde, "Gününüzü mahvettiğim için üzgünüm, ama kabak baharatlı latte kalmadı," diyor.

Nick bana bakıp göz kırpmıyor. "Bir daha istediğimi söylemeyeceğim galiba."

Gizli sözcüğümüz beni gülümsetir ve sonunda her zaman istediğim şeye sahip olduğumu fark ederim: hem sevgilim hem de en iyi arkadaşım olan biriyle aramızdaki özel şakalar.

Bu yerin her zaman ikinci evim olduğunu bilerek odaya bakıyorum. Ama şimdi, Nick'in burada olmasıyla, sonsuza dek sürecektir bir şeyin başlangıcı gibi geliyor.

Nane mocha sipariş ediyoruz ve tezgahın ucunda bekliyoruz. Üç dakika sonra, Blaire göz kırparak içecekleri bana uzatıyor.

"Ne zaman işe döneceksin?" diye soruyor. "Seni özledim." "Ah. Haftaya. Önce bitirmem gereken birkaç iş var."

."

"Sabırsızlanıyorum," diyor Blaire. "Bugün eğlenmene bak. Unutma, ormanda bir kulübe istiyorum!"

"Unutmayacağım," diye söz veriyorum, Nick'in eli tekrar benimkini bulurken. Birlikte soğuğa çıkıp Range Rover'a doğru yöneliyoruz. Rover'a doğru yola çıkıyoruz.

"Araziyi görmeye hazır mısın?" diye soruyor kemerlerimizi bağladıktan sonra. "Evet, aslında çok heyecanlıyım."

Main caddesine dönüyor ve Skyline Drive'a ulaşana kadar bu caddede ilerliyor. "Zane bana, herhangi bir nedenle ayrılırsak, ikimiz de mülkü alamayacağımızı söyledi. Tatil köyü mülkü el koyacak."

Sözler aramızda asılı kalır.

Nefes veriyorum. "Gerçekten endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum." "Ben de ona aynen öyle söyledim." Nick elimi tutuyor, başparmağıyla cildimde yavaş daireler çiziyor. "Bize inanıyorum."

Range Rover'ın motoru uğuldarken kasaba arkamızda kaybolur. Pencereleri açıp sonbaharın serin esintisini hissetmek için temiz havayı içime çekerim.

Uzaklarda, dağlar daha da yükseliyor. Sırtları altın ve kahverengiye boyanmış, bazıları ise tamamen çıplak. Gökyüzü sonsuz mavilikte. Bu, sadece Colorado'da bulabileceğim bir şey.

Nane mocha'mı yudumlarken, ön camda bulanıklaşan yansımalarımızı izliyorum. Tek elle sürüyor, diğer eli konsolda benim elimde, sanki bir dakika bile bana dokunmadan duramıyormuş gibi.

Hollow Manor yakınlarındaki tepeye tırmandığımızda, heyecanlanıyorum, bunu düşünmek beni heyecanlandırıyor. Hayatlarımızı burada kalıcı olarak birleştirmek düşüncesi beni etkiliyor.

Nick, dağa doğru uzanan bir çakıl yola saptı. Lastikler taşların üzerinde gıcırdıyordu, ta ki ağaçlar açılana kadar. Karşımızda geniş bir çayır uzanıyordu. Çayırı çevreleyen yüksek kavak ağaçları vardı. Onların ötesinde, dumanlı mavi tonlarda katmanlar halinde dağlar yükseliyordu. Sağda, Cozy Creek'i gören bir seyir noktası vardı. Küçük evleri, kilise kulesi ve hatta kahve dükkanını görebiliyordum.

Buradan bakıldığında kasaba bir kar küresi gibi görünüyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Tabii ki," diyorum ve SUV'den iniyoruz.

Çam kokusu ve olasılıklar içime dolarken soğuk hava yanaklarımı ısıtıyor.

Nick, biz bunu içimize çekerken kolunu belime doluyor. "Harper istemediğini söyledikten sonra Zane, bu arazinin güvendiği birine kalmasını istediğini söyledi."

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. "Bunu gerçekten kabul edebilir miyiz?"

"Evet. Ve bunu gülümseyerek ve teşekkür ederek kabul edeceğiz," diyor. "Zane'in bu davranışı bencilce. Bana güven."

Rüzgar kavakların arasından eserek dalların titremesine neden oluyor.

Nick bana bakarak yumuşak bir gülümsemeyle, "Hayal et, Jules. Verandasında salıncak olan bir ev. Birkaç espresso makinesi sığacak kadar büyük bir mutfak. Ve arka bahçede bir kabak tarlası," diyor.

Gülüyorum, farkında olmadan gözlerime dolan yaşları silerek. "Hayal edebiliyorum."

"Hiçbir zaman başka bir şey istemedim," diye itiraf ediyor.

Nick çenemi kaldırır, altın kahverengi gözleri benimkilere kilitlenir. Dudakları beni ele geçirir ve öpücük içimi yakar.

Sonunda ayrıldığımızda, soğuk içime işler ve titrerim, ama araziye bakmaya devam ederim. Verandasında balkabakları olan bir çiftlik evi hayal edebiliyorum; yapışkan parmakları olan çocuklar, çimlerde birbirlerini kovalıyor; ve ağaçların arasında kahkahalar yankılanıyor.

Kendimi o mutfakta, ejderha gibi tıslayan bir makinede espresso çekerek görüyorum, Nick arkamdan gizlice yaklaşıp belime sarılmak için. Her Ekim ayında verandaya ışıklar asarken bizi hayal ediyorum. Çocuklarımızın yatmadan önce bir hikaye daha anlatmam için yalvardıklarını neredeyse duyabiliyorum. Noel sabahlarını ve doğum günlerini, aptalca tartışmaları ve seksi barışmaları hayal ediyorum. Bütün mevsimler, onunla yaşamak istediğim bir hayatın parçaları. Bu bir fantezi değil, bir olasılık.

Birlikte yaşlanacağımızı, saçlarımız grileşip kırıxıklıklar oluşacağını, ama yine de doyamayacağımız için öpüşmeye devam edeceğimizi hayal ediyorum.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, onun da aynı şeyi gördüğünü biliyorum. Bu rüya imkansız gelmiyor.

Gülümsüyorum. "Bunun sadece bir gecelik ilişki olacağını hiç düşündün mü?"

Nick gülerek beni kendine yaklaştırır. "Hayatta olmaz. Buna inanan tek kişi sensin."

Dışarıda kasaba Şükran Günü sabahında uyanmaya başlıyor, ama burada her şey huzurlu.

Kız kardeşim vefat ettikten sonra, bu bayram benim için anlamsız hale geldi. Eskiden, Banks Reklam ve Pazarlama Şirketi'nin ne kadar bağış yaptığına dair bir basın açıklamasıdan ibaretti. Hayırseverlik galalarında birkaç pozlu fotoğraf çekilirdi. Gece, çoğu sahte ve boş olan şampanya ve kameralarla doluydu.

Tatillerde, kutlama yapmak yerine bir listeyi tamamlamak için mekanik hareketler yapıyordum.

Artık öyle değil.

Bugün, ailem ve arkadaşarımla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Minnettar olacağım çok şey var, özellikle de kollarımda uyuyan kadın. Hiç çaba sarf etmeden kalbime kazınan Julie'yi düşünerek gülümsüyorum.

Onu daha sıkı sarıyorum.

Eden onu çok severdi. Benim gördüğümü o da görürdü: Julie'nin benim soyadımı, banka hesabımı ya da eskiden hayran olduğum şehir silüetini hiç umursamadığını. Bana sonsuza kadar kaybettiğimi sandığım tek şeyi, yani ev hissini geri verdiği için onu çok severdi.

Julie kıpırdanır, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır, sonra başını geriye yaslayıp uykulu bir gülümsemeyle "Mutlu Şükran Günleri" der.

"Sana da." Onun şakağına öpücük konduruyorum.

Yarım saat sonra, onun apartmanının balkonunda battaniyelere sarılmış, ellerimizi ısıtmak için nane kakaosu içiyoruz. Aşağıda, Main Street'te Cozy Creek Şükran Günü geçit töreni başlıyor.

Bu komik ve sevimli bir manzara, tıpkı bu kasaba gibi.

İki kamyonetin arasında dev bir şişme balkabağı sallanıyor. Kartondan yapılmış hacı şapkaları takan çocuklar saman vagonunun arkasından el sallıyor. Lise bando takımı tatil şarkıları çalarken, Julie'nin burnunu çekmesine neden olacak kadar detone olan kornalar çalıyor.

Kızarmış yanaklarına bakıyorum ve gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. "Biliyorsun, yaramazlar listesinden kontrol etmemiz gereken son bir şey kaldı."

Başını bana doğru çevirir. "Bunu *şimdi mi* yapmak istiyorsun?"

"Başka ne zaman böyle bir fırsatımız olacak ki?"

"Noel," diyor bana.

"O zamana kadar beklemek ister misin?" diye soruyorum. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Gülümserim, dizlerimin üzerine çöküp balkon duvarı ile onun arasına kayarım, böylece o da geçit törenini izlemeye devam edebilir. Pijama şortunu ve külotunu aşağı indiririm. Omuzlarındaki battaniyeyi düzeltir, sonra bana bakar.

"Emin misin?"

"Tabii ki. Keyfini çıkar, tatlım."

Dilim onun üzerinde kayarken o nefesini tutar. Kalçaları öne doğru sıçrar ve parmak eklemleri korkulukta beyazlaşır. İnsanların tezahüratları, uzaktan gelen kornalar ve motorların gürültüsü duyulur. Önemli olan tek şey, dilimde ne kadar tatlı bir tadı olduğu.

"Ne gördüğünü söyle," diye mırıldanıyorum. Nefesim ona sıcak geliyor ve parmaklarımla kalçalarını daha da açıyorum.

Sesi kırılır. "Ş-ş-oh..."

Başı geriye doğru eğilir, boğazı çalışır ve kendini geçit törenini izlemeye zorlar. "Cozy Creek İlköğretim Okulu ponpon kızları aynı kazakları giyiyor..."

Dudaklarımla klitorisini emiyorum, onaylayarak mırıldanıyorum. Vücudu sarsılıyor, dizleri zaten titriyor.

"Başka ne var?"

Julie'nin kahkahası iniltiye dönüşür. "N-Nick, izci grubu dev bir hindi şeklinde yapılmış bir geçit arabasında."

Dilimi onun içine soktum ve o dudağını ısırdı.

"Devam et," diye fısıldadım.

Sesi artık kısık, yarı nefes nefese, yarı cesur. "The... oh ... durma ... ortaokul bando takımı. 'Jingle Bells'i çalıyorlar, ama ... oh tanrım ... tamamen detone oluyorlar."

Islak yarık boyunca iki parmağımı sürükledim, içeri itmeden önce daireler çizdim, tam doğru şekilde kıvrıldım. Sözleri tökezledi, nefes nefese kaldı.

"O-orada... Cozy Coffee'nin yüzen reklamı var. Devasa bir... kahve fincanı..."

O düşüncesini tamamlamaya çalışırken ve başaramazken, ben ona sırtıtarak amcığına saldırmaya devam ediyorum. Kalçaları sallanıyor, beni takip ediyor, aşağıdaki kalabalık tezahürat yaparken sesi yükseliyor.

"Bu fanteziyi sen istedin." Dişlerimle onu tatmin ederken, şişmiş klitorisini sertçe emerek homurdanırım. "Öyleyse, bana ver tatlım. Kendini bırak."

Çığlığı ağzından çıkar, yüzünü koluna gömerek boğuk bir ses çıkarır, orgazm onu sararken vücudu titrer. Vücudu titrer ve ben, neredeyse bayılana kadar durmam, battaniye omuzlarından kayar.

Uyluklarına bir öpücük konduruyorum, orada kalarak, teninin tadını çıkarıyorum. Sonra ona bakıp sırtıyıyorum. "Liste resmi olarak tamamlandı."

Kahkahası nefes nefese. "Sen inanılmazsın."

Ondan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum, battaniyeyi alıp omzuna koyuyorum.

"Nasıl buldun?"

"Harikaydı," diyor, Noel Baba'nın geçit törenini izlerken bacaklarını birbirine sıkıştırıyor.

Julie beni içeriye götürür, yatağa girer ve televizyonda Macy's geçit törenini izleriz. Hangi geçit arabasını sponsor olacağımı sorarak benimle dalga geçer.

Geçit töreni devam ederken gülümsüyor.

"Tatlım, liste bitmiş olabilir, ama bence yeni bir tane başlatmalıyız."

Gülümsemesi genişliyor. "Çiftler için mi?"

"Tabii ki. Ve her birini birlikte işaretleyeceğiz," diyorum.

SAATLER SONRA, babamın malikanesinin taş merdivenlerini çıkıyoruz. Hava serin ve odun kokusu ile dolu. Julie'nin eli benim elimde, lacivert paltosu belinden sıkı, kızıl saçları solan ışıktaki parlıyor.

Ev, arkamızda bir katedral gibi parlıyor, pencereler mumlar ve avizelerle ışıltıyor, içeriden sesler sızıyor. Aile. Arkadaşlar. Bizim için önemli olan herkes burada.

Julie verandada durup bir an bana bakıyor. "Gergin görünüyorsun."

"Hayır, hiç de değil," diye itiraf ediyorum, nabzım sabit. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

O gülümsüyor, ama bir şey söylemeden önce, ben tek dizimin üzerine çöküyorum.

Soğuk Kasım havasında nefesini tutar; beyaz eldivenli eli ağzına uçar.

"Julie Loveland," diyorum ve cebimden yüzüğü çıkarıyorum. New York'ta Easton Calloway'den aldığımdan beri cebimde yanıp tutuşan yüzük bu. "Ekim ayımı altüst ettin. Bana sonsuza dek inanmamı sağladın. Sen benim yuvam, huzurum, gerçek aşkımsın ve sensiz bir saniye bile daha harcamak istemiyorum. Lütfen beni dünyanın en mutlu adamı yapar mısın ve hayatının geri kalanını benimle geçirir misin? Lütfen benimle evlenir misin, sevgilim?"

Gülerek gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Evet. Binlerce kez evet."

Arkamızdaki kapı ardına kadar açılır ve aniden ev alkışlarla çınlar. Annem, üvey babam, Asher, Billie, Harper, Brody, Dyson, Miranda, Zane, Autumn, Blaire, Julie'nin ailesi ve hatta Peri Anne ve Babalar bile buradadır. Sevdığımız herkes içeride toplanmış, alkışlıyor ve bazıları çoktan ağlamaya başlamıştır.

Julie bana döner ve ben turuncu elması parmağına takarım.

Ağızını kapatır. "Nick... bu çok fazla."

Gülümserim ve parmak eklemlerine bir öpücük kondururum. "Asla. Senin için sınır yok, tatlım."

Ağzımız, kayak merkezine yakın olan üvey babamın malikanesinin verandasında birbirine çarpıyor. Sevdığımız herkes bizi tebrik etmek için dışarı çıkıyor. Dağınık, gürültülü ve mükemmel. Bizim için en önemli insanlar bu anı bizimle paylaşıyor.

Blaire o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, Cozy Creek'in merkezi bile duyabilir. Peri anneler dramatik bir şekilde kendilerini yelpazelerken, bunun televizyondan daha iyi olduğunu ilan ediyorlar. Asher, nadir görülen, samimi bir gülümsemeyle sırtıma sertçe vuruyor ve Autumn kolunu sıktığında Zane bile gözyaşlarına boğuluyor. Billie, Harper ve Brody şampanya kadehlerini bize doğru kaldırırken gülümsüyor. Önemli olan herkes burada.

Sonunda ayrıldığımızda, Julie alnını alnıma dayadı ve sesi sevinçle doluydu. "Seni çok seviyorum, Nick Banks."

"Ben de seni seviyorum, Küçük Kızıl."

Arkadaşlarımızın ve ailelerimizin heyecanı bahçede yankılanıyor ve aniden içeri çekiliyoruz. Kucaklanıyor ve tebrik ediliyoruz, elimizde şampanya kadehleri var. Herkes bu anın bir parçası olmak istiyor ve ben de bunu onlarla paylaşmaktan çekinmiyorum.

Sadece birkaç ay önce, Julie ve ben sahte bir flört anlaşması yaptık ve bu anlaşma kısa sürede bir ilişkiye dönüştü.

Şimdi, bu muhteşem, inatçı, balkabağına takıntılı kadın benim eşim olacak.

Eski atasözü doğruymuş, üçüncü sefer gerçekten uğurlu geliyor.

EPILOG

PATTERSON

BEŞ HAFTA SONRA

Billie Calloway yapmaz parti parti partiler anılar
unutulmaz deneyimler yaratır.

Bu gece de bir istisna değil. Birçok penthouse'undan biri olan Manhattan'daki evi, şampanya şişesinin içi patlamış gibi görünüyor. Altın rengi parıltılar, elmas avizeler ve bazı insanların ömür boyu kazandıklarından daha pahalı olan payetli elbiselerle dolu. Dışarıdaki silüet spot ışıklarıyla parıldıyor. Empire State Binası, bu partiyle rekabet ediyormuş gibi aydınlatılmış. Müzik odada yankılanıyor, kahkahalar mermer duvarlardan yankılanıyor ve kameralar rastgele flaş patlatıyor. Yine de burası güvenli bir yer.

Billie sadece dekorasyon yapmıyor, arenalar tasarlıyor. Bu, Calloway ailesinin tümünün tanındığı bir başka gösteri veya Yılbaşı kutlaması değil. Bu gece, Nick Banks'ın Julie Loveland ile nişanını kutlamak için buradayız.

Nicolas Banks evleniyor.

O benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve kan bağı dışında her şeyde kardeşim. Bir zamanlar, sezon öncesi karbonhidratları bırakmaya yemin ettiğimden daha sert bir şekilde bağlılık yemini etmişti. Şimdi? O, temiz kesimli smokiniyle odanın diğer ucunda, turuncu kravatı takmış, kolundaki güzel kızıl saçlı kıza sanki aralarında bir şaka paylaşmışlar gibi gülümsüyor. O, nişanlısı. Onun sonsuza dek sevgilisi. Hayatının aşkı.

New York'un elitlerinin yarısının onu öperken izlemesi umurunda değil. Bu, neredeyse aşk gibi kurgusal bir şeye inanmamı sağlıyor.

Ama Nick değişebiliyorsa... Kadınları son kullanma tarihi olan ürünler gibi gören Nick... O zaman belki de geri kalanımız için de umut vardır.

Ben bir istisnayım.

Aşk benim oyun kitabımda yok ve hiç olmadı. Ben Patterson Cross'um — New York Angels'ın orta saha oyuncusu, hayranların favorisi, tabloid manşetlerine sık sık konu olan bir isim. Ben kalpleri kıran ve rekabetler yaratan adamım. Mutlu sonları mahvetmekle tanınırım, onları yaşamakla değil.

Yine de, Nick'in Julie'yi sıkıca tutuşunu izlemek, kimseye itiraf etmediğim bir şekilde göğsümdeki boşluğu ağrıtıyor.

"Patterson Cross," diye mırıldanıyor biri, sırtıma vurarak. Bu, çaylak kanat oyuncumuz Wyatt King, Billie'nin dipsiz şampanya çeşmesinden çoktan sarhoş olmuş.

"Gülümse dostum. Yılbaşı gecesi. Yarın yepyeni bir yıl," diyor bana.

Evet, baskı yok.

Zorla gülümserim, içkimi yudumlarım ve seçkin kalabalığı tararım. Kendimi bu saçmalıktan uzaklaştırmak için her şeyi yaparım. Ama bu bir hata, çünkü o anda onu görürüm.

Kendall Hart.

Onun adı dilimde acı bir tat bırakıyor.

O benim koçumun kızı, küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı ve erkek kardeşimin eski nişanlısı. Kendall, anılarımda beliren bir hayalet ve beni sürekli rahatsız ediyor.

Ondan nefret ediyorum. *Ondan çok nefret ediyorum.*

Burada olmamalı. Bu odada olmamalı. Bu şehirde olmamalı.

Ama yine de ısrar ediyor ve bu sefer yalnız değil.

Eli, Damien Blackwell'in koluna sahiplenici bir şekilde dolanmış.

Evet. O Damien. Brooklyn Cobras'ın kaptanı, buz pistinde en büyük rakibim. Geçen sezon Angels'ımı playofflardan elledi ve o zamandan beri bununla ilgili sırtıtmayı bırakmadı. Paten üzerinde tehlikeli, paten dışında çekilmez ve şimdi Kendall'ı koluna takmış, sanki o Stanley Cup'mış gibi Billie Calloway'in penthouse'una giriyor.

Kupası gibi koluna takmış. Ailesinin New York'ta sahip olduğu nüfuzdan bahsetmeye bile gerek yok.

Kalabalık, sanki hareketleri önceden yazılmış gibi ikiye ayrılıyor. Etkinliğin fotoğrafçısının kamerası flaşlıyor ve şampanya patlıyor. Damien, Kendall'ın kulağına bir şey fısıldıyor ve onun kahkahası odanın diğer ucundan bana kadar geliyor. Elbisesi gümüş rengi ve savaş çıkacak kadar dekolte. Payetler ışığı yakalıyor, sanki beni kör etmek için giymiş gibi.

Ve en kötüsü, bu kalabalık odada beni kolayca buluyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve onun beni etkisi altındaki

Yeni yıla geri sayım başlamış olsa bile.

On, dokuz, sekiz...

Herkes topun düşmesini izlemek için pencerelere yaklaşıyor.

Nick ve Julie ön sırada, mükemmel ve parlak aşk hikayeleriyle tüm dikkatleri üzerlerine çekiyorlar. Tüm gözler onlar ya da topun üzerinde.

Ama benimki değil. Benimki Kendall'a kilitlenmiş durumda. Ağzı, kafamdan bir türlü silemediğim o kendini beğenmiş gülümsemeyle kıvrılıyor.

Damien'in kolu belini daha sıkı sarar ve kanımı kaynatacak bir hak iddia eder. Kendall kollarını Damien'in boynuna dolamış ama benim bakışlarımı yakalamıştır. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu, ona oynamayacağımı söylediğim oyunda yaptığı ilk hamle.

Üç. İki. Bir.

"Mutlu Yıllar!" diye bağıyor herkes.

İçeride ve dışarıda konfeti yağar. Şampanya mantarları patlar ve gecenin havası tezahüratlarla dolar. Nick ve Julie, parıldayan altın ışıkların altında öpüşür ve geleceklerini mühürler.

Ama benim tek düşünebildiğim, hala gözlerime saplanan Kendall'ın bakışları. Böyle devam ederse, ona cehennemi yaşatacağım.

Beni düşüncelerimden uzaklaştıran tek şey, randevum olarak getirdiğim manken Regina. Kolumu çekiyor, kadeh kaldırmakla ilgili bir şeyler bağıyor, şampanyası neredeyse takım elbiseme dökülüyor.

Arkamı döndüğümde, Kendall Damien'in elinden duman gibi kayıp gidiyor. Her kıvrımını saran gümüş rengi elbisesiyle kalabalığın arasından geçiyor. Payetler, binlerce küçük bıçak gibi ışığı yakalıyor.

bıçak gibi ışığı yakalıyor. Her adımında nabzım hızlanıyor, daha da yaklaşıyor, ta ki tam önümde durana kadar.

Bir an için, dünya sadece ikimize daralıyor.

Parfümü burnuma çarptığında çenem sıkışır. Tatlı ve tanıdıktır. Anı ve zehir, hepsi bir arada. Gözlerimle buluşmadan önce bakışları üzerimde dolaşır. Sırıltısı acımasız, gözleri soğuktur. Hatta hesaplıdır.

Kendall tek kelime etmiyor, ama ben de etmiyorum.

Partinin gürültüsü etrafımızda çığlık çığlığa devam ediyor, ama aynı zamanda bulanıklaşıyor.

Sadece o ve ben, burun buruna, sessizce birbirimize bakıyoruz. Gözleri, yıllar önce verdiğim sözü bozmak için ilk önce benim pes etmemi istiyor. *Bir daha seninle asla konuşmayacağım*, diye yemin etmiştim ona. Söylemek istediğim milyonlarca şey olsa da, ona bu zevki yaşatmayacağım.

Sessizlik çok uzun sürüyor. Çok ağır, çok yüklü hissettiriyor. Konuşmaması, bana şimdiye kadar söylediği her şeyden daha keskin bir bıçak gibi.

Damien onun adını bağırlıyor ve bu benim çenemi sıkı sıkıya kapatmama neden oluyor. O ise hiç irkilmiyor, hatta onu fark etmiyor bile. Bunun yerine, arkasını dönüyor ve uzaklaşırken her hareketinde elbisesi hışırdamaya başlıyor.

Lanet bir elmas gibi parlamaması gerekirdi, ama bir şekilde parlıyor.

Regina alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu çok tuhaftı."

"Evet," diye mırıldanıyorum, o şampanya kuleleri hakkında konuşurken içkimi yudumluyorum.

Kendall'ın varlığı beni mahvettiği için, eğlendirmem gereken bir randevum olduğunu zar zor fark ettim. Yıllardır ondan kaçınıyordum ve küçük kız kardeşim Addison'a Kendall'ı görmek istemediğimi açıkça belirtmiştim. Asla.

Parti devam ederken ben hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Nick, Julie'yi sanki sonsuza kadar onun olacakmış gibi öpüyor. Peki ya ben?

Orada, yıkılmış bir halde duruyorum, çünkü Kendall bana hiçbir şey vermedi.

Karşı koyabileceğim hiçbir söz yok. Hiçbir hakaret ya da kaba yorum yok. Her şeye bir cevabım vardır ve o genellikle çok konuşur. Ama bu gece değil.

Onun sessizliği kafamda yer kaplayacak. Bir şekilde, hiç çaba sarf etmeden beni boğuyor.

Siktir, ondan her şeyi nefret ettiğimi sşylemiş miydim?

Evet, nefret ediyorum. Ve bu bir sorun şşnkş nefret etmek, onu istemek gibi hissettiriyor.

Bu *as/a* olamaz.

Patterson'ın aşk hikayesini THE
HOCKEY SITUATION'da devam ettirin

<https://books2read.com/thehockeysituation>

Nick ve Jules'u daha fazla mı istiyorsunuz?

Onların yer aldığı şzel bonus sahneyi buradan indirin:

<https://bit.ly/thehookupsituation-bonus>

LYRA'YI DAHA FAZLA İSTİYOR MUSUNUZ?

Milyarder Durumu Serisi Eş

Durumu

Arkadaş Durumu

Patron Durumu

Bodyguard Durumu Hookup

Durumu Hokey Durumu

Kraliyet Durumu

Fall I Want (bu dünyayla bağlantılı)

Valentine Texas Serisi

Kalbini Kutsayın

Tatlı Çayı Dök Bisküvimi

Yağla

Viski Kadar Pürüzsüz

Benim Olmak İçin

Hazırlanıyor

Çok Neşeli Serisi

Çok Neşeli Bir Hata

Çok Neşeli Bir Dadı

Çok Neşeli Bir Düşman

Her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak Lyra Parish serisini tam anlamıyla deneyimlemek için, kitaplar birbiriyle bağlantılı olduğu için serinin 1. kitabından başlamanızı öneririz.

İLETİŞİMDE KALIN

Lyra Parish ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak ister misiniz? Haber bültenine üye olun! Kapak tanıtımları, fragmanlar ve hediye çekilişlerine özel erişim hakkı kazanacaksınız.

lyraparish.com/newsletter

Sosyal medyada arkadaş olalım:

[TikTok](#) [Instagram](#) [Facebook](#)
@lyraparish her yerde

Lyra Parish'in buluşma yerini mi arıyorsunuz?
Facebook'ta Lyra Parish'in Reader Lounge grubuna
katılın: <https://bit.ly/lyrareadergroup>

TEŞEKKÜRLER

Okurlarıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Minnettarlığımı asla ifade edemem. Çok teşekkür ederim! Haydi bakalım, bebeğim!!!!! Daha çok şey var!

Erica Rogers ve Kate Kelly'ye muhteşem oldukları için çok teşekkürler! Bookinit! Designs'a (Talina & Anthony) bu kapağı ve bu serinin tüm kapaklarını tasarladıkları için çok teşekkürler. Editörüm Jovana Shirley'e, her zaman teslim tarihlerime uymama yardımcı olduğu için teşekkürler. Nikki Hendren'e inanılmaz düzeltmeleri için ve Marla Esposito'ya son kontrol için teşekkürler.

Bu kitabı yazarken beni motive eden tüm yazar arkadaşlarıma ve 4thewords'teki tanımadığım kişilere minnettarım. Böyle son teslim tarihleri varken birlikte yazabileceğim insanların olması paha biçilemez.

Ve her zamanki gibi, kocama Will'e (@deepskydude) kocaman bir teşekkür ederim. Ne yıl ama... Vay canına. Senin gibi bir destekçim olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Senin gibi bir partnerim varken aşk hakkında yazmak çok kolay. Ben *senin* bir numaralı hayranınım.

LYRA PARISH HAKKINDA

Lyra Parish, Hallmark tarzı romantik romanlar yazmaya takıntılı, umutsuz bir romantiktir. Kurgusal dünyalara dalmamış olduğunda, kocasıyla birlikte Vanlifer gibi davranıp kabaklarla selfie çekilirken bulabilirsiniz. Lyra, buzlu kahveyi, memleri, samimi insanları ve hayatın tadını çıkarmayı sever. The Seymour Agency'de Lesley Sabga tarafından temsil edilmektedir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

